

Cuộc Hôn Nhân Ấm Áp

Contents

Cuộc Hôn Nhân Ấm Áp	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	18
8. Chương 8	20
9. Chương 9	24
10. Chương 10	26
11. Chương 11	29
12. Chương 12	32
13. Chương 13	34
14. Chương 14	37
15. Chương 15	40
16. Chương 16	43
17. Chương 17	46
18. Chương 18	48
19. Chương 19	51
20. Chương 20	54
21. Chương 21	58
22. Chương 22	62
23. Chương 23	66
24. Chương 24-1	69
25. Chương 24-2	75
26. Chương 25	81
27. Chương 26	84
28. Chương 27	88
29. Chương 28	91
30. Chương 29	94
31. Chương 30	98
32. Chương 31	101
33. Chương 32	105
34. Chương 33	109
35. Chương 34	112
36. Chương 35	117
37. Chương 36	121
38. Chương 37	124
39. Chương 38	127
40. Chương 39	131
41. Chương 40	135

42. Chương 41	139
43. Chương 42	143
44. Chương 43	147
45. Chương 44	152
46. Chương 45	155
47. Chương 46	158
48. Chương 47	162
49. Chương 48	166
50. Chương 49	170

Cuộc Hôn Nhân Ấm Áp

Giới thiệu

Thể loại: Hiện Đại Sủng, ngọt. HETình trạng: Chưa hoàn bản gốcTốc độ: 2-3 chương/ tuầnConvertor

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-hon-nhan-am-ap>

1. Chương 1

“Ba cái”

“Giàu rồi”

“Chạm rồi, bên trong là đồ.”

“Ừ rồi.”

“Ngoạ tào (*khó vào đời, câu cửa miệng của dân đi làm khi gặp khủng hoảng kinh tế), có người nói bên trong là đồ, anh có bị điên không.”

“Ừ là được, anh quần tôi ừ cái gì, đã thua thì mau cởi quần áo ra.” Người đàn ông đi đôi giày loè loẹt đang vắt chân cười đắc thắng.

Hàng Vũ Hằng rửa nhỏ một tiếng, “Chắc chắn các người đang muốn làm khó tôi.” Nói xong liền cởi chiếc áo T-shirt đang mặc ra, để lộ lồng ngực rắn chắc màu đồng.

“Chơi tiếp nào, ông đây không tin hôm nay ông không thắng nổi mấy người một ván.” Hàng Vũ Hằng lấy tay đập mạnh xuống bàn, bộ dáng như người không còn gì để mất.

Thiệu Thành Hi lắc lắc ly rượu vang đỏ trong tay, đứng sau anh ta, cười nói với mọi người, “Người đâu, mau kéo rèm cửa lại, nếu không hình ảnh đại minh tinh của chúng ta khoả thân bị chụp được, nhất định anh ấy sẽ được lên trang nhất của báo đó.”

Mọi người ngồi xung quanh chiếc bàn cười ầm lên, Hàng Vũ Hằng quay người lại lườm anh, “Thiệu Thành Hi, anh nhiều chuyện....”

Thiệu Thành Hi bước sang một bên rồi xoay người, vẫy tay với cô gái xinh đẹp trước lối sau vểnh đứng gần đó, “Cô mau đến đây, giúp Hàng tiên sinh này hạ hỏa.”

Cô gái trang điểm đậm bày ra cái eo lắc lư như rắn nước đi đến chỗ Hàng Vũ Hằng, tay đưa lên vẽ từng vòng tròn trên lồng ngực rắn chắc của anh ta, chậm rãi khiêu khích, trong mắt mang theo nồng đậm ám chỉ.

Hàng Vũ Hằng đánh vào tay cô ta một cái, không kiên nhẫn đẩy cô ta ngã xuống đất, ác miệng nói, “Ông đây là trai con, không thích phụ nữ.”

Cô gái bị Hàng Vũ Hằng ghét bỏ uất ức đứng lên, cặp mắt ướm át nhìn về phía Thiệu Thành Hi, tỏ vẻ đáng thương.

Thiệu Thành Hi cau mày, tay cầm ly rượu vang bước đến ghé sa lông ngồi xuống, cô gái kia đi theo anh, đưa mắt nhìn anh, khúm núm không nói gì.

Biệt thự mở đèn sáng trưng, chỉ có tiếng mặt chược va chạm với nhau cùng với tiếng chữ bậy của đàn ông.

Hàng Vũ Hằng lại thua ba ván nữa, vớ chân, quần và đai lưng cũng đều cởi ra rồi, trên người anh ta cũng chỉ còn lại cái quần lót

Tức giận đẩy chỗ mặt chược ra xa, Hàng Vũ Hằng hút một điếu thuốc nói, “Năm nay không tốt, trò mặt chược này ông đây không phù hợp để chơi.”

Ba người cùng chơi mặt chược với Hàng Vũ Hằng nhìn thấy bộ dáng chán nản của anh ta, vui mừng không xiết nhưng lại bị anh ta hung hăng trừng mắt, “Tiếp tục, tiếp tục nào.”

“Tiếp tục sao? Tôi nói cậu còn quần áo để cởi sao?” Một trong ba người lên tiếng, nhìn anh ta từ đầu đến chân rồi cười khà khà, “Không phải có ý định cởi luôn quần lót chứ....”

Hàng Vũ Hằng đẩy mạnh đồng mặt chược, tự động tẩy bài, mờ ám nhìn anh ta, “Anh không đánh cũng phải đánh, dù sao ông đây không có tiền, quần áo cũng không thể cởi thêm, anh xem rồi làm đi.”

Nhìn bộ dáng vô lại của anh ta, mấy người còn lại đều lắc đầu ngán ngẩm, anh ta thật liều mạng mà, cũng không quên phun nước bọt, “Là Hàng Vũ Hằng anh, theo chúng tôi chơi mặt chược mà không có tiền nếu đổi lại thành người khác thì đã sớm cởi sạch mất tay mất chân rồi.”

Thiệu Thành Hi tựa nửa người trên ghế salon màu đen bằng da thật, đôi chân thon dài gác lên khay trà, ngón tay thon dài trắng nõn không nhanh không chậm lắc lắc rượu đỏ trong ly, cặp mắt hẹp dài híp lại nhìn đồng hồ treo tường, dường như đang chờ gì đó.

Sau khi Hàng Vũ Hằng thua một ván nữa, cửa chính biệt thự được mở ra, nữ trợ lý của anh ta cầm theo một vali hành lý đi vào, “Cô Hằng, xin mời vào, đây chính là nơi ở của anh Hằng.”

Trợ lý còn chưa nói hết câu, một người mặc bộ váy dài thanh lịch, một cô gái với mái tóc dài đen nhánh trên tay kéo theo một chiếc vali bước vào, ánh mắt sáng ngời nhanh chóng rơi vào trên cơ thể của Hàng Vũ Hằng.

Thiệu Thành Hi nhìn thấy cô gái đó, cơ thể lập tức run lên, cặp mắt dài nhỏ màu đen tối lại.

Cô gái nhíu đôi mi thanh tú, “Hàng Vũ Hằng....” Như một cơn gió làm rung động chiếc chuông gió, lưu lại sự trong trẻo, khiến người ta nghe qua một lần thì không có cách nào quên.

Hàng Vũ Hằng nghe giọng của cô gái, lập tức bật dậy, xoay người nhặt quần áo mặc vào, tay chân luống cuống đeo thắt lưng, miệng cười hì hì, “Chị hai nhà chúng ta tối rồi, vậy mà không tiếp đón từ xa, thật không phải.”

Hàng Tiểu Ý trừng mắt nhìn anh ta, bên ngoài cười nhưng trong không cười, “Anh ba, tại sao không đi đón em?”

“Anh đang bận kiểm tiền mà, em cũng biết thời buổi bây giờ kiểm tiền không dễ...”

“Em lại không thấy anh đang kiểm tiền, chỉ thấy đến quần lót anh cũng sắp mất.” Hàng Tiểu Ý cũng không lưu lại cho anh ta chút mặt mũi nào.

Trên bàn mặt chược nổi lên một trận cười nhạo báng, “Ha, Vũ Hằng, đây là em gái của cậu sao? Giọng nói thật hay, hay là để em gái cậu thế chỗ đi? Thua một ván hát một bài có được không?”

Hàng Vũ Hằng lườm anh ta, còn chưa kịp mở miệng đã có người cảnh cáo, “Nói chuyện nên cẩn thận một chút.”

Trong nháy mắt trên bàn mặt chược im lặng không có tiếng động.

Bên trong giọng nói trầm thấp mang theo vài phần khàn khàn vang lên, tiếng nói quen thuộc đó làm Hàng Tiểu Ý sững người, nhìn về phía giọng nói phát ra, trên ghế salon có một người đàn ông đang ôm một cô gái ăn mặc hở hang, mà cô ta lại như đang cười nhưng không cười cô.

Hàng Tiểu Ý giật mình, tim bất giác đập nhanh khiến cho cô hít thở cũng không thông.

Thiệu Thành Hi nhấp một ngụm rượu đỏ, lưỡi biếng nói, “Đã lâu không gặp, bạn gái cũ.”

Đôi mắt cô nhìn qua người phụ nữ trong ngực anh, cô ta còn nhúu mày khiêu khích với cô.

Hàng Tiểu Ý cố gắng đè xuống cảm giác hỗn loạn trong lòng mình, cười cười, “Đã lâu không gặp, bạn trai cũ, anh cũng đã trưởng thành rồi nhỉ.” Từ khi bọn họ chia tay đến bây giờ cũng được gần hai năm không gặp rồi.

Hàng Vũ Hằng không vui, lườm Thiệu Thành Hi, “Anh thật nhiều chuyện, sau này không được nói em gái tôi là bạn gái cũ của anh, đã bị anh bỏ rơi hai lần, nếu truyền ra ngoài thì làm sao lấy được chồng?”

Thiệu Thành Hi cười trầm thấp, chiều theo ý anh ta gật đầu, “Được rồi.”

Hàng Tiểu Ý hung hăng lườm Thiệu Thành Hi nhưng đổi lại là một trận cười của anh.

Ôm lấy cô gái đó vào trong ngực, Thiệu Thành Hi đắc ý nói với Hàng Tiểu Ý, “Như thế nào, so với cô thì đẹp hơn chứ?”

Cô gái trong ngực Thiệu Thành Hi được anh ôm thân mật, trong lòng không khỏi hồi hộp, hai tay ôm eo rắn chắc của anh, đầu thì gối lên trước ngực.

Hàng Tiểu Ý cười nhạo một tiếng, giọng nói chua xót, “Thiệu Thành Hi, anh biết không? Khi nào anh chán ghét tiếp xúc cơ thể với người nào đó, ngón trỏ bên tay phải sẽ tự động gõ vào đồ vật, còn nếu trong tay không có gì thì anh sẽ gõ đầu gối của mình.”

Hàng Tiểu Ý vừa dứt lời, mọi người trong phòng đều đổ dồn ánh mắt về tay phải của Thiệu Thành Hi, động tác gõ ly rượu đỏ của anh lập tức ngừng lại.

Mọi người trong phòng liếc nhìn nhau, không ai dám lên tiếng.

Hàng Vũ Hằng chặc chặc, “Tiểu Tiểu, thật trâu nha.”

Thiệu Thành Hi im lặng nhìn cô mấy giây rồi cười ra tiếng, đẩy cô gái trong ngực ra, hai chân bỏ xuống, chán ghét lấy khăn ướt lau tay thật mạnh, sau đó đứng lên, chân dài bước vài bước đã đến trước mặt Hàng Tiểu Ý, từ trên cao nhìn xuống cô, “Cô thực sự hiểu rõ tôi vậy sao?”

Đôi lông mày của Hàng Tiểu Ý cũng hơi nhướng lên, “Cũng không phải hiểu quá rõ.”

Hàng Vũ Hằng nhìn hai người bọn họ nói chuyện, cảm thấy áp lực nặng nề, lập tức tiến lên chắn giữa hai người, về mặt đề phòng, “Thiệu Thành Hi, anh còn dám trêu em gái tôi, tôi sẽ không để yên đâu, anh đã một lần rồi lại một lần bỏ rơi nó, bây giờ lại muốn có lần thứ ba hay sao?”

Hàng Tiểu Ý im lặng thở ra một hơi, tất cả mọi người đều cho rằng Thiệu Thành Hi bỏ rơi cô hai lần, bởi vì anh là người cao cao tại thượng, Thiệu Thành Hi thông minh giỏi giang, được tất cả mọi người phải ngưỡng nhìn.

“Thật sự là tôi bị em gái cậu bỏ rơi hai lần.” Thiệu Thành Hi thản nhiên nói.

Hàng Vũ Hằng lườm anh, “Thiệu Thành Hi, anh đừng có nói dối. Anh bỏ rơi em gái tôi hai lần còn muốn giữ lại thanh danh cho nó? Không cần dối trá như thế, em gái tôi như vậy, so với anh, ai bỏ rơi ai, ai cũng biết, vì thế anh tránh xa em gái tôi ra, tôi không muốn nó phải chịu thêm tổn thương nữa.”

Thiệu Thành Hi nhún nhún vai với Hàng Tiểu Ý, sự thật anh đã nói ra, người khác tin hay không cũng không liên quan đến anh.

Hàng Tiểu Ý im lặng quan sát anh ba của mình, không hổ danh là cùng một mẹ sinh ra, dùng hết sức làm tổn thương cô.

Hàng Tiểu Ý không muốn nhìn Hàng Vũ Hằng, “Anh ba, em nghỉ ngơi ở đâu?”

“Ở tầng hai, phòng ngủ dành cho em đã được dọn dẹp sạch sẽ.”

Hàng Tiểu Ý gạt đầu, kéo vali nặng nề lên tầng, trợ lý thấy thế vội vàng bước lên giúp cô. Thiệu Thành Hi liếc mắt nhìn ba người ngồi ở bàn mặt chược này giờ vẫn đang xem trò vui, “Được rồi, tối nay tới đây thôi, mọi người giải tán đi.”

Người mặc áo sơ mi có hình bông hoa đứng lên nói, “Anh Thành, em đưa anh về.”

Thiệu Thành Hi lắc đầu, nhìn lên cánh cửa phòng ở tầng hai, “Không cần, đêm nay anh ở lại đây.”

2. Chương 2

Ngay lúc Hàng Tiểu Ý đóng cửa, cánh tay dài của Thiệu Thành Hi lại chắn trên cửa.

Cô ngẩng đầu lên, khi thấy anh lại không có chút kinh ngạc nào: “Sao đây, anh tới làm gì?”

Thiệu Thành Hi khoanh hai tay trước ngực dựa vào cửa, đôi chân dài, cùng với cặp mắt dài nhỏ híp lại, giọng nói hết sức dè dặt: “Cần tôi phục vụ đặc biệt không?”

Hàng Tiểu Ý đánh giá anh từ trên xuống dưới, áo sơ mi đen được làm từ chất liệu cao cấp, quần tây màu xám đậm làm tôn thêm vóc dáng thon dài cao ngất, sự trong sáng lạnh lùng của thời niên thiếu, cộng thêm vài phần chín chắn đầy mê hoặc, hoàn toàn khác xa với chàng trai năm đó, nhưng khuôn mặt này thì vẫn giống như ngày xưa.

“Kỳ thực tôi thích đàn ông ngực rộng hông to, nhưng đáng tiếc thân hình anh không được như thế”. Hàng Tiểu Ý bắt chước dáng vẻ anh dựa tường bên trong phòng, ngồi máy bay một ngày có chút mệt mỏi.

Thiệu Thành Hi cũng cúi đầu nhìn kỹ mình, nhíu mày: “Tôi còn chưa cởi, sao em đã biết không phải ngực rộng hông to?”

Hàng Tiểu Ý nở nụ cười, chậm rãi đưa đầu tới gần anh, Thiệu Thành Hi hồ hững đứng đó không nhúc nhích, đầu Hàng Tiểu Ý cách gương mặt tuần tú của anh còn 3 cm thì dừng lại, châm biếm nói: “Có ngực rộng và hông to, không bằng anh về nhà tự cởi mà soi gương đi.”

Thiệu Thành Hi chặc lưỡi: “Tiểu Tiểu, cô đã thay đổi.”

“Cũng dám múa trước thiên hạ” Hàng Tiểu Ý đóng mạnh cửa.

Ngoài phòng, Thiệu Thành Hi nhìn cửa phòng đóng chặt, mặt mày dịu dàng lại, khóe miệng hơi giương lên, hiện ra một nụ cười khổ.

Trong phòng, Hàng Tiểu Ý dựa trên cửa, hai mắt nhắm nghiền, không tiếng động thở dài một hơi.

Thiệu Thành Hi dựa vào tường hút xong thuốc, liền gõ cửa: “Tiểu Tiểu, đàn ông ngực rộng hông to, cô tìm bạn trai ngàn vạn lần nên mở to mắt nha.”

Trên cửa truyền đến tiếng động, Thiệu Thành Hi nở nụ cười mãn nguyện, sau đó xoay người bước vào phòng mình.

Sáng sớm, Hàng Tiểu Ý bị tiếng chim hót làm tỉnh giấc, nhưng mà trời mới tờ mờ sáng.

Xuống lầu thì thấy Hàng Vũ Hằng đắp mặt nạ nằm trên ghế salon nhắm mắt nghỉ ngơi, trợ lý ở bên cạnh thông báo hạng mục công việc trong hôm nay cho anh.

Hàng Tiểu Ý đi tới, đá anh: “Đã bận như thế, sao buổi tối còn chơi mặt chược?”

“Đời người vui vẻ nhất là khi sống thật sung sướng, nếu chưa sống đến tận hứng cuối cùng sẽ phải luyến tiếc, câu này rất chí lý nha”

Hàng Tiểu Ý đi đến bên cạnh ghế sa lông ngồi xuống, hai chân cuộn tròn: “Anh đừng chơi nữa, nhìn anh rất mệt mỏi, nghỉ xem vài bộ phim, nghỉ ngơi nhiều một chút.”

Hàng Vũ Hằng mở mắt liếc nhìn cô: “Em lo lắng cho anh”.

Hàng Tiểu Ý bĩu môi: “Đúng đấy, đúng đấy, anh là anh ba của em, em không quan tâm anh thì quan tâm ai?”

Hàng Vũ Hằng cười khà khà, lấy tay xoa mặt cô: “Em yên tâm, hiện tại anh em có phúc lớn, em chỉ cần làm công chúa nhỏ được nuông chiều khi xưa, chờ anh ba kiếm nhiều tiền, để em nở mày nở mặt gả đi, có được hay không.”

Hàng Tiểu Ý tức giận lườm anh: “Em không cần nở mày nở mặt gả đi, em chỉ hy vọng anh đừng quá liều mạng là được, nhà chúng ta hiện tại đã tốt hơn, anh không cần vì kiếm tiền mà không thèm để ý đến thân thể của mình.”

Hàng Vũ Hằng ngồi dậy đưa tay lau nước mắt trên mặt Hàng Tiểu Ý, nghẹn ngào nói: “ Công chúa nhỏ nhà ta khiến anh cảm động quá ...”

Hàng Tiểu Ý không nhịn được lại lườm anh, đẩy nhẹ anh: “Anh có thể đứng đắn một chút hay không?”

Hàng Vũ Hằng vỗ vỗ đầu cô: “ Được rồi, biết rồi, bà quản gia.”

Ở chỗ rẽ lầu hai, người đàn ông dựa vào tường nghe tiếng hai người nói chuyện dưới lầu, cặp mắt nhìn bức tranh sơn dầu treo trên tường, tâm tình phức tạp.

Hàng Vũ Hằng nhận được thông báo, từ sớm đã đi, Hàng Tiểu Ý thu dọn một lát, xách vali hành lý xuống lầu, cô vừa trở về, tối hôm qua đã muộn, nên không về nhà, ở nhờ nhà anh ba một đêm, hiện tại vẫn nên về nhà, không thì ba mẹ lại cảm râm.

Huống chỉ nơi này là công ty sắp xếp cho Hàng Vũ Hằng, cô ở lại cũng không tiện.

“Tôi đưa cô đi?” Thiệu Thành Hi tay cầm áo vest từ trên lầu đi xuống.

“Không cần.” Hầu như theo bản năng, Hàng Tiểu Ý luôn mở miệng từ chối.

Thiệu Thành Hi nhú mày: “ Không cần coi tôi như kẻ thù vậy chứ, chúng ta đều đồng ý chia tay mà, thế nào, chia tay xong thì không làm bạn bè được sao?”

Thiệu Thành Hi không để Hàng Tiểu Ý nghĩ ra lời từ chối, đúng là hai người bọn họ đều đồng ý chia tay, không có thù oán.

Thiệu Thành Hi bước lên trước, giúp cô xách vali hành lý ra ngoài, Hàng Tiểu Ý bất đắc dĩ đi theo không thể nói gì.

Mang vali hành lý bỏ vào cốp, sau đó Thiệu Thành Hi mở cửa ghế phụ, chờ Hàng Tiểu Ý ngồi vào.

Thiệu Thành Hi vòng sang bên kia ngồi vào chỗ lái, vặn chìa khóa khởi động xe.

Chuyển động theo chìa khóa xe, trong radio truyền ra một giọng nam dễ nghe: Hoan nghênh mọi người trở lại kênh âm nhạc 103.6 ấm áp, mang đến cho mọi người là ca khúc Bước Chậm Trên Đường Đời của Đặng Lệ Quân, cho chúng ta trở về một thời kinh điển.

Bên trong xe vang lên khúc nhạc dạo quen thuộc, Hàng Tiểu Ý nhàn nhạt liếc nhìn Thiệu Thành Hi, Thiệu Thành Hi mắt nhìn phía trước, nhếch miệng: “Không nên hiểu lầm, chỉ đúng lúc kênh này thôi.”

Hàng Tiểu Ý cúi đầu: “Tôi không nghĩ nhiều đâu.” Cô biết tiết mục này phát trên kênh 103.6, chỉ có điều không phải tiết mục này phát sau mười giờ tối sao.

Thiệu Thành Hi khẽ cười: “Hàng Tiểu Ý, sao tôi không phát hiện em ngày càng chân thành thế?”

“Tôi chân thành?” Hàng Tiểu Ý theo bản năng đáp trả.

Phía trước là đèn đỏ, Thiệu Thành Hi đạp phanh xe dừng lại, nghiêng đầu nhìn cô, mắt chứa ý cười: “Được rồi, tôi thừa nhận, tôi có nghe tiết mục của em, một kỳ cũng không rời. Từ 12 giờ đêm hai năm trước, tôi đã bắt đầu đánh dấu tiết mục của em rồi.”

“Vậy nửa đêm có gặp được nơi bán bánh chưng không?”

“Không có bánh chưng, nhưng cũng không cần thiết. Tôi sẽ đi mua gạo nếp, tiêu đen, móng giò và một vài thứ linh tinh. Tôi định nhờ Vũ Hằng ghé qua đưa cho em. Nhưng tôi sợ em sẽ nói mấy thứ này không cần thiết. Dù sao thì đi đêm có ngày gặp ma.” Thiệu Thành Hi giẫm chân ga.

“Vậy cảm ơn anh”

“Nhưng tiếc là tối cùng không có cho em, em liền làm đánh dấu tiết mục, làm tôi phiền muộn một quãng thời gian dài.” Thiệu Thành Hi thất vọng lắc đầu, một mặt chân thành.

Hàng Tiểu Ý bĩu môi: “Thiệu Thành Hi, anh đúng là trước sau như một trong ngoài không giống nhau.”

“Em cũng vậy, cũng vậy mà “ Thiệu Thành Hi nhíu mày cảm ơn lời khen của cô.

Xe chạy trên cầu vượt, nhanh chóng bỏ lại cây cối cao ốc phía sau, cũng giống như thời gian, chợt sáng lên, rồi không kịp quay đầu lại để nhìn.

Hàng Tiểu Ý nghiêng đầu nhìn anh: “Khi nào anh về?”

“Chắc mấy tháng, muốn mang công ty dời đến bên này, sẽ phải chạy hai bên, tôi lại đi công tác, vì thế sẽ không có thời gian cùng em ăn cơm.”

Hàng Tiểu Ý gật đầu: “Công ty làm việc suôn sẻ chứ?”

“Em quan tâm tôi?” Khóe mắt Thiệu Thành Hi liếc nhìn cô.

“Thiệu Thành Hi, rốt cuộc anh có chịu nói chuyện đằng hoàng không?”

Thiệu Thành Hi cười, không chọc giận cô nữa: “Cũng may, trước kia có nhiều quan hệ, bên phía ba tôi cũng có cửa sau, rất thuận lợi.”

Hàng Tiểu Ý nghiêng đầu nhìn về phía ngoài xe nhẹ nhàng nói: “ Anh từ trước đến giờ vẫn vậy, không có việc gì có thể làm khó được anh.” Trong kí ức Thiệu Thành Hi luôn nằng nổ, vừa thông minh lại có thủ đoạn, cho nên anh luôn khiến người khác phải ngược nhìn đến sự tồn tại của anh.

Ánh mắt Thiệu Thành Hi phức tạp nhìn cô, một giây sau giỡn cợt nói: “Chính là Thiệu Thành Hi bị em bỏ rơi hai lần đây, em còn có thể sống vui vẻ.”

Hàng Tiểu Ý tức giận quay đầu lại trừng mắt liếc nhìn anh, Thiệu Thành Hi nâng tay vỗ đầu cô, tay trái rẽ lái một vòng chạy vào ven đường một tiểu khu.

3. Chương 3

Dừng xe ở dưới lầu xong, Thiệu Thành Hi mở cốp xe rồi xách chiếc vali để sang một bên, Hàng Tiểu Ý nói lời cảm ơn với anh, “Cảm ơn đã đưa tôi về nhà, hẹn gặp lại.”

Thiệu Thành Hi chắc lưỡi nói, “Chiêu tá ma giết lừa (Bằng nghĩa qua cầu rút ván) của cô đúng là dày công luyện tập nhỉ.” Nói xong liền lấy ra một đồng quà miễn cưỡng nhét vào tay Hàng Tiểu Ý, Hàng Tiểu Ý cúi đầu nhìn, “Anh đang làm gì vậy?”

“Đến gặp bác trai bác gái sao có thể không mang quà?” Thiệu Thành Hi nói xong liền cầm vali của cô vào nhà, Hàng Tiểu Ý bước lên ngăn anh lại, nhíu mày nói, “Không cần phiền anh, tôi tự xách được.”

Thiệu Thành Hi đứng im bất động, không mở miệng nói câu nào, cũng không buông vali ra, hai người cứ đứng đối diện mà nhìn nhau.

“Tiểu Tiểu, con đã về rồi mà sao lại không vào nhà?” Ba Hàng đi tản bộ mới về, đúng lúc thấy Hàng Tiểu Ý, “Người này sao nhìn quen thế?”

Ba Hàng nhìn thấy Thiệu Thành Hi có cảm giác quen thuộc nhưng nhất thời lại không thể nhớ tên anh.

“Bác trai, tên con là Thiệu Thành Hi.” Thiệu Thành Hi mở miệng giới thiệu bản thân.

“Ấy à, bác nhớ ra rồi, cháu là bạn hồi trung học của Vũ Hằng - Thiệu Thành Hi, lúc cháu đến dạy thêm cho Tiểu Tiểu, con bé học lớp 11, vậy mà đã năm sáu năm rồi, bác cũng không nhận ra cháu nữa.” Ba Hàng thân thiết vỗ vai Thiệu Thành Hi, “Cháu đưa Tiểu Tiểu về sao? Vào nhà, mau vào nhà, vào phòng khách nói chuyện.”

Thiệu Thành Hi nhã nhặn đáp lời, “Vâng, bác trai.”

Một tay Thiệu Thành HI cầm chiếc vali, mỉm cười nhìn Hàng Tiểu Ý, “Làm phiền cô tránh ra một chút.”

“Đứa nhỏ này, con đứng chặn ở đây làm gì?” Ba Hàng đưa tay đẩy Hàng Tiểu Ý ra, kéo Thiệu Thành Hi vào nhà, “Có cần bác xách hộ con hay không?”

“Không cần, không cần đâu ạ.” “Ai, mới chớp mắt đã qua nhiều năm như vậy, mấy năm qua cháu bận rộn gì sao? Vũ Hằng không hay ở nhà, bác cũng không thấy cháu đến đây chơi?”

“Hai ba năm qua cháu ở nước ngoài, mới về được vài tháng, không thể đến thăm bác trai, mong bác trai thông cảm.”

“Cháu có việc bận mà, không sao đâu....”

Hàng Tiểu Ý nghe hai người bọn họ nói chuyện ngày xưa, thở dài một hơi, bước sau hai người đang trò chuyện vui vẻ kia vào nhà.

Ba Hàng vừa mới vào cửa, đã vui vẻ nói với mẹ Hàng, “Bà mau ra xem có ai tới chơi này.”

Mẹ Hàng có trí nhớ rất tốt, vừa nhìn thấy Thiệu Thành Hi có chút kinh ngạc, kèm theo mừng rỡ nói, “Không phải Thành Hi đây sao?”

Thiệu Thành Hi đặt quà xuống, lễ phép chào bà, “Con chào bác gái.”

“Nhanh, nhanh, mau vào nhà ngồi.” Mẹ Hàng nhiệt tình kéo anh ngồi xuống ghế salông.

“Năm đó nếu không có cháu dạy thêm cho Tiểu Tiểu, chắc chắn con bé sẽ không thể đỗ đại học được.” Mẹ Hàng rót cho Thiệu Thành Hi một cốc nước.

“Nếu không có anh ta dạy thêm, không chừng con cũng có thể đỗ đại học Havard.” Hàng Tiểu Ý dựa vào cửa nhà, không phục nói.

“Cái đứa nhỏ ngốc này, Thành Hi con bỏ qua cho nó, con bé bị hai anh của mình nuông chiều đến hư rồi.” Mẹ Hàng cười trù nhìn Hàng Tiểu Ý.

“Tiểu Tiểu nói đúng đấy ạ, con cũng không giúp được bao nhiêu, chủ yếu là Tiểu Tiểu tự mình nỗ lực, em ấy lại vừa thông minh vừa chăm chỉ nữa.” Thiệu Thành Hi khiêm tốn nói, cũng không quên khen Hàng Tiểu Ý.

Nghe có người khen ngợi con gái mình, mẹ Hàng cười vui vẻ đến mức không ngậm miệng vào được.

Cùng lắm mới có hai năm không gặp mà Hàng Tiểu Ý thấy trình độ nói dối của Thiệu Thành Hi lại tăng thêm một bậc.

Lúc học trung học, Hàng Tiểu Ý là học sinh chuyên Văn, thường thì học sinh chuyên Văn sẽ học không tốt Toán, nhưng cô lại là trường hợp ngoại lệ, Toán Văn Anh cô đều giỏi, nhưng cũng có một số môn cô không giỏi, nhất là Địa Lý, gần như mỗi lần thi cô đều nộp giấy trắng.

Thầy giáo luôn đau đầu hỏi cô, thành tích cô tốt như vậy mà sao lại không đi học tổ khoa học tự nhiên, Hàng Tiểu Ý trả lời một cách rất đơn giản, bởi vì so với Địa Lý thì Hoá Học và Vật Lý của cô còn tệ hơn, vì thế thầy giáo cũng không còn gì để nói.

Vào năm Hàng Tiểu Ý học lớp 11 trường Phổ thông đó, Hàng Vũ Hằng đặc biệt tìm bạn học cùng Phổ thông cũng là bạn Đại học của mình, tìm một học bá đến dạy thêm cho Hàng Tiểu Ý.

Hàng Tiểu Ý cũng không tin tưởng vào người đó lắm, bảo một người học khoa học tự nhiên đi dạy thêm cho học sinh chuyên Văn, điều này thật xấu hổ chết người ta rồi, sự thật chứng minh, chỉ có Hàng Tiểu Ý không nghĩ đến, không việc gì là Thiệu Thành Hi không làm được.

Nhiều năm về sau Hàng Tiểu Ý vẫn nhớ như in buổi sáng hôm đó gặp Thiệu Thành Hi.

Vào một buổi sáng trong kỳ nghỉ hè, vì là mùa mưa nên trời đổ những cơn mưa phùn.

Nhớ lúc đó, gia đình Hàng Tiểu Ý vẫn chưa phá sản, vẫn còn ở trong ngôi biệt thự dành cho người giàu, cô đứng từ ban công phòng ngủ ở tầng hai của mình nhìn xuống dưới sân, vừa bắt gặp khung cảnh Hàng Vũ Hằng nói chuyện với Thiệu Thành Hi ở dưới bụi hoa dâm bụt.

Anh mặc chiếc áo sơ mi trắng, quần jean màu lam nhạt, chân đi đôi giày thể thao màu trắng, mái tóc đen mượt dính vài giọt nước, dáng người cao gầy, bởi vì trời đang mưa, nên hoa dâm bụt rơi xuống, mà anh lại đứng bên cạnh khóm hoa, dáng đứng thẳng tắp như cây Bạch Dương.

Không biết Hàng Vũ Hằng nói với anh những gì, mà anh lại nhìn về phía ban công nơi cô đang đứng, khuôn mặt tràn đầy thanh xuân nhưng lại có chút trẻ con, có lẽ mắt bị cận thị, cặp mắt dài nhỏ hơi híp lại, sống mũi thẳng tắp cùng với dáng người đẹp đẽ, đôi môi mỏng hơi mím, gương mặt hoàn hảo như vậy xuyên qua màn mưa rơi đập vào mắt Hàng Tiểu Ý, đến bây giờ cô vẫn có thể nhớ được mùi thơm của cây hoa dâm bụt đó.

Trong lòng Hàng Tiểu Ý râm râm nảy dựng lên, đây chính là cảm giác yêu từ cái nhìn đầu tiên.

Lúc mới quen Thiệu Thành Hi, anh rất nghiêm túc thận trọng, trên người luôn có cảm giác lạnh khó đến gần, lúc nói chuyện với Thiệu Thành Hi cô cũng cẩn thận từng li từng tí, không dám đến gần nhưng lại rất muốn tới gần, mỗi lúc Thiệu Thành Hi giảng bài, Hàng Tiểu Ý sẽ lên lút ngấm hàng lông mi thật dài của anh, còn nghĩ tại sao có người có hàng lông mi vừa dài vừa đẹp như vậy.

Thế là Thiệu Thành Hi đều phù hợp hết thảy những điều kiện của nam chính trong tiểu thuyết mà cô mơ mộng, cô thích Thiệu Thành Hi thật rồi.

Suốt kỳ nghỉ hè của mình, Thiệu Thành Hi dùng để dạy thêm cho Hàng Tiểu Ý, sự nóng bức của mùa hè sẽ làm cho người ta mệt mỏi rã rời, nhưng Hàng Tiểu Ý lại phấn khích như được hít thuốc lắc, là bởi vì mùa hè này, cô đã trao trái tim mình cho người con trai tên Thiệu Thành Hi.

Nhưng vừa hết kỳ nghỉ hè thì người Hàng Tiểu Ý thích lại lặng lẽ bỏ trốn, làm trong lòng Hàng Tiểu Ý đang tràn ngập vui sướng lại chuyển sang chua xót, cô học kịch truyền hình, bên trong có cảnh cô gái ngắt cánh hoa, “Anh ấy thích tôi, anh ấy không thích tôi, anh ấy thích tôi, anh ấy không thích tôi...”

Quyển nhật ký của Hàng Tiểu Ý tràn ngập Thiệu Thành Hi.

Trong giấc mơ của mình, cô cũng hay thấy Thiệu Thành Hi ở đó.

Bởi vì có Thiệu Thành Hi dạy thêm nên điểm môn Lịch Sử của cô tăng vọt, mặc dù trình độ học Địa Lý của cô vẫn chưa tốt, nhưng ít nhất cũng đã nắm được trọng điểm.

Mỗi ngày cô đều nhớ, nhớ, nhớ, nhớ, Hàng Tiểu Ý có cảm giác mình đã mắc bệnh tương tư mất rồi, mỗi ngày cô đều học tập chăm chỉ để quên đi nỗi nhớ, bởi vì mỗi khi lo học, thì cô lại có cảm giác Thiệu Thành

Hi đang ngồi bên cạnh mình, dùng giọng nói trong trẻo để giảng bài cho mình.

4. Chương 4

Sắp tới kì nghỉ đông, Hàng Tiểu Ý cũng gần thi đại học, Hàng Vũ Hằng lại mời Thiệu Thành đến dạy thêm cho Hàng Tiểu Ý.

Lần này, Hàng Tiểu Ý không nhận được, lúc Thiệu Thành Hi dẫn cô ra ngoài ăn kem ly, thì đã thổ lộ tình cảm với Thiệu Thành Hi.

Tiết trời ngày đông, lạnh vô cùng, Hàng Tiểu Ý bao bọc lông vũ dày cộm, trên tay cầm kem ly, miệng thở ra khói trắng, run lấy lấy nói: “Thiệu Thành Hi, em thích anh.”

Lúc đó Thiệu Thành Hi không có phản ứng gì, khuôn mặt đẹp trai vẫn như trước không chút biểu cảm: “Anh biết.”

“Hả?” Hàng Tiểu Ý không kịp phản ứng: “Cho nên?”

Thiệu Thành Hi cúi đầu hôn lên cánh môi vừa mới ăn xong kem của cô, từ đó cô chính thức trở thành bạn gái của Thiệu Thành Hi.

Vốn cho rằng chuyện tình yêu sẽ thật hạnh phúc, nhưng mà Hàng Tiểu Ý lại cảm thấy rất đau lòng, sau kì nghỉ đông, cô lại không gặp được Thiệu Thành Hi, đã gần thi đại học, còn phải chia tình lực để nhớ Thiệu Thành Hi, Hàng Tiểu Ý cảm giác sắp chết rồi.

Mà dĩ nhiên Thiệu Thành Hi cũng không gọi điện thoại cho cô, cũng không nhắn cho cô một tin nào, mỗi lần đều là cô gọi điện tới, trong lời nói của anh vẫn mang vẻ nhàn nhạt.

Cuối cùng Hàng Tiểu Ý không chịu được, đành nói lời chia tay, cô gửi tin nhắn cuối cùng: “Em không muốn chuyện tình yêu mà làm lỡ việc học.”

Thiệu Thành Hi trả lời rằng: “Được.”

Hàng Tiểu Ý cảm giác mình muốn bùng nổ, tại sao anh không níu kéo, chỉ cần anh hỏi một câu tại sao, cô sẽ nói chỉ là trò đùa, vậy mà anh cũng không thèm hỏi.

Chuyện tình yêu của hai người được một tháng thì chấm dứt.

Hàng Tiểu Ý khẳng định Thiệu Thành Hi đã thích cô gái khác, trong lòng tức giận bất bình, quyết định thi đậu trường mà Thiệu Thành Hi đang theo học, cô muốn nhìn thử Thiệu Thành Hi có phải thay lòng thật hay không.

Thành tích cao nhất của Hàng Tiểu Ý cũng chỉ có thể thi đậu nguyện vọng hai, cuối cùng sau ba tháng nỗ lực phấn đấu, thi được 985 điểm, sau đó trường học lấy thành tích của cô giáo dục nhiều học sinh, còn tất cả đều có thể.

Hàng Tiểu Ý vất vả mới thi đậu trường Thiệu Thành Hi học, dùng cảm mạnh mẽ, khí thế bùng bùng đi tìm Thiệu Thành Hi, khi thấy Thiệu Thành Hi, Hàng Tiểu Ý còn chưa kịp nói gì, Thiệu Thành Hi đã mở miệng: “Thi đại học xong rồi, nói chuyện yêu đương được chưa?”

Chỉ vì câu nói của Thiệu Thành Hi, Hàng Tiểu Ý đã rơi vào tay giặc, lại một lần nữa nhanh chóng bắt đầu chuyện yêu đương lần hai.

Hàng Tiểu Ý hồi tưởng lại quá khứ, Thiệu Thành Hi cùng ba mẹ Hàng nói chuyện với nhau vui vẻ, một người con trai nho nhã lễ độ lịch sự, Hàng Tiểu Ý lắc đầu, cho đến khi lên đại học hai người mới chính thức sớm chiều chung đụng, Hàng Tiểu Ý mới biết Thiệu Thành Hi chính là kẻ hai mặt, người trước và người sau đều không giống nhau, biểu hiện giống người mắc bệnh tâm thần phân liệt.

Hàng Tiểu Ý mang vali trở về phòng thu dọn quần áo, Thiệu Thành Hi đi vào nói lời tạm biệt: “Đưa em vật này.” Thiệu Thành Hi chìa ra túi giấy.

“Cái gì đây?” Hàng Tiểu Ý nhận lấy.

Thiệu Thành Hi cười: “Anh đi trước, có việc gì cứ gọi điện cho anh, số điện thoại vẫn như cũ.”

Thiệu Thành Hi đi rồi, Hàng Tiểu Ý nhìn túi giấy trên giường chờ ra, cuối cùng vẫn không mở ra, nhét bên dưới tủ quần áo.

“Chào các bạn thính giả, đây là đài số 103.6 (tôi sẽ dùng âm áp để thay lời nói), tôi tên Tiểu Tiểu.”

“Có một bạn thính giả nhắn trên weibo của tôi hỏi rằng tôi có cảm thấy trên thế giới này có tình yêu hoàn mỹ hay không.”

“Thật ra hoàn mỹ là gì? 100 người nói chắc sẽ có 120 đáp án, chúng ta muốn một tình yêu hoàn mỹ, trước tiên phải nắm giữ được người yêu mới có người yêu hoàn mỹ ...”

Buổi tối nhìn xuống từ tầng hai mươi hai, toàn bộ thành phố đều chìm trong ánh đèn, Thiệu Thành Hi bưng ly rượu đỏ dựa vào cửa sổ to sát mặt đất, từ radio phát ra giọng nữ dễ nghe: “Nhưng ở một góc độ mà nói, thật ra trong tình yêu của chúng ta, mặc kệ hai bên có hoàn mỹ hay không, chỉ cần chúng ta ở chung thoải mái, hài lòng, ấm áp, như vậy mới chính là tình yêu hoàn mỹ, hoàn mỹ là một loại cảm giác, mà không phải là một khái niệm...”

Thiệu Thành Hi nhấp một ngụm rượu, nhìn đồ thủy tinh trang trí trên bàn, một sân khấu hình tròn màu xanh da trời, một cô gái xinh đẹp mặc váy dài đang kéo đàn violon, một chàng trai mặc áo đuôi tôm đàn piano, hai người nhìn nhau cười.

“Thiệu Thành Hi, chúng ta chia tay đi.” Hai năm trước, Hàng Tiểu Ý đứng trước mặt anh, bình tĩnh nói với anh, khi đó Hàng gia vừa mới phá sản, một khối nợ to đùng còn chưa trả.

“Tại sao?” Lần này, Thiệu Thành Hi hỏi tại sao.

“Thiệu Thành Hi, em vẫn nghĩ chúng ta thật xứng đôi, nhưng hiện tại em chỉ có thể ngược nhìn anh, xin anh giữ cho em một chút danh dự cuối cùng.”

“Được, chia tay đi.”

Anh vẫn biết Hàng Tiểu Ý là một cô gái bướng bỉnh cổ chấp, lòng tự trọng của cô quá lớn, tự tôn của cô còn quan trọng hơn tình yêu.

Tiết mục truyền hình của Hàng Tiểu Ý xong thì đã mười một giờ đêm, ra khỏi đài phát thanh, một chiếc xe quen thuộc đang chờ ở nơi đó, gõ nhẹ cửa sổ xe, cửa xe mở khóa, Hàng Tiểu Ý mở cửa xe ngồi vào: “Anh hai cùng Tử Thần ở chung cả tháng.”

Từ khi cô vào làm trong đài phát thanh, anh hai và anh ba đều thay phiên nhau tới đón cô, sau đó Hàng Vũ Hằng bước vào giới diễn viên, không còn thời gian, người đón Hàng Tiểu Ý đã chuyển thành Hàng Vũ Tề.

Hàng Vũ Tề cười vỗ đầu cô, vịn nắp bình giữ ấm đưa cô.

Hàng Tiểu Ý nhận bình giữ nhiệt, uống vào mấy ngụm cho thông thuận cổ họng, mẹ cô sợ cô đau họng, nên mỗi ngày đều nấu một bình nước lê.

Hàng Vũ Tề khởi động xe chạy về nhà.

“Tiểu Tiểu, anh nghe ba mẹ nói sáng hôm nay Thiệu Thành Hi đưa em về.” Hàng Vũ Tề vô ý nhắc đến.

Hàng Tiểu Ý cầm bình giữ nhiệt trên tay dừng một chút, gật đầu: “Ừ” một tiếng.

Hàng Vũ Tề liếc nhìn cô: “Em định làm thế nào?”

“Làm gì?”

“Em còn giả ngu à Tiểu Tiểu.” Hàng Vũ Tề giơ tay gỡ đầu: “Buông cậu ta ra rồi sao?”

Hàng Tiểu Ý cúi đầu không nói lời nào.

Hàng Vũ Tề thở dài, chuyện của Hàng Tiểu Vũ và Thiệu Thành Hi, Hàng Vũ Tề xem như là người biết nhiều nhất.

Từ đại học năm hai Thiệu Thành Hi đã tự mình làm hạng mục ngoài trường học, lúc đó Hàng Vũ Tề đang làm trong công ty của ba.

Bởi vì Thiệu Thành Hi là bạn của Hàng Vũ Hằng, cũng vì lẽ đó anh đối với anh ấy quan tâm nhiều hơn, cũng bởi vì làm một số hạng mục cũng có tiếp xúc với anh ấy.

Khi còn học thiết kế kiến trúc biến hiện thiên phú của Thiệu Thành Hi đúng là làm anh ao ước đố kị, bốn năm đại học ấy danh tiếng của Thiệu Thành Hi đã nổi danh trong giới, đoàn thể bản thân cũng rất thành thực.

Trong hạnh mục của công ty, anh cùng Thiệu Thành Hi làm, bởi vậy hai người có một quãng thời gian cùng ăn cùng ở với nhau.

Đại học năm hai, mỗi buổi trưa Hàng Tiểu Ý đều chuẩn bị cơm hộp cùng Thiệu Thành Hi ăn, người anh trai này xưa nay còn chưa được đối xử như thế, nhưng vì Thiệu Thành Hi nên cũng được hưởng thụ một phần sự quan tâm từ em gái.

Mỗi buổi tối Hàng Tiểu Ý đều sẽ đến phòng đàn luyện đàn, mặc kệ đã trễ, Thiệu Thành Hi đều sẽ đi đón cô, hai người cứ như hình với bóng.

Thiệu Thành Hi xem Hàng Tiểu Ý là bảo bối, anh cảm thấy Thiệu Thành Hi là một chàng trai lạnh lùng, nhưng ở trước mặt Hàng Tiểu Ý, Thiệu Thành Hi lại trở thành một chàng trai vui vẻ hay cười.

Tài năng của Thiệu Thành Hi giúp anh có thể đứng ở một vị trí khiến mọi người phải ngước nhìn, nhưng trong mắt Thiệu Thành Hi luôn chứa một người, đó chính là Hàng Tiểu Ý.

Tuy rằng Hàng Vũ Tề không nói với người trong nhà, nhưng trong lòng đã tiếp nhận người em rể Thiệu Thành Hi này rồi, ánh mắt của em gái anh thật tốt.

Cho đến khi nhà bị phá sản, chuyện đó lại xảy ra với Tiểu Tiểu hai người chia tay, anh cảm thấy thật đáng tiếc, chỉ là lòng tự trọng của em gái anh quá lớn, sẽ không cho phép mình không hoàn mỹ đứng cạnh Thiệu Thành Hi ưu tú.

“Tiểu Tiểu, nghe nói trong hai năm qua Thiệu Thành Hi vẫn chưa yêu ai, anh thấy cậu ta hình như vẫn chưa quên được em, nếu được, cô có muốn suy nghĩ thêm về chuyện này không?” Hàng Vũ Tề cẩn thận từng li từng tí hỏi, hai năm qua anh thật không dám nhắc Thiệu Thành Hi ở trước mặt Hàng Tiểu Ý, sợ đụng vào vết thương lòng của cô.

Hàng Tiểu Ý vẫn cúi đầu như cũ, nhìn đồng hồ đeo bên tay phải, nhẹ nhàng nói: “Mau tới xem.”

5. Chương 5

Lúc nhận được điện thoại của Ngô Tư Tư, cũng chính là lúc Hàng Tiểu Ý đi chợ cùng mẹ về, hai ngày sau Hàng Vũ Tề sẽ đưa bạn gái về nhà ăn cơm, mẹ Hàng rất khắt khe, hai ngày nay chỉ dành để suy nghĩ hôm đó nên nấu món gì, bữa ăn hôm đó nhất định phải có các loại cá tôm cua, mẹ còn sợ hôm đó mới mua hải sản thì sẽ không còn tươi, sẽ lưu lại ấn tượng xấu với người ta.

Ngô Tư Tư là đồng nghiệp của Hàng Tiểu Ý, cô ấy nổi tiếng là phóng viên tài chính và tạp chí kinh tế, bởi vì đặc thù công việc nên cũng có gặp mặt vài lần với Hàng Tiểu Ý, từ đó hai người biết nhau, về sau hai người cũng thường xuyên trò chuyện, cô nổi tiếng là quen biết rất nhiều người tài giỏi, vì thế chương trình của Hàng Tiểu Ý cũng nhận được rất nhiều sự giúp đỡ của cô.

Ngô Tư Tư nói mình đang gặp rắc rối, các tạp chí muốn phỏng vấn Thiệu Thành Hi, tuy đã gặp được vài lần nhưng đều bị anh chặn từ trước, cô nghe nói Hàng Vũ Hằng là bạn thân hồi trung học, cũng là bạn chung trường đại học của anh, vì cô biết Hàng Vũ Hằng chính là anh trai của Hàng Tiểu Ý, nên muốn nhờ Hàng Tiểu Ý giúp việc này, dù sao bọn họ cũng có quan hệ mà.

“Tiểu Tiểu, nếu như không được, thì cũng không nên cố, vì tôi bị tổng biên tập làm khó nên mới không còn cách nào khác, nhờ cô giúp đỡ tôi.” Ngô Tư Tư áy náy nói, tại sao cô lại nhờ cô ấy đi làm chuyện mà cô ấy không muốn làm chứ, hơn nữa con người Thiệu Thành Hi lại không thích phiền toái.

Hàng Tiểu Ý suy nghĩ một lát, cô vẫn không thể nào từ chối Ngô Tư Tư được, “Tôi sẽ nói với anh ba, còn về phần Thiệu Thành Hi có đồng ý hay không tôi không dám chắc chắn.”

“Cảm ơn, cảm ơn cô rất nhiều, Tiểu Tiểu.” Ngô Tư Tư mừng rỡ liên tục nói lời cảm ơn.

Hàng Tiểu Ý cúp điện thoại, nhân tiện gọi một cuộc cho Hàng Vũ Hằng, anh bắt máy vô cùng nhanh, “Alo, Tiểu Tiểu, có gì sao?”

“Anh bận à, anh ba?”

“Đừng đùa nữa, thật nhàm chán, em có chuyện gì vậy.”

Hàng Tiểu Ý có chút do dự, nhưng vẫn nói chuyện đó ra, làm Hàng Vũ Hằng buồn bực, “Chuyện này em phải tự làm, em phải tự mình gọi điện thoại cho Thiệu Thành Hi, nếu anh ta từ chối em thì anh có nói thế nào cũng vô dụng.”

“Anh ba à...” Lời của Hàng Tiểu Ý mang theo đe dọa.

“Được được, anh sai rồi...” Hàng Vũ Hằng nhanh chóng giơ tay đầu hàng, “Anh gọi, anh gọi...”

Để điện thoại xuống, Hàng Tiểu Ý liền đi xuống bếp giúp mẹ làm bữa sáng, từ khi Hàng Vũ Hằng lên đại học thì trở thành một công tử ăn chơi, hút thuốc đánh nhau trốn học đều không thiếu, về sau lại đi lập một ban nhạc, tham gia vài bộ phim, mấy tháng không thấy bóng dáng ở nhà là chuyện bình thường, chuyện giữa Hàng Tiểu Ý và Thiệu Thành Hi anh cũng biết sơ lược, về sau thấy hai người họ không có việc gì, nên cũng không để tâm lắm.

“Tiểu Tiểu, con đã thấy mặt bạn gái của anh hai con chưa?” Mẹ Hàng không kìm chế nổi, bắt đầu tò mò hỏi chuyện.

“Con đã cùng cô ấy ăn hai bữa cơm, là một cô gái dịu dàng nho nhã, so với con thì nhỏ hơn một tuổi.” Đến bây giờ Hàng Tiểu Ý vẫn còn chưa tin nổi, biết là lúc còn nhỏ cô ấy rất thân thiết với anh hai, nhưng vẫn không ngờ tới, họ lại đi xa đến mức đưa về nhà ra mắt gia đình, xem ra anh hai thật sự rất để ý, ngoại trừ Tô Như đây là lần đầu tiên anh ấy mang bạn gái về, không giống Hàng Vũ Hằng, từ bé đến lớn, cô đã gặp được n bạn gái của anh ta rồi.

Thật ra thì, Thiệu Thành Hi chơi thân với Hàng Vũ Hằng như vậy, chẳng lẽ sẽ không thối giống nhau sao?

“Không cần con, con đừng đụng vào nồi nước đó, đứng ở đây nói chuyện với mẹ là được rồi.” Mẹ Hàng đẩy cô ra, “Ngoan, đứng ở đó là được rồi.”

Hàng Tiểu Ý tỏ vẻ bất đắc dĩ, lau khô tay rồi đứng một bên nói chuyện với mẹ.

“Nếu con bé nhỏ hơn con một tuổi, có phải sẽ khó dỗ dành hay không?” Mẹ Hàng có chút lo lắng, “Anh hai con chính là một cục gỗ, có khả năng dỗ dành con gái người ta không?”

“Mẹ, mẹ nghĩ nhiều rồi.” Đàn ông luôn thể hiện họ là người thành thật, nhưng còn bản chất bên trong thì rất khó nói.

Hai mẹ con đang nói chuyện, thì Hàng Vũ Hằng điện thoại đến, Hàng Tiểu Ý bước ra khỏi phòng bếp để nhận điện thoại, bên kia là Hàng Vũ Hằng đang lớn giọng, “Tên Thiệu Thành Hi này nói muốn em gọi điện thoại cho anh ta, chuyện gì cũng sẽ làm.”

Hàng Tiểu Ý cau mày, “Anh nói với anh ta như thế nào?” “Anh nói là có một người bạn của em muốn phỏng vấn anh ta.”

“Anh có thể ngốc hơn nữa sao? Anh ba à, anh nói với anh ta là bạn của anh không được hả?” Hàng Tiểu Ý chỉ tiếc rên sắt không thành thép, trách không được trong nhà anh ấy lại đứng hàng thứ hai, thật sự chỉ có thể thứ hai.

“Hàng Tiểu Ý, anh cảnh cáo em, không phải anh ngốc, mà là tên Thiệu Thành Hi kia quá thông minh, mới chỉ nói chuyện vài câu đã phát hiện ra anh đang nói dối rồi, đến phần anh diễn rồi, em tự lo đi, anh cúp máy đây.” Cúp điện thoại xong, Hàng Tiểu Ý thở dài một hơi, cái con người này có thể đáng tin một chút hay không.

“Có chuyện gì sao, Tiểu Tiểu? Có phải Vũ Hằng gọi điện không? Nó chọc con giận rồi hả?” Giọng nói mang theo ý thăm dò của mẹ Hàng vọng ra.

Hàng Tiểu Ý thở dài một hơi, hai hàm răng nghiến vào nhau ken két, “Mẹ, có phải lúc mang thai anh ba mẹ ăn nhầm cái gì không?”

“Con nói Vũ Hằng không có dấu óc đúng không?” Trong giây lát mẹ Hàng đã hiểu câu nói của cô, “Năm đó mẹ không biết từ ‘hai’ lại mang ý nghĩa này, cho nên anh ba của con cũng bị vận mệnh trêu đùa, con cũng nên đối xử tốt với nó, không được phân biệt đối xử với người tàn tật, ngoan, Tiểu Tiểu.”

Hàng Tiểu Ý bị Hàng Vũ Hằng lừa, trong lòng khó chịu nhất thời không thể bình tĩnh được, cứ quẩn quýt điện thoại cả buổi, Hàng Tiểu Ý định sẽ đi xin lỗi Ngô Tư Tư, so với Thiệu Thành Hi thì đối mặt với Ngô Tư Tư cô vẫn cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Hàng Tiểu Ý quyết định rồi, sẽ gọi điện cho Ngô Tư Tư để xin lỗi, ai ngờ còn chưa kịp bấm số cô ấy, thì tiếng chuông điện thoại cô reo lên, là Ngô Tư Tư gọi đến, “Tiểu Tiểu, cảm ơn cô rất nhiều, vừa nãy thư ký của Thiệu Thành Hi gọi cho tôi, đã quyết định thời gian gặp mặt rồi, là ba giờ chiều ngày mai.”

Hàng Tiểu Ý ngơ ngẩn, sao anh lại đồng ý chứ? Thiệu Thành Hi uống nhầm thuốc sao?

“Nhưng mà, Tiểu Tiểu, Thiệu Thành Hi lại nói nếu muốn gặp mặt thì phải đưa cô đi cùng, bởi vì bọn họ không khẳng định cô là bạn tôi được, vì vậy nếu không thấy tôi, cuộc phỏng vấn sẽ bị huỷ bỏ, buổi chiều ngày mai cô có rảnh không?”

Hàng Tiểu Ý thở ra một hơi, quả nhiên, Thiệu Thành Hi vẫn là Thiệu Thành Hi, thâm sâu khó lường.

“Tiểu Tiểu, ngày mai cô có rảnh không?” Ngô Tư Tư thấy đầu dây bên kia im lặng, lặp lại câu hỏi vừa nãy.

“... Có.”

Hàng Tiểu Ý hẹn Ngô Tư Tư sẽ gặp mặt ở cửa chính của công ty Thiệu Thành Hi, Ngô Tư Tư dẫn theo một thợ chụp ảnh, một nhóm ba người, đi đến trước quầy lễ tân nói rõ mục đích đến đây.

Ở trước quầy lễ tân gọi một cuộc điện thoại, không lâu sau, thư ký của Thiệu Thành đã đi xuống, mời ba người cùng đi thang máy lên tầng 22.

Bước ra khỏi thang máy, thì sẽ nhìn thấy một không gian làm việc rộng lớn, chỗ nào cũng có thể thấy được các mô hình kiến trúc, Hàng Tiểu Ý nhìn xung quanh, đến khi thấy một mô hình hình cầu màu xám bạc thì dừng lại, đưa tay ra sờ thử, cuối cùng anh cũng đã thực hiện được giấc mơ của mình rồi.

“Tiểu Tiểu, mau đến đây.” Ngô Tư Tư mở miệng gọi cô, nghe thấy thế Hàng Tiểu Ý lập tức quay đầu lại, nhìn thấy Ngô Tư Tư đang đứng ở cửa phòng làm việc, đứng ở đó còn có một người đàn ông đang đứng thẳng, ăn mặc chỉnh trang, biểu cảm trên khuôn mặt nhàn nhạt, không thể nhìn được anh đang vui hay buồn, đôi mắt dài nhỏ hơi híp lại, nhìn thẳng vào chỗ cô đang đứng.

Hàng Tiểu Ý hạ mi mắt xuống, siết lấy gang tay thật chặt, sửa sang trang phục, cố gắng đầu ưỡn ngực bước về phía trước.

Thiệu Thành Hi nhìn Hàng Tiểu Ý rồi cố ý di chuyển đến bên cạnh cô, hơi xoay người rồi cúi đầu, nói khẽ vào tai cô, “Hàng Tiểu Ý, trên mặt cô viết rõ hai chữ ‘bất mãn’ kia.”

Hả? Lúc Hàng Tiểu Ý theo bản năng nghiêng đầu nhìn anh, thì anh đã đứng thẳng người lên rồi đưa ba người vào phòng làm việc, sau đó ngồi xuống chiếc ghế salông bằng da thật, đưa tay ra làm tư thế mời, “Mời ngồi.”

Hàng Tiểu Ý đứng im không nhúc nhích ở cửa ba giây, thở dài một hơi, Thiệu Thành Hi không muốn cho cô sống yên ổn.”

“Trợ lý Vương, pha cho tôi ba ly cà phê, một ly nước chanh, nhớ là ép chanh thì phải dùng chanh tươi, phải nóng.” Thiệu Thành Hi lên tiếng dặn dò.

Thư ký gật đầu rồi đi ra ngoài.

Ngô Tư Tư ngồi xuống phía đối diện Thiệu Thành Hi, đem tài liệu bày ra trên bàn, còn về phía thợ chụp ảnh thì tìm góc độ tốt nhất, chỉnh máy chụp hình ngay ngắn sao cho có thể chụp được mặt của Thiệu Thành Hi.

“Tôi chỉ đồng ý phỏng vấn, không cho phép chụp ảnh.” Thợ chụp ảnh vừa định bấm nút chụp nghe vậy liền ngăn người, ngơ ngác nhìn về phía Ngô Tư Tư, Ngô Tư Tư vội vẫy tay ý bảo anh ta dừng lại, “Dù là ở trong phòng làm việc cũng không thể chụp mấy tấm sao?”

Thiệu Thành Hi gật đầu.

Ngô Tư Tư thở dài một hơi, thật may không khó khăn lắm, “Anh Thiệu, chúng ta có thể bắt đầu chưa?”

Thiệu Thành Hi gật đầu, liếc nhìn đồng hồ trên tay, “Các cô có nửa giờ.”

Ngô Tư Tư gật đầu, không dám lãng phí thời gian, liền bắt đầu quá trình phỏng vấn.

6. Chương 6

Trên đường, trợ lý Vương bưng khay đi vào, đặt cà phê lên bàn, lúc đặt nước chanh thì Thiệu Thành Hi dùng cảm ra hiệu hướng về Hàng Tiểu Ý đang đứng ở cửa sổ sát đất, trợ lý Vương hiểu ý, mang nước chanh qua đưa cho Hàng Tiểu Ý.

Hàng Tiểu Ý nhìn cốc nước chanh nóng thì giật mình nhìn sang Thiệu Thành Hi.

Anh cũng không nhìn cô, bắt chéo hai chân, bàn tay trắng nõn thon dài đặt trên đầu gối, Ngô Tư Tư đối với vấn đề này thỉnh thoảng gật đầu, một mặt xa cách, trước mặt người khác, anh vốn là một bức tường không dễ dàng tiếp cận.

Thiệu Thành Hi không nói nhiều, trên cơ bản chỉ nói một vài câu, khiến Ngô Tư Tư đỏ mặt hơi lạnh.

“Lúc trước anh Thiệu lựa chọn con đường kiến trúc, nhất định đã chịu không ít khổ?”

“Không tồi.” Vẫn như trước lời ít mà ý nhiều.

Không tồi? Hàng Tiểu Ý nghiêng đầu nhìn về phía tủ sách gỗ lim lớn trong văn phòng, trên kệ tràn ngập sách chuyên ngành.

Năm đó Thiệu Thành Hi đã chịu đựng bao nhiêu đau khổ, đã phải bỏ ra bao nhiêu nỗ lực, không có người nào hiểu rõ hơn cô, buổi tối chưa bao giờ ngủ trước mười hai giờ, ngày nắng to đi công trình vì thể tụt huyết áp phải vào bệnh viện, chỉ vì một hạng mục mà lấy bản thân ra uống rượu, uống đến nổi loét dạ dày, đến bây giờ cũng không được hai chữ ‘Không tồi’.

Mọi người chỉ thấy quang sáng của thiên tài mà quên đi cái giá phải trả cho sự nỗ lực của thiên tài.

Ngô Tư Tư nhìn mặt Thiệu Thành Hi rất bình tĩnh, có chút lúng túng, chỉ có mấy chữ như vậy, bản thảo này mang về không biết viết thế nào? Không khỏi chuyển ánh mắt hướng về phía Hàng Tiểu Ý cầu cứu.

Không nghe thấy tiếng nói chuyện trong văn phòng, Hàng Tiểu Ý mới quay đầu lại nhìn, liền thấy ánh mắt của Thiệu Thành Hi và Ngô Tư Tư đều dừng trên người cô: “Sao? Có chuyện gì vậy?”

Về mặt lạnh lùng của Thiệu Thành Hi đột nhiên lại hiện lên một nụ cười: “Con người của tôi không quen nói nhiều trước mặt người ngoài, hay là cô Ngô đưa bản thảo cho Tiểu Tiểu, để hỏi tôi, tôi sẽ trả lời hơn.”

Nghe xong lời Thiệu Thành Hi nói, Ngô Tư Tư thở dài một hơi, mặc kệ ai hỏi, chỉ cần anh nguyện ý mở miệng là được, vội vàng đứng lên kéo Hàng Tiểu Ý ngồi vào vị trí của cô, cùng Thiệu Thành Hi mặt đối mặt.

Khoảng cách gần như vậy, cộng thêm bộ dạng cười như không cười của Thiệu Thành Hi, khiến trong lòng Hàng Tiểu Ý nhảy lên.

Đành nhận bản thảo, nhìn tiêu đề phía trên, Hàng Tiểu Ý có chút đau đầu.

Nhẹ thở ra một hơi, Hàng Tiểu Ý ngẩng đầu nhìn Thiệu Thành Hi, đọc theo bản thảo: “Anh Thiệu, tôi muốn hỏi một chút về cuộc sống tình cảm của anh, anh không ngại chứ?” Giọng phát thanh viên chính tông thật mềm nhẹ thư thái.

Khóe miệng Thiệu Thành Hi hơi cong lên: “Không ngại, cô cứ hỏi, tôi biết gì sẽ nói hết không giấu giếm.”

Nhìn không thấy nụ cười, Hàng Tiểu Ý cúi đầu: “Hiện tại anh đã có đối tượng lui tới chưa?”

“Không có.” Thiệu Thành Hi rất phối hợp.

“Đến bây giờ anh Thiệu đã có bao nhiêu mối tình rồi?”

“Hai.”

“Hai? Hàng Tiểu Ý chợt ngẩng đầu nhìn anh, Thiệu Thành Hi và cô là mối tình đầu, vậy trong hai năm này Thiệu Thành Hi lại có thêm một người bạn gái, cũng có lẽ đang nói bây giờ, Hàng Tiểu Ý đột nhiên cảm thấy trong lòng khổ sở muốn chết.

“Làm sao vậy, cô có vấn đề gì sao?” Thiệu Thành Hi đầy hứng thú nhìn sắc mặt cô.

Hàng Tiểu Ý mặt không biểu cảm lắc đầu: “Không sao.”

Thiệu Thành Hi nhíu mày gật đầu: “Vậy thì tốt.”

Hàng Tiểu Ý hít sâu một hơi, cô gắng ôn hòa nhã nhặn: “Anh Thiệu đối với tình cảm anh có thái độ gì không, có tin chuyện vừa gặp đã yêu không?”

Thiệu Thành Hi bưng cà phê uống một ngụm, lưng dựa vào ghế sofa, bày ra vẻ lười biếng: “Vừa thấy đã yêu, không có thử qua, vì vậy không biết.”

“Về phần thái độ trong tình cảm, đối với người bị bỏ qua hai lần mà nói, cũng không có thái độ gì, chỉ cần không bị bỏ là thỏa mãn rồi.” Thiệu Thành Hi vừa cười, khuôn mặt đẹp trai hòa thuận vui vẻ.

Hàng Tiểu Ý: “...”

Từ trước đến giờ, câu nói này của Thiệu Thành Hi chính là câu nói đầu tiên làm cô cứng họng.

Ngô Tư Tư vô cùng cảm khái, Thiệu Thành Hi đối với người khác trả lời lạnh nhạt, tính khí lại không tốt, hiện tại xem ra là đối với người nào mà thôi, kẻ đàn cũng có thể nhìn ra mối quan hệ giữa Thiệu Thành Hi và Hàng Tiểu Ý không bình thường.

Lại nhìn một chút câu hỏi kế tiếp, Hàng Tiểu Ý nhìn về phía Ngô Tư Tư: “...Thực ra, các người là tạp chí tài chính và kinh tế sao lại hỏi chuyện đời sống tình cảm nhiều như vậy?”

Ngô Tư Tư cười: “Chúng tôi cũng không phải là tạp chí tài chính và kinh tế tạp chí chính thống, mọi người đối với đời sống tình cảm của giới trẻ có rất nhiều hứng thú.”

Hàng Tiểu Ý không còn cách nào, bưng nước chanh trên bàn uống một ngụm, trong lòng kìm chế suy nghĩ muốn mắng chửi người, đem tài liệu trong tay đưa cho Thiệu Thành Hi, cố gắng bình tĩnh: “Nếu vậy thì anh Thiệu tự mình nhìn và trả lời từng câu một đi?”

Thiệu Thành Hi không nhận, chỉ nhìn Hàng Tiểu Ý cười, Hàng Tiểu Ý bị anh cười đến có chút sợ, nhíu lông mày: “Anh cười gì?”

Thiệu Thành Hi đứng lên, nhìn về phía Ngô Tư Tư: “Cô Ngô, thật ra vấn đề còn lại, Tiểu Tiểu rất rõ ràng, cô phỏng vấn Tiểu Tiểu một chút là được rồi, một lát nữa tôi còn có buổi họp, không thể giữ mấy người ở lại nữa”

Ngô Tư Tư sững sờ, nhìn Hàng Tiểu Ý, đây là tình huống gì?

Thiệu Thành Hi chỉnh lại caravat: “Cô Ngô không biết sao? Hai bạn gái trước của tôi trong đó một người chính là Tiểu Tiểu, vì vậy chuyện của tôi, cô ấy rất rõ.”

Ngô Tư Tư đã hiểu nhìn về phía Hàng Tiểu Ý, thì ra là như vậy.

Hàng Tiểu Ý nhìn Thiệu Thành Hi với ánh mắt cam chịu, người này đúng thật khiến người ta một lời khó nói hết.

Dường như Thiệu Thành Hi không phát giác gì, tự mình đưa ba người xuống dưới tầng, Ngô Tư Tư được quan tâm mà lo sợ: “Lần này cảm ơn anh Thiệu, chờ khi sửa xong bài viết, tôi sẽ mang tới cho anh Thiệu xem qua.”

Thiệu Thành Hi thản nhiên nói: “Không cần, cô đưa Tiểu Tiểu xem là được rồi, Tiểu Tiểu đồng ý, các cô gửi bản thảo đi là được.”

Ngô Tư Tư tỏ vẻ “Tôi hiểu” nhìn Hàng Tiểu Ý.

Ngược lại Thiệu Thành Hi nhìn về phía Hàng Tiểu Ý, nét mặt biểu lộ một nụ cười: “Cô không ngại đi chứ, Tiểu Tiểu?”

Trong nội tâm Hàng Tiểu Ý cứ như đang có một ngàn con dê đầu đàn chạy nhanh qua, Thiệu Thành Hi, trước kia do anh diễn kịch mà trở mặt nhá.

“...Nếu như tôi nói để ý?” Hàng Tiểu Ý chưa từ bỏ ý định.

Thiệu Thành Hi bất đắc dĩ nhượng mảy: “Vậy thật ngại, Cô Ngô, bản thảo này hết hiệu lực đi.”

Ngô Tư Tư kinh ngạc, vội vàng nhìn Hàng Tiểu Ý.

Trong lòng Hàng Tiểu Ý kìm nén, nghiêng răng nghiêng lợi nhưng trên mặt lại nở nụ cười: “Tôi và anh Thiệu hay đùa giỡn kiểu vậy đó, làm sao không để ý được.”

Thiệu Thành Hi hài lòng gật đầu, đưa tay sờ lông cà vạt một chút, đột nhiên khom lưng kề vào tai cô: “Hàng Tiểu Ý, khuôn mặt giận dữ sẽ dễ có nếp nhăn, phụ nữ phải biết bảo dưỡng nhan sắc mình chứ.”

Hàng Tiểu Ý chưa kịp phản ứng thì Thiệu Thành Hi đã đứng thẳng, trên mặt mang vẻ lạnh lùng chào tạm biệt Ngô Tư Tư, tiêu sái rời đi.

Hàng Tiểu Ý giấu trong lòng một nửa, có chút buồn bực, nhưng lại không biết phiền muộn từ đâu.

Ngô Tư Tư không hỏi Hàng Tiểu Ý, hôm nay cô có được tư liệu sống đầy đủ như một quyển sách đặc biệt, chuyện của Hàng Tiểu Ý và Thiệu Thành Hi cô không rõ lắm, sẽ không mang chuyện riêng tư ra hỏi, huống hồ cô cũng nhìn ra là Hàng Tiểu Ý không muốn nói đến chuyện này.

Ngày hôm sau, Hàng Vũ Tề mang theo Nhan Giai về dùng cơm, bởi vì buổi tối Hàng Tiểu Ý còn muốn đến đài phát thanh, vì vậy thời gian cơm tối dự định sáu giờ.

Nhan Giai người cũng như tên, càng lớn càng đẹp, dịu dàng hòa nhã, giọng nói nhỏ nhẹ, nhu thuận đáng yêu, mẹ Hàng nhìn qua liền cực kỳ yêu mến, không ngừng lôi kéo người ta, Hàng Vũ Tề ngồi một bên tươi cười.

Hàng Tiểu Ý cắn quả táo rồi dựa vào Nhan Giai bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Mẹ tôi thích cô đấy.”

Nhan Giai ngượng ngùng cuối đầu cười, Hàng Tiểu Ý nhìn Hàng Vũ Tề làm mặt quỷ, Hàng Vũ Tề vẫy tay trả lời cô: “Cô ấy da mặt mỏng, em đừng có trêu ghẹo cô ấy.”

Hàng Tiểu Ý cười trêu ghẹo: “Mẹ xem anh hai kìa, về sau chắc chắn bị vợ quản rồi.”

Ba Hàng đang ở trong phòng bếp làm đồ ăn, thỉnh thoảng ló đầu ra, vừa vặn nghe được Hàng Tiểu Ý nói, lớn tiếng nói: “Vợ quản nghiêm chính là thương vợ, đàn ông nhà họ Hàng chúng ta đều yêu vợ.”

Nhan Giai liếc mắt nhìn Hàng Vũ Tề, trong mắt mang theo ý cười.

“Hành hạ chó a...” Hàng Tiểu Ý thở dài lắc đầu kết thúc chuyện.

‘Ầm, ầm’ bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, kèm theo là giọng của Hàng Vũ Hằng: “Mẹ, mở cửa, con trai mẹ về rồi đây.”

“Anh ba?” Hàng Tiểu Ý có chút kinh ngạc: “Anh ấy không phải là đang ở đoàn làm phim sao, tại sao lại trở về?”

Mẹ Hàng vỗ đầu một cái: “À, mẹ nói với Vũ Hằng hôm nay Giai Giai tới dùng cơm, anh con nói sẽ cố gắng rút ngắn thời gian để về, mẹ lại quên mất chuyện này.”

Hàng Tiểu Ý nhún vai, Anh ba mà biết bị mẹ quên mất chuyện này có phải nên khóc.

Hàng Tiểu Ý ở gần cửa nhất, cắn miếng táo đi ra mở cửa, ngoài cửa là vẻ mặt mặt hững của Hàng Vũ Hằng: “Bản thiếu gia một ngày kiếm tỉ bạc, còn tranh thủ về ra mắt chị dâu, mở cửa cũng lâu như vậy.” Trách móc đẩy Hàng Tiểu Ý vào trong.

Hàng Tiểu Ý thản nhiên không để ý vẻ bức tức của Hàng Vũ Hằng, mà nhìn về phía một người đứng sau anh: “Sao anh lại tới đây?”

Thiệu Thành Hi nhún mày: “ Có vẻ cô không khoan nguyên tôi? Chúng ta có thù hận gì sao?”

Hàng Tiểu Ý trầm mặc.

“Mà nói về thù hận, đó chính là em đã bỏ tôi hai lần.” Thiệu Thành Hi cười chân thành .

Hàng Tiểu Ý: “.....Mời anh vào.”

7. Chương 7

“Tiểu Tiểu à Vũ Hằng nói sẽ đưa Thành Hi về nhà chúng ta, sao bây giờ vẫn chưa thấy mặt nó nhỉ?” Đúng lúc mẹ Hàng đi tới.

Thiệu Thành Hi giơ tay đưa quà lên, “Con chào bác gái, con nghe Vũ Hằng nói bác gái nấu ăn rất ngon, con đến ăn ké bữa cơm, không biết bác gái có ngại không?”

“Không ngại, sao bác có thể để bụng đây, lúc nào con muốn đều có thể đến đây ăn, bác sẽ rất vui, mà lần sau đến đây ăn cơm nhất định con không được mang quà, bác coi con như người trong nhà, con khách khí gì chứ, đứa nhỏ ngốc này.” Mẹ Hàng cao hứng nói không ngậm miệng vào được.

“Được ạ.” Thiệu Thành Hi cười đáp.

Hàng Tiểu Ý đứng ở cửa chính, thấy cảnh đó thì hung hăng cắn mạnh vào quả táo, cô cảm thấy Thiệu Thành Hi mới là một phần tử của nhà này, cô chỉ là người ngoài.

Người nhà họ Hàng đều biết Thiệu Thành Hi, dạo gần đây Hàng Vũ Tề vì tính chất công việc nên hay gặp Thiệu Thành Hi, vừa gặp anh đã bày ra khuôn mặt vui vẻ, vì vậy Hàng Vũ Tề thực sự không coi anh là người ngoài.

Hàng Tiểu Ý dựa vào cửa trước, lặng lẽ quan sát Thiệu Thành Hi đang trò chuyện vui vẻ cùng người nhà cô, mi mắt hơi sụp xuống, trước kia cô đã bao lần mơ được thấy cảnh tượng này, bây giờ cũng đã được chiêm ngưỡng rồi, chẳng qua bây giờ Thiệu Thành Hi không phải bạn trai cô.

“Hàng Tiểu Ý, anh cho em cơ hội được gọt táo cho anh ba anh minh sáng suốt này.” Hàng Vũ Hằng nghiêng người dựa vào ghế sa lông, lần lượt ném dao gọt trái cây và táo về phía cô.

Hàng Tiểu Ý nhìn anh, vẫn im lặng như cũ, quả táo Hàng Vũ Hằng ném qua chưa kịp đến chỗ cô thì đã bị Hàng Vũ Tề ngồi bên cạnh đón lấy, anh nhét quả táo vào miệng Hàng Vũ Hằng, một chân cong lên đè tay anh xuống, nhét vào miệng anh, “Hàng Vũ Hằng, tên nhóc này, thật sự em càng ngày càng lười rồi, có phải về sau anh nên để cái bô bên cạnh em, để em khỏi cần đến WC luôn không?”

“Ô ô ô...” Hàng Vũ Hằng giãy giụa kịch liệt, vất vả nhỏ quả táo ra khỏi miệng mình, “Ngoạ tào (*khó vào đời, câu cửa miệng của dân đi làm khi gặp khủng hoảng kinh tế), anh hai, anh đang giết em đó.”

Hàng Vũ Hằng dang rộng tay muốn ngăn cản Hàng Vũ Tề, còn Hàng Tiểu Ý thì lặng lẽ bước về chỗ hai người đó, thò tay cù vào chỗ xương sườn của Hàng Vũ Hằng, Hàng Vũ Hằng cười ha ha ngã trên ghế sa lông, Hàng Vũ Tề nhân cơ hội đó lấy gối úp lên mặt Hàng Vũ Hằng.

Mẹ Hàng từ phòng bếp mang đĩa hoa quả ra, đúng lúc nhìn thấy cảnh đó, thì mở miệng cảnh cáo, “Anh hai, đừng đánh mặt nó tàn phế, gia tài của nó cũng chỉ có khuôn mặt đó thôi, con nhìn xem, quả nhiên trên TV nhìn khác với ngoài đời một trời một vực.

“Mẹ, con có phải là do mẹ sinh ra không vậy?” Hàng Vũ Hằng khó khăn ngó mặt ra từ dưới gối ôm.

Mẹ Hàng thở dài rồi lắc đầu, “Nếu con không phải mẹ sinh ra, nhất định mẹ sẽ mặc kệ mặt của con rồi.”

Nhan Giai nhìn hai người đang đùa giỡn, lấy tay che miệng cười trộm.

Hàng Vũ Hằng mệt mỏi nằm bẹp trên ghế sa lông,

“Em khó khăn lắm mới bớt chút thời gian bên ngoài, chỉ vì muốn được xem mặt của chị dâu tương lai, Hàng Vũ Tề, bây giờ anh lại làm em mất mặt như thế này, nói cho anh biết, em thề không đội trời chung với anh.”

Hàng Vũ Tề ôm lấy bả vai Nhan Giai, “Về sau em phải cố gắng tránh xa nó một chút, cố gắng đừng tiếp xúc nhiều.”

“Tại sao vậy?” Giọng nói Nhan Giai mang vẻ nghi hoặc nhìn Hàng Vũ Tề.

“Bởi vì mẹ em nói, chứng ngu ngốc có khả năng lây truyền, bà không muốn ba đứa cháu của mình trở nên như vậy.” Hàng Tiểu Ý không nhịn được cười.

Trong phòng vang lên một trận cười chế giễu, Hàng Vũ Hằng cắn tức chôn mặt mình vào gối ôm, “Các người thật không thừa cho tôi đường sống mà.”

Hàng Tiểu Ý vừa cười vừa quay đầu, đúng lúc nhìn thấy đôi mắt màu đen tràn ngập ý cười của Thiệu Thành Hi, khuôn mặt tươi cười lập tức đông cứng lại, mi mắt của Thiệu Thành Hi hơi hạ xuống rồi cầm cốc trà trên bàn uống một ngụm.

Rất nhanh đồ ăn đã được bày ra, mọi người ngồi xung quanh bàn để dùng cơm, không biết là vô ý hay cố ý, cuối cùng Hàng Tiểu Ý vẫn phải ngồi bên cạnh Thiệu Thành Hi.

Bộ dáng hoan nghênh của ba Hàng chỉ dùng với Thiệu Thành Hi và Nhan Giai, còn đối với Hàng Vũ Hằng thì lại tỏ vẻ ghét bỏ, mọi người cùng uống một ly rượu xong thì bắt đầu cầm đũa ăn cơm.

Thiệu Thành Hi ngồi ở bên cạnh Hàng Tiểu Ý, nghi ngờ nhìn cô, “Sao cô lại dùng tay trái ăn cơm?”

Tiếng động trên bàn ăn lập tức im bật, ba Hàng với mẹ Hàng, còn có Hàng Vũ Tề đều nhìn cô, tay trái đang cầm đũa của Hàng Tiểu Ý lập tức cứng ngắc, “Tôi...”

“Không biết có chuyện gì xảy ra, đột nhiên Tiểu Tiểu có thể dùng tay trái ăn cơm, tôi sống cùng một mái nhà với con bé lâu như vậy, cũng không biết con bé có khả năng này.” Hàng Vũ Hằng đang cúi đầu cùng chiến đấu với con cua, không để tâm nói một câu.

“... Tôi có thể dùng cả hai tay đấy, nghe người ta nói người dùng tay trái rất thông minh, vì vậy tôi đổi dùng tay trái, thế nào, lợi hại không?” Hàng Tiểu Ý nhún mày đắc ý với Thiệu Thành Hi.

Thiệu Thành Hi liếc qua cổ tay phải của Hàng Tiểu Ý, cô đeo đồng hồ bản giới hạn của nữ giới cùng hai sợi dây xích nhỏ, nở nụ cười, “Trước kia sao tôi không thấy em có cái này nhỉ, mới đeo sao?”

Hàng Tiểu Ý chỉ cười, tập trung cúi đầu ăn cơm, chiếc đũa trên tay có chút run run.

“Ăn cơm, mau ăn cơm đi.” Mẹ Hàng vội vàng nói, “Đây, Thành Hi, ăn cá đi con.”

“Cảm ơn bác gái.”

“Đây, Tiểu Tiểu, mau ăn cơm đi.” Hàng Vũ Tề gấp thức ăn vào trong bát của Hàng Tiểu Ý.

Hàng Tiểu Ý ngẩng đầu lên, “Cảm ơn anh hai.”

Hàng Vũ Tề nở nụ cười dịu dàng với cô, Hàng Tiểu Ý mỉm cười để trấn an anh.

Hàng Vũ Tề liếc nhìn Thiệu Thành Hi, phát hiện từ nãy đến giờ Thiệu Thành Hi đang nhìn mình, nâng chén lên, “Thành Hi, chúng ta uống một chén.”

Thiệu Thành Hi lại cầm lên chén nước ở bên cạnh, “Hôm nay tôi lái xe, không thể uống rượu được, đành phải lấy nước thay rượu thôi.”

Hai người hài hoà cùng ly.

Trên bàn cơm, mẹ Hàng hỏi Nhan Giai mấy câu, nhưng mà toàn hỏi về việc nhà, làm Nhan Giai xấu hổ cực kỳ, đến cơm cũng nuốt không trôi.”

Hàng Vũ Tề bất đắc dĩ nói, “Mẹ, mẹ làm cô ấy sợ đó.”

Mẹ Hàng cười ha ha, ngay lập tức chuyển hướng công kích sang Thiệu Thành Hi, “Thành Hi đã có bạn gái chưa?”

“Bác gái, hiện tại con chỉ quan tâm đến sự nghiệp, không quan tâm đến chuyện tình cảm.” Thiệu Thành Hi cười dịu dàng.

“À...” Mẹ Hàng kéo dài giọng, như đang suy nghĩ gì đó gật đầu, nhân tiện liếc qua Hàng Tiểu Ý đang ăn cơm.

Nhìn thấy mẹ Hàng yên tĩnh rồi, đang bắt đầu ăn cơm, Hàng Tiểu Ý lặng lẽ nhìn sang Thiệu Thành Hi ở bên cạnh, nhỏ giọng hỏi, “Sao rồi, chia tay bạn gái rồi hả?”

“Đã sớm chia tay, bị cô đá, cô không biết sao?” Ánh mắt Thiệu Thành Hi ai oán nhìn Hàng Tiểu Ý.

“Tất nhiên là tôi biết, nhưng không phải anh bảo mình có một cô bạn gái nữa sao? Cũng chia tay rồi hả?”

“Khi nào thì tôi nói mình có một cô bạn gái nữa hả?” Thiệu Thành Hi giả ngu nói.

“Ngày hôm qua, ở công ty của anh, lúc Ngô Tư Tư phỏng vấn, anh nói anh có hai người bạn gái, nếu như không phải hai năm quen nhau đó, chẳng lẽ ở bên ngoài anh...” Hàng Tiểu Ý trừng mắt nhìn anh.

“Có 2 người, một người một tháng, một người bốn năm, một là cô, người khác vẫn là cô, không đúng sao?” Trong mắt Thiệu Thành Hi tràn ngập vui vẻ, nhìn qua thì thấy tâm tình anh đang rất tốt.

Hàng Tiểu Ý thấy tức cười, bỏ đôi đũa xuống rồi chấp tay, “... Anh vui vẻ, nói như thế nào mà chả được.”

Thiệu Thành Hi rất khiêm tốn gật đầu, “Cảm ơn.”

8. Chương 8

Cơm nước xong xuôi, Nhan Giai giúp mẹ Hàng rửa chén, mỗi một khắc Hàng Vũ Tề đều lo lắng cho Nhan Giai, tự mình đứng ở cửa bếp nhìn, Hàng Tiểu Ý bưng hoa quả ra cho mọi người ăn, Hàng Vũ Tề như người không xương nằm trên ghế salon, Hàng Tiểu Ý biết anh quay phim rất mệt, nên cũng không trêu chọc anh.

Ba Hàng lôi kéo Thiệu Thành Hi cùng ông chơi cờ, Hàng Tiểu Ý bước lên nhìn một chút, chỉ huy Thiệu Thành Hi: “Lên ngựa, lên ngựa.”

Ba Hàng ngẩng đầu trừng cô: “Con có biết Quân tử xem cờ không nên mở miệng không”

Hàng Tiểu Ý le lưỡi: “Con vốn đâu phải là quân tử.”

Thiệu Thành Hi cười, cầm lấy ngựa theo hướng ngón tay Hàng Tiểu Ý chỉ đi một bước, ba Hàng cười khà khà, ‘Đùng’ một tiếng, một quân pháo đã ăn mất ngựa của anh : “Hàng Tiểu Ý là người chơi cờ tệ nhất nhà, vậy mà cháu cũng dám nghe theo nó.”

Hàng Tiểu Ý sờ đầu, cười lúng túng : “Con không thấy con pháo của ba ở đó thôi.”

Thiệu Thành Hi liếc nhìn cô, trong mắt mang theo vẻ trêu chọc, làm mặt Hàng Tiểu Ý đỏ hồng, xoay người đi khỏi nơi thị phi này.

Chuông cửa vang lên, thuận tiện Hàng Tiểu Ý đi mở cửa, người đứng ngoài cửa khiến nụ cười trên mặt của cô thoáng cái đã không còn, ôn hòa kêu một tiếng:

“Thím ba.” Liền xoay người đi vào.

“Ôi!! Tiểu Tiểu thái độ của con là gì đây, còn biết tôi là thím ba à.”

Tiết Văn lớn giọng vang khắp cả nhà họ Hàng, Tiết Văn giẫm giày cao gót đi vào, người con gái cao gầy phía sau đi theo trái lại có chút lễ phép: “Bác Hai, bác hai gái, anh Vũ Tề, anh Vũ Hằng, chị Tiểu Tiểu.” Khi nhìn thấy Thiệu Thành Hi bên cạnh Hàng Tiểu Ý, thì cặp mắt sáng lên.

“Giờ đang có khách sao, xem ra tôi đến không đúng lúc rồi.” Tiết Văn đảo mắt nhìn Nhan Giai, đến đánh giá Thiệu Thành Hi từ trên xuống dưới, mới xoay người ngồi xuống ghế sa lông.

Mẹ Hàng xoa tay đi tới: “Hôm nay thẳng hai nhà chị gọi bạn gái về ăn cơm, không biết thím ba đến đây có chuyện gì không?”

“Không có chuyện chả lẽ không thể đến đây, định không xem chúng tôi là người nhà sao?” Tiết Văn tỏ vẻ xem thường.

“Đến nhà họ hàng mà còn nói lớn giọng vậy sao?” Hàng Vũ Hằng dựa trên ghế sa lông lưỡi biếng mở mí mắt: “Thím ba có chuyện thì nói, không có thì trở về chăm sóc chú ba của con đi, đừng khiến người một nhà đều không vui.”

“Thằng ba này...” Ba Hàng quát Hàng Vũ Hằng, rồi nhìn về Tiết Văn: “Thím ba, đừng chấp nhặt trẻ nhỏ, đêm hôm khuya khoắt có chuyện gì sao?”

Tiết Văn kéo nhẹ ống tay áo con gái Hàng Thi Thi của mình: “Ngồi xuống, con kể lại cho bác con nghe đi.”

Hàng Thi Thi ngồi xuống bên cạnh Tiết Văn, quay sang cười với ba Hàng: “Bác hai, chuyện là như vậy, con tham gia một cuộc thi hát, được biết anh Vũ Hằng là khách quý đặc biệt của cuộc thi này, vì thế con muốn xin anh ấy giúp đỡ, để con có thể tiến vào vòng chung kết.”

“Cuộc thi hát? Em nói chính là Chúng Ta Cùng Hát ?” Hàng Vũ Hằng liếc mắt.

“Phải, phải, chính là cuộc thi này, anh Vũ Hằng có thể giúp em được không? Anh có thể giúp được mà.” Hàng Thi Thi có chút kích động nhìn về phía Hàng Vũ Hằng.

Hàng Vũ Hằng hừ một tiếng, nhắm mắt lại: “Thật ngại quá, không giúp được, cũng không muốn giúp.”

Hàng Thi Thi sững sờ, mặt biến sắc, giọng nói trở nên sắc bén: “Anh có ý gì, Hàng Vũ Hằng?”

“Ý nghĩ trên mặt chữ, nghe vẫn không hiểu sao?”

“Anh hai, dù sao, nó cũng không có ý muốn giúp?” Tiết Văn nhìn ba Hàng, sắc mặt khó coi: “Mọi người có định nhìn Thi Thi nhà chúng ta bị chê cười sao? Anh là chủ dòng họ, chẳng lẽ mặc kệ không quản chứ?”

Sắc mặt ba Hàng đã khó coi, nhưng vẫn nhẫn nhịn, nhìn về phía Hàng Vũ Hằng: “Thằng ba, mau nói chuyện gì đã xảy ra nào, sao không thể giúp?”

“Không giúp được, con chỉ là khách mời đặc biệt, không phải là ban giám khảo, nói trắng ra chính là muốn giữ thể diện, những ban giám khảo kia con không quen người nào hết, con có thể khiến người ta thay đổi điểm sao? Chớ đừng nói là những nhà đầu tư kia, con chả là gì nha.”

“Thím ba, em cũng nghe rồi đó, không phải thằng hai không giúp, nhưng mà chuyện này không nằm trong quyền quản lý của con trai anh...”

Tiết Văn cười lạnh một tiếng: “Con anh hiện tại là người nổi tiếng, chỉ cần con anh mở miệng, làm sao mấy người kia không nể mặt con anh mấy phần, chuyện nhỏ như vậy sao không giúp được chứ?”

” Nếu trước đây không phải lão già ngốc nhà chúng tôi mạo hiểm cứu anh một mạng, anh có thể sống đến bây giờ không? Một công ty đang yên lành lại bị phá sản, làm cả gia đình phải chịu tội theo, bây giờ nhà các anh làm ăn phát đạt, còn chúng tôi đây, ăn thóc nuốt rau, còn phải nhìn sắc mặt của các người...” Tiết Văn lắc nhai, nói một câu lại nhìn một lần.

Vốn những câu nói này Tiết Văn đã nói nhiều lần, mọi người cũng quá quen thuộc, nhưng hôm nay lại không giống, Nhan Giai và Thiệu Thành Hi cũng ở đây, Hàng Tiểu Ý nhìn thấy mặt anh hai cô đã chuyển sang đen.

Lặng lẽ liếc mắt cho Thiệu Thành Hi, Thiệu Thành Hi dựa vào tường, hai tay khoanh trước ngực, cặp mắt nhìn đồng hồ treo tường, trên mặt không biểu cảm.

“Thím ba, nói chuyện chú ý một chút, đừng không biết chừng mực.” Hàng Vũ Tề không nhịn được lên tiếng.

Tiết Văn nghe vậy nhìn sang, cười lạnh: “Ôi, đây là bạn gái của Vũ Tề đúng không? Lớn lên cũng tạm được, nhưng mà còn kém cái cô Tô Như mà nó nhắc đến nhiều năm trước một chút, thôi, được rồi, Vũ Tề, bây giờ cái cô Tô Như kia thế nào rồi, còn nhớ lúc hai người chia tay, thím nhớ hình như con vô cùng đau lòng, hình như Tô Như rời bỏ con trước đúng không?”

“Thím ba, đừng có nói chuyện hùng hổ dọa người như vậy.” Hàng Tiểu Ý có chút tức giận: “Đừng tưởng ba mẹ tôi nhường thím, là chúng tôi cũng nhường thím.”

“Hàng Lâm Bách, anh xem con gái anh này, có phải con nhà gia giáo hay không? Muốn coi thường bề trên hay sao?”

Lần này Ba Hàng không nhịn được: “Bọn nhỏ đều ở đây, em cũng nên chú ý một chút đi, bề trên phải ra dáng của bề trên, em xem em đang nói gì?”

“Tôi sẽ chú ý, tôi sẽ chú ý...” Dường như Tiết Văn bị chạm vào vẫy ngược, lập tức thốt lên, đột nhiên lên giọng: “Vậy mà anh làm tôi chú ý, tôi không đứng ở chỗ nào rồi, Hàng Lâm Bách, anh phải biết rằng, là anh có lỗi với chúng tôi, công ty giao cho anh quản, chúng tôi không tranh với anh, vậy mà anh làm công ty thua lỗ, đã thua lỗ rồi, trái lại anh còn không đưa tiền cho chúng tôi, vậy tiền đi đâu rồi, tiền đâu...”

Tiết Văn càng nói càng lớn, làm Nhan Gia giật mình, ngạc nhiên mở miệng nhỏ ra, Hàng Vũ Tề dùng sức cầm tay cô, sắc mặt khó coi đến cực điểm.

“Đúng rồi, lần Thi Thi tranh tài này còn cần tin nhắn bỏ phiếu, cho em 20 ngàn, em thuê người bỏ phiếu cho Thi Thi.” Tiết Văn nói.

“Tiền, lại đòi tiền, thím xem nhà chúng tôi là máy rút tiền tự động (ATM) sao?” Hàng Tiểu Ý thở phì phò thét lên.

Tiết Văn liếc cô rồi về ghế sa lon ngồi xuống, vắt chân: “Thím biết con không có tiền, thím cũng không hỏi con, Hàng Vũ Tề không phải mở công ty sao, dù sao cũng có tiền, cho thím 20 ngàn đồng đi.”

“Thím ba, công ty con trai chị gần đây mới vào quỹ đạo thôi....” Mẹ Hàng không nhịn được mở miệng.

“Hóa ra mạo danh công ty là được, cô gái này, cô hãy mở to hai mắt ra, Hàng Vũ Tề, anh ta đã phá sản rồi, không có tiền, là một người nghèo hèn đến tột cùng, bạn gái trước của anh ta cũng vì nguyên nhân này mới bỏ anh ta đấy.” Tiết Văn châm biếm nói.

“TMD Thím nói xong chưa, miệng bị hổ phân lấp đầy rồi à...” Hàng Vũ Hằng bật từ ghế salon đi tới, nhướn người giơ quả đấm lên muốn đánh.

“A...” Tiết Văn gào lên co rút trên ghế salông.

“Con trai.” Ba Hàng hét lớn một tiếng, làm mọi người trong nhà sợ hết hồn, Hàng Vũ Hằng giờ quả đấm sững sờ tại chỗ.

Tiết Văn sững sốt một chút, chỉnh lại quần áo, ngồi dậy nở nụ cười: “Xem ra anh hai còn biết giáo dục con trai của mình tôn trọng bề trên, không thì em phải thay anh dạy đứa nhỏ này rồi.”

Ba Hàng đen mặt đứng lên đến đẩy Hàng Vũ Hằng một cái: “Theo ba lại ghế sa lông ngồi.” Hàng Vũ Hằng “Không rét mà run” theo sức lực ba Hàng mà ngã xuống ghế sa lông.

Ba Hàng nhìn về phía Hàng Vũ Tề: “Con đưa Giai Giai về nhà đi.”

Hàng Vũ Tề liếc mắt nhìn Tiết Văn, Tiết Văn nở nụ cười châm biếm, Hàng Vũ Tề đen mặt cầm tay Nhan Giai dắt Nhan Giai xoay người rời đi, cửa truyền đến tiếng ‘ầm’.

Nhìn bóng lưng Hàng Vũ Tề, Hàng Tiểu Ý hít một hơi.

Trong mắt ba Hàng tỏa ra tia lạnh, ở trên cao nhìn xuống Tiết Văn đang ngồi trên ghế sa lông: “Thím ba, con trai của anh tự anh giáo dục, không cần em xen vào, anh biết anh có lỗi với gia đình em, anh cho em đến náo, cho em đến khóc lóc ôm sòm, thế nhưng...” Giọng điệu ba Hàng càng ngày càng lạnh: “Con trai của anh không cần em tới nói này nói kia, mặc kệ là thằng hai, thằng ba, hay là Tiểu Tiểu, cho dù bọn nó có làm gì, thì em đều không có tư cách xen vào, vì vậy chuyện ngày hôm nay nếu như lại xảy ra lần nữa, anh chắc chắn sẽ không dung túng cho em đâu.”

Trước khi phá sản, Tiết Văn có chút sợ ba Hàng, thế nhưng sau khi phá sản, tính cách ba Hàng lại mềm mỏng hơn rất nhiều, với lại cảm thấy có lỗi với em trai mình, đối với mỗi lần Tiết Văn cố tình gây sự đều lựa chọn dung túng, vậy mà thái độ lần này đột nhiên cứng rắn, làm Tiết Văn có cảm giác sợ hãi như trước.

“Nghe rõ chưa, thím ba?” Ba Hàng ác liệt nhìn Tiết Văn.

Đôi mắt Tiết Văn liếc nhìn trần nhà, không tình nguyện đáp lại.

Hàng Vũ Hằng vẫn giữ nguyên tư thế nằm trên ghế sa lông nhìn Hàng Tiểu Ý giờ ngón tay cái.

Ba Hàng dần dần tan bớt tức giận, ngồi xuống ghế, quay sang mẹ Hàng nói: “Em vào trong phòng lấy 1 vụn tề mang ra cho thím ba.”

“Ba...” Hàng Tiểu Ý mới vừa mở miệng, ống tay áo đã bị Thiệu Thành Hi kéo, Hàng Tiểu Ý nhìn anh, Thiệu Thành Hi nhìn cô lắc đầu, Hàng Tiểu Ý lời đến miệng lại nuốt vào lại.

Mẹ Hàng vào trong phòng lấy ra bóp tiền, mở ra nhìn một chút: “Thím ba, chỗ này của chị chỉ có 5000 tiền mặt, còn lại ngày mai chị cho người chuyển khoản cho em.”

“Không phải có Vũ Hằng ở đây sao, nó một đại minh tinh trên người sẽ không có mấy ngàn chứ?”

Cặp mắt ba Hàng nhìn sang bà ta: “Tiền của anh là tiền của anh, tiền của con anh là tiền của nó, thím ba đừng có nhầm lẫn.”

Tiết Văn hừ một tiếng: “Sáng sớm ngày mai chị dâu nhớ đi ngân hàng, đừng chậm trễ kéo lỡ chuyện đại sự của Thi Thi nhà chúng ta.”

Ba Hàng không nhìn bà ta, ngược lại nhìn về phía Hàng Vũ Hằng: “Con trai, thật sự cuộc thi này không thể giúp sao?”

Hàng Vũ Hằng mở mắt nghiêm túc nhìn ba Hàng, hừ một tiếng, ba anh tuy rằng trên mặt cứng rắn, nhưng trong lòng vẫn không bỏ xuống được chú ba.

Lòng không cam tâm tình nguyện nhìn về phía Thiệu Thành Hi: “Tần Vũ là nhà đầu tư đúng không? Có thể tìm anh ta giúp đỡ không?”

Trong phòng thoáng cái mọi ánh mắt đều hướng về Thiệu Thành Hi.

9. Chương 9

Edit: Mẫu Tử Song Linh

Beta: Đào Sindy

Hàng Tiểu Ý cũng nhìn về phía Thiệu Thành Hi, liều mạng nháy mắt với anh, không được, mau nói không được.

Thiệu Thành Hi liếc nhìn cô, khoé miệng khê cong lên, nhẹ nhàng rũ mi mắt xuống, nhàn nhạt nói, “Có thể.”

“Người này là?” Tiết Văn nhìn về phía Thiệu Thành Hi, nét mặt đột nhiên dịu dàng, “Tại sao trước đây tôi chưa từng thấy?”

“Xin chào, tôi là Hàng Thi Thi, cảm ơn anh vì đã giúp tôi.” Hàng Thi Thi đứng lên, bước về phía Thiệu Thành Hi rồi đưa tay ra.

Hàng Tiểu Ý hung hăng lườm anh một cái, trông mắt Thiệu Thành Hi hiện lên ý cười, anh đứng thẳng người dậy, liếc qua bàn tay của Hàng Hi Hi ở trước mặt mình, sau đó lại nhìn khuôn mặt rối rắm của Hàng Vũ Hằng.

Hàng Hi Hi thấy anh không có ý định bắt tay mình, cũng không bối rối, chỉ cảm thấy hứng thú mà nhìn ăm ăm chăm chăm một lúc lâu.

“Nhưng mà...” Thiệu Thành Hi nhìn Hàng Vũ Hằng rồi nói, “Anh là bạn học của tôi nhiều năm như vậy, đương nhiên phải hiểu rõ tôi, con người tôi ghét phiền phức, nếu chuyện này liên quan đến anh, tôi nhất định sẽ giúp anh xử lý gọn gàng, nhưng chuyện này lại khác, tôi không thừa sức để giải quyết chuyện này.”

“Cậu nói vậy là sao? Không phải cậu là bạn của Hàng Vũ Hằng sao? Có chút chuyện như vậy mà cũng lấy lý do bận để thoái thác, vậy mà là bạn bè à?” Không đợi Hàng Vũ Hằng lên tiếng, sắc mặt của Tiết Văn đã thay đổi.

Ba mẹ Hàng cũng nhìn về phía Thiệu Thành Hi, mang theo vẻ nghi ngờ nhưng cuối cùng vẫn không nói lời nào.

Con người Hàng Tiểu Ý chuyển động, liếc nhìn Thiệu Thành Hi.

Thiệu Thành Hi cười châm chọc nói, “Ngay cả anh em ruột còn phải tính toán rõ ràng, huống hồ tôi và Hàng Vũ Hằng chỉ là bạn học, tôi có nghĩa vụ phải giúp đỡ nhà anh ấy sao?”

Từ nhiều năm trước đến bây giờ Hàng Vũ Hằng cũng ngầm hiểu được, anh bỗng nhiên như được thông suốt, thẳng lưng ngồi ngay ngắn trên ghế sa lông, ho nhẹ một tiếng, “Nếu anh không muốn giúp, vậy vừa nãy anh đồng ý cái gì?”

Thiệu Thành Hi nhìn vẻ ngoài chín chắn đó, “Tôi cũng không nói là không giúp, chẳng qua là tôi chỉ có thể làm quen với Tần Vũ, chuyện còn lại phải nhờ cô Hàng đây làm rồi, trên thế giới này không có bữa cơm nào là miễn phí, giúp đến đây là hết khả năng của tôi rồi, nếu các người đồng ý, tôi có thể hẹn với Tần Vũ giúp các người, nếu như không muốn, thì tôi cũng hết cách.”

Vẻ mặt của mẹ con Tiết Văn biến hoá đủ màu sắc, định mở miệng nói gì đó, nhưng lại không tìm được lời lẽ nào để phản bác.

Im lặng một lát, Tiết Văn nói với ba Hàng, “Anh hai, anh nói đi.”

Ba Hàng cau mày, “Thành Hi không quản bận bịu giúp các người, các người còn muốn như thế nào nữa? Tôi không quen biết nhà họ Nhân, chẳng lẽ muốn nhà họ làm trâu làm ngựa cho em mới vừa lòng sao?”

Tiết Văn hừ một tiếng, nghiêng đầu nhỏ giọng bàn bạc với Hàng Thi Thi, Hàng Thi Thi liếc qua Thiệu Thành Hi một chút, gật đầu đồng ý với Tiết Văn.

Thiệu Thành Hi cầm lấy áo khoác của mình trên giá treo mặc vào, chậm chậm nói, “Hàng Tiểu Ý, cô đến giờ đi làm chưa?”

Hàng Tiểu Ý giật mình, giơ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay, kinh ngạc thốt lên một câu, “Á, muộn rồi...” Vừa sốt ruột vừa hốt hoảng chạy đi đổi giày.

Thiệu Thành Hi nắm chặt một cánh tay của cô, một tay cầm áo khoác ở gần cửa cùng đôi giày trên tủ, “Không cần phải gấp như vậy, tôi đưa cô đi.”

Hàng Thi Thi thấy anh phải đi, vội vàng đứng dậy khỏi ghế sa lông, bước tới chỗ anh, “Anh ơi, vậy thì phiền anh sắp xếp cho tôi, đây là số điện thoại của tôi, khi nào anh sắp xếp xong thì báo lại cho tôi biết.”

Hàng Tiểu Ý đi giày xong ngồi thẳng lên, ánh mắt lộ rõ vẻ khinh thường, “Không phải còn anh ba của tôi sao, anh ấy có thông báo gì thì nói cho anh ba là được rồi.”

Nụ cười của Hàng Thi Thi trở nên méo mó, “Anh Vũ Hằng rất bận rộn, không nên vì chút chuyện nhỏ này mà làm phiền đến anh ấy, hơn nữa, những việc như thế này chỉ cần một cuộc gọi mà thôi, như vậy không phải đơn giản hơn hay sao, anh thấy tôi nói có đúng không, Thành Hi?”

Thành Hi? Nhanh như vậy đã gọi Thành Hi thân mật rồi? Hàng Tiểu Ý cảm thấy rất ghê tởm, quay đầu nhìn Thiệu Thành Hi, nếu anh dám đưa số điện thoại cho cô ta, thì cô....

Hàng Tiểu Ý không có lập trường đi quản cả những việc này.

Thiệu Thành Hi nhìn đôi mắt mang theo lửa giận của Hàng Tiểu Ý, khoé miệng không nhin được nhếch lên, không thèm nhìn Hàng Thi Thi, một lời cũng không nói với cô ta, ngược lại cau mày quay sang nói với Hàng Tiểu Ý, “Vậy thì phải làm phiền Tiểu Tiểu rồi.”

Hàng Thi Thi ngây người, trong lúc đó Thiệu Thành Hi đã chào tạm biệt ba mẹ Hàng rồi bước ra cổng.

Mãi đến khi cánh cửa đóng lại, Hàng Tiểu Ý mới hiểu được ẩn ý trong lời nói của Thiệu Thành Hi, tuy rằng cô không thích tiếp xúc với Hàng Thi Thi, nhưng so với việc cô ta suốt ngày gặp mặt Thiệu Thành Hi thì vẫn tốt hơn.

Thiệu Thành Hi đưa tay cầm áo lên cho cô mặc vào, “Mau mặc vào, đừng để bị cảm lạnh.”

Hàng Tiểu Ý cũng thuận theo giơ cánh tay lên để mặc áo, ánh mắt nhìn Thiệu Thành Hi mang theo ý tìm tòi, sao cô lại có cảm giác mình bị gài bẫy vậy.

Tất nhiên Thiệu Thành Hi biết cô đang suy nghĩ gì, sáng suốt thay đổi chủ đề, “Tạo sao thím ba nhà cô lại đến đây, tại sao phải nhân nhượng với bà ta như vậy?”

Rất hiếm khi Thiệu Thành Hi cảm thấy bức bối, anh nhớ rõ ràng chú ba của Hàng Tiểu Ý là một người đàn ông hiền lành, tại sao vợ của ông ấy lại hung dữ như vậy chứ.

Hơn nữa ngày xưa anh nghe nói ba Hàng cực kỳ nổi tiếng trên thương trường, là người đàn ông cứng rắn, nhưng bây giờ lại quá mức ôn hòa.

Nhắc đến chuyện này, Hàng Tiểu Ý lại cảm thấy bức bối, khi đó, ba cô cùng chú ba đi làm ăn xa, không may gặp phải cướp, chú ba đã thoát được, nhưng mà vì cứu ba nên lại quay trở về, vì thế bị lũ cướp đâm một nhát, bây giờ đi lại có chút không tiện.

Từ đó đến giờ ba vẫn cảm thấy mình thiếu nợ chú ba, cả nhà cô cũng thế, dù sao tính mạng của ba cũng quan trọng nhất, vì ba, gia đình cô có thể bỏ qua tất cả.

Chú ba không hề quan tâm đến sản nghiệp, chỉ muốn sống an nhàn nên ông nội mới giao công ty cho ba, chú ba rất hoà đồng, vì thế chú ấy không có xích mích gì với ba, nhưng sau khi công ty phá sản, chú ba cũng phá sản theo, thím ba cũng bị vạ lây, vì lẽ đó nên hôm nay mới trở nên như vậy.

Chi tiêu của nhà chú ba trong hai năm qua là do gia đình cô chi trả, cứ một thời gian thím ba lại đến gây chuyện một lần, mặc dù gia đình cô không thích thím ấy nhưng chú ba lại đối xử rất tốt với bọn họ, mấy người họ đều lớn lên trên đầu vai của chú ba, cho nên bọn họ rất quý chú ấy, chỉ có điều tính khí chú ấy có chút nhu nhược mà thôi.

Thiệu Thành Hi nghe Hàng Tiểu Ý nói xong, gạt đầu, hoá ra chuyện là như vậy.

Trong khi hai người nói chuyện thì thang máy cũng dừng ở dưới lầu, Hàng Tiểu Ý đang định bước ra thì bị Thiệu Thành Hi kéo lại, ôm cô vào ngực, một bàn tay anh che miệng cô lại, nhỏ giọng nói với cô, “Xuyt...”

Hàng Tiểu Ý bị động tác của anh làm cho kinh ngạc, theo phản xạ đẩy anh ra, Thiệu Thành Hi lại ôm chặt cô hơn nữa, khẽ nói, “Cô nghe xem...”

Một tay Thiệu Thành Hi ôm eo Hàng Tiểu Ý, một tay chặn miệng cô, mùi hương quen thuộc quanh quẩn ở chóp mũi Hàng Tiểu Ý, hơi thở của anh phả vào vành tai cô, làm thân thể cô cứng ngắc, trong lòng rung động, mặt đỏ lên vì xấu hổ.

Trong khoảng thời gian đó không khí cực kỳ im ắng, nhưng chỗ ngoặt bên trái lại có tiếng thở dốc cực kỳ rõ ràng, “Anh, anh thả em ra trước đã...”

Mặt Hàng Tiểu Ý đỏ lên, động tác giãy dụa cũng dừng lại, giọng nói kia chính là của Nhan Giai.

Người đàn ông đó rất nhanh đã chỉnh lại quần áo gọn gàng, giọng nói của Hàng Vũ Tề không ổn định vang lên, “Để anh đưa em về.”

Nghe thấy tiếng đóng cửa chính vang lên, Hàng Tiểu Ý mới thở phào nhẹ nhõm, thân thể mềm nhũn ra.

Thiệu Thành Hi trầm giọng nói bên tai Hàng Tiểu Ý, “Cô nói xem vừa nãy bọn họ làm chuyện gì.”

Hàng Tiểu Ý bị anh thổi hơi trên cổ, làm cho đầu óc mơ hồ, cô gạt tay của anh xuống, không dám nhìn anh, “Thiệu Thành Hi, anh muốn giết tôi sao?”

Thiệu Thành Hi cười trầm thấp một tiếng, mặt Hàng Tiểu Ý càng đỏ hơn.

Hàng Tiểu Ý ho nhẹ một tiếng để che giấu sự lúng túng của mình, “Tôi nghĩ lần này Nhan Giai có thể sẽ tức giận.”

“Ừ, nếu như biết được trước đây bạn trai của mình đã từng thân mật với cô gái khác, hơn nữa còn bị người ta đá, dù là ai thì cũng sẽ cảm thấy khó chịu.” Thiệu Thành Hi lắc đầu than thở.

Hàng Tiểu Ý liếc anh một cái, Thiệu Thành Hi lại cúi đầu nở nụ cười, “Bởi vì tôi cũng bị người ta đá, nên hoàn cảnh của anh hai cô tôi rất hiểu.”

Hàng Tiểu Ý, “...” Việc Nhan Giai tức giận thì có liên quan gì đến việc anh bị đá?

Hàng Tiểu Ý im lặng đi ra ngoài, Thiệu Thành Hi vội vàng bước theo, “Cô thực sự không muốn biết người bị đá sẽ có cảm giác như thế nào sao?”

Hàng Tiểu Ý nghiêng răng kèn kẹt, “Không muốn.”

Thiệu Thành Hi thở dài một hơi, “Thật đáng tiếc.”

10. Chương 10

Hai người lên xe, Thiệu Thành Hi đưa Hàng Tiểu Ý đến đài phát thanh, Hàng Tiểu Ý thắt dây an toàn, Thiệu Thành Hi nhìn động tác của cô, con người chột lướt qua cổ tay cô, lơ đãng nói: “Trước kia em không thích đeo trang sức mà.”

Hàng Tiểu Ý bất giác dứt tay vào túi áo, nhàn nhạt nói: “Thích hay không thích đều có thể thay đổi theo thời gian.”

Thiệu Thành Hi cầm chìa khóa khởi động xe, nụ cười đột nhiên biến mất, thay vào đó là ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, trong giọng nói mang theo sự tức giận: “Thật vậy sao? Hóa ra theo thời gian thay đổi, trước đây nói yêu thích cũng có thể biến thành chán ghét, cho nên những thứ... đã chán ghét sẽ lựa chọn vứt bỏ, có đúng không?”

Bầu không khí bên trong xe đột nhiên hạ xuống mức đóng băng, mới vừa rồi còn tốt, chỉ một câu nói liền thay đổi.

Sau lần đó, đây là lần thứ hai cô nhìn thấy Thiệu Thành Hi như vậy, lần đầu anh cũng nói chuyện lạnh nhạt với cô.

Trong lòng rối loạn, Hàng Tiểu Ý liền liếc sang anh, không biết nên trả lời thế nào.

Cô cũng không có ý này, chỉ là muốn che giấu một vài chuyện, nên quên để ý tới tâm tình của anh.

Thiệu Thành Hi không nói gì nữa, trầm mặc khởi động xe, bẻ tay lái, đạp chân ga, xe chạy ra khỏi tiểu khu.

Bên trong xe không có mở nhạc, hai người cũng không nói gì, Hàng Tiểu Ý cảm thấy bầu không khí có chút ngột ngạt, ngột ngạt làm trong lòng cô có chút khó thở, liền đưa tay mở nhạc.

Một bàn tay lớn đột nhiên phủ trên tay cô, Hàng Tiểu Ý kinh ngạc nhìn sang.

Thiệu Thành Hi một tay điều khiển xe, một tay nắm chặt tay cô, mắt nhìn phía trước, trên mặt không tỏ vẻ gì: “Hàng Tiểu Ý, cứ lúc nào hai chúng ta ở chung thì em luôn lúng túng phải không?”

Giọng của anh lạnh nhạt, không có ngữ điệu, nhưng lại giống một lưỡi dao sắc bén xuyên thẳng vào tim cô, làm cô khó chịu, đôi mắt không nhìn được cay xè.

Cô đã từng vô số lần nghĩ tới khi gặp lại Thiệu Thành Hi một lần nữa, anh sẽ có phản ứng gì? Tức giận với cô, lạnh nhạt với cô? Làm như không thấy cô?

Nhưng mà lần nữa gặp lại, cảm xúc của anh hoàn toàn không giống như những gì cô tưởng tượng, cô cho rằng anh sẽ không để ý tới cô.

Nhưng mà trong lòng anh vẫn không thể bỏ xuống được, thì ra anh đã coi cô như dưỡng khí của mình.

Thiệu Thành Hi nắm tay cô càng ngày càng chặt, trên mu bàn tay nổi gân rõ ràng.

Hàng Tiểu Ý bị anh nắm đau, nhưng không có giãy dụa, để mặc anh nắm.

Thiệu Thành Hi nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trong mắt lộ ra vẻ ảo não, anh cũng không muốn làm cô sợ, chỉ bởi vì lời cô nói khó có thể bỏ qua được.

Buông lỏng tay cô, Thiệu Thành Hi nhỏ giọng nói: “Xin lỗi.” Sau đó đưa tay vặn nút nhạc.

Trong radio truyền ra giọng nói từ tính của Trần Bách Cường:

Yêu nhau cũng giống như đang chịu tội.

Hôm nay trong lòng đau khổ đầy nước mắt

Tình cũ như men say không ngừng truy đuổi

Hết lần này tới lần khác cuồng dại muốn gặp người

Vì sao trái tim tôi từng giây từng phút luôn nhớ về quá khứ

Vì sao ngay cả một chút em cũng đã quên

.....

Hàng Tiểu Ý co người lại, nghiêng đầu nhìn ánh đèn neon lấp lánh ngoài cửa sổ, nghe bài hát phát trong radio, trong lòng lại là một mảnh đắng ngắt.

Thiệu Thành Hi nghiêng đầu nhìn cô, rồi lại đưa mắt nhìn phía trước, nhàn nhạt mở miệng: “Em biết chiếc vòng trên đầu Tôn Ngộ Không tên là gì không?”

“Hả?” Hàng Tiểu Ý sững sờ trong giây lát.

Mặt Thiệu Thành Hi nghiêm túc, giọng nói cứng nhắc: “Nắm đầu khỉ.”

Thiệu Thành Hi dùng giọng điệu ôn hòa nói tiếp: “Thầy giáo nói, do dựa theo cây -> rừng -> dây đặc, chỉ nói ba từ này

Hàng Tiểu Ý nhìn qua anh, có chút không xác định: “ ...Anh đang chê cười tôi sao?”

Cổ họng Thiệu Thành Hi chuyển động, lộ ra nét mặt nghiêm túc: “Anh nói không rõ ràng sao?”

Hàng Tiểu Ý rốt cục không nhịn được bật cười cười lên một tiếng, trong mắt vẫn còn ươn ướt mà nhìn anh: “ Không nên cười, mà có chút lạnh ...”

Khóe miệng Thiệu Thành Hi nhin không được giương lên, vẻ cứng nhắc trên mặt cũng buông lỏng đi: “Em xem phía trước đường cái có người hay không, tôi nhìn không rõ lắm.”

Hàng Tiểu Ý giật mình, vội nhìn sang, ở giữa đường không một bóng người, thở ra một hơi, không quên trách móc anh: “Lái xe sao không mang theo kính?”

Trên mặt Thiệu Thành Hi nở nụ cười, âm thanh mềm mại: “Em bị trêu rồi, nhìn em thật ngốc.”

Hàng Tiểu Ý bị anh làm cho dở khóc dở cười, chút ‘kinh hãi không có khí chất, yếu ớt ngồi trên ghế, dựng ngón tay cái với Thiệu thành hi:“...Thiệu Thành Hi, anh thắng rồi.”

Thiệu Thành Hi ưu nhã gật đầu: “Cảm ơn!”

Đến bãi phát thanh, khi Hàng Tiểu Ý xuống xe nhìn Thiệu Thành Hi, đoạn đường này, tâm trạng giống như đang đi trên cáp treo, không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi:” Cảm ơn anh đã đưa tôi đến, hẹn gặp lại.”

Một tay Thiệu Thành Hi chống lên cửa sổ xe, lông mi lười biếng nhấc lên: “Hẹn gặp lại, bạn gái cũ.”

Hàng Tiểu Ý mở cửa xe chuẩn bị xuống, cuối cùng không nhịn được quay đầu lại nhìn anh: “Thiệu Thành Hi, chúng ta có thể đừng nhắc đến chuyện bạn gái cũ, hay bị đá không?”

Thiệu Thành Hi nhìn cô, híp mắt, đột nhiên thò người ra đem mặt sát lại gần mặt cô, Hàng Tiểu Ý bị động tác của anh làm giật mình, lùi lại phía sau, cửa xe đã mở ra, trong nháy mắt thân thể Hàng Tiểu Ý bị treo lơ lửng, bàn tay to lớn của Thiệu Thành Hi nhanh chóng kéo cô lại, hai người mặt đối mặt, mũi đối mũi, Hàng Tiểu Ý nhìn vào mắt anh thì thấy bóng hình cô trong đấy.

Hơi thở của người trước mặt, khiến người ta đổ mắt đến tận mang tai, bàn tay to của anh đặt trên lưng cô, xuyên qua lớp quần áo truyền đến độ ấm, Hàng Tiểu Ý vô ý ngửa đầu ra sau, muốn kéo xa khoảng cách cùng anh.

Thiệu Thành Hi thấy động tác của cô, mắt tối sầm lại, buông lỏng tay, Hàng Tiểu Ý không kịp chuẩn bị, kinh ngạc thốt lên một tiếng, hai tay ôm lấy cổ Thiệu Thành Hi, đột nhiên rút ngắn khoảng cách, cánh môi cùng chạm vào nhau.

Cặp mắt Hàng Tiểu Ý chớp chớp, đầu óc trống rỗng, môi anh mềm mại mang theo mát mẻ, kí ức khi xưa theo đó ủa về, đôi môi này đã từng vô số lần hôn lên môi mình.

Thiệu Thành Hi nhìn bộ dạng ngơ ngác của cô, tròn mắt hiện lên sự vui thích, đưa lưỡi ra nhẹ nhàng liếm môi cô, Hàng Tiểu Ý như bị điện giật lấy tay đẩy anh ra, Thiệu Thành Hi mượn lực lui về sau, thuận tiện đặt cô xuống ghế.

Hàng Tiểu Ý đưa con mắt trong trẻo nhìn sang anh, không biết nói gì, tim trong lồng ngực như muốn nhảy ra.

Thiệu Thành Hi nhìn chăm chăm vào cô, đưa tay chậm rãi sờ môi mỏng, động tác này làm cho Hàng Tiểu Ý có chút xấu hổ tim đập mạnh.

“Tuy anh chịu thiệt, nhưng em cũng không cần thận thật, nên anh tha thứ cho em .” Thiệu Thành Hi nhúu mày giống như không tình nguyện.

Nét mặt Hàng Tiểu Ý khê biến: “Thiệu Thành Hi, da mặt anh quá dày rồi đó.”

Thiệu Thành Hi ưu nhã gật đầu: “Cảm ơn đã khen.”

11. Chương 11

Tối hôm đó từ khi xảy ra chuyện, liên tiếp mấy ngày Hàng Tiểu Ý không thấy mặt Thiệu Thành Hi, mỗi lần nhớ lại những câu nói của anh trên xe, cô lại cảm thấy trong lòng như không thở được, đau đớn ê ẩm.

Mỗi ngày Hàng Thi Thi đều gọi điện đến hỏi cô xem tiến triển đến đâu, cô nói với cô ta vẫn chưa có kết quả, cô ta dùng mọi cách để moi ra cách liên lạc với Thiệu Thành Hi, nhưng Hàng Tiểu Ý lại không ngại mình bị làm phiền, nhìn điện thoại của cô lần nữa, trực tiếp không nghe mà cúp máy.

Bởi vì chuyện xảy ra đêm hôm đó, ba mẹ Hàng thấy mình đối với Nhan Giai có chút thất lễ, cho nên bảo Hàng Tiểu Ý chọn mấy món đồ mà con gái thích rồi mua cho Nhan Giai coi như quà xin lỗi, cũng đã lâu rồi Hàng Tiểu Ý không mua quà nên không biết chọn gì cả.

Tối hôm đó trước khi bắt đầu, Hàng Tiểu Ý trực tiếp gọi cho Đồng Tâm là bạn cùng phòng, muốn cô ấy bày mưu tính kế cùng với cô, một lúc lâu sau Đồng Tâm mới trả lời điện thoại, vừa thở hồng hộc vừa nói, “Tiểu Tiểu, mọi chuyện sao rồi?”

“Cậu cực kỳ... vội sao?” Hàng Tiểu Ý nghe giọng nói của cô ấy, còn tưởng cô ấy đang làm chuyện gì đó rất gấp gáp.

“Hàng Tiểu Ý, cắt cái ý nghĩ xấu xa của cậu lại, bốn tiểu thư đang tập múa, sắp đến ngày thi đấu rồi, tớ phải luyện tập chăm chỉ.” Đồng Tâm xì mũi coi thường trêu chọc Hàng Tiểu Ý.

Nhắc thì Hàng Tiểu Ý mới nhớ, Đồng Tâm đã tham gia một trận đấu ca xướng, mấy hôm trước cô ấy còn nói muốn tham gia trận chung kết, bảo cô suốt ngày phải cố vũ tinh thần cho cô ấy.

“À đúng rồi, vậy trận đấu cậu tham gia tên là gì?” Đồng Tâm nói sẽ trùng hợp như vậy.

“Không phải hôm trước tớ đã nói cho cậu rồi sao, tên là Chúng Ta Cùng Nhau Hát, cậu đúng là bà già lắm cảm, phải không?” Đồng Tâm mở miệng trêu chọc cô.

Hàng Tiểu Ý im lặng nhìn trời, thật sự là quá trùng hợp.

Việc rủ Đồng Tâm đi dạo phố là không thể, nên Hàng Tiểu Ý quyết định ngày mai một mình cô sẽ ra ngoài đi dạo.

Tiết mục của Hàng Tiểu Ý thu xong vào lúc 11:30, dọn dẹp đồ đạc rồi cô bước ra khỏi đài truyền hình, cô nhìn về chỗ thường đỗ xe của Hàng Vũ Tề, nhưng đầu tiên lại nhìn thấy Thiệu Thành Hi đang dựa vào thân xe hút thuốc.

Bước chân của Hàng Tiểu Ý dừng lại, đồng nghiệp cùng đi ra với cô nhìn thấy vậy thì hỏi, “Có chuyện gì vậy, Tiểu Tiểu?”

Hàng Tiểu Ý lắc đầu, mỉm cười với cô gái đó, “Không sao đâu, cô cứ đi trước đi.”

Hàng Tiểu Ý đứng im ở trước cửa lớn của đài truyền hình, đèn nhấp nháy chiếu vào cô, không thấy được rõ khuôn mặt Hàng Tiểu Ý.

Đột nhiên cô lại không biết phải đối diện với Thiệu Thành Hi như thế nào.

Mấy ngày qua cô rất nhớ Thiệu Thành Hi, cô hiểu Thiệu Thành Hi, rất hiểu, bọn họ đã hẹn hò bốn năm, gần như lúc nào cũng ở bên nhau.

Đối diện với sự thật thì mọi thứ chỉ là ảo giác, mỗi khi gặp cô Thiệu Thành Hi đều bày ra bộ dáng muốn chọc cười cô, chỉ bởi vì đêm hôm đó anh vô tình nói một câu bán đứng chính mình, cô mới biết anh thật sự rất hận cô.

Thiệu Thành Hi vẫn đứng ở chỗ đó nhìn cô bất động, thấy cô không có ý định bước tiếp, ném mẩu thuốc lá trong tay đi, sải bước đi tới, đứng trước mặt cô rồi cúi đầu xuống, giọng nói mang theo vẻ lười nhác, “Không phải chỉ mới mấy ngày không gặp, em đã quên tôi rồi sao?”

Hàng Tiểu Ý nhỏ giọng nói thầm, “Tôi rất muốn quên đấy.”

“Em vừa nói cái gì?” Thiệu Thành Hi áp sát, gần như chạm vào môi cô làm Hàng Tiểu Ý sợ đến mức lui lại phía sau vài bước.

Thiệu Thành Hi trừng cô một cái, đứng thẳng người lên, “Đã muộn như vậy mà còn đến đón tôi, mời tôi đi ăn khuya cũng không đủ nha.”

“Tôi dạy thêm cho em, còn đưa em tới cuộc thi, mời em ăn bữa cơm cũng không đủ?” Hàng Tiểu Ý đột nhiên có chút hoảng hốt, lúc cô học Đại học, Thiệu Thành Hi cũng hay nói đùa như vậy.

Vì lý do này quá thuyết phục nên Hàng Tiểu Ý không biết từ chối như thế nào.

Không được từ chối.

Hay là không muốn từ chối.

Sau khi lên xe, Hàng Tiểu Ý móc điện thoại ra, Thiệu Thành Hi nhìn cô nói, “Gọi cho anh hai của em sao? Không cần, tôi đã nói với anh ấy rồi.”

Hàng Tiểu Ý liếc anh rồi mở miệng, “Anh đặc biệt muốn mời tôi đi ăn cơm sao?”

“Tôi đặc biệt đến để nói với em là tôi đã nói chuyện với Tần Vũ, anh ta nói Hậu Thiên có thời gian rảnh, em bảo cô em họ đó đi tìm anh ta đi.”

“Biết rồi.” Hàng Tiểu Ý gật đầu nói, “Chút chuyện như vậy nói qua điện thoại là được, còn chuyện kia thì phải nhờ anh chạy xe một chuyến rồi.”

Thiệu Thành Hi tập trung lái xe, không nhìn cô, nở nụ cười châm biếm, “Hàng Tiểu Ý, nếu như bây giờ tôi gọi cho em, em có bắt máy không, chắc chắn câu đầu tiên em nói là “Xin chào, tên tôi là Hàng Tiểu Ý, xin hỏi anh là ai” nhỉ?”

Giọng nói của Thiệu Thành Hi pha chút cô đơn, trong lòng Hàng Tiểu Ý cảm thấy rất căng thẳng, nhưng lại nhìn ra ngoài cửa xe rồi nhàn nhạt đáp, “Không biết.” Cô nói xong liền đếm một chuỗi những con số.

Tay nắm vô lăng của Thiệu Thành Hi run lên, trong nháy mắt thân xe hơi chao đảo, rồi lại lập tức ổn định chạy thẳng về phía trước.

Không khí trong xe có chút im lặng, hai tay Hàng Tiểu Ý xoa xoa với nhau, cô không nhịn được mà liếc trộm anh một cái.

Lúc gặp đèn đỏ thì xe dừng lại, Thiệu Thành Hi quay đầu sang nhìn, đúng lúc thấy được đôi mắt nhỏ của cô đang nhìn mình.

Hàng Tiểu Ý ảo não tựa đầu rồi quay đi.

“Anh hai em với Nhan Giai ra sao rồi, có vấn đề gì không?” Thiệu Thành Hi đột nhiên mở miệng phá tan bầu không khí xấu hổ trong xe.

Hàng Tiểu Ý âm thầm thở phào một hơi, “Mấy hôm nay anh hai nhìn cũng khá vui vẻ, mẹ nói tôi phải mua quà cho Nhan Giai, tôi vẫn chưa nghĩ ra nên mua cái gì, anh có ý kiến gì không?”

Thiệu Thành Hi lấy tay đập vào vô lăng, bĩu môi nói, “Vậy em phải xem Nhan Giai thích thứ gì, nếu như là em, chỉ cần một cái kẹo que là có thể giải quyết vấn đề, em mà đưa cho Nhan Giai cây kẹo que, tôi chắc chắn anh hai em sẽ bị đá ngay lập tức.”

Hàng Tiểu Ý thở dài một hơi, càng ngày cô càng thấy không có cách nào nói chuyện phiếm với người này.

Trong khi hai người nói chuyện thì cũng đã đến nơi, Hàng Tiểu Ý nhìn tên nhà hàng, ánh mắt lấp lánh, “Tại sao lại đến chỗ này?”

Thiệu Thành Hi rút chìa khoá ra, “Hai năm qua tôi chưa từng đến đây, hôm nay đặc biệt đến để thưởng thức đồ ăn.”

Lúc trước hai người hẹn hò, vẫn thường đến nhà hàng này.

Anh nói hai năm chưa từng tới đây, Hàng Tiểu Ý nở nụ cười châm biếm.

Lúc hai người bước vào cũng đã là 12h, trong nhà hàng chỉ còn vài khách.

Chủ nhà hàng nhìn thấy Hàng Tiểu Ý, tiến đến chào hỏi, hẳn biết Hàng Tiểu Ý, cũng đã nghe danh của Thiệu Thành Hi, thực sự là lúc trước anh ta biết Thiệu Thành Hi trước, sau đó mới biết Hàng Tiểu Ý vì anh thường dẫn cô đến đây, chỉ là hai người này hai năm rồi không cùng nhau xuất hiện, đột nhiên anh ta cũng không biết nói gì cho phải.

“Sao vậy, chỉ có hai năm không gặp mà anh đã quên tôi rồi sao?” Thiệu Thành Hi cười nhạt nói.

Ông chủ cửa hàng vội vàng xua tay, “Đúng là 2 người rồi, trong hai năm qua tôi chỉ nhìn thấy cô Hàng đến ăn cơm một mình, còn tưởng rằng...”

“Còn tưởng rằng chúng tôi chia tay?” Thiệu Thành Hi nói tiếp.

Ông chủ nhà hàng xấu hổ cười hề hề.

“Thật sự là chúng tôi đã chia tay, do cô ấy bỏ tôi.” Thiệu Thành Hi nói thêm một câu, vẻ mặt hiền lành cười cười.

Ông chủ nhà hàng, “...”

Hàng Tiểu Ý, “...”

Tâm trạng vui vẻ của Thiệu Thành Hi không tan đi, bước đến chỗ quen thuộc bên cạnh cửa sổ ngồi xuống, nhìn về phía Hàng Tiểu Ý vẫn đang bất động, “Hử?”

Hàng Tiểu Ý hung hăng thở ra một hơi, bề ngoài cười nhưng trong lòng không cười, “Tôi đi gọi món, đại thiếu gia anh thì ngồi chỗ đó là được rồi.”

Nói tên mấy món ăn, Hàng Tiểu Ý hỏi, “Còn có món cháo gạo không?”

Ông chủ nhà hàng lắc đầu, “Đã muộn rồi, không còn nữa.”

Hàng Tiểu Ý gật đầu, “Vậy cho thêm một ly sữa bò nóng đi.”

Dạ dày của Thiệu Thành Hi không tốt, lúc học Đại học đã uống muốn thủng cái dạ dày rồi, mỗi lần tới đây ăn cơm, cô đều gọi cho anh một bát cháo nhỏ.

Đi đến chỗ của mình rồi ngồi xuống, Thiệu Thành Hi loay hoay cầm lấy cái menu nhỏ, nghe được âm thanh Hàng Tiểu Ý ngồi xuống, cũng không ngẩng đầu lên, “Em thường xuyên đến đây?”

“Cũng không thường xuyên lắm.”

“Sao vậy, em sợ nhớ lại những kỷ niệm của chúng ta sao?” Thiệu Thành Hi ngẩng đầu lên rồi cười tủm tỉm.

“... Thật ra cũng khá thường xuyên, một tuần ba lần.” Hàng Tiểu Ý nói ra câu này rồi thấy cực kỳ hối hận.

“Sao rồi, đã nhớ lại những kỷ niệm ấy hay chưa?” Quả nhiên là có tật giật mình.

“Thật sự, Thiệu Thành Hi, chúng ta không cần nói với nhau gì cả, vậy nên chỉ cần nói những lời nên nói mà thôi.”

“Đúng vậy, chúng ta đừng nói chuyện, nên ngồi ở chỗ này rồi suy ngẫm về hai lần em đá tôi.”

“À, thực sự thì anh có thể nói chuyện với tôi.”

Hàng Tiểu Ý thất bại hoàn toàn rồi.

Hàng Tiểu Ý cảm thấy mỗi giây mình ở bên Thiệu Thành Hi thì càng ngốc thêm,... , cô ăn bao nhiêu thứ bổ nhưng lại không bổ não được.

Nhưng quan trọng nhất, mỗi khi thấy Thiệu Thành Hi bày ra bộ dáng đẹp trai đó, cô lại nhớ tới những năm mà Thiệu Thành Hi cưng chiều cô mà lại bị cô bỏ rơi, trong lòng không nhịn được mà cảm thấy đau đớn.

Đã từng có người ngoài nói một câu Thiệu Thành Hi không tốt, cô sẽ tức giận, cô yêu Thiệu Thành Hi sâu đậm như vậy mà cuối cùng người tổn thương anh nhiều nhất lại là chính cô.

12. Chương 12

Ông chủ nhanh chóng dọn đồ ăn lên, kèm theo một ly sữa bò nóng, Hàng Tiểu Ý cầm ly sữa đưa cho Thiệu Thành Hi, Thiệu Thành Hi liếc mắt nhìn, môi mỏng khẽ mở...

“Câm miệng, đừng nói gì cả, tôi không muốn nghe.” Hàng Tiểu Ý thô lỗ đánh gãy lời anh định nói.

Thiệu Thành Hi cười, quay đầu về hướng ông chủ bên cạnh: “Anh xem cô ấy thô lỗ như vậy, thế mà lại đá tôi, có phải phần khoa học quá không?”

Ông chủ vừa nhìn đã biết anh nói đùa, lại không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, nên mở miệng khuyên nhủ: “Cô gái, trước kia hai người vẫn ổn, đừng đợi đến khi bỏ nhau mới hối hận, nếu như thật lòng yêu nhau, nhất định phải giữ lấy nhau.” Ông chủ càng nói càng xúc động, cuối cùng thở dài một hơi.

Hàng Tiểu Ý: “...”

Hai người đang yên lặng ăn cơm, kì thật ý định của Thiệu Thành Hi không phải tới ăn cơm, cho nên hai người cũng không ăn nhiều, Thiệu Thành Hi bưng ly sữa bò lên uống, thuận miệng nói: “Em nói xem một ngày nào đó Nhan Giai có tìm hiểu về Tô Như không?”

Thấy Thiệu Thành Hi nói thế, Hàng Tiểu Ý cảm thấy có lẽ sẽ có chuyện như vậy, không khỏi bận tâm, đặt đũa xuống: “Anh nói nếu như Giai Nhan tới tìm tôi, tôi nên nói thế nào đây? Tôi nên nói lúc anh hai còn trẻ không yêu Tô Như nhiều lắm sao.”

Thiệu Thành Hi nhìn cô như một người ngu ngốc, vẻ mặt ghét bỏ: “Hàng Tiểu Ý, tôi cảm thấy từ khi em rời khỏi tôi thì trí thông minh của em càng giảm sút?”

“Không, anh sai rồi, khi ở bên anh, có anh trợ giúp, tôi mới trở thành người không có đầu óc, về sau rời khỏi anh, không có anh trợ giúp, mọi người đều khen tôi thông minh đó.” Hàng Tiểu Ý bị anh làm chạy ra khỏi chủ đề.

“Vì vậy nên chuyện chúng ta chia rã, em rất vui mừng phải không?” Đột nhiên giọng nói Thiệu Thành Hi lạnh xuống, híp cặp mắt âm trầm nhìn cô đầy ám chỉ.

Lần này Hàng Tiểu Ý rất thông minh lựa chọn không nghe thấy gì, nói sang chuyện khác: “Trở về vấn đề vừa rồi nào?”

“Được, ý em là anh hai cùng cô ấy quen nhau hơn ba năm, lại không yêu cô ấy nhiều sao?” Thiệu Thành Hi giọng điệu khéo léo, nhắm mắt lại: “Cho nên, Hàng Tiểu Ý, em với tôi quen nhau hơn bốn năm, rồi chia tay, thật ra khi đó em không yêu anh nhiều, có phải không?”

Ý định của Thiệu Thành Hi chẳng qua là trêu đùa một tý, nhưng đột nhiên Hàng Tiểu Ý lại trầm mặc, chọc chiếc đũa vào đĩa, đầu cúi xuống.

“Thành Hi, nói những lời này, trong lòng anh thấy thoải mái sao?” Hàng Tiểu Ý không ngẩng đầu, giọng nói rất nhẹ, âm cuối có chút rung rẩy, nắm chặt bàn tay.

Cô không thích nghe anh nói những lời này, cô không biết anh nói những lời này trong lòng có cảm giác gì, nhưng cô lại đau lòng, vừa đau lòng đồng thời lại oán hận chính mình.

Không khí trong phòng ăn cũng bắt đầu trầm mặc, chuông gió treo ở cửa ra vào bị gió thổi kêu, có chút bóng tối rơi trên người cô, khiến Thiệu Thành Hi tan nát cõi lòng.

Chia tay không phải là không yêu, rời xa rồi khi quay đầu lại thì mới bắt đầu hối hận.

Ảo não, không cam lòng, oán hận, tất cả các loại cảm xúc phức tạp này đều do không bỏ xuống được, không buông được cái giá phải trả của tuổi thanh xuân là rời xa người trong lòng.

“Đi thôi, tôi đưa em về nhà.” Thiệu Thành Hi đứng lên, giọng nói nhàn nhạt.

Cặp mắt Hàng Tiểu Ý chưa xót, đứng lên, cầm túi xách bước nhanh khỏi nhà hàng, Thiệu Thành Hi tính tiền liền đi ra, mở khóa xe, Hàng Tiểu Ý cũng mở ghế phụ ngồi vào.

Thiệu Thành Hi đứng xa ngoài xe nhìn bóng dáng nhỏ nhoi mờ hồ trong xe, dựa vào cửa nhà hàng hút thuốc, cặp mắt đen sâu có chút mê man, bọn họ không phải không thể quay về.

Nhanh chóng mở cửa xe, ném tất cả mọi vật ra sau lưng, hình như tất cả phù phiếm thế gian chợt lóe lên.

Một đường không ai nói chuyện, Hàng Tiểu Ý nhớ tới Thiệu Thành Hi đã từng nói, cứ lúc nào hai người bọn họ ở cùng nhau thì cô lại bối rối, trước kia hai người mặc dù không nói gì, nhưng rất ngọt ngào và tình cảm, còn bây giờ luôn thấy bối rối và trầm mặc, bọn cô còn có thể trở lại như lúc trước không?

Cô hối hận rồi, từ khi nói ra lời chia tay thì cô đã hối hận, lúc anh quay người rời đi, cô đã bắt đầu đau lòng, cho tới bây giờ lúc nào cũng thấy đau ở đây.

Anh là vết thương của cô, cũng là thuốc của cô, trừ khi anh nguyện ý giúp cô điều trị, bằng không cô sẽ tiếp tục chịu đau.

Đèn đường ở ngoài tiểu khu có chút tối, đối diện chỗ đó có đậu một chiếc xe, xa xa chỉ thấy đèn lớn chiếu sáng, sáng quá làm Hàng Tiểu Ý không thấy rõ gì.

Hàng Tiểu Ý nghiêng đầu nhìn về phía Thiệu Thành Hi, đây là đoạn đường về, lần đầu tiên cô nhìn thấy anh là dưới ánh đèn sáng chói, khuôn mặt anh trắng nõn, đường nét bên cạnh vì mím môi nên có chút lạnh lùng, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, phải híp nửa con mắt vì đèn quá sáng, nhìn không ra cảm xúc thật của anh..

Hàng Tiểu Ý nắm chặt túi xách trong tay, hít sâu một hơi, đôi mắt nhìn anh giọng nói có chút run rẩy: “... Thành Hi, chúng ta bắt đầu một lần nữa được không?”

Thiệu Thành Hi khẽ giật mình, nắm chặt tay lái, từ từ quay đầu nhìn cô, Hàng Tiểu Ý chống lại cặp mắt màu đen của anh, hai tay không tự chủ đan vào nhau.

Thiệu Thành Hi nhìn cô một lúc, sau đó hồ hững chuyển tầm mắt, quanh thân tản ra sự rét lạnh, giọng nói khàn trầm như thiên quân: “Hàng Tiểu Ý, tôi không cho phép bản thân bị một cô gái duy nhất đá ba lần đầu.”

Trong nội tâm thất vọng nặng nề, Hàng Tiểu Ý cắn chặt môi dưới, cố gắng kiềm chế nước mắt đang đảo quanh trong tròng sắp chực trào ra: “VẬY ĐƯỢC RỒI, CẢM ƠN ANH ĐÃ TIỀN TÔI VỀ, HẸN GẶP LẠI.”

Hàng Tiểu Ý mở cửa xuống xe, Thiệu Thành Hi ngồi trên xe, thân thể cứng đờ, cố gắng kiềm chế xúc động đưa tay ra kéo cô ôm vào lòng.

Đến cùng một vợ.

Vịn cửa xe, Hàng Tiểu Ý đứng yên, nhắm chặt mắt: “Thành Hi, thực xin lỗi.” Là do cô nợ anh.

Trong giọng nói mang theo ghen ngào khiến cặp mắt Thiệu Thành Hi càng thêm u ám.

Hàng Tiểu Ý nói xong thì đi, đột nhiên Thiệu Thành Hi dùng sức mở cửa xe, xuống xe, đối mặt với bóng lưng Hàng Tiểu Ý lạnh lùng quát: “Hàng Tiểu Ý, xin lỗi là có ý gì đây?”

Hàng Tiểu Ý đứng yên thấy anh đột nhiên xuất hiện có chút thở không thông.

“Bốn năm, chúng ta ở chung bốn năm, tôi cho rằng chúng ta sẽ đi tới cuối cùng, thế nhưng lại đổi lấy một câu chúng ta chia tay đi.” Hai tay Thiệu Thành Hi chống lên thân xe, hung hăng nói một hơi.

“Lúc còn học cấp 3, em nói chia tay, tôi cảm thấy em còn trẻ, nên tôi chờ em.”

“Tôi cứ nghĩ chờ em lên Đại học là có thể yêu đương, nhưng mà, ngay lúc này em lại buông tay, Hàng Tiểu Ý, Thiệu Thành Hi tôi không đáng để em quý trọng?” Thiệu Thành Hi ngẩng đầu nhìn trời cao, cố gắng đè nén lửa giận trong lòng, nhưng áp lực đè nén đến tận hai năm, thất vọng, khổ sở, tức giận, cuối cùng vào giờ phút này không chịu nổi nữa, anh muốn phát tiết ra, đem nỗi không cam lòng tích tụ bảy năm này đều giải tỏa ra ngoài.

“Tôi biết nhà em phá sản, tôi biết em sống khổ sở, đau lòng, vậy mà Thiệu Thành Hi tôi ở trong lòng em lại là một người ham giàu chê nghèo, là loại đàn ông ham quyền thế sao? Hàng Tiểu Ý, tôi thật không biết ngoại trừ những điều này em còn có suy nghĩ nào về tôi nữa.” Giọng Thiệu Thành Hi càng ngày càng lạnh lùng, càng ngày càng xa cách.

Hàng Tiểu Ý cúi đầu, hai tay đan chặt vào nhau, nước mắt trong hốc mắt không nhịn được chảy xuống, rơi xuống mu bàn tay, cô khổ tâm, lúc chia tay hai năm trước, Thiệu Thành Hi chỉ nói một chữ ‘được’ thì đi khỏi.

Tình cảm lưu luyến khi còn trẻ luôn tự mình hành động theo cảm tính, huống chi Thiệu Thành Hi kiêu ngạo như vậy.

“Hàng Tiểu Ý, em thực quá ác tâm, nhà cũng chuyển, thậm chí điện thoại không bắt máy, tin nhắn cũng không trả lời, tôi đợi rỗng rã ở chỗ em thường tới suốt một tháng trời cũng không gặp em, tôi và anh hai tìm cũng không thấy một tin tức nào, Hàng Tiểu Ý, lúc đó em có phải đã nghĩ không muốn cùng tôi gặp lại, có đúng không?”

Đột nhiên Thiệu Thành Hi giống như mất hết sức lực toàn thân, có chút vô lực tựa ở thân xe, cách đó không xa đèn đường chẳng biết từ lúc nào đã sớm bật lên, trên đường cái yên tĩnh nhưng lạnh vô cùng, lòng anh cũng thế, trống rỗng và cô đơn.

“Hàng Tiểu Ý, tôi cố gắng nhiều như vậy, chẳng qua là muốn có một ngày có thể cùng em đứng trên một đỉnh cao, mặc dù không phải môn đăng hộ đối, nhưng mà ít nhất tôi sẽ không để em mất mặt, thế nhưng tại sao trong lúc tôi liều mạng xây dựng tương lai của chúng ta, em lại dễ dàng ném tôi đi. . .”

“Hàng Tiểu Ý, bốn năm, đã bốn năm rồi, em cam lòng không, cam lòng không?” Thiệu Thành Hi ngửa đầu nhìn lên bầu trời đêm, một giọt nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, hòa vào màu đen trên thân xe, biến mất không dấu vết.

Nước mắt Hàng Tiểu Ý như chuỗi trân châu bị đứt, lòng cũng vỡ thành từng mảnh.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, xin lỗi,...” Hàng Tiểu Ý nghẹn ngào nỉ non nói, cầm lấy túi chạy vào nhà không quay đầu lại, do chạy nhanh, chưa phản ứng kịp, Thiệu Thành Hi vô ý muốn tiến lên, thì bóng dáng của cô đã biến mất trong đêm.

Thiệu Thành Hi nhắm mắt, móc ra một điều thuốc, vô lực tựa vào thân xe, nhìn anh một mình không chịu nổi.

Cho dù không cam lòng, nhưng đến bây giờ cũng không nghĩ đến tổn thương cô, vậy mà cuối cùng vẫn tổn thương đến cô.

Nhưng bây giờ, rốt cuộc cô đau nhiều hơn, hay anh đau nhiều hơn, hay là cả hai đều đau.

13. Chương 13

Hàng Tiểu Ý trằm chằm khóc nguyên buổi tối, cả đêm không ngủ, nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi.

Mãi đến khi cha mẹ và anh hai đều ra khỏi nhà, Hàng Tiểu Ý mới dám mang đôi mắt sưng vù với cái đầu tổ quạ rời giường.

Cô vừa ra khỏi phòng ngủ, còn chưa kịp đến phòng bếp rót cốc nước, thì nghe thấy tiếng gõ cửa dồn dập lớn.

Hàng Tiểu Ý nhú mày, lê đôi dép đi mở cửa, mới sáng ba mẹ đi bộ hơn một tiếng rồi mới về, lúc này vừa mới đi xong, chẳng lẽ quên đồ nên về lấy?

Vừa mở cửa ra, thì Hàng Tiểu Ý ngơ ngác nhìn người ngay tại chỗ, cặp mắt đỏ au nhìn người đang chật vật đứng trước cửa.

Vẫn là bộ quần áo mặc từ tối hôm qua, áo khoác thì vắt lên cánh tay, bộ quần áo màu đen bên trong nhẵn nhúm, áo sơ mi bên trong bị mở đến cúc thứ ba, lộ ra làn da màu lúa mạch cường tráng, đầu tóc rối bù, cà vạt được kéo ra, mới chỉ một đêm mà trên cằm đã xuất hiện râu lởm chởm.

Hai người bốn mắt nhìn nhau rất lâu, mặt Thiệu Thành Hi lộ vẻ châm biếm, “Mắt em sưng như mắt heo vậy.”

“Anh cũng giống như bị hành hạ qua thôi.” Theo bản năng Hàng Tiểu Ý phản bác lại, nói xong lại cảm thấy bầu không khí khác thường, vội cúi đầu.

Thiệu Thành Hi không quan tâm lời cô nói, chân dài sải bước vào trong, cặp mắt đen lạnh lùng nhìn cô, “Hàng Tiểu Ý, bây giờ chúng ta đi kết hôn, em có dám không?”

“Cái gì?” Hàng Tiểu Ý cảm thấy do mình khóc quá nhiều, cho nên nghe nhầm rồi, “Anh vừa nói gì?”

“Hàng Tiểu Ý, em chỉ có ba phút để suy nghĩ, tôi sợ ba phút sau sẽ hối hận với quyết định bây giờ của mình.” Thiệu Thành Hi nặng nề lên tiếng, giọng nói lạ lẫm, nghe như không cam tâm tình nguyện.

Hàng Tiểu Ý xoay người bước vào nhà, mặt Thiệu Thành Hi biến sắc, một tay kéo cô lại, gài lên, “Hàng Tiểu Ý, em thực sự ghét tôi đến vậy sao?”

Anh do dự đứng dưới lầu lâu cả đêm, đắn đo lấy việc cô tránh anh như tránh rắn rết.

Hàng Tiểu Ý dùng sức gạt tay anh ra, bởi vì khóc nhiều mà giọng nói khàn khàn, hết sức sốt ruột nói, “Anh buông tôi ra, tôi phải tìm sổ hộ khẩu, tôi sợ anh đổi ý.”

Thiệu Thành Hi lập tức buông tay, Hàng Tiểu Ý được tự do, “lạch cạch” “lạch cạch” chạy vào phòng ba mẹ, lục tung mọi thứ lên, cầm sổ hộ khẩu chạy ra cửa, vì thở gấp nên giọng nói đứt quãng, “Đã hết ba phút chưa?”

“.... Chưa.” Khuôn mặt Thiệu Thành Hi cứng ngắc, không biết dùng vẻ mặt nào mới đúng.

Hàng Tiểu Ý lại xoay người đi về phòng ngủ của mình, “Vậy tôi vẫn còn thời gian thay quần áo, nhất định không đến ba phút, anh không được lên trốn đâu.”

Thực ra Thiệu Thành Hi không muốn trả lời, nhưng không nhịn được nói, “Tôi không giống em, không biết giữ lời hứa của mình.”

Nhìn cửa phòng ngủ đóng rầm một phát, Thiệu Thành Hi vẫn đứng tại chỗ hồi lâu, rồi lấy tay vò tóc, không biết cảm giác trong lòng là gì.

Anh cứ cho rằng Hàng Tiểu Ý sẽ từ chối, lại không nghĩ thuận lợi đến mức khiến anh cảm thấy có chút không thật.

Hàng Tiểu Ý dán lưng mình vào cánh cửa, hơi thở gấp gấp, cứ như một giây nữa sẽ ngừng thở.

Tuổi thanh xuân là thời điểm kiêu ngạo và tự ái của một người xếp ở vị trí thứ nhất, cứ nghĩ rằng buông tay chính là tác thành.

Nhưng đã có bao nhiêu người vì ‘Sự tác thành vĩ đại’ này mà hối hận cả đời.

Tay trái từ từ nắm lấy cổ tay phải, Hàng Tiểu Ý siết chặt cổ tay mình, vết sẹo xấu xí đó, chính cô cũng không thể chấp nhận được khuyết điểm này.

Cô từng coi lòng tự ái của mình quan trọng hơn Thiệu Thành Hi, nhưng sau đó, cô lại phát hiện, trên đời này không có thứ gì quan trọng hơn Thiệu Thành Hi cả.

Cô từng rất hối hận, mà bây giờ người khiến cô hối hận chỉ cách cô một cánh cửa, anh ấy nói anh ấy muốn kết hôn với cô.

Vì thế lần này, cô không muốn bỏ qua cơ hội.

Cho dù hai người chỉ gặp thoáng qua, cô cũng hi vọng Thiệu Thành Hi sẽ không cần cô nữa.

Cho dù như vậy, cô vẫn nợ anh một lần.

Hàng Tiểu Ý thay quần áo rất nhanh, mở cửa phòng đi ra ngoài, hai người im lặng cùng nhau đi xuống lầu, Hàng Tiểu Ý nắm chặt cuốn sổ trong tay, căng thẳng đến mức không dám thở mạnh, bây giờ cô chỉ sợ Thiệu Thành Hi nói một câu, “Hàng Tiểu Ý, tôi hối hận rồi.”

Dọc theo con đường, gương mặt tuấn tú của Thiệu Thành Hi như đông cứng lại thành một khối băng, đôi mắt lạnh lẽo, nếu bây giờ Hàng Tiểu Ý lại nói, “Thiệu Thành Hi, tôi hối hận rồi.”, anh sợ sẽ không kiểm soát được hành động của mình, cùng cô chết chung.

Trên đường đi, gương mặt Thiệu Thành Hi vẫn lạnh lùng như cũ, anh lái xe rất nhanh, đúng lúc bây giờ là giờ cao điểm, mặt Thiệu Thành Hi đen như than, tay không ngừng bấm còi inh ỏi, cố gắng chen lách về phía trước.

Hàng Tiểu Ý dùng tay ôm đầu, lắp bắp nói, “Thật ra, chúng ta chạy chậm một chút là được mà....”

Thiệu Thành Hi còn không thèm nhìn cô, giọng nói cứng rắn, “Nếu để lâu, anh sợ em sẽ đổi ý.”

Theo bản năng, Hàng Tiểu Ý nuốt một ngụm nước miếng, “Đảm bảo an toàn vẫn quan trọng nhất, chúng ta cố gắng nhanh chút là được.”

Cuối cùng hai người cũng đứng trước cửa Cục dân chính, Hàng Tiểu Ý cảm thấy tim mình sắp nhảy ra ngoài rồi, cô không thể không bái phục khả năng lái xe tuyệt vời của Thiệu Thành Hi.

Hai người xuống xe, Thiệu Thành Hi bước xuống trước cô một bước, đi vào trong Cục dân chính, Hàng Tiểu Ý đi ngay sau anh đột nhiên kêu lên, “Thành Hi....”

Thiệu Thành Hi đang đi lập tức dừng lại, nắm chặt tay, người cứng đờ, xoay lại đối diện cô, từng câu từng chữ đều lạnh băng, “Hàng Tiểu Ý, em hối hận rồi?”

Hàng Tiểu Ý nhú mày, bước lên phía trước, đến khi cách anh một bước thì dừng lại, rồi đưa tay chỉnh lại áo sơ mi của anh, cài cúc áo cùng thắt lại chiếc cà vạt, lấy chiếc áo khoác âu phục trên tay anh rồi nói, “Anh mặc vào đi.”

Cặp mắt Thiệu Thành Hi nhìn chằm chằm vào cô, từ từ giơ cánh tay mình lên, Hàng Tiểu Ý xỏ một tay của anh vào cái áo, sau đó vòng qua đằng sau, mặc nốt cho anh bên tay áo còn lại.

“Cúi đầu xuống.” Hàng Tiểu Ý mở miệng.

Thiệu Thành Hi rất nghe lời mà cúi đầu xuống, cúi đầu thấp xuống, Hàng Tiểu Ý dùng tay túm mớ tóc rối của anh lại, rồi lấy từ trong túi xách một chai keo xịt tóc phun lên đầu anh mấy lần, hài lòng nói, “May là em đã chuẩn bị từ trước, nếu không trên giấy kết hôn anh lại có bộ dạng vừa rồi, sau này nhìn lại nhất định sẽ hối hận đến chết.”

Thiệu Thành Hi nghe vậy thì liếc nhìn đôi mắt sưng đỏ của cô, lựa chọn im lặng.

Chỉnh chu giúp Thiệu Thành Hi xong, Hàng Tiểu Ý thỏa mãn vỗ vỗ tay, “Chúng ta đi thôi.”

Lần này Thiệu Thành Hi không đi một mình ở phía trước mà yên lặng đi bên cạnh cô vào Cục dân chính.

Lúc bọn họ đi ra từ Cục dân chính, mới có chín giờ, mặt trời tháng tư sưởi ấm mọi vật, đâu đâu cũng ngửi thấy hương hoa.

Dưới ánh mặt trời, Hàng Tiểu Ý nhìn bản thân trong bức ảnh với vẻ đau buồn, chẳng lẽ Cục dân chính không ps (photoshop) cho bức ảnh?

Nhưng mà tại sao Thiệu Thành Hi lại đẹp trai như vậy?

Tại sao đôi mắt của cô lại sưng lên như mắt heo?

Tuy rằng cô không biết sưng như mắt heo là gì, nhưng nó lại rất chính xác.

Thiệu Thành Hi mở khoá xe, hai người cùng lên xe, sau đó không khí lại trở nên im lặng cùng xấu hổ.

“Em muốn đi đâu?” Thiệu Thành Hi phá vỡ bầu không khí im lặng, mở miệng nói.

Hàng Tiểu Ý nháy mắt một cái, nghiêng đầu nhìn anh, bỗng nhiên nói, “Thiệu Thành Hi, em và anh cứ thế mà kết hôn, bây giờ phải nói sao với người nhà hai bên?”

Lập tức sắc mặt của Thiệu Thành Hi thay đổi, “Ý em muốn chúng ta lại vào trong làm thủ tục li hôn?”

Hàng Tiểu Ý, “....” Người này đúng là cảm xúc bất ổn.

Hàng Tiểu Ý không để ý đến anh nữa, nhìn mấy cái đài phun nước nhỏ dọc lối đi, lẩm bẩm, “Trong lòng ba mẹ em, anh là bạn của anh ba em, đột nhiên em nói cho họ biết chúng ta kết hôn, nhất định bọn họ sẽ bị dọa sợ.”

“Lại càng không nói đến ba mẹ anh, bọn họ còn không biết em là ai, nếu biết anh đã kết hôn, em nghĩ vẫn đề không còn ở mức bị dọa... “ Hàng Tiểu Ý nhú đôi mi thanh tú, “Vốn mẹ chồng con dâu khó ở chung, bây giờ lại để ấn tượng không tốt cho bà, con dâu không biết tôn trọng người lớn trong nhà....” Hàng Tiểu Ý nghĩ đến việc này, cảm thấy rất đau đầu.

Sắc mặt của Thiệu Thành Hi cũng dần dần dịu lại, cầm tờ giấy kết hôn màu hồng nhét vào túi bên trong áo phộc, nhìn Hàng Tiểu Ý, “Vậy em nói chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Hàng Tiểu Ý nghiêng đầu nhìn anh ba giây, chớp chớp đôi mắt sưng đỏ, “Hay là, đầu tiên ai về nhà này, mỗi người ngủ một giấc?” Cả đêm cứ khóc và không ngủ, hiện tại cô đang hoa mắt đau đầu, cảm thấy một giây sau cô sẽ ngủ gục, đầu còn tâm trạng suy nghĩ những thứ đau đầu này.

Thiệu Thành Hi nghĩ ngợi một chút, liền khởi động xe.

14. Chương 14

Hàng Tiểu Ý ngủ một giấc, tỉnh dậy đã là ba giờ chiều, nằm trên giường hồi lâu mới trở lại bình thường, từ dưới gối lấy quyển sổ đỏ kia ra nhìn một chút, ở trên là Thiệu Thành Hi anh tuấn và cô có cặp mắt gấu trúc.

Cô kết hôn, cô thật sự kết hôn với Thiệu Thành Hi.

Đột nhiên có cảm giác không chân thật.

Trên điện thoại di động hiển thị có người gọi tới, Hàng Tiểu Ý nhìn thông báo điện thoại một chút, là Air Thành Hi.

Trong số người thân của Thiệu Thành Hi, anh nhất định sẽ không xếp Hàng Tiểu Ý là người liên lạc đầu tiên, cho nên anh tự đổi tên mình thành Air Thành Hi.

Anh là không khí của cô.

Nghe máy, bên kia là giọng nói mượt mà của Thiệu Thành Hi: “Thức rồi sao?”

“Vừa mới tỉnh.” Hàng Tiểu Ý nằm trên giường, nhìn trần nhà, dùng tay nhéo mặt mình, mọi thứ đều rất chân thực, không phải cô đang nằm mơ.

“Xuống lầu đi, không phải muốn mua quà tặng Nhan Giai sao?”

“Bây giờ sao?” Hàng Tiểu Ý gơ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một cái.

“Phải, sẵn tiện ăn cơm tối, rồi đưa em đi làm.”

“Được.” Hàng Tiểu Ý vươn mình rời giường: “Chờ em 15 phút, sẽ xong ngay.”

Cúp điện thoại, Hàng Tiểu Ý lấy tốc độ nhanh nhất sửa sang chính mình, ra khỏi phòng ngủ, ba mẹ Hàng đang xem TV, Hàng Tiểu Ý nói với hai người cô đi mua quà tặng Nhan Giai, tiện tay lấy một quả cam trên bàn rồi đi ra ngoài.

Xe của Thiệu Thành Hi đậu ở bên ngoài tiểu khu , Thiệu Thành Hi đứng cạnh xe hút thuốc, anh đã thay một bộ quần áo khác, râu cũng cạo rồi, trông nhẹ nhàng khoan khoái không ít, Hàng Tiểu Ý nhìn thấy anh thì bước chân chậm lại, sắp đến trước mặt anh, đột nhiên hơi lúng túng.

Thiệu Thành Hi tắt điều thuốc, giương mắt nhìn cô, khóe mắt liếc nhìn quả cam trong tay cô, cầm lấy: “Lên xe đi.”

Thiệu Thành Hi đi tới bên thùng rác, bắt đầu bóc cam, hoa quả hai người họ thích ăn nhất là cam, ngày xưa lúc học đại học mua cam ăn, nhưng không bao giờ dùng dao bóc cam ăn tử tế, bình thường đều trực tiếp bóc vỏ, ăn từng miếng từng miếng, có lúc Hàng Tiểu Ý sẽ trực tiếp cầm gặm nó như một quả táo, và bị Thiệu Thành Hi nói đây là cách ăn của heo.

Vì thế nên Thiệu Thành Hi luyện được công phu bóc cam, bóc vừa nhanh lại tốt, không bị hỏng, cũng không bị chảy nước.

Thiệu Thành Hi lên xe, đưa cam cho Hàng Tiểu Ý, Hàng Tiểu Ý nhận cam, đưa cho anh một tờ khăn giấy ướt, Thiệu Thành Hi nhận lấy lau tay.

Hàng Tiểu Ý nhìn quả cam trong tay, trả lại: “Thực ra em lấy cho anh ăn.”

Thiệu Thành Hi nhìn tay cô, con người màu đen nhìn chăm chú, sau đó khởi động xe, lái xe ra ngoài, lần đầu tiên hai tay anh đặt ngay ngắn trên tay lái: “Ăn thế nào bây giờ?”

Thật ngây thơ, trong lòng Hàng Tiểu Ý vô cùng buồn nôn, nhưng vẫn thu tay về, tách một miếng đưa tới bên miệng anh: “Anh Thiệu, mở miệng ra nào.”

Thiệu Thành Hi mỉm cười, cắn lấy miếng cam vào trong miệng, thoả mãn gật đầu: “Không tệ.”

Hàng Tiểu Ý thấy anh ăn rất ngọt, cũng tách một miếng cho mình ăn, quả thật không tệ, liền ăn hết miếng này đến miếng khác: “Anh nói xem, nên mua gì tặng Nhan Giai đây??”

Thiệu Thành Hi vừa muốn mở miệng, Hàng Tiểu Ý đã vội hỏi: “Đừng nói đùa em là kẹo que gì đó.”

Thiệu Thành Hi nhướn mày dương dương tự đắc: “Khuy cài áo đi, đơn giản nhã nhặn, lại không thất lễ.”

Hàng Tiểu Ý gật đầu hài lòng, chủ ý lần này không tệ, đưa miếng cuối cùng vào trong miệng Thiệu Thành Hi: “Được, tặng khuy cài áo.”

Thiệu Thành Hi lái xe đưa Hàng Tiểu Ý tới tiệm đá quý, Hàng Tiểu Ý đi thẳng đến chỗ bán khuy cài áo, nhìn tới nhìn lui, cuối cùng cũng chọn được cái vừa ý, muốn Thiệu Thành Hi xem thử, nhưng thấy Thiệu Thành Hi ở quầy khác, Hàng Tiểu Ý đi tới, Thiệu Thành Hi vẫy tay gọi cô: “Lại đây.”

Hàng Tiểu Ý tiến lên trước, thì nhìn thấy một loạt nhẫn kim cương, Thiệu Thành Hi lấy một chiếc nhẫn thanh lịch trang nhã, nắm tay cô đeo vào thử, rồi nói với người bán hàng: “Lấy cái này, viết hóa đơn đi.”

Hàng Tiểu Ý không vui: “Em còn chưa mở miệng, sao anh biết em thích cái này hay không?”

Thiệu Thành Hi nhìn cô một cái, chỉ vào cái quầy sáng lóa mắt kia: “Vậy em chọn đi, em muốn cái nào?”

Hàng Tiểu Ý không ngờ rằng anh lại chọn mua nhẫn kim cương,, có mua cũng không đeo được, không bằng chờ chút, vậy mà bây giờ cô đã quên hết lời muốn nói, nhìn hết sức chăm chú vào quầy nhẫn kim cương, nhìn hồi lâu, thở phì phò ngồi thẳng dậy, trừng mắt nhìn Thiệu Thành Hi hừ một tiếng.

Thiệu Thành Hi cười vô cùng thoải mái, vẫy tay với người bán hàng đang ngơ ngẩn, thu lại nụ cười, thần nhiên nói: “Tôi lấy đôi này, lấy thêm cho tôi hai sợi dây chuyền.”

Hàng Tiểu Ý nghiêng răng thành tiếng, Thiệu Thành Hi đúng là hiểu rất rõ sở thích của cô, cô thích kiểu gì, anh rõ như lòng bàn tay.

Trở tiền, Thiệu Thành Hi lồng chiếc nhẫn vào sợi dây chuyền rồi đeo cho cô: “Hiện tại tạm thời đeo lên cổ, chờ đến khi quan hệ của chúng ta được công khai, rồi hẵng đeo lên tay.”

“Nói rất hay cứ như không thể lộ ra ánh sáng.” Hàng Tiểu Ý khịt mũi coi thường.

“Ngược lại anh không quan tâm đến việc có bao nhiêu ánh sáng, chỉ cần em đồng ý, hiện tại anh sẽ dẫn em đi tìm ánh sáng, em có muốn nhìn thấy ánh sáng không?” Thiệu Thành Hi cúi đầu nhìn cô, vẻ mặt chân thành.

Hàng Tiểu Ý: “. . . Vậy thì tạm thời không cần thấy ánh sáng.” Nói rồi chủ động cầm lấy sợi dây chuyền đã lồng chiếc nhẫn nam đeo lên cổ anh.

Hai người mua xong thì đi ra, còn chưa đi ăn cơm, Nhan Giai đã gọi đến, muốn cùng Hàng Tiểu Ý ăn cơm, Hàng Tiểu Ý muốn sớm đưa đồ cho cô, nên rất vui vẻ thả chim bồ câu cho Thiệu Thành Hi, rồi cùng Nhan Giai đi ăn cơm.

Trước khi đi, Hàng Tiểu Ý như hồ ly, cười híp mắt: “Hẹn gặp lại, anh Thiệu.”

Thiệu Thành Hi cũng cười híp mắt: “Hẹn gặp lại, chị Thiệu.”

Tim Hàng Tiểu Ý giật thót một cái, giậm chân rồi đỏ mặt đi mất.

*

Ngày thứ hai, Hàng Tiểu Ý mới vừa rời giường không lâu, thì đã nhận được điện thoại của Hàng Thi Thi, câu đầu tiên chính là: “Hàng Tiểu Ý, chị đến quán cơm Ánh Dương nhanh đi, ngay lập tức.”

Hàng Tiểu Ý cắn quả táo, miễn cưỡng nói: “Không đi.”

“Hàng Tiểu Ý, là chị bảo em tới nơi này tìm Tần Vũ, hiện tại anh ta làm khó em, chị nhất định phải đến.”

Hàng Tiểu Ý xùy cười một tiếng: “Chị nói rồi, không đi.” Tối hôm qua Thiệu Thành Hi bảo cô nói địa điểm cho Hàng Thi Thi, cô cũng không muốn để ý tới chuyện phiền phức sau này.

“Hàng Tiểu Ý, chị mà không đến thì bây giờ em sẽ gọi cho mẹ mình đến nhà chị tìm bác hai đó.” Hàng Thi Thi uy hiếp.

Sắc mặt Hàng Tiểu Ý lập tức thay đổi, cuối cùng tức giận nói, “Em chờ chị ở đó.”

Cô chậm chạp sắp xếp đồ, Hàng Tiểu Ý đón xe taxi tới Khách sạn Ánh Dương, vì ngày hôm qua cô nói cho Hàng Thi Thi địa chỉ, cô tự nhiên biết địa chỉ, trực tiếp lên lầu hai, thì nhìn thấy Hàng Thi Thi đứng trong hành lang lo lắng đi qua đi lại.

Cô ta mặc một bộ lễ phục trẻ ngực, lộ lưng, mang đôi giày cao gót hơn mười phân, cảnh thu thay đổi liên tục, thực sự là khổ cho cô ta.

Nhìn thấy Hàng Tiểu Ý, hàng Thi Thi bận bịu đi tới, trách cứ, “Sao bây giờ chị mới đến..”

“Chị có thể đến là tốt lắm rồi, em còn muốn thế nào?” Hàng Tiểu Ý ngay cả nhìn cũng lười nhìn cô ta

Hiếm khi Hàng Thi Thi bỏ qua chuyện cô xem thường mình, lôi kéo cô vào phòng riêng, kéo trực tiếp đến chỗ một người đàn ông ăn mặc lờ lợt nói, “Tần tổng, đây là chị tôi Hàng Tiểu Ý, chị ấy đến rồi đây.”

Hàng Tiểu Ý nhìn người đàn ông mang dáng vẻ cà lơ phất phơ trước mặt, nhận ra anh ta chính là một trong những người ở biệt thự của Hàng Vũ Hằng đêm đó, thì ra anh ta chính là Tần Vũ.

Ý của anh ta là muốn gặp cô.

Tần Vũ đứng lên, vẻ mặt tươi cười, “Cô Hàng, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Hàng Tiểu Ý nhìn một vòng, trên bàn tròn đã ngồi năm sáu người, trong đó ngoại trừ Tần Vũ, còn có hai người, đêm đó cũng ở từng nhìn thấy trong biệt thự của anh ba, trong lòng Hàng Tiểu Ý đã nắm chắc, nhìn Tần Vũ cười: “Chào Tần Tổng, tìm tôi có chuyện gì không?”

Tần Vũ lắc đầu, trước tiên trên mặt nở nụ cười: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì, chỉ muốn mời em ăn bữa cơm thôi.”

Hàng Tiểu Ý gật đầu, “Vâng cảm ơn Tần tổng.” Dứt lời, bước đến một chỗ trống, ngồi xuống, bắt đầu cầm đũa ăn cơm.

Tên Tần Vũ này, tuy không tính là người có lòng tốt, cũng không phải là chính nhân quân tử, nhưng đã chơi cùng anh ba cô, thì ắt hẳn cũng không có ý xấu, nếu không anh ta đâu có quan hệ gì với cô, tại sao phải gọi cô đến

Huống chi, lại không muốn giúp Hàng Thi Thi, vì lẽ đó, nếu như đến để ăn cơm, thì hãy ăn cho ngon miệng. Hàng Thi Thi bị bỏ rơi ở một chỗ, nhất thời không biết nên làm gì.

15. Chương 15

Edit: Mẫu Tử Song Linh

Beta: Đào Sindy

Hàng Thi Thi thấy Hàng Tiểu Ý vô cùng phối hợp, có chút oán hận, đành phải bưng một ly rượu bước đến chỗ Tần Vũ. “Nào, Tần tổng, em mời anh một ly, chị em không biết nặng nhẹ, anh đừng để trong lòng, để em uống trước rồi nói.” Cô ta nói xong rồi uống một hơi cạn sạch ly rượu.

Tần Vũ ngồi ở đó, một tay để lên ghế dựa, một tay đặt lên bàn, nghiêng mắt nhìn Hàng Thi Thi, “Tửu lượng không tệ, uống thêm ly nữa.” Lập tức có người đứng bên cạnh rót cho Hàng Thi Thi một ly nữa.

Hàng Tiểu Ý ngẩng đầu nhìn thoáng qua, sau đó lại cúi đầu tiếp tục ăn cơm, Tần Vũ suy nghĩ đánh giá cô, lần trước anh ta đã gặp cô ở nhà Hàng Vũ Hằng, từ lúc đó anh ta đã cảm thấy chuyện giữa cô và Thiệu Thành Hi rất thú vị, nếu Hàng Thi Thi là em họ của Hàng Vũ Hằng, tất nhiên sẽ là họ hàng của cô, vì vậy anh ta giữ im lặng chờ đến khi cô vì chuyện của Hàng Thi Thi mà ra mặt, không nghĩ tới, cô quả nhiên đến thật.

“Cô Hàng, công việc của cô là gì?” Tần Vũ cười híp mắt nhìn Hàng Tiểu Ý.

“Phát thanh viên của đài truyền hình.” Hàng Tiểu Ý cầm cốc nước trái cây lên uống một hớp.

“Làm phát thanh viên cho đài truyền hình rất tốt, thảo nào giọng nói của cô lại hay như vậy, cô dẫn chương trình nào, tôi sẽ nghe thử.”

“Chương trình tình cảm bình thường, Tần tổng sẽ không hứng thú với chương trình này đâu.”

“À.” Tần Vũ gật gù, giơ ly rượu trong tay mình lên, “Cô Hàng, chúng ta uống một ly được chứ?”

“Xin lỗi anh, tôi phải bảo vệ cổ họng, nên không thể uống rượu.”

“Tần tổng mời cô uống, chính là vinh hạnh của cô, sao đây, đã ngồi ở bàn này, còn muốn khác người à?” Một người đàn ông tóc xơ đến gần hời hợt cười nhạo.

Hàng Tiểu Ý thản nhiên nhìn ông ta, không nói lời nào, cô xoay xoay mâm thức ăn, tiếp tục gấp rau ăn cơm.

Có thể ngồi ăn cơm chung bàn với Tần Vũ, đều là người có chút lai lịch, trước mặt nhiều người như thế lại bị một người phụ nữ gạt ngang, tất nhiên sẽ mất mặt, ông ta có chút tức giận, vỗ mạnh lên bàn, càng thêm tức giận, đúng lúc Tần Vũ mở miệng, “Nếu cô Hàng không thể uống, vậy thì để em họ mình uống hộ đi.” Tần Vũ vừa nói vừa nhìn Hàng Thi Thi đứng cạnh mình, “Hai ly, cô Thi Thi không ý kiến gì chứ?”

Người kia bị Tần Vũ nói chen vào, thì nhìn ra thái độ của Tần Vũ đối với cô khác thường, cũng biết điều bước xuống bậc thang (bậc cầu thang = cơ hội người khác tạo cho), không nói nữa, nhưng trong lòng vẫn không thấy thoải mái.

Sắc mặt của Hàng Thi Thi có chút khó coi, trước khi Hàng Tiểu Ý đến, cô ta đã uống một ít rồi, rõ ràng là Tần Vũ đang đùa cợt cô ta, cầm ly rượu trên tay mà cảm thấy lạnh lẽo.

Tần Vũ lắc lắc chất lỏng trong ly, ngửa người dựa vào ghế, “Con người của tôi là như vậy, nếu người khác làm tôi mất hứng, tất nhiên tôi cũng sẽ khiến họ không dễ chịu, nếu cô Thi Thi cảm thấy tôi đang ép buộc cô, chúng ta cũng không cần bàn bạc gì nữa

“Cô Thi Thi, mau uống đi, nếu cô hầu hạ Tần tổng thật tốt, sự nghiệp sau này sẽ thuận buồm xuôi gió, có bao nhiêu người muốn hầu hạ anh ấy còn phải xếp hàng đấy, cô tốt số nên mới có cơ hội chen ngang.” Có người mở miệng nói, lập tức mọi người ngồi xung quanh bàn cơm cười ầm lên.

Hàng Thi Thi đang đâm lao phải theo lao, cắn răng nhịn xuống cảm giác cuộn cuộn trong dạ dày mà uống hết ly rượu, khi uống xong thì không nhịn được mà che miệng chạy về hướng nhà vệ sinh.

Trước khi đến đây Hàng Tiểu Ý đã có ý định không giúp Hàng Thi Thi, nhưng nhìn tình trạng của cô ta hiện tại lại có chút mềm lòng, cho dù không thêm nể mặt cô ta, cũng phải nể mặt chú ba, dù gì thì cô ta cũng là con gái của chú ba.

“Tần tổng, tôi thấy Thi Thi đã say rồi, không thể uống thêm được nữa, hay hôm nay tới đây thôi.” Hàng Tiểu Ý nói.

Thực ra lúc trước Thiệu Thành Hi đã từng bàn qua, anh ta chỉ cần bắt nạt Hàng Thi Thi một chút, hay giúp cô ta, dù sao đây cũng là chuyện trong nhà của Hàng Vũ Hằng, không thể không quan tâm, vì thế Tần Vũ định kết thúc bữa tiệc theo ý Hàng Tiểu Ý.

“Nếu vậy thì, cô Hàng uống thay đi, uống xong thì tôi sẽ xem như không có chuyện gì, cô Hàng ở trong phòng này, cũng không thể không uống một giọt rượu nào.” Người đàn ông ~diendan~ có cái đầu bóng loáng kia vẫn chưa từ bỏ ý định, mở miệng tiếp tục nói.

Lần này Tần Vũ không nói gì, anh cũng muốn xem thử xem Hàng Tiểu Ý sẽ làm thế nào.

Hàng Tiểu Ý liếc người kia, rồi quét mắt nhìn một vòng cái bàn, tiện tay lấy một cái ly sạch rồi rót bia vào, sau đó cầm ly rượu bước tới trước mặt Tần Vũ, “Tôi không quen uống rượu, thay bằng bia vậy.”

Cô nói xong, cầm ly lên ngửa đầu uống cạn, tuy Hàng Tiểu Ý không thích uống rượu, nhưng tửu lượng của cô cũng khá tốt, tửu lượng của đàn ông nhà họ Hàng không tệ, chắc Hàng Tiểu Ý được di truyền.

Uống xong, Hàng Tiểu Ý đặt ly lên bàn, cầm lon bia rót vào ly của mình, vẻ mặt bình thản tiếp tục uống.

Lại đổ thêm một ly nữa, Hàng Tiểu Ý nhìn Tần Vũ nói, “Anh còn muốn tiếp tục nữa không?”

Ngược lại Tần Vũ bị hành động ngay thẳng của cô gây hứng thú, nhớ kỹ cô có thể uống bao nhiêu, nhưng anh ta vẫn biết chừng mực, tay đề ly rượu của Hàng Tiểu Ý xuống, “Không cần, lần sau gặp mặt chúng ta lại uống tiếp.”

Hàng Tiểu Ý gật đầu, “Đến lúc chúng tôi phải đi rồi, cảm ơn Tần tổng đã tiếp đãi.” Cô nói xong, cầm túi của mình và Hàng Thi Thi đi ra ngoài.

Cô tìm thấy Hàng Thi Thi đã nôn xong trong nhà vệ sinh, sau đó lái xe đưa cô ta về nhà chú ba.

Mợ ba không có ở nhà, chỉ có chú ba đang đối chọi cho cây hoa lan mới mua.

Nhìn thấy Hàng Thi Thi uống rượu sau khướt, Hàng Á Bình giúp Hàng Tiểu Ý đưa cô ta về phòng, gần như Hàng Thi Thi vừa đặt đầu xuống gối đã ngủ, Hàng Tiểu Ý đắp chăn cho cô ta, sau đó ra khỏi phòng ngủ.

Cô nhìn ngôi nhà có chút vắng vẻ, Hàng Tiểu Ý hỏi, “Chú ba, chú ăn cơm chưa?”

Hàng Á Bình gãi đầu, “Chú mãi chăm sóc hoa nên quên ăn cơm.”

Hàng Tiểu Ý thở dài, mở tủ lạnh ra nhìn, trong tủ lạnh không có món gì cả, chỉ có mấy quả trứng gà, mấy bao cải bẹ, sau đó Hàng Tiểu Ý rửa tay sạch sẽ, làm cho ông một bát mì cải bẹ, cho thêm hai quả trứng luộc vào.

Hàng Á Bình đã ngồi trên bàn ăn từ trước, hai tay xoa vào nhau, “Chỉ có Tiểu Tiểu mới quan tâm đến chú ba thôi, đã lâu lắm rồi chú ba chưa được ăn cơm nhà.”

Hàng Tiểu Ý đặt bát mì lên bàn, tháo tạp dề ra ngồi đối diện ông, bắt đầu dĩ thử dài, “Nếu chú rảnh thì đến nhà con ăn cơm, dù sao ba mẹ con cũng phải ăn, thêm chú nữa cũng không có vấn đề gì

Hàng Á Bình nuốt sợi mì, “Chú không muốn làm phiền anh hai với chị dâu nữa, nhà chú đã gây cho gia đình con bao nhiêu rắc rối, chú là người rõ nhất, chú vẫn luôn áy náy, tất cả là tại chú không có bản lĩnh.”

Hàng Tiểu Ý nhìn bộ dáng ăn tao nhã của chú ba, từ dáng vẻ của ông có thể thấy được trước đây ông sống trong nhung lụa đã quen, chú ba được chiều chuộng cả đời, chưa từng phải chịu khổ, cuộc sống bây giờ đã khổ cho ông áy náy rồi.

Cô rót cho ông một ly nước, nuốt lời định nói xuống, cơ bản có nói gì cũng vô dụng.

Đúng lúc cô nhận được điện thoại của Thiệu Thành Hi, anh hỏi cô đang ở đâu.

Hàng Tiểu Ý nói địa chỉ ra, thì Thiệu Thành Hi nói, “Em chờ ở đó, anh sai người đến đón em.”

Chờ Hàng Á Bình ăn xong, Hàng Tiểu Ý giúp ông rửa bát, sau đó nhận được điện thoại của Thiệu Thành Hi nói đến rồi.

Hàng Tiểu Ý đi bộ vài bước đã thấy bí thư Vương đang đợi cô, liền lên xe.

Bí thư Vương lái xe đưa Hàng Tiểu Ý đến nơi nổi danh là Hưu Nhân Hội Sở, anh ta dẫn cô đến trước một căn phòng, gõ cửa, sau đó mở cửa ra, làm tư thế mời với Hàng Tiểu Ý.

Hàng Tiểu Ý vừa bước vào phòng, thì nhìn thấy bốn người đang chơi mạt chược, đối diện với cô là Thiệu Thành Hi, ngồi bên phải của anh là người buổi trưa cô mới gặp - Tần Vũ, hai người còn lại cô cũng đã gặp qua hai lần.

Thiệu Thành Hi nhìn thấy cô, trong mắt hiện lên ý cười, vẫy tay với cô, “Đến đây, Tiểu Tiểu.”

Tần Vũ rung chân, cà lơ phất phơ nói, “Lại gặp nhau rồi, cô Hàng.”

Hàng Tiểu Ý đi đến bên cạnh Thiệu Thành Hi, anh thuận tiện ném ra một tấm Đông Phong, nghiêng đầu ngửi mùi trên cơ thể cô, nhàn nhạt nói, “Em uống rượu.”

Hàng Tiểu Ý cũng giơ cánh tay của mình lên ngửi, “Anh có thể ngửi thấy? Tại sao em không ngửi thấy?”

Tần Vũ nhìn mạt chược trong tay mình, nói xen vào, “Cũng không nhiều, chỉ có hai ly bia, hôm nào tôi còn muốn xem tử lượng của cô Hàng đây, xem ra không tệ.”

Đánh ra một quân bài, Tần Vũ đùa cợt nói, “Anh Thành, hình như quan hệ của anh và cô Hàng không bình thường, chẳng lẽ có ẩn tình gì mà mọi người không biết sao? Mau nói ra cho mọi người nghe chút đi.”

Ánh mắt Thiệu Thành Hi tối sầm lại, đột nhiên đẩy toàn bộ mạt chược trong tay, ‘Rầm’ một tiếng, có vài quân còn rơi xuống đất.

Mọi người trên bàn đều sững người, tất cả đều ngẩng đầu nhìn anh, Tần Vũ không hiểu hỏi, “Sao vậy, anh Thành?”

Hàng Tiểu Ý cũng không biết tại sao Thiệu Thành Hi lại thay đổi thái độ, nhẹ nhàng kéo ống tay áo anh.

Thiệu Thành Hi híp mắt nhìn Tần Vũ, ánh mắt lạnh lùng, móc túi bên trong áo phục ra một tờ giấy màu đỏ rồi vút lên bàn.

Tần Vũ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nghi ngờ cầm tờ giấy kia mở ra xem, sau đó khiếp sợ thốt ra một câu chữ bậy, “Ngoạ tào (*khó vào đời, câu cửa miệng của dân đi làm khi gặp khủng hoảng kinh tế)....” Đây nhất định là giấy kết hôn, người trong ảnh này chính là hai người họ.

Nói như vậy, trưa hôm nay, là anh ta và một bàn người ép vợ của Thiệu Thành Hi uống rượu? Sau lưng Tần Vũ đổ một trận mồ hôi lạnh.

Chẳng trách anh gọi điện cho anh ta hỏi chuyện xảy ra trưa nay, giọng nói Thiệu Thành Hi đột nhiên trở nên khó đoán.

Tiểu rồi, lần này anh ta đã chọc phải tổ ong vò vẽ rồi.

16. Chương 16

“Cậu thấy giống giả không?” Thiệu Thành Hi liếc anh ta.

Tần Vũ lúng túng hăng giọng: “Tôi nói chỉ là hiểu lầm, anh tin không?”

“Tôi tin, cậu tin không?”

“Tôi có chút tò mò ...”

“Chưa nghe câu tò mò hại chết mèo sao?”

“Tôi biết sai rồi.”

“Giờ cậu mới biết sai có phải đã quá muộn rồi không?”

“Vây tôi sẽ tới nhận lỗi với chị dâu, được rồi chứ?”

“Trước tiên tôi đánh chết cậu sau đó xin lỗi, thế có được không?”

...

Mẹ kiếp...Tần Vũ cảm giác mình đã lưu thông, trước đây Hàng Vũ Hằng nói miệng Thiệu Thành Hi rất độc, anh còn không tin, người này bình thường tích chữ như vàng sao có thể miệng độc đc chứ, bây giờ anh đã có bài học xương máu để nghiệm chứng.

Tần Vũ không còn gì để nói, ngã xuống ghế giả chết.

Hàng Tiểu Ý bị hai người kia chọc cười, thì ra ko chỉ có cô ngạc nhiên vì Thiệu Thành Hi, người khác đứng trước mặt anh không bao giờ chiếm được lợi thế, nhìn qua đã thấy Tần Vũ không làm được gì rồi, đột nhiên Hàng Tiểu Ý lại có một cảm giác tỉnh táo mạnh mẽ.

Ngồi xổm người xuống nhặt mặt chược trên đất đặt lên bàn, hai tay đặt lên bả vai Thiệu Thành Hi xoa bóp, Hàng Tiểu Ý nhẹ nhàng hỏi: “Thắng hay thua vậy?”

Thiệu Thành Hi ngẩng đầu lên nhìn cô, sao lại không nhìn ra kẻ giải vây của cô chứ, không khỏi đưa tay véo mũi cô, thực sự là càng nhìn càng cảm thấy hiểu chuyện.

Hàng Tiểu Ý cười, thực ra Tần Vũ không làm gì cả, đối với cô rất khách sáo, chỉ do lòng hiếu kỳ quá nặng mà thôi.

“Có muốn đánh vài ván không?” Thiệu Thành Hi hỏi cô.

“Em hả?” Hàng Tiểu Ý chỉ vào mũi mình: “Em không biết chơi, đánh cùng ba và anh trai em toàn thua thảm hại..”

“Không sao, thua tính cho anh, thắng thì em hưởng.” Thiệu Thành Hi đứng lên đề vai cô xuống ghế.

Hàng Tiểu Ý lườm một cái: “Khác nhau ở chỗ nào chứ, vẫn là tiền của em.”

Thiệu Thành Hi nghe vậy sững sờ, trong mắt hiện lên một tầng âm áp, rất nhanh biến mất, gơ tay nâng cằm cô, cười như không cười nói: “Cho dù thua, anh vẫn có thể nuôi em béo tốt.”

Hàng Tiểu Ý đẩy tay anh ra, hưng phấn ngồi ở trước bàn, thực ra vừa rồi cô chỉ giả vờ từ chối thôi, ở nhà có nhà năm người, chỉ ba người biết chơi, nhưng đều chê cô đánh tệ không muốn cô chơi cùng, về sau dù chỉ ba người chơi cũng không tìm cô.

Thiệu Thành Hi đi tới trước mặt Tần Vũ, nhắc chân đá người giả chết kia: “Dậy, chơi vài ván đi.”

Tần Vũ như cá chép nhảy lên mặt nước, còn chưa kịp hít thở không khí thì đã phải quay sang chỗ Hàng Tiểu Ý cúi đầu cung kính một góc 90 độ, hết như học sinh tiểu học đang đọc giấy cam kết: “Chào chị dâu, sau này chị dâu có chuyện gì cứ việc giao phó, làm được em sẽ làm thay chị, làm không được em sẽ tìm

người làm, chị nói đi hướng đông, em nhất định không đi hướng tây, chị nói đánh chó em sẽ không dám bắt gà, chị...”

Thiệu Thành Hi thiếu kiên nhẫn đá một cước khiến anh ta ngã ra ghế: “Im miệng.”

Tần Vũ cười khà khà, ngồi xuống: “Chị dâu muốn đánh loại nào, em sẽ tiếp chị.”

“Tôi cũng chỉ biết đơn giản nhất hai năm tám.” Hàng Tiểu Ý lúng túng nói.

“Được, chị dâu nói sao thì là vậy.”

“Chỉ có thể tự mó, không thể lên pháo, không được nhường tôi.” Hàng Tiểu Ý bổ sung, cô rất chính trực, cô sợ Tần Vũ sẽ nhường cô, cố để cô thắng, thế thì rất vô vị.

Thiệu Thành Hi đưa chân kéo một cái ghế ra ngồi sau lưng hty, nhìn ánh mắt lấp lánh của cô khi đánh.

Đám người Tần Vũ mới vừa trêu chọc Thiệu Thành Hi, hiển nhiên phải nghĩ kế đưa tiền cho Hàng Tiểu Ý, vì thế mặc dù bài đã ù, nhưng không thể nói ù được.

Mà Hàng Tiểu Ý lòng rất muốn thắng, nhưng không thể tự mó được, vì vậy, liên tiếp mấy ván, đã định thành kết quả.

“Tại sao tôi không ù, các anh cũng không ù vậy?” hty khôn khéo nhìn họ, rõ ràng họ đang nhường cô, cô có gốc đầu mà không nhận ra.

Trong lòng Tần Vũ nhốn nháo, bọn họ đã nhường tới như vậy, thế mà không ù nổi, quả là trình độ tệ đến không thể tệ hơn.

Tần Vũ không khỏi nhìn về phía Thiệu Thành Hi, muốn bọn họ ù hay không ù đây?

Hàng Tiểu Vũ nhìn thấy ánh mắt Tần Vũ, cô duỗi thẳng tay vịn một cái rồi để lên trên chân.

Thiệu Thành Hi nắm lấy bàn tay đang làm loạn trên đầu gối của cô rồi nhẹ nhàng vuốt, miễn cưỡng trừng mắt, thần nhiên nói: “Nên đánh thế nào cứ việc đánh thế ấy, nhìn tôi làm gì, Tiểu Tiểu không thích người khác nhường đâu.”

Được, chỉ chờ quý ngài đây nói câu đó thôi, chơi mà cứ nhường thật chán, có câu nói này của Thiệu Thành Hi, Tần Vũ như nhật được lệnh đặc xá.

Qua mấy ván có thua có thắng, Hàng Tiểu Ý thua nhiều nhất, trước mắt là một đồng thẻ bài, Tần Vũ càng đánh càng hăng, thắng tiền của Thiệu Thành Hi mà, loại cảm giác này không thể gọi là khó chịu, nhất thời quên mất chuyện tặng tiền lên chín tầng mây.

“Thành Hi, hay là em chuyển cho anh đánh nha?” Hàng Tiểu Ý nhìn thẻ bạc trước mặt còn ít tới mức đáng thương, vô cùng xót.

Thiệu Thành Hi đặt tay sau lưng cô, trong mắt chứa ý cười: “Yên tâm, em cam lòng thua thì bọn họ cũng không dám thắng, huống chi, thua thêm nữa, bọn họ thắng cũng phải chia một chút.” Thiệu Thành Hi vòng một tay sau lưng cô, trong mắt chứa ý cười: “Yên tâm, em thua thì bọn họ cũng không dám thắng, huống chi, thua thêm nữa, bọn họ thắng cũng phải chia một chút.”

Tần Vũ lườm một cái, trong lòng oán thầm, trình độ chơi bài của vợ anh, rồi sẽ có một ngày bán luôn cả anh.

“Thành Hi, anh nhìn nè.” Đột nhiên Hàng Tiểu Ý vui mừng nắm lấy tay Thiệu Thành Hi, để anh nhìn lá bài cô vừa mới bốc: “Anh xem, em đánh con mười ba yêu này ra nha.”

Thiệu Thành Hi nhìn sang, gạt đầu: “Phải, không sai, đánh con mười ba yêu này ra là ù.”

Hàng Tiểu Ý được Thiệu Thành Hi khích lệ, nhất thời tự tin tăng gấp bội, bắt đầu đánh con mười ba yêu ra, chỉ cần đánh nó ra thành công, tiền trước kia cô thua đều được lấy lại, hơn nữa còn ời không ít.

Thiệu Thành Hi nhìn thấy cô đánh xuống, khoe miệng không nhận được cong lên, nhưng lại không nói câu nào.

“Thành Hi, Thành Hi, anh xem, còn một lá này nữa thôi.” Hàng Tiểu Ý vui mừng chỉ vào bài cho Thiệu Thành Hi xem.

Thiệu Thành Hi không nhận được sờ đầu của cô, cười: “Đúng rồi, đúng rồi.” Còn thiếu cữu vạn thôi.

Trước mặt Tần Vũ là ba con cửa vạn sáng loáng, cố ý để gần Hàng Tiểu Ý một con cửa vạn, bốn con cữu vạn đã sớm đánh ra, vậy mà cô vợ ngốc của anh bây giờ còn mong tự mó được nó, chờ ừ đến sáng mai cũng không có cửa đâu.

“Hi hi, chị dâu đánh mười ba yêu không phải đợi cữu vạn để ừ chứ?” Tần Vũ đã sớm nhìn ra, cười hi hi.

“Sao anh lại biết?” Hàng Tiểu Ý ngẩng đầu nhìn anh, hơi kinh ngạc.

Tần Vũ không nhận được cười điên cuồng đập bàn, cười đến sốc hông, quả thật ngốc đến đáng yêu luôn đấy.

Thiệu Thành Hi để một tay lên ghế cô ngồi, một tay chống trên bàn mặt chược, nói bên tai cô: “Đừng để ý tới anh ta, chờ tới lúc thua cho anh ta khóc.”

Anh nói bên tai cô, thở ra khí nóng phả vào tai cô, làm cô run nhẹ, không khỏi có chút mặt đỏ tai hồng, cảm thấy hơi nóng.

Nghiêng đầu đẩy anh ra, nhỏ giọng nói: “Anh xê em ra.”

Thiệu Thành Hi xoa nắn vành tai mềm mại của cô, mắt mang ý cười: “Hàng Tiểu Ý, gan em to hơn rồi.”

Hàng Tiểu Ý đáp lại anh bằng ánh mắt đắc ý.

Thiệu Thành Hi cứng chiều vỗ đầu cô, tay kia nhanh chóng ụp lá bài đã lật xuống, động tác nhanh chóng, không kiêng nể gì cả, làm Tần Vũ và ba người trợn mắt há mồm.

Nói thẳng ra, là không thích nhường đây mà, ba người sáu con mắt, nhìn rõ ràng, Thiệu Thành Hi đánh ra chín lá trên bàn, không e dè bọn họ mà chơi gian, xem bọn họ là người mù sao.

Đúng lúc đến phiên Hàng Tiểu Ý mò bài, cầm bài trong tay nhắm mắt lăm bắm nói: “cữu vạn, cữu vạn, cửa vạn”

Híp mắt lật bài, mắt Hàng Tiểu Ý lập tức sáng lên, rầm một tiếng đặt bài trước mặt: “Cữu vạn, Thành Hi, cữu vạn đây, ừ rồi, đủ mười ba yêu, ừ rồi..”

Hàng Tiểu Ý vui mừng, đây là lần đầu tiên trong đời cô ừ bộ mười ba yêu, sau đó hôn mặt Thiệu Thành Hi một cái, vui khôn tả chìa tay: “Trả tiền, trả tiền, tôi thua cả buổi trưa chỉ đợi tới ván này, ha ha ha”

Tần Vũ cảm thấy mình bị tổn thương vạn phần, con mẹ nó anh cứng chiều vợ quá trắng trợn.

Thiệu Thành Hi thấy đáng vẻ vui vẻ kiếm tiền của cô, có chút hoảng hốt, trước kia Hàng Tiểu Ý thường xuất hiện với biểu hiện như vậy, sau lần này gặp lại, anh luôn cảm thấy thiếu gì đó, hóa ra là đã lâu không thấy cô cười phô trương như thế.

Thiệu Thành Hi hài lòng, cầm lấy áo khoác, nắm tay Hàng Tiểu Ý: “Đi, đi ăn cơm thôi.”

Hàng Tiểu Ý cầm lấy túi: “Chúng ta mời Tần Vũ và bọn họ cùng đi ăn cơm nha, dù sao hưởng hết tiền thắng thì không tốt.” Tất cả đều là tiền của Tần Vũ, như lông dê mọc ra từ trên thân dê vậy.

“Được, được.” Tần Vũ vui mừng cầm lấy áo khoác theo hai người ra ngoài.

Thiệu Thành Hi ngay cả nhìn anh ta một cái cũng lười, trực tiếp ôm Hàng Tiểu Ý: “Anh ta rất bận, không rảnh cùng chúng ta ăn cơm đâu.”

“Tôi không bận, rất rảnh.” Tần Vũ mặt dày mày dạn nói.

“Trực tiếp từ chối sẽ tốt cho cậu đó?” Cuối cùng Thiệu Thành Hi cũng nhìn anh ta, anh ta muốn uống rượu, còn muốn cùng ăn cơm sao? Thật là ngây thơ.

Tần Vũ chưa từ bỏ ý định: “Anh Thành, tại sao trước kia tôi không phát hiện ra anh có tật xấu trọng sắc khinh bạn vậy?”

“Trọng sắc khinh bạn, quan trọng nhất vẫn là sắc.” Thiệu Thành Hi khinh bỉ liếc anh ta, “sắc” bên cạnh anh rất phối hợp mà tỏ ra ngại ngùng.

Tần Vũ chấp tay: “.....Vậy, hai người thắng, hai người đi thông thả.”

17. Chương 17

Mới vài ngày mà cuộc thi Chúng Ta Cùng Hát đã diễn ra vòng loại, Hàng Vũ Hằng đưa cho Hàng Tiểu Ý vài tấm vé vào cửa, Hàng Tiểu Ý đã hẹn mấy cô bạn cùng phòng đến cổ vũ cho Đồng Tâm.

Vòng loại diễn ra ở Đài truyền hình, Đài truyền hình cùng Đài phát thanh chung một chỗ, chẳng qua khác tầng mà thôi, vì trận đấu diễn ra vào buổi tối, Hàng Tiểu Ý cố tình thu âm tiết mục của mình, vì muốn đi cổ vũ cho Đồng Tâm.

Hàng Vũ Tề và Nhan Giai cũng đi xem, tiếc rằng tối hôm đó Thiệu Thành Hi không rảnh nên không thể đi được.

Trận đấu bắt đầu vào bảy giờ tối, Hàng Tiểu Ý và bọn họ đã ngồi vào chỗ của mình ở dưới khán đài, vợ chồng chú ba cũng đến đây, nhưng thứ tự chỗ khác nhau, khoảng cách giữa bọn họ cũng khá xa, may mắn là Hàng Tiểu Ý không ngồi gần bọn họ, chẳng may mợ ba muốn làm chuyện điên rồ gì, nhất định Hàng Tiểu Ý không chịu nổi.

Chương trình bắt đầu bằng việc mời khách vip đi đến chỗ ngồi của mình, trong đó có một người đàn ông mặc âu phục sắc sỡ chính là Tần Vũ, bởi vì chỗ ngồi của Hàng Tiểu Ý rất tốt, nên cách Tần Vũ rất gần, Tần Vũ chỉ cần liếc mắt một cái là có thể thấy cô, anh ta đá lông nheo với cô, làm Hàng Tiểu Ý đỏ mặt khóc dở cười.

Trước tiên MC lên sân khấu nói cả tràng dài, sau đó giới thiệu giám khảo và khách quý, còn đặc biệt giới thiệu nhà tài trợ, chính là công ty của ba Tần Vũ, nên đại diện tham dự là anh ta, đại thiếu gia của công ty Ngải Đặc, Tần thiếu.

Sau đó, MC giới thiệu sơ lược cách thi, vòng này có tám người tham gia thi tuyển, thí sinh rút thăm để quyết định thứ tự thi đấu, cuối cùng lấy điểm trung bình của năm vị giám khảo quyết định, nhưng vì biết ơn các khách quý đến dự, nên cho họ có đặc quyền, trong tay bọn họ có thêm ba phần cơ hội, nếu bọn họ thích thí sinh nào thì có thể cho thí sinh ấy đi tiếp vào vòng trong.

Hàng Tiểu Ý vừa nghe xong cách thi, ánh mắt lập tức sáng lên, nếu nói như vậy thì điểm số sẽ không chênh lệch quá lớn, ba vé vào vòng chung kết quyết định sống chết, Hàng Tiểu Ý lập tức gọi điện cho Hàng Vũ Hằng, nhưng người nhận điện thoại là trợ lý của anh, Hàng Tiểu Ý vẫn đang nghe điện thoại, khách quý Hàng Vũ Hằng đã được đọc tên, cô đành phải cúp điện thoại.

Hàng Vũ Hằng có khí chất vương giả nổi bật, anh tiến đến chỗ ngồi và yên vị, sau đó các thí sinh lần lượt bước lên sân khấu, xem ra trận đấu lần này rất khắc nghiệt, có tám người mà chỉ có ba người được đi vào vòng chung kết, cho nên tất cả bọn họ đều sử dụng tất cả vốn liếng, trong vài phút tự giới thiệu bản thân, mỗi người đều cố gắng làm nũng với Hàng Vũ Hằng, hi vọng có thể lấy được ba phần cơ hội trong tay anh.

Trước mặt mọi người Hàng Vũ Hằng không phải loại thiếu gia nhà giàu ngang ngược, mà là hình tượng ấm áp như ánh mặt trời, nụ cười nhàn nhạt, nói năng khéo léo uyển chuyển, không đắc tội với ai.

Hàng Tiểu Ý không ngừng vẫy tay, cô hi vọng anh ba có thể nhìn thấy mình, sau đó thông qua cảm ứng tâm linh, tăng thêm điểm cho Đồng Tâm thêm cơ hội.

Hàng Vũ Tề thấy bộ dáng nháy nhót lung tung của cô, không thể nhịn cười, “Tiểu Tiểu, hơi nước xung quanh sân khấu rất lớn, nói không chừng ban tổ chức đã thỏa thuận với Vũ Hằng trước rồi, em nóng lòng cũng vô dụng”

Hàng Tiểu Ý nghe vậy, nhưng lại có chút không cam lòng, Đồng Tâm cố gắng nhiều như vậy, hát cũng hay, chẳng lẽ không thể nằm trong danh sách ba người vào vòng sau chứ.

Đồng Tâm là người thứ tư lên sân khấu, cô ấy sẽ hát bài Vũ Nương của Thái Y Lâm, bài hát này phải vừa hát vừa nhảy, có tính thử thách năng lực người khác, đáng người của Đồng Tâm nhỏ bé, gương mặt mềm mại đáng yêu, không ngờ lại có thể khiến mọi người điên đảo.

Hát xong, MC sẽ hỏi thí sinh vài câu, hơi thở của Đồng Tâm còn chưa ổn định, cúi đầu chào khán giả.

MC hỏi về cách rèn luyện mỗi ngày, có cảm thấy khó chịu ở đâu không, lại nói, “Hôm nay trong ta khách quý có ba phần cơ hội, cô có muốn nói gì đó với anh ấy không, tranh thủ cơ hội có thể lấy ba phần cơ hội kia?”

Đồng Tâm cười, quay sang nhìn Hàng Vũ Hằng, bình thường trước mặt Hàng Vũ Hằng và Đồng Tâm, Hàng Tiểu Ý như một đại ma đầu, hiện tại cô ấy lại ngồi ngay ngắn chỉnh tề, nở nụ cười dịu dàng, khiến anh thấy có chút không quen.

Đồng Tâm suy nghĩ, nghiêng đầu nhìn anh, “Nếu Hàng sư huynh trao cho em ba phần cơ hội này, khi cuộc thi kết thúc, em nhất định sẽ mời anh đi ăn khuya.”

“Hàng sư huynh? Hai người quen nhau từ trước sao?” MC chen vào nói.

“Không quen, chẳng qua Hàng sư huynh cũng là ca sĩ, tất nhiên nên gọi là sư huynh rồi.” Đồng Tâm vẻ mặt tự nhiên nói.

“Đồng Tâm đã nói như vậy, Vũ Hằng có muốn đi ăn khuya không đây?” MC đưa microphone xuống nhóm fan.

Trong nháy mắt fan của Hàng Vũ Hằng như bùng nổ, lớn tiếng kêu, “Không đi, không đi...”

Hàng Vũ Hằng cười rồi khoát tay, khiến âm thanh ở đây giảm xuống, microphone nói với Đồng Tâm, cười títt mắt, “Hi vọng đêm may tôi có thể may mắn được ăn bữa khuya cùng với cô Đồng.”

Tuy biết Hàng Vũ Hằng chỉ nói đùa, nhưng fan bên dưới vẫn không đồng ý kêu la một lúc lâu.

Đồng Tâm cười với mọi người bên dưới, “Thật sự em cũng không dám ăn khuya, chỉ sợ bị fan của anh vây kín mà thôi.”

Mọi người bên dưới cười ầm lên.

Sau khi Đồng Tâm xuống khỏi sân khấu, tiếp theo là Hàng Thi Thi, Hàng Tiểu Ý và Hàng Vũ Tề đã toát hết mồ hôi lạnh, mặc dù Tần Vũ đã cam đoan, nhưng Hàng Thi Thi hát rất dở, thủ đoạn ngâm cũng quá lộ liễu rồi.

May mà Hàng Thi Thi có chút năng lực, tuy không xuất sắc như Đồng Tâm nhưng cũng chưa đắc tội với người khác, tuân theo quy định, rốt cuộc Hàng Tiểu Ý cũng thở phào nhẹ nhõm được.

Đến lúc MC tiếp tục đặt câu hỏi, “Thi Thi và Vũ Hằng là họ hàng, bây giờ chúng ta tìm hiểu một chút, nói không chừng là họ hàng thân thích đấy, khách quý đêm nay chúng ta mời đến nhất định sẽ đem may mắn đến cho cô.”

Hàng Thi Thi nghe vậy thì cười ngai ngừng, đột nhiên mí mắt của Hàng Tiểu Ý giật giật mấy cái, cô có linh cảm không lành.

Hàng Thi Thi nói, “Thật ra có chuyện mọi người không biết, nhưng MC đã nói vậy, tôi cũng không giấu giếm nữa, lừa gạt mọi người là không tốt, thực ra, tôi và Vũ Hằng chính là anh em, Vũ Hằng là anh của tôi.”

Hàng Thi Thi vừa nói xong, mọi người bên dưới đều bàn tán xôn xao, trong kịch bản không có mục này, MC cũng bối rối, chớp mắt mặt của Hàng Vũ Hằng đã tối sầm lại.

Hàng Tiểu Ý và Hàng Vũ Tề từ chỗ ngồi của mình đứng phắt dậy, hai người hận không thể xông lên sân khấu ném Hàng Thi Thi ra ngoài.

MC rất nhanh phản ứng lại, cười nói, “Thì Thi rất biết nói đùa, lập tức khiến mọi người mắc lừa mà xôn xao, tôi nghĩ không cho cô ba phần cơ hội này cũng ko được.”

“Tôi không nói đùa, Hàng Vũ Hằng chính là anh tôi, ba tôi và ba anh ấy là anh em ruột.” Giọng nói Hàng Thi Thi mang vẻ vô hại.

Hàng Tiểu Ý tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, Hàng Thi Thi, nhà chúng tôi nợ cô sao.

Tuy đây chỉ là vòng loại, nhưng truyền thông vẫn đang phát trên tv trận này, nếu bây giờ Hàng Vũ Hằng phủ nhận, nhất định cánh phóng viên sẽ điều tra rõ ràng mười tám đời tổ tông của anh, đến lúc đó Hàng Thi Thi có nói thật hay không, mọi người đều biết.

Hàng Vũ Hằng thu lại cảm xúc trên mặt, nở nụ cười bước đến ôm vai Hàng Thi Thi, lấy microphone trong tay MC, “Thật sự Thì Thi là con của chú ba tôi, tôi đã nhìn thấy em ấy trưởng thành, từ nhỏ em ấy đã thích ca hát, hy vọng sau này mọi người chiếu cố em ấy nhiều hơn, nhưng cuộc thi phải công bằng, tôi hi vọng Ban giám khảo sẽ chấm điểm một cách công minh nhất, không phải vì tôi mà cho em họ tôi đi cửa sau.” Hàng Vũ Hằng nói với giọng hài hước, đối lấy một trận cười to của Ban giám khảo.

Lúc Thiệu Thành Hi gọi đến, Hàng Vũ Hằng đang ở trong phòng nghỉ tức giận, anh điên cuồng đá ghế, “Mẹ nó, Hàng Thi Thi, muốn lợi dụng tôi mà nổi tiếng, thực sự cô ta xem tôi là quả hồng mềm, muốn xoa nắn thế nào cũng được sao...”

Hàng Tiểu Ý ôm điện thoại đi ra ngoài, Thiệu Thành Hi ở đầu bên kia có thể nghe được tiếng động, nghi ngờ hỏi, “Có chuyện gì vậy?”

Hàng Tiểu Ý kể lại chuyện đã xảy ra, Thiệu Thành Hi cau mày, “Em đang ở đâu? Anh đang ở trên đường rồi, tầm mười phút nữa sẽ đến.”

“Cuộc thi vừa kết thúc, thời gian nghỉ ngơi là mười phút, ban giám khảo đang thảo luận về điểm số, mười phút sau sẽ công bố kết quả, anh ba đang thảo luận cách giải quyết với người của tổ tiết mục.”

“Ừ.” Thiệu Thành Hi gật đầu, “Em đi khuyên Vũ Hằng bình tĩnh lại đi, anh gọi điện cho Tần Vũ, để tránh ảnh hưởng đến hình tượng của Vũ Hằng, ba người vào vòng trong sẽ không có Hàng Thi Thi, em bảo Vũ Tề tìm Hàng Thi Thi, đừng để cô ta không nghe được tên mình vào vòng chung kết trên đài lại đi nói lung tung.”

“Được, em biết rồi.”

Cúp điện thoại, Hàng Tiểu Ý hung hăng đá chân, đây đúng là chuyện hư hỏng nha!

18. Chương 18

Hàng Tiểu Ý đi tìm Hàng Vũ Tề, rồi hai người lại đi tìm Hàng Thi Thi, hậu trường rất loạn, mỗi người đều bận rộn với việc của mình, do Hàng Tiểu Ý ở đài truyền hình nên có chút quen mặt, không thì bọn họ đã bị đuổi ra ngoài rồi.

Từ xa đã nhìn thấy Hàng Thi Thi đang chen lấn trong đám người, nhân viên nói với họ những thứ cần chú ý khi lên sân khấu, Hàng Tiểu Ý và Hàng Vũ Tề khó khăn lắm mới chen vào được, thì nghe nhân viên nói kết quả đã, mời các cô chuẩn bị lên sân khấu.

Hàng Tiểu Ý và Hàng Vũ Tề trơ mắt nhìn Hàng Thi Thi biến mất trước mắt bọn họ, trên sân khấu giọng MC đã vang lên, Hàng Tiểu Ý xoa trán: “Anh hai, anh nói Hàng Thi Thi có ngốc không?”

Hàng Vũ Tề hừ lạnh một tiếng: “Cô ta không phải ngốc, mà là quá thông minh, em thử nghĩ sức ảnh hưởng của một người lọt vào top ba sao sánh được với tin là em gái Hàng Vũ Hằng chứ.”

Hàng Tiểu Ý suy nghĩ một lát, cảm thấy quả thật là vậy, nhưng mà nếu như cô ta sớm đã có dự định như thế, thì làm sao phải chịu cảnh Tần Vũ trên đài?

Thiệu Thành Hi gọi điện đến, nói anh đã tới, Hàng Tiểu Ý ra ngoài đón anh, hai người không quay về chỗ ngồi, mà đứng ở phía sau xem.

“Quan hệ giữa Anh và Tần Vũ rất tốt sao?” Hàng Tiểu Ý hỏi.

“Hả?” Bên trong quá ồn, Thiệu Thành Hi không nghe được, nên ghé tai vào sát môi Hàng Tiểu Ý.

Hàng Tiểu Ý cũng ghé vào tai anh hỏi lại, Thiệu Thành Hi gật đầu.

Nhìn thấy một người đàn ông đang không ngừng nhìn về phía bọn họ chen lấn, vì thế Thiệu Thành Hi đưa tay ra ôm Hàng Tiểu Ý vào lòng.

Hàng Tiểu Ý không hề giãy giụa, bởi vì bên cạnh rất nhiều người chen tới chen lui, vóc người Thiệu Thành Hi lại cao, đứng lúc chừa ra cho cô một không gian nhỏ thoải mái dễ chịu.

Thiệu Thành Hi đứng đằng sau, một tay ôm eo cô, tựa cằm lên vai cô, ghé sát vào tai cô nói chuyện: “Em họ của em thật là biết lừa người.”

Hàng Tiểu Ý từ trong ngực anh ngửa đầu liếc anh: “Sao em cảm thấy anh có vẻ hả hê nhỉ?”

Thiệu Thành Hi cười trầm thấp, đưa tay vuốt tóc cô.

Trên sân khấu MC đã bắt đầu tuyên bố kết quả cuộc thi, từ điểm mà ban giám khảo chấm chọn ra top 3

MC giơ tờ giấy trong tay: “Điểm thi đã có, người thứ tư và thứ ba chỉ kém nhau 2 điểm, mà trong tay tôi người thứ 3 là người có được 3 điểm của khách quý Hàng Vũ Hằng, mọi người đoán thử xem có phải người đc 3đ từ Hàng Vũ Hằng là thí sinh số 5 Hàng Thi Thi không? Nếu quả thật là thí sinh số 5, vậy thứ tự cuộc thi sẽ có thay đổi không đây?”

Hàng Tiểu Ý biết Hàng Vũ Hằng sẽ không cho điểm cho Hàng Thi Thi, điều cô lo lắng hiện tại là con nhỏ ngốc Hàng Thi Thi lên sân khấu sẽ ăn nói lung tung.

Nhìn ra được lo lắng của cô, Thiệu Thành Hi nói nhỏ vào tai cô: “Hàng Thi Thi lợi dụng Vũ Hằng, chỉ vì muốn nổi tiếng, vì thế sẽ không ngốc đến nỗi ăn nói bậy bạ đâu.”

“Thế sao trước đó anh vẫn để anh hai em đi tìm cô ta?”

“Sau khi cúp điện thoại anh đã suy nghĩ, ngộ nhờ cô em họ này khờ thật thì sao? Vì vậy anh nói với Tần Vũ cứ trực tiếp không cho cô ta lên sân khấu, huống chi người đại diện của anh ba em không phải người dễ chọc vào, vì thế chuyện nhỏ như vậy chẳng lẽ không xử lí được.”

Hàng Tiểu Ý nhin không được néo cánh tay Thiệu Thành Hi một cái, không ngờ cô đã lo lắng vô ích một trận.

MC trên sân khấu đã thành công tạo không khí khẩn trương, mở tờ giấy màu đỏ trong tay ra, lớn tiếng nói: “Người được khách quý Hàng Vũ Hằng ưu ái đêm nay là thí sinh số hai Đồng Tâm, vì thế top 3 hôm nay là ..”

Xin mời top 3 thí sinh lên sân khấu, mọi người hãy vỗ tay và chúc mừng cho họ nào.

Quả nhiên theo như lời của Thiệu Thành Hi, chỉ có top 3 lên sân khấu.

“Vũ Hằng, tôi còn có một vấn đề muốn hỏi, tại sao phải chia ba điểm cho hai thí sinh vậy?” MC nhìn về phía Hàng Vũ Hằng.

Hàng Vũ Hằng nói giỡn: “Bởi vì tôi đói bụng, lại rất muốn ăn” Khiến mọi người cười vang.

Xem như chương trình đã kết thúc trong không khí vui vẻ, Hàng Tiểu Ý lắc đầu: “Nhất định ngày mai anh ba lại xuất hiện trên trang đầu rồi.”

Hai người bước vào phòng nghỉ của Hàng Vũ Hằng, Hàng Vũ Hằng đã ở đó, vẫn là bộ dáng thờ phì phò: “Hàng Thi Thi đâu rồi, bảo cô ta đến đây.”

Hàng Vũ Tề lắc đầu: “Người ta đã đi từ sớm, điện thoại cũng không gọi được, xem ra là muốn trốn rồi.”

Hàng Vũ Hằng thông thả bước quanh phòng, một bên hồn hển cần nhân: “Anh nói xem cô ta có phải bị bệnh hay không, mẹ của cô ta lại ngu ngốc, đầu óc có bệnh.”

Ngoài cửa, Đồng Tâm nhìn vào phòng thăm dò, thấy Hàng Tiểu Ý, dùng khẩu hình nói: “Không có chuyện gì chứ?”

Hàng Tiểu Ý vẫy tay, bảo cô ấy vào, Đồng Tâm lặng lẽ đi vào, bước đến bên cạnh Hàng Tiểu Ý, đang nhìn Hàng Tiểu Ý thì thấy Thiệu Thành Hi, có chút kinh ngạc: “Thiệu Thành Hi?”

Thiệu Thành Hi khẽ nói: “Đã lâu không gặp.”

Đồng Tâm bộ dạng giống như gặp quỷ: “... Đúng thật là đã lâu không gặp.” Ánh mắt nhìn về... mang theo ý hỏi, Hàng Tiểu Ý vẫy tay trả lời cô, nhỏ giọng nói: “Hôm khác sẽ tìm cậu giải thích.”

Đồng Tâm gật đầu nói: “Anh ba cậu không sao chứ?”

Hàng Tiểu Ý nhìn Hàng Vũ Hằng rồi chép miệng đáp: “Sắp đạt đến giới hạn rồi.”

“Vũ Hằng, anh đừng gấp, thực ra đây không phải chuyện lớn gì, nhiều lắm thì truyền thông chỉ nói anh đến giúp đỡ cho em gái mình thôi, có chút mượn công làm ý riêng, nhưng mà cuối cùng Hàng Thi Thi cũng không nằm trong ba thứ hạng đầu, vậy nên cũng không quá động nhiều, hình tượng của anh ắt hẳn không ảnh hưởng gì đâu..” Quản lý của Hàng Vũ Hằng đứng bên cạnh an ủi.

“Đây không phải vấn đề hình tượng, vấn đề lớn nhất bây giờ là Hàng Thi Thi cô ta lợi dụng tôi, cô ta lại dám lợi dụng tôi, Hàng Vũ Hằng tôi để cô ta lợi dụng là lợi dụng sao? Chuyện tôi cảm thấy phiền nhất cuộc đời là của hai mẹ con cô ta, mỗi lần Hàng Thi Thi cứ chạm đến giới hạn chịu đựng của tôi, nếu tôi không dạy dỗ lại cô ta, tên tôi ba chữ Hàng Vũ Hằng sẽ viết ngược lại..”

Hàng Vũ Hằng mạnh bạo giật cà vạt khỏi cổ, hung hăng ném xuống đất, vẫn cảm thấy không hết giận, lại cởi thêm áo khoác quăng xuống đất.

Quản lý của anh biết rõ thói quen của anh và cả bộ dạng lúc tức giận, phối hợp nói: “Bây giờ vấn đề là Hàng Thi Thi muốn vào ngành giải trí, chuyện tối nay xem là khởi đầu đi, chắc chắn còn lợi dụng thân phận em gái của Vũ Hằng để phát triển đấy, bây giờ chúng ta có hai lựa chọn, một là mọi người tìm cô ta nói chuyện, làm cô ta bỏ ý định lợi dụng Vũ Hằng để nổi tiếng, hai là nếu cô ta không đồng ý, chúng ta giúp cô ta kí hợp đồng với công ty, sau đó sẽ theo dõi cô ta từng giây từng phút, đừng để cô ta làm ra chuyện ngu ngốc gì, cứ ký với cô ta đi, tránh cô ta lợi dụng Vũ Hằng triệt để để nổi tiếng, dù sao bây giờ là thời của anh, không nên có chút sai lầm nào.”

“Cô bị bệnh à? Ký với cô ta, rồi cả ngày để cô ta lượn qua lượn lại trước mặt tôi?” Hàng Vũ Hằng nổi giận: “Đầu óc cô đã bị cô ta lây nhiễm rồi hả?”

Hàng Vũ Tề nhíu mày, quát lớn: “Hàng Vũ Hằng, nói thôi, sao phải gào to như thế.”

Hàng Vũ Hằng ngồi trên ghế thờ phỉ phò, không nói tiếng nào.

Quản lý nhìn về phía Hàng Vũ Tề: “Vấn đề chủ chốt là các người có họ hàng, không còn cách nào khác, anh Hàng cảm thấy thế nào?”

Hàng Vũ Tề nhíu mày suy nghĩ: “Cái thứ nhất chắc chắn là không được rồi, chỗ thím ba không dễ qua, vì vậy không nên thử, không thể thực hiện được đâu, về cái hai, chẳng phải là để chuyện bé xé ra to sao?”

Quản lý im lặng, suy nghĩ phương án tốt hơn.

“Tôi xin nói một câu.” Thiệu Thành Hi tựa lưng vào tường, một tay khoác lên vai Hàng Tiểu Ý: “Nếu hiện tại đòi hỏi nhiều như thế thì quả thật có chút phiền, các người nói đến là đến nói đi là đi, nhưng mà vì hình tượng của Vũ Hằng trước mặt công chúng, và Hàng Thi Thi vì mượn danh tiếng của Vũ Hằng để đạt được hiệu quả nổi tiếng, cho nên cô ta sẽ không ngốc đến nỗi đi bôi đen Vũ Hằng, minh tinh bây giờ ai không bị bôi đen chứ, vậy thì vệ sĩ để làm gì? Công ty các người lớn như thế, chẳng lẽ ngay cả một cô gái còn không giải quyết được?”

“Rồi nói về Hàng Thi Thi, đừng nói cô ta là em ruột Vũ Hằng, cho dù là em ruột thật, nhưng không có tác phẩm gì, chỉ nhờ vào danh hiệu em gái Vũ Hằng, cô nghĩ cô ta sẽ nổi được vai ngày? Có thể có bao nhiêu

fan? không đến mấy ngày, ai còn nhớ cô ta là ai? Cô thật sự muốn đưa cô ta vào công ty, thì đời này Vũ Hằng sẽ bị buột lại bởi cô ta, chuyện gì cô ta làm, Vũ Hằng chỉ nằm cũng bị trúng đạn, cho nên ý tôi là, cho bằng cử lý qua loa, tùy ý cô ta, xem cô ta có thể đạt được gì.”

Hàng Tiểu Ý vốn không muốn Hàng Thi Thi ký hợp đồng với công ty Hàng Vũ Hằng, vừa nghe Thiệu Thành Hi nói, vội gật đầu tán thành: “Em thấy Thành Hi nói rất đúng.” Liền nhận được ánh mắt từ Nhan Giai và Hàng Vũ Tề.

Hàng Tiểu Ý xấu hổ cười, bỏ tay Thiệu Thành Hi đang đặt trên vai cô thả xuống.

Quản lý gật đầu: “Bây giờ chỉ có thể làm vậy, nhưng mọi người đều là họ hàng vẫn nên nói cho cô ta hiểu, có thể tránh được một số vấn đề đó.”

Hàng Vũ Tề cau mày nhẹ gật đầu, có chút đau đầu.

“Xong chưa, bàn bạc xong rồi à?” Hàng Vũ Hằng đã lâu không lên tiếng lại đột nhiên nói chuyện, cầm áo khoác trên đất lên: “Không còn chuyện gì thì tôi đi ăn cơm đây.”

“Ăn cơm? Muộn như vậy ăn cơm cái gì?” Quản lý có chút buồn bực.

Cánh tay dài của Hàng Vũ Hằng vươn ra, chỉ về hướng Đồng Tâm đang đứng trong góc nhìn mũi chân: “Không phải Đồng Tâm mời anh ăn khuya sao? Đi thôi, anh đói rồi.”

Đồng Tâm vô tội nằm cũng trúng đạn, ánh mắt xinh đẹp chợt lóe: “Hàng sư huynh, đó chỉ là lời khách sáo trên sân khấu, anh đừng tưởng thật chứ?”

“Tại sao không tin chứ? Hàng Vũ Hằng trừng mắt: ”Điểm đã chia cho em rồi, em còn định đổi ý sao?”

Đồng Tâm nhếch miệng, phần gì chứ, thêm hay không cũng không có tác dụng.

“Hàng sư huynh, bây giờ anh lại minh tinh lớn, đêm hôm khuya khoắt em và anh ra ngoài ăn khuya, nếu bị phát hiện thì sao đây? Em không muốn lên trang đầu đầu, hay là em chuyển khoản tiền này cho anh, lúc nào anh ăn cũng đc, đều do em mời.” Đồng Tâm định đợi Hàng Tiểu Ý, bây giờ không đợi được rồi, chỉ có vẫy tay với Hàng Tiểu Ý: “Tiểu Tiểu, tớ đi trước, hôm khác sẽ cùng nhau ăn cơm.” Sau đó một giây cũng không dừng lại mà chạy mất dạng.

Hàng Vũ Hằng đứng yên tại chỗ, ghen hòng, tiến thoái lưỡng nan.

Hàng Tiểu Ý bận rộn lôi kéo Thiệu Thành Hi đi khỏi: “Đi mau, đi mau, em không muốn ở lại căn phòng này.”

Hàng Vũ Tề cũng bận rộn kéo Nhan Giai rời khỏi chốn thị phi này.

19. Chương 19

Edit: Mẫu Tử Song Linh

Beta: Đào Sindy

Sáng sớm hôm sau, Hàng Tiểu Ý vừa mở mắt ra đã mò mẫm điện thoại, quả nhiên, tất cả các trang báo đều đưa tin về Hàng Vũ Hằng, phần lớn các bài báo đều nói vòng đầu loại diễn ra hoàn hảo, dù sao Hàng Thi Thi cũng không lọt vào chung kết, nên họ không tìm được chuyện gì để phóng đại lên, chẳng qua là thực sự cần một bản báo cáo về chút chuyện xảy ra vào đêm khuya này.

Tất nhiên cũng có những trang báo khác, xấu xa nói Hàng Vũ Hằng vốn muốn giúp đỡ em gái mình lọt vào vòng trong, nhưng trên sân khấu lại gặp vấn đề, nên Hàng Thi Thi không được vào trận chung kết, nhưng cũng không khiến mọi người quan tâm lắm.

Hàng Tiểu Ý lên weibo, tất nhiên bình luận ở weibo của Hàng Vũ Hằng nhiều hơn bình thường mấy nghìn, nhưng mà họ bình luận cũng không giống như Hàng Tiểu Ý tưởng tượng, phần lớn người hâm mộ đều rất lí trí nói ủng hộ thần tượng nhà mình, để yên cho anh đóng phim, đọc phần bình luận của người hâm mộ, Hàng Tiểu Ý chạm vào tên weibo của Hàng Thi Thi.

Từ trước đến nay Hàng Tiểu Ý không hề biết tên weibo của Hàng Thi Thi là “Chị ngọc đáng yêu bán manh” Ách, cái tên này nói về người khác thì có lẽ đáng yêu thật, nhưng nghĩ đến cái tên này dùng cho Hàng Thi Thi, thứ lỗi cho cô không thể chấp nhận nổi.

Bình luận phía dưới của Hàng Thi Thi nhiều đến mấy ngàn cái, tất cả là bình luận của người hâm mộ Hàng Vũ Hằng, trái ngược với việc người hâm mộ Hàng Vũ Hằng bình luận ôn hoà, weibo của Hàng Thi Thi lại đang diễn ra một trận chiến ác liệt, người hâm mộ Hàng Vũ Hằng phân ra hai phe, một phe theo chủ nghĩa ‘Yêu ai yêu cả đường đi lối về’ nên đến đây ngấm cảnh, thuận tiện nói cô ta cổ lên, phe còn lại đại diện cho suy nghĩ kín đáo của người hâm mộ, xem xong tin tức phát hiện ra dấu vết, trực tiếp mắng cô ta, nói Hàng Thi Thi lợi dụng Hàng Vũ Hằng để nổi tiếng, vu oan Hàng Vũ Hằng, yêu cầu vụ việc này Hàng Thi Thi phải tự giải quyết êm đẹp.

Hàng Tiểu Ý lần lượt mở thêm bình luận, cô đọc một cái của ‘Tôi yêu anh Vũ Hằng nhất’ viết: “Em gái ruột của Vũ Hằng người ta còn chưa lên tiếng, cô là em họ mà lại muốn bon chen nhảy vào, thật lằng lơ mà? Chỗ này có người không biết xấu hổ, phiền các người bắt cô ta lại.”

Hàng Tiểu Ý thầm khen, quá đúng, cô mới là em gái ruột đây.

Hàng Vũ Tề đi đến nhà chú ba, hỏi han về Hàng Thi Thi, vì vậy mới biết được âm mưu nhỏ của Hàng Thi Thi chính là do bạn trai cô ta bày ra, nghĩ lại cũng đúng, với chỉ số thông minh của Hàng Thi Thi, làm sao cô ta nghĩ ra được “một nghìn tám trăm chiêu diệt địch” được chứ.

Tính Hàng Vũ Tề không nóng nảy như hàng Vũ Hằng, mà anh khá chín chắn, nhưng sau khi trở về từ nhà Hàng Thi Thi, tức giận đến mức xém lật bàn, Hàng Tiểu Ý không cần hỏi cũng biết Hàng Thi Thi và mợ ba nói gì, muốn bọn họ buông tha cây đại thụ Hàng Vũ Hằng, chắc chắn là không thể.

Hàng Vũ Tề hung dữ nói, “Từ nay về sau, nhà họ làm ra những chuyện hư đồn như thế, anh không quản nữa, cho họ muốn làm gì thì làm.”

Quả nhiên, vài ngày sau, Hàng Thi Thi update weibo của mình, có lúc là bức ảnh hồi bé của cô ta, còn kèm theo vài dòng tâm sự nói đây là quà tặng lúc cô ta từ tiểu học lên trung học cơ sở Hàng Vũ Hằng đưa cho cô ta.” Cô ta vẫn không ngừng dựa vào Hàng Vũ Hằng để nổi tiếng.

Nếu cô ta đăng cái khác, chắc chắn là ảnh chụp ngày xưa của cô ta và Hàng Vũ Hằng, liên tục nhắc đến Hàng Vũ Hằng đẹp trai.

Hàng Vũ Hằng xử lí lạnh nhạt, chưa từng cho cô ta có cơ hội đáp lại, lúc mới bắt đầu có rất nhiều fan trả lời lại, nhưng về sau bọn họ thấy Hàng Vũ Hằng không quan tâm, cũng vơi đi hơn phân nửa, thêm vài ngày nữa, Hàng Thi Thi cũng dừng việc tìm cho mình con đường chết này, chẳng qua cô ta đã nổi tiếng thật rồi, được kí hợp đồng làm ca sĩ.

Anh hai không lấy vợ.

Hàng Tiểu Ý và Hàng Vũ Tề thấy như vậy, cũng không quan tâm nữa, cô ta muốn hành hạ mình ra sao thì làm, dù sao cũng không liên quan đến bọn họ.

Mấy ngày nay Thiệu Thành Hi rất bận, ngoại trừ vào buổi tối lúc đi đón Hàng Tiểu Ý khi tan ca, bình thường không thấy mặt đâu.

Hôm nay Hàng Tiểu Ý xin nghỉ một buổi, hẹn Thiệu Thành Hi ở một nhà hàng Trung mới mở, vào giữa trưa Hàng Tiểu Ý không bận, thì đến trước để chọn chỗ.

Hàng Tiểu Ý đến chỗ hẹn sớm hơn một giờ đồng hồ, ngồi tại chỗ chờ Thiệu Thành Hi, Thiệu Thành Hi gọi cho cô, nói trên đường đang kẹt xe, có lẽ sẽ đến muộn một chút, bảo cô ăn đồ lót dạ trước đi.

Hàng Tiểu Ý gọi một ly nước chanh, bộ dáng buồn chán ngồi nghịch điện thoại.

“Tiểu Tiểu.” Một giọng nữ quen thuộc vang lên.

Hàng Tiểu Ý nghe có người gọi tên mình, ngẩng đầu lên, hơi kinh ngạc nói, “Tổng biên tập Phan.” Trước mặt là người phụ nữ vẻ mặt tinh tế sắc sảo, quần áo gọn gàng - người phụ nữ nổi danh là chủ biên của tạp chí tình cảm Như Tố, chị ấy làm cùng công ty với Ngô Tư Tư, chẳng qua là khác ngành mà thôi.

Trên tạp chí của chị ấy có chuyên mục của Hàng Tiểu Ý, vì vậy hai người cũng coi như có quen biết.

Phan Tĩnh Xảo có chút ngạc nhiên, “Mấy ngày qua chị còn muốn hẹn em đi ăn cơm, thật không ngờ lại gặp nhau ở chỗ này, em đi một mình sao?”

Hàng Tiểu Ý đứng lên, “Em đi ăn cùng bạn, nhưng trên đường bạn em bị kẹt xe nên sẽ đến hơi muộn.”

“À.” Phan Tĩnh Xảo trùng hợp gật đầu, quay sang người phụ nữ bên cạnh, dùng giọng nói chỉ hai người nghe thấy nói, “Chị, đây chính là Hàng Tiểu Ý em đã từng kể với chị.”

Đứng bên cạnh Phan Tĩnh Xảo là một người có khuôn mặt trung niên nhưng lại nữ tính dịu dàng, mặc một bộ váy thanh lịch, vẻ mặt ôn hoà, mang theo khí chất uyển chuyển, khéo léo.

“Tiểu Tiểu, đây là chị của chị.” Phan Tĩnh Xảo giới thiệu hai người với nhau.

Hàng Tiểu Ý không biết phải xưng hô như thế nào, liền gật đầu với bà ấy, người phụ nữ kia đánh giá cô một lượt rồi mỉm cười.

Phan Tĩnh Xảo nhìn thấy ánh mắt của hai người, bà đảo mắt, “Tiểu Tiểu, dù sao thì bạn em cũng chưa đến, hay là chúng ta ngồi xuống tiếp tục bàn về bản thảo, em thấy sao?”

Hàng Tiểu Ý vội lắc đầu, “Em không ngại, hai người mau ngồi xuống đi, hai người muốn uống chút gì không?”

Hai người bọn họ ngồi đối diện Hàng Tiểu Ý, Phan Tĩnh Xảo gọi hai ly cà phê, bàn với Hàng Tiểu Ý về chuyện bản thảo.

Thật sự Hàng Tiểu Ý thấy hơi buồn bực, từ trước tới nay chuyện bản thảo đều do một biên tập viên khác bàn với cô, sao bây giờ đúng dịp Phan Tĩnh Xảo lại để ý đến nó thế.

Nhưng mà Hàng Tiểu Ý cũng không nói gì, phối hợp nói về chủ đề của Phan Tĩnh Xảo, chị của Phan Tĩnh Xảo thì nhất quyết ngồi một bên cười nhạt nghe hai người nói chuyện.

Khi nói chuyện, thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã nửa tiếng trôi qua, Phan Tĩnh Xảo nhìn đồng hồ đeo tay của mình, “Tiểu Tiểu, sao bạn của em còn chưa đến, chẳng lẽ có chuyện nên không đến được rồi, hay là chúng ta ăn cơm cùng nhau đi?”

Hàng Tiểu Ý nhìn điện thoại trên tay mình, “Có thể là kẹt xe lâu quá thôi ạ, có thể ngay lập tức...”

“Con trai, sao con lại ở đây? Đến ăn cơm sao?” Đột nhiên giọng nói mang theo chút vui mừng của chị gái Phan Tĩnh Xảo vang lên.

Hàng Tiểu Ý theo bản năng quay người nhìn ra đằng sau, thì cô thấy một người đàn ông dáng người cao thẳng mặc tây trang màu đen đang đi tới.

Vì bị cận nên đôi mắt dài nhỏ hơi híp lại theo thói quen, vẻ mặt ôn hoà, gương mặt luôn đẹp trai như vậy.

Hàng Tiểu Ý hoảng sợ, cô nhìn hai người ngồi đối diện mình, xác minh ánh mắt của hai người họ, mà họ không nhìn lầm, cô và bọn họ đều nhìn một người.

“Mẹ, dì, sao hai người lại ở đây?” Thiệu Thành Hi đi tới, liếc qua sắc mặt đã hơi trắng bệch của Hàng Tiểu Ý.

“Dì với mẹ con đi dạo phố, đúng lúc lại gặp bạn của dì, chúng ta ngồi xuống nói chuyện vài câu, không ngờ có thể gặp được con, con đến đây ăn cơm một mình sao?” Phan Tĩnh Xảo thấy sau lưng anh không có người khác.

Hàng Tiểu Ý bị khiếp sợ tột độ, vậy mà lại gặp được mẹ của Thiệu Thành Hi?

Thiệu Thành Hi nhìn Hàng Tiểu Ý đầy thâm thúy, trong mắt anh mang theo ý tứ chỉ có hai người hiểu.

Hàng Tiểu Ý vội vàng cúi đầu xuống, giả bộ như đang nghe điện thoại.

Khoé miệng Thiệu Thành Hi cong lên, sau đó nhìn mẹ mình và Phan Tĩnh Xảo, “Vâng, con đến đây một mình.”

Phan Tĩnh Xảo nghe vậy thì rất vui vẻ, vẻ mặt mang theo hi vọng nhìn Hàng Tiểu Ý, “Tiểu Tiểu, bạn của em có đến nữa không?”

Hàng Tiểu Ý cảm thấy thật đau lòng, cô có thể nói bạn của cô đã đến sao?

Suy nghĩ vẫn là suy nghĩ, còn thực tế mới là sự thật, Hàng Tiểu Ý quơ quơ tay, cười gượng gạo, “.... Anh ấy vừa mới nhắn tin cho em nói là không thể tới được, bảo em ăn một mình đi.”

Phan Tĩnh Xảo vui vẻ vỗ tay, “Ra vậy, hay là chúng ta ăn cùng một bàn đi, mọi người thấy thế nào?”

Thiệu Thành Hi vui vẻ trả lời, “Được ạ.”

Hàng Tiểu Ý không thể từ chối, “.... Dạ được.”

Không hiểu sao bốn người lại gặp nhau, không hiểu hết được các mối quan hệ, không hiểu sao lại ngồi cùng một bàn, đến bây giờ Hàng Tiểu Ý đã thực sự tin, trên đời này sự trùng hợp có thể xảy ra liên tiếp.

“Tiểu Tiểu, để chị giới thiệu với em, đây là cháu trai của chị, Thiệu Thành Hi.”

“Còn đây là người sở hữu chuyên mục trên tạp chí của dì, Hàng Tiểu Ý, làm chủ một tiết mục radio.” Phan Tĩnh Xảo nhiệt tình giới thiệu hai người với nhau.

Hàng Tiểu Ý trùng hợp đổi chỗ ngồi với Phan Tĩnh Xảo, thành ngồi vào vị trí đối diện với Thiệu Thành Hi, cô vươn tay ra, “Anh Thiệu, chào anh, hân hạnh được gặp mặt.”

Thiệu Thành Hi tựa lưng vào ghế, hai tay khoanh trước ngực, miễn cưỡng nâng mi mắt lên, “Xin lỗi, tôi không có thói quen bắt tay cùng người lạ.”

Tay của Hàng Tiểu Ý vẫn để trong không trung, không khí tràn đầy lúng túng, lông mày mẹ Thiệu nhíu lại, vỗ cánh tay Thiệu Thành Hi, nhỏ giọng quát, “Con đang làm gì vậy? Bất lịch sự.”

“Xin lỗi, cô Hàng, nhiều lúc con trai dì xấu hổ, cháu đừng để tâm.”

Hàng Tiểu Ý rút tay về, bộ dáng điềm tĩnh nở nụ cười, ngoan ngoãn nói, “Không sao đâu ạ, dì, mỗi người đều có cách ứng xử khác nhau, cháu không quan tâm đâu, với cả, dì gọi cháu là Tiểu Tiểu đi ạ, dì đừng khách khí với cháu.”

Mẹ Thiệu hài lòng liên tục gật đầu, mặt cười vui vẻ, “Tốt tốt, đúng là đứa bé ngoan ngoãn mà.”

Tuy trên mặt là nụ cười nhưng ở dưới bàn, Hàng Tiểu Ý hung dữ dùng chân dẫm mạnh chân Thiệu Thành Hi mấy cái.

20. Chương 20

Edit: Bá Thiên

Beta: Đào Sindy

Mẹ Thiệu cảm thấy xấu hổ, tự tay rót cho Hàng Tiểu Ý cốc nước: “Tiểu Tiểu, dì rất thích nghe chương trình của cháu, hầu như hôm nào cũng nghe cả.”

“Đúng thế, Tiểu Tiểu, chị của chị chính là người hâm mộ trung thành của em đó.” Phan Tĩnh Xảo bổ sung.

Hàng Tiểu Ý cười ngại ngùng: “Khiến dì phải chê cười rồi.”

Mẹ Thiệu càng nhìn càng thấy Hàng Tiểu Ý hợp ý, đứa con trai này của bà một mực không mang bạn gái về nhà, bà rất muốn giới thiệu cho anh, vừa khéo trùng hợp Phan Tĩnh Xảo ngẫu nhiên nhắc tới Hàng Tiểu Ý trước mặt bà, nói tới cô gái này càng lớn càng thùy mị nét na, tính tình tốt, sớm đã muốn giới thiệu cho Thiệu Thành Hi làm quen với cô, hai người có chung suy nghĩ, vốn cùng Phan Tĩnh Xảo hẹn một ngày ra gặp mặt, chưa kịp chọn ngày thực hiện, trùng hợp hôm nay lại gặp.

Thiệu Thành Hi làm như không quen biết Hàng Tiểu Ý, nhú mày: “Cô Hàng năm nay bao nhiêu tuổi rồi, đã ba mươi tuổi chưa?”

Mẹ Thiệu vừa uống hớp nước, bị Thiệu Thành Hi nói làm cho sặc, che miệng ho vài cái.

Ánh mắt Hàng Tiểu Ý nhìn về phía anh, trên mặt mang ý cười: “Tôi năm nay hai mươi lăm tuổi, cũng sắp ba mươi rồi.”

Phan Tĩnh Xảo hung hăng trừng mắt liếc cháu của mình: “Tiểu Tiểu à, em đừng để ý, nó hôm nay có lẽ là ngủ không ngon, em đừng nghe nó nói lung tung.”

“Không phải đâu, tổng biên tập Phan, em biết anh Thiệu không có ý gì mà.”

Đồ ăn đã lên, mọi người cầm lấy đũa, điện thoại Hàng Tiểu Ý đang trên bàn đột nhiên rung lên, cô nhìn qua, là tin nhắn Thiệu Thành Hi gửi tới: “Bà xã ~”

Bán manh à? Bán manh có tác dụng không?

Hàng Tiểu Ý trực tiếp xem nhẹ, ngược mắt lên liền bắt gặp ý cười trong mắt Thiệu Thành Hi, Hàng Tiểu Ý đáp lại anh bằng vẻ mặt xem thường, sau đó tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

“Cô Hàng thích ăn thịt à?” Thiệu Thành Hi mở miệng.

Trực giác của Hàng Tiểu Ý cảm thấy đây là bẫy, cẩn thận nhìn anh, mẹ Thiệu và Phan Tĩnh Xảo cũng nhìn anh, không biết anh định đùa gì đây.

“...Coi là thích đi.” Hàng Tiểu Ý trả lời mơ hồ.

Thiệu Thành Hi lắc đầu tiếc nuối: “Tôi tưởng phụ nữ không thích ăn thịt chứ, tăng cân thì xấu lắm.”

Trong lòng Hàng Tiểu Ý như đang đốt pháo trúc, “đùng đùng” không ngớt, vẻ mặt Thiệu Thành Hi vẫn như người chết không biết sợ.

Mẹ Thiệu mặt lúng túng, nhưng nhìn rất dịu dàng, không nhịn được véo vào tay Thiệu Thành Hi, nhỏ giọng mắng: “Thiệu Thành Hi, con cầm miệng cho mẹ.”

Thiệu Thành Hi xoa mũi: “Con hỏi câu cuối thôi, cô Hàng thích ăn những món nào?”

Dưới gầm bàn chân Hàng Tiểu Ý đạp chân Thiệu Thành Hi, trên mặt vẫn duy trì vẻ ôn hòa cười nhạt, lắng nghe, đã có ý muốn nghiêng răng nghiêng lợi.

Mẹ Thiệu tức giận nhìn anh, trong mắt ý tứ rất rõ ràng, nếu anh lại nói lời khiến người ta bối rối..., hôm nay bà phải đại nghĩa diệt thân* trước mặt mọi người.

*vì việc nước quên tình nhà

Thiệu Thành Hi giữa ba ánh mắt mang theo lửa giận, vẫn điềm tĩnh cầm đũa gấp thức ăn vào bát Hàng Tiểu Ý: “Cô Hàng ăn món này nhiều một chút.”

Mẹ Thiệu nhanh chóng cầm đũa ngăn cản Thiệu Thành Hi để đũa vào bát của Hàng Tiểu Ý: “Cô Hàng không thích người lạ gấp rau đậu, con mau gấp trở lại đi.”

Mặc dù bầu không khí có vẻ không thích hợp, nhưng Phan Tĩnh Xảo lại không nhịn được cười, chị của cô, thể hiện vẻ dịu dàng, thật ra là do ba Thiệu Thành Hi bảo vệ bà như một cô gái nhỏ, sợ rằng hôm nay Thiệu Thành Hi đã đá trúng tâm sắt rồi.

Thiệu Thành Hi ho nhẹ một tiếng: “Không ăn thì thôi, con tự ăn.” Sau đó gấp lên bỏ vào miệng mình.

Mẹ Thiệu liếc anh một cái, ngày thường nhìn rất bình thường, hóa ra ở trước mặt phụ nữ lại giống như người bệnh thần kinh, chẳng trách không tìm được bạn gái, với tính tình như vậy, nếu bà có con gái cũng sẽ không gả cho anh.

Mẹ Thiệu dùng đũa sạch gấp tôm bỏ vào trong bát Hàng Tiểu Ý: “Nào, Tiểu Tiểu ăn tôm đi, đừng để ý tới nó.”

Hàng Tiểu Ý cố nhẫn nhịn ý cười của mình, nhìn mẹ Thiệu nói cảm ơn, trên điện thoại di động lại có tin nhắn, Hàng Tiểu Ý liếc mắt nhìn: “Ăn thật nhiều chút, anh không ngại em mập lên đâu.”

Hàng Tiểu Ý nhịn mãi, rốt cuộc không chịu được đứng lên, nhìn mẹ Thiệu và Phan Tĩnh Xảo cười khòe: “Tổng biên tập Phan, dì, con đi WC một lát.”

Hàng Tiểu Ý vừa đi, Thiệu Thành Hi cũng đứng lên: “Con cũng đi WC đây.”

Rõ ràng mẹ Thiệu không tin, không định cho anh đi, Thiệu Thành Hi nhú mày: “Mẹ, không phải chuyện ăn uống ngủ nghỉ mẹ đều quản chứ?”

Mẹ Thiệu không tình nguyện vung tay để anh đi.

Nhìn bóng người cao to của Thiệu Thành Hi đi xa, Mẹ Thiệu chỉ tiếc mãi sắt không thành thép: “Xảo Xảo, em nói đứa con trai này của chị sao lại có tính tình như vậy, sao lúc trước chị không nhận ra? Nó ở bên ngoài là như vậy sao? Như thế người ta có ghét không? trước đây chị cảm thấy thật không thích nói chuyện của nó thật đáng ghét, bây giờ lại cảm thấy nó im lặng sẽ tốt hơn..”

Phan Tĩnh Xảo bị chọc cười, cười “ha ha”: “Chị, đây là thật, càng so thì càng quá đáng thôi, do chị chưa thấy thôi.” Phan Tĩnh Xảo và Thiệu Thành Hi cũng đã có thời gian ở những trường hợp trên, như vậy Thiệu Thành Hi đúng là một lời khó có thể nói hết.”

Hàng Tiểu Ý vào WC, xem thời gian gần liền đi ra, quả nhiên thấy Thiệu Thành Hi dựa vào tường bên ngoài, mặt mang theo ý cười.

Hàng Tiểu Ý giơ tay muốn đánh anh, bị Thiệu Thành Hi nhanh mắt bắt được, cũng mượn lực kéo Hàng Tiểu Ý ôm vào trong ngực, dán vào tai của cô thấp giọng nói: “Đây là ôm ấp yêu thương à??”

Hàng Tiểu Ý thực sự thua anh, từ bỏ giấy dựa: “Thiệu Thành Hi, anh đang cố ý, ở trước mặt mẹ mình ý làm khó dễ em.”

“Không có mà.” Người nào đó mặt vô tội.

“Vẫn còn chối?” Hàng Tiểu Ý trừng anh: “Vậy thế nào mới gọi là làm khó?”

“Ý anh là chúng ta lần đầu gặp mặt, anh phải phản ứng như bình thường chứ.”

Hàng Tiểu Ý nháy mắt suy nghĩ hồi lâu, nói cách khác, Thiệu Thành Hi với bất luận cô gái xa lạ nào đều như vậy, vì đó anh diễn kịch đến mức rất chuyên nghiệp, người không chuyên nghiệp chính là cô.

Hàng Tiểu Ý dở khóc dở cười, không vội tính sổ chuyện này: “Anh nói xem, nếu sau này mẹ anh biết chúng ta lừa bà, có phải sẽ tức giận không?”

Thiệu Thành Hi sờ tóc cô: “Đừng suy nghĩ nhiều, mẹ anh rất thân thiện.”

Hàng Tiểu Ý khóc không ra nước mắt, tất cả đàn ông nào đều nói mẹ mình rất thân thiện, giờ nhìn mẹ Thiệu rất thân thiện, nhưng khi biết hai người lừa bà thì sao đây?

Trí tưởng tượng của cô quá cao, cô không dám nghĩ.

Thiệu Thành Hi nhìn mặt cô với vẻ đau khổ, im lặng mỉm cười.

Hàng Tiểu Ý đi về trước, sau một phút Thiệu Thành Hi trở về từ WC, thái độ Thiệu Thành Hi xoay chuyển 180 độ, quay sang Hàng Tiểu Ý chuyện trò vui vẻ, bưng trà dâng nước, quan tâm chuẩn mực, tỏ vẻ thân sĩ phong độ tao nhã, mẹ Thiệu trừng mắt nhìn, sau đó nghi ngờ có phải trong WC con trai bà đã xảy ra chuyện gì không ngờ được không.

Hàng Tiểu Ý nhìn Thiệu Thành Hi ân cần rót nước cho cô, cảm thấy bối rối, hoảng hốt. Bây giờ cô thực hoài nghi có phải là Thiệu Thành Hi bị tâm thần phân liệt không.

Phan Tĩnh Xảo nhìn hành động của hai người đối với nhau, nhỏ giọng nói với mẹ Thiệu “Em thấy có vẻ hai người này có hi vọng đó.”

Mẹ Thiệu có chút lo lắng, hiện tại bà nghĩ rằng tinh thần của con trai mình có chút không bình thường, không muốn làm trễ một cô gái tốt.

Rời khỏi nhà hàng, Phan Tĩnh Xảo muốn Hàng Tiểu Ý ngồi xe của bà về, thực ra bà muốn Thiệu Thành Hi chở cô ấy. Nhưng mà nghĩ lại thì không thể biểu hiện mục đích một cách rõ ràng như thế được, liền từ bỏ ý định này. Nhưng tay lại để phía sau đẩy Thiệu Thành Hi một cái, hi vọng anh nói rằng muốn chở Hàng Tiểu Ý.

Dưới ánh mắt chờ đợi Thiệu Thành Hi không phụ kỳ vọng, mở miệng: “Cô Hàng có đi xe không? Nếu không tiện đường tôi chở cô một đoạn?”

“...”

Mẹ Thiệu bắt đầu đi từ bỏ, đẩy lại phát bệnh rồi.

“Tiểu Tiểu, chúng ta đưa cháu về, lên xe thôi.” Mẹ Thiệu nhìn Hàng Tiểu Ý nói.

Hàng Tiểu Ý vội đáp: “Không cần ạ, dì, con có hẹn với bạn uống trà, mọi người không cần để ý đến con đâu, mọi người bận mà.”

Tiến mẹ Thiệu và Phan Tĩnh Xảo, Thiệu Thành Hi vẫn đứng nguyên chỗ cũ, hai người im lặng đứng đối diện nhau, Hàng Tiểu Ý tức giận: “Em muốn đi xe buýt, anh có muốn đi chung không?”

Khóe miệng Thiệu Thành Hi hơi cong lên, sau đó chậm rãi nở nụ cười: “Đột nhiên anh nhớ mình có lái xe.”

Ánh mặt trời đầu hạ, sáng rực mà lại không chói mắt, nét cười của anh không lẫn một chút tạp chất nào, tim Hàng Tiểu Ý nhảy một cái, vốn không thật sự giận anh, mà chỉ giả vờ giận thôi.

Lúc nào anh cũng có thể dễ dàng khuấy động tâm trạng cô như vậy, từng cơn rung động trong lòng giống như những hạt mưa từng giọt từng giọt rơi trên đoá hoa.

Hai người lên xe, Hàng Tiểu Ý vẫn mang bộ dạng buồn rầu như cũ, “Bởi vì hành động của anh, sẽ làm cho mẹ anh có ấn tượng tốt với em, nghĩ em là mẫu người ngoan ngoãn hiền lành, nhưng lỡ sau này bà biết được bộ mặt thật, có khi sẽ tức giận...”

“Bộ mặt thật? Ý anh nói là bộ dạng hung dữ của em sao?”

“Thiệu Thành Hi...” Hàng Tiểu Ý rất muốn nhào tới cắn anh một cái.

Thiệu Thành Hi trả lời một cách trôi chảy: “Anh nói này, em có thể đừng dò chỗ không, đúng lúc có người ngồi ở đó em lại giở bộ dạng hung bạo của một địa chủ ra khiến danh tiếng một cô dâu nhỏ của em vang xa.”

Hàng Tiểu Ý khựng lại, rất nhanh đã phản ứng lại, trực tiếp nhào tới, nghiêng răng nói: “Thiệu Thành Hi!!”

Thiệu Thành Hi vươn tay ôm trọn người cô, một tay ôm cô, một tay đặt ở eo của cô, phồng ngực cô động tay động chân lặt vặt thương eo.

Hàng Tiểu Ý làm xong rồi mới phát hiện động tác này của hai người rất là mập mờ, nếu hai năm trước, thì rất bình thường, nhưng hiện tại, đột nhiên có chút lúng túng.

Sau đó, mặt cô đột nhiên hiện lên một rặng mây hồng, cô đỏ mặt!

Thiệu Thành Hi nhìn người trong lòng đột nhiên đỏ mặt, lúc trước Tiểu Ý rất thích anh ôm, cô còn thường xuyên ôm anh rồi dùng giọng nũng nịu với anh, giọng nói trong trẻo ngọt ngào ấy, giống như một sợi lông tơ, nhẹ nhàng lướt qua tay, khiến trong lòng người ta ngứa ngáy.

Hàng Tiểu Ý ho một tiếng che giấu bối rối của mình, hai tay đặt trên ngực của anh, định đứng dậy quay về chỗ ngồi.

“Tiểu Tiểu, em có biết động tác bây giờ của em từ ngoài xe nhìn vào là dạng gì không? Xe chấn động? Bây giờ chỉ cần em động, thân xe khẳng định cũng động, hơn nữa còn rất kịch liệt.”

Hàng Tiểu Ý bị dọa sợ, nhảy lên, không cẩn thận đụng đầu vào trần xe, chém ghê ha, tấm ngăn chưa đóng, làm đầu cô trực tiếp đụng vào màn kính thủy tinh, phát ra âm thanh lớn.

Thiệu Thanh Hi hoảng sợ, vội vàng đỡ đầu cô đặt trên đùi, vừa sốt ruột vừa đau lòng: “Để anh xem chút, đập đầu ở đâu rồi hả? Chỗ nào đau? Em nói đi..”

Đột nhiên va chạm, khiến nước mắt của hty vô thức chảy ra, sờ loạn trên đầu: “Ồ đây, đây, hình như ở đây...”

Thiệu Thành Hi lấy tay nhẹ nhàng xoa: “Thế nào, còn đau không?”

Mặc dù đã hết đau, nhưng Hàng Tiểu Ý cố ý giả bộ ủy khuất: “Đau quá...”

Thiệu Thành Hi đang trách mình chọc ghẹo cô, không để ý lời nói của cô, hai tay hết sức dịu dàng xoa đầu cô.

Ngoài cửa sổ xe truyền đến tiếng động Thiệu Thành Hi ngẩng đầu lên, một anh bảo an đứng bên cửa sổ, Thiệu Thành Hi nhanh chóng đẩy cửa xe xuống, “Có chuyện gì?”

Nhân viên an ninh kia vẻ mặt lúng túng, nhẩn nhẩn cả buổi: “Anh gì đó ời, bây giờ là giữa ban ngày, còn là nơi công cộng, anh có cần thì về nhà đi, cách đây vài bước đường có một khách sạn cũng không tệ...” Anh ta đứng từ xa nhìn họ cả buổi, nhà hàng vừa khai trương, ở cửa ra vào lại làm vận động kịch liệt như thế, quả là không phù hợp.

Một tiếng ầm vang, Hàng Tiểu Ý đang muốn ngẩng đầu, lại bị vùi vào ngực Thiệu Thành Hi, từ đầu đến chân dường như bị chưng chín như tôm, thực muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Thiệu thành hi vẻ mặt lạnh nhạt: “Tôi biết rồi.”

Đợi đến khi cửa sổ xe đóng lại, Hàng Tiểu Ý mới từ trong ngực Thiệu Thành hi ngẩng đầu lên, then quá hoá giận, tay run run chỉ vào Thiệu Thành Hi, mặt chợt đỏ bừng: “Thiệu Thành Hi...” Tôi muốn chia tay, tôi muốn ly hôn, Hàng Tiểu Ý trong đầu xuất hiện bốn chữ này.

Lời nói đến bên miệng lại bị Hàng Tiểu Ý hủy bỏ, từ ngày hai người kết hôn, cô liền nghĩ qua, cả đời này quyết không nói chia tay với Thiệu Thành Hi, nói giỡn cũng không được.

Mỗi một câu chia tay, mỗi một câu ly hôn đều là một sự tổn thương, trừ phi thật sự muốn tách ra, bằng không thì tuyệt không muốn nói đơn giản ra miệng.

Hàng Tiểu Ý miệng mở to nhìn Thiệu Thành Hi cả buổi, bực bội nói ba chữ: “... Lái xe đi.”

21. Chương 21

Edit: Lâm Mã Nhi

Beta: Đào Sindy

Thiệu Thành Hi không nhận được sờ đầu cô: “Còn đau không?”

Hàng Tiểu Ý ngửa đầu nhìn trần xe, buồn bã nói: “Đau, đau lắm, đau tê tâm phé liệt, cảm giác như rơi vào cuộc hôn nhân không thể cứu vãn, cảm giác như không có ngày mai nữa rồi...”

“Vậy thì, em muốn như thế nào?” Thiệu Thành Hi nhin cười.

“Không phải anh biết rõ hiện tại em muốn làm gì nhất sao?” Hàng Tiểu Ý vẫn không nhúc nhích, cảm thấy trái tim mệt mỏi.

“Ừ, vậy em muốn làm gì?” Thiệu Thành Hi lắng nghe.

“Vô cùng, vô cùng, vô cùng muốn chết chung với anh.” Hàng Tiểu Ý nhấn mạnh hai chữ “vô cùng”, đáng vẻ “tôi đây chẳng thiết sống” nữa.

Thiệu Thành Hi cười, bắt đầu khởi động xe: “Cũng may, là chết chung.” Không phải không muốn anh nữa, mà là muốn chết cùng một chỗ, như vậy cũng được.

Thả tay xuống ngay lập tức, Thiệu Thành Hi mới nhớ tới vấn đề rất quan trọng: “Bây giờ đi đâu? Hôm nay em không đi làm, chúng ta đi xem phim nhé?”

“Không đi.” Hàng Tiểu Ý trực tiếp từ chối.

“Tối khu vui chơi không?”

“Không đi.”

“Ăn gì nhé?”

“Không đi đâu.” Vừa mới ăn xong, không sợ ăn nhiều không tiêu hóa nổi à.

“Tối phòng làm việc giúp anh?”

“Không đi.”

“Anh đưa em về nhà?”

“Không đi.”

Thiệu Thành Hi: “...”

“Vậy, em muốn thế nào?” Thiệu Thành Hi đặc biệt tốt tính, vô cùng kiên nhẫn.

“Thiệu Thành Hi, bây giờ anh cảm thấy tuyệt vọng không?”

Thiệu Thành Hi gật đầu: “Ừ, gặp một người vợ như em, vô cùng tuyệt vọng.”

Hàng Tiểu Ý ngồi yên, không động đậy, thản nhiên nói: “Thực ra em muốn cho anh biết cảm giác tuyệt vọng là thế nào.”

Thiệu Thành Hi cười ra tiếng, nhéo má Hàng Tiểu Ý một cái: “Tiểu Tiểu, anh cảm thấy mình càng ngày càng thích em rồi.”

Thiệu Thành Hi nói lời này là do thói quen, một giây sau liền hoảng hốt.

Hàng Tiểu Ý cũng hơi kinh ngạc, vô thức ngồi ngay ngắn trên ghế, bầu không khí xấu hổ trong xe lan rộng.

Hàng Tiểu Ý ho nhẹ một tiếng, che dấu vẻ không tự nhiên của mình: “Thật ra em hẹn Ngô Tư Tư ở chỗ ngày trước cô ấy phỏng vấn anh, bản thảo đã viết xong rồi, muốn đưa em xem qua một chút.”

Thiệu Thành Hi nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ: “Được, anh đưa em đến đó.”

Hàng Tiểu Ý ừ một tiếng, lơ đãng nhìn anh một cái, phát hiện tai của anh rất đỏ, trong lòng Hàng Tiểu Ý chợt nhảy một cái, nhin không được cúi đầu cười trộm.

*

Thiệu Thành Hi đưa Hàng Tiểu Ý đến chỗ đã định, sau đó nhìn cô: “Anh ở trong xe chờ em nhé?”

Hàng Tiểu Ý tháo dây an toàn ra, thuận miệng nói: “Bản thảo phỏng vấn của anh, anh cũng vào xem chút đi.”

Thiệu Thành Hi cười, nhướn mày xuống xe đi theo Hàng Tiểu Ý.

Hai người đến sớm hơn, đợi vài phút, Ngô Tư Tư cũng đến, nhìn thấy Thiệu Thành Hi cũng ở đây, hơi kinh ngạc, không hiểu rõ, nhưng cũng không hỏi nhiều, lấy bản thảo ra cho hai người xem qua, Thiệu Thành Hi vẫn luôn cúi đầu xem điện thoại, khoát tay bảo Hàng Tiểu Ý tự mình xem.

Hàng Tiểu Ý xem một chút, không có vấn đề gì, Ngô Tư Tư lại lấy xấp hình trước đó đã chụp ra, chỉ vào trong đó hai tấm ảnh cho cô xem: “Tôi định để hai tấm hình này, cô xem một chút.”

Một tấm là hình tử sách, một tấm là hình bàn làm việc, Hàng Tiểu Ý thấy tấm nào cũng được, dù sao cũng không có người.

Ngô Tư Tư thấy cô không có ý kiến gì, lại lấy từ trong phong thư ra một bức ảnh: “Ngày đó nhiếp ảnh gia lơ đãng chụp đấy, cảm thấy chụp rất đẹp, nên rửa một tấm, tặng cho cô đó.”

Hàng Tiểu Ý cầm lấy bức ảnh, phía bên trái bức ảnh là cô đang đứng trước cửa sổ sát đất cực lớn, đưa lưng về phía nhiếp ảnh gia, trong tay cầm một cốc nước chanh nóng, hôm đó cô mặc một bộ váy dài, mép váy và tóc dài bay bay, phía bên phải bức ảnh, Thiệu Thành Hi ngồi chéo chân, dựa trên ghế sa lon, một tay miễn cưỡng khoắc lên ghế sa lon, một tay tùy ý đặt trên đầu gối, đầu hơi nghiêng nhìn về phía cô, hai người đều đắm chìm trong ánh mặt trời hài hòa.

Hàng Tiểu Ý nhìn bức ảnh, tim đập bình bịch như muốn nhảy ra ngoài.

“Cô yên tâm, cuộn phim nhiếp ảnh gia đã xóa rồi, dù sao anh Thiệu không thích lộ mặt.” Ngô Tư Tư lại nói.

Thiệu Thành Hi nghe hai người nói chuyện, dời mắt khỏi điện thoại di động hiếu kỳ nhìn thoáng qua bức ảnh trong tay Hàng Tiểu Ý, vừa nhìn, trong nháy mắt sắc mặt không tốt.

Anh nhìn ánh mắt Hàng Tiểu Ý vô cùng rõ ràng, kẻ ngu dốt đều có thể thấy dụ dỗ lưu luyến trong mắt anh.

Ngô Tư Tư hoàn thành nhiệm vụ tạm biệt hai người, trên bàn chỉ còn Thiệu Thành Hi và Hàng Tiểu Ý, Thiệu Thành Hi với tay muốn lấy bức ảnh trong tay Hàng Tiểu Ý, Hàng Tiểu Ý nhanh chóng tránh tay của anh bỏ bức ảnh cất kỹ vào trong túi.

Ánh mắt Thiệu Thành Hi phức tạp nhìn Hàng Tiểu Ý, Hàng Tiểu Ý vốn cùng Thiệu Thành Hi ngồi trên một ghế sofa, lúc này đứng dậy ngồi xuống đối diện, thuận tay cầm một quyển tạp chí trên kệ lên che mặt.

Thật ra Thiệu Thành Hi cũng không muốn lấy lại lắm, đôi khi đặc biệt sợ tình ý rõ ràng khắp nơi, sợ bị tổn thương một lần nữa, sợ một lời thâm tình nhưng thay đổi nhanh như nước chảy, sợ người tính mạng còn quan trọng hơn cả bản thân đến liếc mắt cũng keo kiệt với mình, cho nên cẩn thận từng li từng tí cất dấu tâm tư của mình, cẩn thận từng li từng tí bảo vệ bản thân để không bị tổn thương.

Hàng Tiểu Ý lặng lẽ lấy bức ảnh từ trong túi xách ra đặt sau tạp chí xem, không nỡ dời mắt, tay không tự giác sờ lên gương mặt của người trong hình, trong ánh mắt của anh mang theo ánh sao, mang theo đại dương mênh mông, mang theo toàn bộ bóng hình cô, và mang theo những năm tháng lặng yên tràn đầy thâm tình.

Mắt cô dần ướt, chẳng bao lâu sau, cô cho rằng cô sẽ không được gặp lại ánh mắt như vậy của Thiệu Thành Hi nữa.

Thiệu Thành Hi gọi cà phê cho hai người, sau đó cũng cầm một quyển tạp chí, tìm một vị trí thoải mái cho mình, lặng lẽ đọc tạp chí.

Buổi chiều, quán cà phê rất yên tĩnh, người đàn piano đánh những bản nhạc êm dịu, cà phê thơm nồng khiến người ta cảm thấy thoải mái, dễ chịu, trong lòng đặc biệt yên tĩnh, yên tĩnh đến muốn cứ như vậy đi đến cùng trời cuối đất.

Thiệu Thành Hi không khỏi giương mắt nhìn về phía người đối diện, đôi mắt trầm tĩnh, Hàng Tiểu Ý phảng phất như cảm nhận được, ngẩng đầu đúng lúc chống lại ánh mắt của Thiệu Thành Hi, Hàng Tiểu Ý chớp chớp con mắt, cuối cùng hơi ngượng ngùng lấy tạp chí che mặt.

Cặp mắt Thiệu Thành Hi hơi rủ xuống, như vậy cũng tốt, thật ra chuyện anh yêu cô đến giờ không phải là bí mật.

Mặc kệ trước kia thế nào, hiện tại cô ở bên cạnh anh, với tay liền chạm được, khoảng trống trong trái tim anh rốt cục cũng được lấp đầy, cần gì phải câu nệ những chuyện đã qua không muốn nhắc lại.

Hai người ở trong quán cà phê nửa buổi chiều, đến chiều tà, chiều vàng sáng màu vàng nhạt vào hai người, Hàng Tiểu Ý mới duỗi tay, mồm lửng: “Đi ăn cơm đi, đói quá.”

Thiệu Thành Hi buông tạp chí đứng lên: “Ăn gì?”

“Thịt.”

“Được, ăn thịt.” Thiệu Thành Hi không nhịn được cười.

Ăn cơm tối xong, Thiệu Thành Hi đưa Hàng Tiểu Ý về nhà, Hàng Tiểu Ý mở cửa chuẩn bị xuống xe, cánh tay đột nhiên bị Thiệu Thành Hi kéo, Hàng Tiểu Ý quay đầu lại, trong mắt mang theo nghi vấn.

Thiệu Thành Hi cau mày: “Hàng Tiểu Ý, chúng ta đã kết hôn rồi, ở riêng như vậy sau này không tính đến chuyện có con sao?”

Hàng Tiểu Ý nghe vậy lùi lại, dựa vào ghế, cặp mắt ngập nước nhìn anh: “Vậy anh nói làm sao bây giờ?”

Thiệu Thành Hi ho nhẹ một tiếng, khó được có chút hơi phơi nắng: “... Nếu không thật không công bằng.”

“Không được.” Hàng Tiểu Ý lại càng hoảng sợ, không chút nghĩ ngợi đã từ chối, lại cảm giác mình từ chối hơi nhanh quá, lại bận rộn bổ sung: “Hiện tại còn chưa phải lúc...”

Thiệu Thành Hi chỉ tiếc rèn sắt không thành thép đưa tay dùng sức vuốt tóc cô, nghiêng răng nghiêng lợi: “Hàng Tiểu Ý, đứng là đời trước anh thiếu nợ em vô cùng cực.”

Hàng Tiểu Ý cười ha ha, đưa tay vỗ ngực anh: “Nóng giận hại thân thể, nóng giận hại thân thể...”

Thiệu Thành Hi nhìn bộ dáng cười tít mắt của cô, con mắt trở nên sâu thẳm, đột nhiên cởi dây an toàn, mở cửa xuống xe, sau đó vây Hàng Tiểu Ý bên này, mở cửa xe, hai tay chống vào thành xe trước, nghiêng người nhìn cô, ánh mắt sáng rực.

Hàng Tiểu Ý vô ý thức nuốt nước miếng một cái, tựa trên ghế, giọng run run: “Anh, anh muốn làm gì?”

“Em nói thử xem?” Thiệu Thành Hi càng ngày càng gần cô, giọng nói mượt mà mang âm cuối kéo dài lại đặc biệt chọc người.

Hơi thở của anh phả vào mặt cô, cô cảm thấy lỗ chân lông trên người cũng muốn đỏ lên, không dám nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm của anh, Hàng Tiểu Ý nhắm mắt lại, hai tay nắm chặt cái đệm ghế.

Gió đêm say rượu, lướt nhẹ qua cánh tay mang đến run rẩy rất nhỏ, đây là không khí thích hợp để hôn môi.

Đợi hồi lâu, không có xúc cảm dịu dàng như đã nghĩ, Hàng Tiểu Ý liền mở mắt, trước mắt là khuôn mặt đẹp trai phóng đại của Thiệu Thành Hi, con mắt đẹp híp nửa, môi cách môi chưa tới một centimet.

Hôn hay không hôn? Đây là một vấn đề cần cân nhắc lâu như vậy sao? Hàng Tiểu Ý có chút phẫn nộ, có biết việc này rất xấu hổ hay không.

Thiệu Thành Hi nhìn thấu ý nghĩ của cô, giữ nguyên khoảng cách mập mờ này thản nhiên nói: “Em có biết rằng đối với một người đàn ông bình thường cấm dục hai năm mà nói, nếu như chỉ có thể ăn món điểm tâm ngọt, mà không được ăn bữa chính, thì anh ta tình nguyện món điểm tâm ngọt cũng không ăn, bởi vì càng ăn càng thèm.”

Cuối cùng tiếng nói càng ngày càng thấp, không khí càng mập mờ trong không gian nhỏ bé nóng bức.

Hàng Tiểu Ý nháy mắt đã nhìn anh cả buổi, trong đầu bốn chữ không ngừng vang lên, cấm dục hai năm, cấm dục hai năm, thuận tay sờ tóc đen mềm của anh: “Sao em lại cảm giác anh đang thể hiện lòng chung thủy với em?”

Thiệu Thành Hi biến sắc, thân thể có chút cứng ngắc, ắt hẳn vừa rồi cổ họng anh hư rồi mới có thể nói ra lời như vậy.

Bóng đêm che dấu màu đỏ trên mặt anh, Thiệu Thành Hi ngồi thẳng lên, lạnh mặt: “Em có thể lên lầu.”

Hàng Tiểu Ý lơ mơ xuống xe, trước khi đi lại liếc anh một cái: “... Thẹn thùng sao?” Cô hình như là lại thấy tai anh đỏ lên, không biết có phải là ảo giác không.

Thiệu Thành Hi hít sâu một hơi, quay người lên xe: “Anh còn có việc, đi trước đây.”

Hàng Tiểu Ý đứng yên tại chỗ, chờ anh đi, hồi lâu xe vẫn không chuyển động, cửa sổ xe lại hạ xuống, Thiệu Thành Hi hỗn hển, gầm nhẹ: “Hàng Tiểu Ý, em lên lầu cho anh, đứng ở chỗ này làm gì?”

“Em nhìn anh đi.” Hàng Tiểu Ý cảm thấy đặc biệt vô tội, là anh nói anh phải đi đấy, không những không đi còn quát cô, thật quá là trêu người rồi.

“Anh không cần em nhìn anh đi, anh nhìn em lên lầu, nếu không thì anh làm sao đi được, em đúng là ngốc.” Thiệu Thành Hi cảm giác một ngụm máu đến yết hầu đã sắp phun ra rồi, rất muốn phun lên mặt cô.

Hàng Tiểu Ý liếc mắt, quay người lên lầu, nhỏ giọng nói thầm, tâm thần phân liệt!

Lúc chờ thang máy, Hàng Tiểu Ý bắt đầu suy nghĩ lại lời của Thiệu Thành Hi, nghĩ lại, vừa rồi, vừa rồi Thiệu Thành Hi làm trò lưu manh với cô, sau đó lại bị cô đùa nghịch đi về?

Ầm một tiếng, Hàng Tiểu Ý mặt đỏ tới mang tai, không khỏi che mặt kêu rên một tiếng, đùa nghịch lưu manh có thể đùa nghịch quang minh chính đại một ít hay không, mập mờ như vậy cô làm sao phản ứng kịp nha!

22. Chương 22

Edit: Độc Bá Thiên

Beta: Đào Sindy

Về đến nhà, thấy ba mẹ Hàng ngồi ghé salon xem TV, Hàng Vũ Tề cũng ở đó, Hàng Tiểu Ý bỏ túi xách sang một bên, đi đến ghé salon ngồi xuống.

“Ăn cơm chưa?” mẹ Hàng hỏi cô: “Có muốn ăn cháo không?”

“Không cần đâu ạ, con ăn rồi.”

Mẹ Hàng tiếp tục xem TV, Hàng Tiểu Ý ngồi yên bên cạnh bà, nhìn trái nhìn phải, giống như cô có chuyện muốn nói.

Ba mẹ Hàng một lòng xem TV, không nhận ra Hàng Tiểu Ý đứng ngồi không yên, ngược lại Hàng Vũ Tề đang chơi game trên điện thoại, tình cờ liếc qua cô, hỏi một câu: “Tiểu Tiểu, em làm sao vậy?”

Hàng Vũ Tề mở miệng, ba mẹ Hàng cũng nhìn sang, trong mắt mang theo nghi vấn.

Hàng Tiểu Ý thấy thế, dứt khoát quyết định chắc chắn, ho nhẹ một tiếng: “Ba mẹ, con có người yêu rồi.”

“Con có người yêu rồi sao?” Ba mẹ Hàng kinh ngạc vui mừng: “Có thật không? Con yêu ai?”

Hàng Vũ Tề ngồi thẳng dậy, khuôn mặt đẹp trai nhìn cô, trên mặt hiện ra nụ cười mờ nhạt: “Là Thiệu Thành Hi?”

Hàng Tiểu Ý xấu hổ gật đầu, Hàng Vũ Tề cười rộ lên vì Thiệu Thành Hi nói với anh về sau sẽ đón Hàng Tiểu Ý mỗi tối, anh biết giữa hai người nhất định đã thay đổi, ngày đó tại hậu trường đài truyền hình nhìn thấy hai người, anh biết anh đã đoán đúng, chẳng qua không vạch trần thôi.

“Thành Hi?” Ba mẹ Hàng có chút kinh ngạc, sau kịp phản ứng, không ngừng gật đầu: “Là Thành Hi càng tốt, đứa nhỏ này lễ phép ôn hòa, tính tình lại tốt, không tệ, không tệ...”

Lễ phép ôn hòa, tính tình lại tốt, cứ xem như Hàng Tiểu Ý xem như không chưa.

“Nói thời gian bao lâu rồi, người nào theo đuổi người nào?” Mẹ Hàng một bộ “nhiều chuyện”.

“Bà đừng hỏi nhiều như vậy, Tiểu Tiểu xin lỗi con.” Ba Hàng ngăn mẹ Hàng, bản thân lại nhịn không được, chờ đợi nhìn Hàng Tiểu Ý: “Con nên nói một chút chứ?”

Hàng Tiểu Ý cười: “Thời gian cũng không lâu, là con theo đuổi anh ấy.”

“Bà xem mắt chọn của con gái mình này..” Ba Hàng chắc lưỡi “Anh chàng ưu tú như thế nên sớm ra tay giải quyết, không cần quan tâm chuyện nữ theo đuổi nam đâu, ba ủng hộ con, tốt, chúng ta cũng đừng bỏ qua, được chứ?”

“Đúng rồi, Tiểu Tiểu, lúc nào gọi Thành Hi đến đây ăn bữa cơm đi.” Mẹ Hàng vô cùng vui vẻ.

“Vâng, con sẽ nói với anh ấy, hẹn thời gian cùng anh.” Thực ra không chỉ có Thiệu Thành Hi gấp, cô cũng gấp, thật vất vả cùng một chỗ, cô cũng muốn mỗi ngày nhìn thấy anh, quan trọng nhất là cô không muốn thấy bộ dạng thất vọng của anh.

Sau đó Hàng Tiểu Ý trở về phòng, Hàng Vũ Tề cùng đi vào, Hàng Tiểu Ý nhìn anh cười xin lỗi, Hàng Vũ Tề tiến lên trước xoa tóc của cô, dịu dàng nói: “Thiệu Thành Hi rất tốt, em ở cùng anh ta, anh rất yên tâm.”

Hàng Tiểu Ý gật đầu, Hàng Vũ Tề lại nói: “Tiểu Tiểu, không nên vì những yếu tố bên ngoài mà vứt bỏ người mình yêu, hãy quý trọng anh ta, tìm được người như Thiệu Thành Hi thật sự rất khó, rất khó đó.”

Nghe Hàng Vũ Tề nói như vậy, Hàng Tiểu Ý chợt cảm thấy ủy khuất thay Thiệu Thành Hi, trong mắt hiện lên một chút chua xót, Hàng Vũ Tề than nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng ôm lấy cô: “Tiểu Tiểu, không phải người đàn ông nào cũng khư khư một lòng với một cô gái đâu.”

Hàng Tiểu Ý gật đầu liên tục, giọng có chút nghẹn ngào: “Anh hai, em biết rồi.”

Hàng Vũ Tề vỗ vỗ đầu cô: “Được rồi, em nghỉ ngơi sớm đi.”

Lúc Hàng Vũ Tề xoay người, miệng hiện lên nụ cười khổ, anh đã từng bỏ rơi một cô gái tốt, muốn đem toàn bộ thế giới cho cô, thế nhưng cuối cùng bọn anh đã bỏ lỡ nhau, dù sao anh không phải Thiệu Thành Hi, cô cũng không phải Hàng Tiểu Ý, không có khả năng kiên trì, không có khả năng chờ một chỗ.

Hàng Tiểu Ý sau khi tắm xong, nằm lỳ trên giường nhắn tin với Thiệu Thành Hi, gửi một tấm ảnh chụp bánh ngọt từ danh sách đến, hỏi: “Anh Thiệu, có muốn ăn điểm tâm ngọt không?”

Chỉ cần không ở trước mặt Thiệu Thành Hi, Hty vẫn tương đối cởi mở, có “tiết mục nhỏ” có thể nói là đặt bút làm văn, rảnh rỗi đùa giỡn với anh Thiệu đây lại là một thú vui.

Thiệu Thành Hi trực tiếp gọi video tới, Hàng Tiểu Ý ấn nút mở, một tay che mặt, nhịn cười: “Có chuyện gì sao?”

Thiệu Thành Hi ngồi ở bàn đọc sách, trên mặt đeo kính gọng vàng, nhìn rất nhã nhặn – đến biến thái..

Trên mặt bàn bày ít tài liệu, xem ra là đang làm việc.

“Hàng Tiểu Ý, trước hết em hãy bỏ tay xuống, để anh nhìn xem da mặt em có dày thêm không?”

Hàng Tiểu Ý cười thành tiếng, bỏ tay xuống, mặt hướng điện thoại di động đung: “Dày thêm bao nhiêu nào?”

Hàng Tiểu Ý vừa tắm xong, tóc còn chưa khô, ướt sũng tùy ý xoa sau lưng, trên khuôn mặt nhỏ đang cười, nhìn rất nhẹ nhàng khoan khoái lại dí dỏm, làm cho người ta nhịn không được muốn nhìn thêm vài lần.

Thiệu Thành Hi mắt tối sầm lại, có trời mới biết anh hiện tại rất muốn ôm cô vào trong ngực biết bao nhiêu.

“Đầu còn đau không?” Thiệu Thành Hi hỏi.

Hàng Tiểu Ý sờ lên đỉnh đầu, mặc dù không phải là quá đau, nhưng vẫn làm đáng vẻ đáng thương: “Còn chút...”

Thiệu Thành Hi cười: “Em cúi đầu xuống, đưa di động gần chút, anh xem còn có sưng không?”

“Có thể nhìn được sao?” Hàng Tiểu Ý có chút không tin, nhưng vẫn nghe lời đưa di động lên đầu, bản thân cúi đầu xuống: “Thế nào, xem được không?”

Bên kia truyền đến tiếng “chật chặt” của Thiệu Thành Hi: “Nhỏ rồi, nhỏ hơn rồi...”

“Nhỏ rồi? Sao anh nhìn thấy được?” Hàng Tiểu Ý có chút buồn bực, ngẩng đầu, liền bắt gặp ánh mắt Thiệu Thành Hi vẫn ở trên đầu cô, nhìn ánh mắt của anh chợt nhớ ban nãy, mặt Hàng Tiểu Ý liền đỏ lên.

Cầm lấy gối che trước ngực, Hàng Tiểu Ý đỏ mặt hung dữ nhìn anh: “Không biết xấu hổ.” Cô rất thích mặc váy ngủ rộng rãi, chỉ cần cúi đầu, cảnh quang trước ngực liền không sót gì, hơn nữa cô còn vô cùng trong sáng mà động dẩy.

Thiệu Thành Hi không phản bác, tủm tỉm cười: “Tiểu Tiểu, là em trêu chọc anh trước đấy, miệng không ăn được, vậy để mắt nhìn cũng không có gì mất mát.”

Hàng Tiểu Ý muốn đào một cái hố chôn mình xuống, có chút phần nộ.

“Thực ra, Tiểu Tiểu, em không nên vì ngực nhỏ mà tự ti, người ta nói, xoa xoa nhiều sẽ lớn hơn, anh không ngại giúp em đâu.” Thiệu Thành Hi mập mờ nói, trong mắt mang theo ý làm cho Hàng Tiểu Ý xấu hổ tìm đập.

So với không biết xấu hổ, Hàng Tiểu Ý vẫn còn chơi kém một chiêu.

Hàng Tiểu Ý ném điện thoại đi, vùi mình vào trong chăn, nhưng không ngăn được tiếng cười khan khan của Thiệu Thành Hi bên kia: “Tiểu Tiểu, em cầm điện thoại lên đi, anh giải thích với em, thành thật xin lỗi em.”

Hàng Tiểu Ý buồn bực: “Có quỷ mới tin anh.”

Thiệu Thành Hi cười đến không dừng được, sau một hồi cười, giọng dịu dàng, thấp giọng gọi cô: “Tiểu Tiểu...”

Hàng Tiểu Ý không chịu được giọng Thiệu Thành Hi gọi cô, giọng đó như một ly rượu, chỉ nghe đã say, tê tê trên người.

Hàng Tiểu Ý trở mình đứng lên, cầm lấy điện thoại, trừng mắt nhìn anh, giọng nói cứng rắn: “Em đã nói với ba mẹ về chuyện chúng ta đang yêu nhau rồi, ba mẹ em muốn anh tới nhà ăn cơm, anh xem thời gian nào được báo cho em biết, hẹn - gặp lại.” Hai chữ cuối nói càng to, nghe như không muốn gặp nữa.

Sau đó không chút do dự tắt video.

Thiệu Thành hi cầm điện thoại, từ từ tựa lưng vào ghế, bên tai vẫn còn vang câu kia của cô: “Em đã nói với ba mẹ về chuyện chúng ta đang yêu nhau rồi” một cảm xúc ấm áp từ đáy lòng bắt đầu lan tràn, cho đến tràn đầy lồng ngực.

Hàng Tiểu Ý nằm trên giường nhìn trần nhà, đáng sợ nhất không phải là lưu manh đùa giỡn lưu manh, mà chính là lưu manh đùa giỡn người yêu.

*

Từ lần đầu loại trước tới giờ Chúng Ta Cùng Hát , Đồng Tâm vẫn đang chuẩn bị cho trận chung kết, nên không có thời gian gặp mặt Hàng Tiểu Ý.

Cuối cùng trận chung kết cũng tới, tổng cộng ba người, Đồng Tâm đứng thứ hai, MC tuyên bố tại chỗ, lần thi đấu này chọn ra hai người ký hợp đồng với công ti ra mắt thành ca sĩ chân chính.

Hội học đại học, ký túc xá của Hàng Tiểu Ý có bốn nữ sinh, ngoại trừ cô và Đồng Tâm thì còn lại hai người, một người tên là Đường Tư, một người tên là Vưu Nguyệt, hồi trước bốn cô đều ở chung trong ký túc xá, cùng ăn cơm cùng lên lớp, tình cảm rất tốt.

Lần này có cuộc thi của Đồng Tâm nên đương nhiên tất cả đều tới cổ vũ, thấy Đồng Tâm có thể ký hợp đồng thì rất vui mừng, sau khi trận đấu kết thúc, còn đi ăn mừng.

Tính cách của Vưu Nguyệt tương đối nóng nảy, đáng người cũng cực kì nóng bỏng, còn Đường Tư lại cực kì xinh xắn dịu dàng.

Đầu tiên Vưu Nguyệt nâng cốc bia về phía Đồng Tâm, “Tâm Tâm, chúc mừng cậu.” Hàng Tiêu Ý cũng nâng cốc lên chúc mừng Đồng Tâm cùng Đường Tư.

Đồng Tâm nở nụ cười, cầm cốc bia cụng ly với mọi người, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Hạ chén xuống, Đồng Tâm hít sâu một hơi, “Thực ra, lần kí hợp đồng này, tớ quyết định từ chối rồi.”

“Tại sao?” Mọi người đều kinh ngạc, Đồng Tâm cố gắng như vậy cũng chính vì muốn làm một ca sĩ chuyên nghiệp, mắt thấy sắp thành công, vì sao lại muốn từ bỏ.

Đồng Tâm nhìn về phía mọi người cười an ủi, “Đừng kích động, đừng kích động, chỉ là công ty lần thi đấu này chọn ra hai người kí hợp đồng với công ti ra mắt thành ca sĩ chân chính., tiếng tăm trong ngành cũng không tốt, hơn nữa tớ cũng mới biết được trận đấu lần này đã sớm có sắp xếp, thực ra chỉ là một tên Phú Nhị Đại (*) lắm tiền vì bạn gái anh ta mà chuẩn bị một cuộc thi như thế này, đánh bóng tên tuổi, chúng tớ đều chỉ là vật làm nền mà thôi, mặc dù tớ vào được công ty này, nếu không có quyền hay người bảo kê thì sẽ rất khó để phát triển.”

(*) Phú Nhị Đại: Phú nhị đại hay còn gọi là Thế hệ siêu giàu thứ hai, cụm từ này dùng để chỉ tầng lớp các cậu ấm cô chiêu được sống cuộc sống xa hoa từ trong trứng nước, hầu như họ đều là con của những chủ tập đoàn, công ty lớn hoặc con của các quan chức cấp cao chính phủ.

“Cho nên không kí hợp đồng mới là sáng suốt, như vậy còn có thể có lựa chọn khác, không đến mức vi phạm qui định của công ty.” Xem ra tâm trạng của Đồng Tâm không tồi mà an ủi mọi người.

Tuy vẻ mặt Đồng Tâm trông có vẻ không để ý đến nhưng Hàng Tiêu Ý vẫn nhạy cảm phát hiện trong lòng Đồng Tâm cũng không hề bình tĩnh giống như nét mặt.

Thế nhưng Đồng Tâm cũng không có nhiều lời, mấy người cũng không hề hỏi lại, chỉ cùng Đồng Tâm vui chơi giải trí, nói lại những chuyện thú vị khi học đại học.

“Đúng rồi, Đường Tư, nghe nói cậu muốn trở về, tìm được việc rồi sao?” Vưu Nguyệt hỏi.

Năm đó sau khi tốt nghiệp không bao lâu, Đường Tư liền đến thành phố lân cận, mấy ngày hôm trước thì lại nghe trong trường nói là cô ấy muốn trở về.

“Đang phỏng vấn, có mấy công ty cũng không tệ lắm, tớ còn muốn sàng lọc một lúc.” Đường Tư nói chuyện dịu dàng khiến bỏ người ta rất thoải mái, hồi học đại học người theo đuổi cô ấy có thể xếp thành một hàng dài, đáng tiếc ánh mắt của cô ấy rất cao, cảm thấy ai cũng chướng mắt.

“Ôi, còn sàng lọc cái gì nữa, có thể thấy được năng lực của cậu rất tốt, nhất định có rất nhiều công ty muốn tranh giành.” Đồng Tâm trêu chọc.

Đường Tư xấu hổ, vội vàng xua tay: “Không phải đâu, tớ cảm thấy nếu đã trở lại thì nhất định phải làm công việc mà mình thích, nếu không sẽ cực kì vất vả.”

Hàng Tiêu Ý đồng ý gật đầu: “Đường Tư, khi nào lên chức, cậu nhất định phải nói cho bọn tớ biết, mọi người sẽ chúc mừng thay cậu.”

Đường Tư gật gù: “Chắc chắn rồi.”

Mấy người chơi đùa vui vẻ trong nháy mắt đã đến mười một giờ, lúc tới nơi Thiệu Thành Hi liếc mắt một cái là có thể thấy một bàn bốn cô gái, lác đác, anh đi tới phía đó.

Hàng Tiêu Ý cùng Đồng Tâm đưa lưng về phía cửa, Vưu Nguyệt và Đường Tư ngồi đối diện hai cô, Đường Tư thấy Thiệu Thành Hi đầu tiên thì liền lập tức đứng lên, có chút kinh ngạc, “Thiệu Thành Hi...”

Vưu Nguyệt nhìn thấy, trên mặt cũng lộ rõ vẻ kinh ngạc, “... Tại sao anh lại ở đây?”

Trước kia Thiệu Thành Hi và Hàng Vũ Hằng thường xuyên đến ký túc xá của các cô xin đồ ăn, cho nên tất cả mọi người đều biết anh.

Chuyện Hàng Tiêu Ý và Thiệu Thành Hi chia tay các cô cũng đều biết, lúc này thấy Thiệu Thành Hi đương nhiên sẽ rất ngạc nhiên.

Hàng Tiểu Ý quay đầu, thấy Thiệu Thành Hi, trên khuôn mặt ngà ngà say thoáng hiện một nét cười rất vui vẻ, “Anh đã đến rồi.”

23. Chương 23

Edit: Mẫu Tử Song Linh

Beta: Đào Sindy

Hàng Tiểu Ý quay đầu lại thì thấy Thiệu Thành Hi, khuôn mặt ửng đỏ vì say rượu nở nụ cười rực rỡ, “Anh đã đến rồi.”

Thiệu Thành Hi vuốt tóc cô, “Anh mà không đến thì con quỷ say rượu như em về nhà kiêu gì?”

Đồng Tâm nghiêng đầu, tay chống trên bàn, mở quai hàm trêu chọc anh, “Thiệu sư huynh thật tốt, huynh muốn tự giới thiệu không?”

Thiệu Thành Hi cũng khá quen thuộc với Đồng Tâm, vì vậy làm theo lời nói của cô ấy, cúi đầu ghé sát bên tai Hàng Tiểu Ý nói, “Có muốn giới thiệu anh lần nữa không?”

Hàng Tiểu Ý cười ha ha, đứng dậy, bước ra khỏi chỗ ngồi, hai tay ôm lấy cánh tay của Thiệu Thành Hi, đầu gối trên vai anh, nở nụ cười ngọt ngào, lớn tiếng tuyên bố, “Tớ giới thiệu với mọi người, đây là ông xã tớ, Thiệu Thành Hi.” Lời nói của cô mười phần kiêu ngạo, giống như Thiệu Thành Hi là bảo bối cô nhất được vậy.

Vưu Nguyệt cực kì vui vẻ, “Tiểu Tiểu, từ khi nào hai người làm lành rồi? Đã kết hôn rồi sao?” Cô cảm thấy Thiệu Thành Hi và Hàng Tiểu Ý cực kì xứng đôi, tình yêu của họ giống như thứ mà cô muốn, vì vậy khi hai người đó chia tay, cô còn tiếc thay Hàng Tiểu Ý.

Thiệu Thành Hi nghe Hàng Tiểu Ý gọi mình là ông xã, liền biết rõ cô uống nhiều quá rồi.

Tuy trong lòng anh rất vui vẻ, nhưng lại sợ lúc Hàng Tiểu Ý tỉnh rượu sẽ đi tìm mình tính sổ, đành phải nói qua loa, “Em ấy uống nhiều quá rồi, bí mật thích gọi anh như vậy, để mọi người chê cười rồi.”

Đồng Tâm bĩu môi, “Chuyện này xảy ra lâu rồi, lần đầu loại trước tớ mới phát hiện ra đấy, tin tức lớn như vậy mà Tiểu Tiểu cũng không nói cho chúng ta, thật sự là không có nghĩ khí.”

Tin tức này quá bất ngờ, từ nãy đến giờ Đường Tư vẫn còn đang kinh sợ, bây giờ mới phục hồi tinh thần, cười nói, “Chúc mừng cậu, Tiểu Tiểu.”

Hàng Tiểu Ý chưa đến mức say không biết trời trăng gì, nhưng do cồn trong rượu tác dụng, tâm trạng vẫn đang hưng phấn, tốc độ xoay người đã đến chín mươi, “Cảm ơn mọi người đã chúc phúc.”

Thiệu Thành Hi có chút bất đắc dĩ ôm thân thể mềm nhũn của cô vào ngực, lại mấy người còn lại, “Mọi người ăn xong chưa? Để anh đưa về.”

Đồng Tâm hơi loạng chạng đứng lên, “Em vừa nghĩ phải về nhà bằng cách nào, bây giờ có tài xế miễn phí rồi, ngu mới không đi.”

Thiệu Thành Hi trả tiền hộ các cô, Đồng Tâm cực kì ‘chân thành’ nói, “Này, bọn em cũng không đến mức không biết xấu hổ mà nhờ anh trả tiền hộ.”

Hàng Tiểu Ý đứng bên cạnh Thiệu Thành Hi nói, “Không sao đâu, nếu cậu thấy xấu hổ thì đưa tiền cho tớ đi.”

“Việc đó càng không được, chúng ta là bạn tốt, sao tớ có thể lấy tiền sỉ nhục cậu.” Đồng Tâm cật lực lắc đầu.

“Tớ không sợ, cậu sỉ nhục mạnh hơn nữa đi.”

Thiệu Thành Hi càng nghe những lời hư hỏng cô nói càng không chịu nổi, vỗ đầu nhỏ của cô: “Hàng Tiểu Ý, em trật tự giùm anh một chút.”

Bọn họ bước ra khỏi nhà hàng, ngồi trên xe Thiệu Thành Hi, Hàng Tiểu Ý ngồi ở ghế bên cạnh ghế lái xe, còn ba người còn lại ngồi ở hàng ghế sau, may mà xe Thiệu Thành Hi không nhỏ, hơn nữa ba người cũng đủ thoải mái, ngồi cùng nhau cũng không chật chội.

Chỗ ở của Vụ Nguyệt và Đường Tư khá gần nhau, còn Đồng Tâm ở một mình một nơi.

Nhà của Vụ Nguyệt khá gần, Thiệu Thành Hi đưa cô về nhà trước, sau đó mới đi đến nhà của Đường Tư. Hàng Tiểu Ý hơi say, dựa lưng vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, Đồng Tâm tựa đầu vào cửa sổ, nhìn đèn đường nhanh chóng trôi lại phía sau, hơi mất tập trung.

Thiệu Thành Hi hạ cửa sổ bên cạnh Hàng Tiểu Ý xuống, gió đêm thổi vào, mang theo mùi hun đặc trưng của mùa hè.

Đường Tư ngồi cứng ngắc, nhìn hình ảnh Thiệu Thành Hi dù lái xe nhưng vẫn thỉnh thoảng liếc nhìn Hàng Tiểu Ý, nhẹ nhàng hỏi, “Học trưởng Thiệu, công ty của anh chuẩn bị xong rồi sao?”

Thiệu Thành Hi gật nhẹ đầu, “Ừ.”

Đường Tư cười cười, “Em cũng đã trở về, cũng đang tìm việc làm.”

“Ừ, chúc mừng.” Thiệu Thành Hi nhìn thoáng qua Hàng Tiểu Ý, hình như cô ngủ rồi, nhân lúc gặp đèn đỏ, Thiệu Thành Hi cởi áo khoác của mình đắp cho cô.

Chúc mừng? Chúc mừng cô cái gì? Tìm được việc làm? Đường Tư cười khổ.

Tiến Đường Tư xong, Thiệu Thành Hi quay đầu xe, đưa Đồng Tâm về nhà.

Đã đến dưới lầu nhà Đồng Tâm, Đồng Tâm xuống xe, nói với Thiệu Thành Hi, “Học trưởng Thiệu, em nói với Tiểu Tiểu vài câu được không?”

Thiệu Thành Hi gật đầu nói, “Hai người cứ nói, anh ngồi trong xe đợi cô ấy.”

Hàng Tiểu Ý xuống xe, loạng choạng một cái mới đứng vững, “Có chuyện gì sao, Tâm Tâm?” Cô lơ mơ thấy tâm trạng tối nay của Đồng Tâm không được tốt.

Đồng Tâm nắm lấy cánh tay cô, “Đi nào, chúng ta qua vườn hoa bên kia ngồi.”

Hàng Tiểu Ý đi theo cô, hai người ngồi trên ghế dài.

Buổi tối đầu hạ thời tiết không nóng, còn có gió nhẹ thổi qua, làm cho cơ thể cảm thấy thoải mái, vườn hoa nhỏ dưới lầu thơm ngát mùi hoa, còn có một số con côn trùng không biết tên.

Hàng Tiểu Ý co hai chân đặt trên ghế dài, đặt cằm trên đầu gối, nghiêng đầu nhìn Đồng Tâm trong bóng đêm.

Đồng Tâm dựa vào ghế sau lưng, đôi mắt ngược nhìn bầu trời, thu lại nụ cười luôn ở trên mặt, thở dài, “Ở thành phố những ngọn đèn quá rực rỡ, che mất ánh sáng của những ngôi sao.”

Hàng Tiểu Ý thấy Đồng Tâm ngày thường và Đồng Tâm tối hôm nay rất khác nhau, có lẽ là do cô uống rượu, cô có cảm giác, cô thấy cô ấy rất cô đơn.

Tối hôm nay Đồng Tâm uống rất nhiều rượu, giống như cảm xúc tuôn trào, đứng dậy ôm lấy Hàng Tiểu Ý. “Thật tốt, Tiểu Tiểu, tớ cảm thấy hạnh phúc thay cậu, cậu nhất định phải biết quý trọng Thiệu Thành Hi, đừng làm anh ấy đau khổ.”

Hàng Tiểu Ý cũng ôm chặt cô, dịu dàng nói: “Tớ biết mà, Tâm Tâm, tớ sẽ không phạm sai lầm lần nữa đâu.”

Đồng Tâm vỗ lưng cô, dựa lưng vào ghế tựa: “Tiểu Tiểu, thật ra cậu không hiểu chút nào về Thiệu Thành Hi.”

Hàng Tiểu Ý nhìn cô, Đồng Tâm lắc đầu: “Nghe tớ nói, Tiểu Tiểu.”

“Tiểu Tiểu, nếu như cậu giải thích với Thiệu Thành Hi, năm đó cậu cũng sẽ không nói lời chia tay.”

Câu nói kia của Đồng Tâm giống như một cái búa tạ hung hăng đánh Hàng Tiểu Ý, làm cho cô có chút hoảng sợ.

Đồng Tâm phối hợp nói tiếp: “Thật ra, có lẽ tớ và Thiệu Thành Hi là cùng một loại người, chúng tớ đã yêu một người sâu đậm như vậy, nhưng điểm khác nhau là, anh ấy cứ mãi kiên trì, kiên trì rút ngắn khoảng cách với cậu, còn tớ thì còn không có dũng khí để nói ra.”

Đồng Tâm mỉm cười cô đơn, đốt một điếu thuốc lá, “Cậu nghĩ đi, Thiệu Thành Hi vì cậu mà làm tất cả, anh ấy làm gì cũng vì cậu, thật sự chênh lệch rất lớn, cậu biết nếu một người biết mình không xứng với người ta, mà cứ mãi kiên trì, loại cảm giác đó, cậu hiểu được không? Đó còn là một người đàn ông, phải chịu đủ loại chuyện đồn nhảm, phải chịu ánh mắt khinh thường của người khác, loại cảm giác này mãi mãi cậu không hiểu được, đối với người đàn ông xuất sắc như anh ấy, có bao nhiêu khổ sở?”

“Nói dối.”

Những lời Đồng Tâm nói làm cho Hàng Tiểu Ý hoảng sợ: “Tâm Tâm, thật ra là tớ không xứng với Thiệu Thành Hi....”

Đồng Tâm lắc đầu, cắt ngang lời cô: “Tiểu Tiểu, cái gì mà không xứng chứ, chẳng qua là cậu cảm thấy không công bằng vì Thiệu Thành Hi quá xuất sắc, vì vậy cậu liều mạng luyện đàn, cậu muốn có một ngày sẽ đứng trên đỉnh vô đài, cậu cho rằng như thế, cậu có thể sánh vai với Thiệu Thành Hi ưu tú, có thể vì vậy mà cậu vô tình để Thiệu Thành Hi thấy thêm áp lực.”

“Thiệu Thành Hi và cậu không giống nhau, anh ấy sinh ra trong một gia đình bình thường, nhưng có lẽ không tầm thường, nhưng mà trái ngược với nhà cậu, nhà anh ấy quá mức bình thường, tại sao anh ấy lại nỗ lực nhiều như vậy, bởi vì anh ấy cảm thấy tự ti, bởi vì xuất thân của cậu, gia đình của cậu làm anh ấy tự ti, tự ti đã ăn sâu vào trong máu, vì vậy nỗ lực nhiều như vậy, không hoàn toàn vì giấc mơ của mình, chỉ vì có thể trở nên tốt hơn để được đứng bên cạnh cậu.” Tuy Đồng Tâm đang nói về Thiệu Thành Hi, nhưng giọng nói cô đơn lạnh lẽo của cô, lại giống như đang nói bản thân mình.

“Nếu anh ấy không yêu cậu đến tận xương tuỷ, một người ưu tú như vậy, sao có thể chịu đựng người khác lời ra tiếng vào vào bao nhiêu năm như thế.”

“Lời ra tiếng vào?” Đột nhiên Hàng Tiểu Ý suy nghĩ kĩ càng, không giống như trước kia cô chưa từng suy nghĩ kĩ càng về một việc nào đó.

“Tiểu Tiểu, lúc trước tiền trong ví của cậu đủ dùng cho một năm sinh hoạt của tớ, cậu nhiều tiền như vậy lại làm cho lòng tự trọng mạnh mẽ của đàn ông lùi bước.”

“Thiệu Thành Hi bảo vệ cậu rất tốt, vì vậy Tiểu Tiểu, đừng bao giờ phụ lòng anh ấy.” Đồng Tâm cười với cô.

“Trước kia tớ vẫn luôn muốn nói những lời này với cậu, nhưng lại cảm thấy cậu sẽ không hiểu nổi, bây giờ nhìn Thiệu Thành Hi cố chấp như vậy nên muốn nói vài lời vì anh ấy.”

Hàng Tiểu Ý ngây ngốc, kinh ngạc nhìn về phía trước, Đồng Tâm nói rất lộn xộn, nhưng cô nghe đều hiểu, cô chưa bao giờ biết Thiệu Thành Hi quen cô lại phải nhận lấy nhiều như vậy, chưa bao giờ biết.

Đồng Tâm nhả ra một vòng khói, ánh mắt mơ hồ, “Nói thay anh ấy, cũng là thay cho bản thân, Tiểu Tiểu, cậu biết tại sao tớ lại hiểu rõ trong lòng Thiệu Thành Hi nghĩ gì không? Bởi vì tớ rất giống anh ấy, tự ti đã ăn sâu vào máu, cậu hiểu cảm giác yêu một người sáu năm không?”

Hàng Tiểu Ý cố đẩy những suy nghĩ về Thiệu Thành Hi trong đầu ra, tập trung tinh thần nghe Đồng Tâm nói chuyện.

Đồng Tâm cười: “Đừng lo, tớ không thích Thiệu Thành Hi.”

“Tớ biết mà....” Trong thâm tâm Hàng Tiểu Ý sẽ có một đáp án được vang lớn.

Đồng Tâm đặt ngón tay ở môi: “Phù, thật không muốn nói ra.....”

Cô nhìn xa xăm về phía bầu trời đêm, giọng nói có chút mơ hồ, “Đó chỉ là giấc mộng của tớ, tớ sợ nói ra, anh ấy sẽ biến mất.....”

“Tớ nỗ lực, tớ hi vọng một ngày nào đó có thể đứng cùng anh ấy, nhưng mà anh ấy càng chạy càng xa, tớ dùng hết sức lực, thậm chí còn không thấy được bóng lưng.”

“Cậu và Thiệu Thành Hi không giống nhau, Thiệu Thành Hi cố gắng bước về phía cậu, đồng thời cậu đã bước về phía anh ấy rồi, mà tớ không như vậy, tớ chỉ có thể đứng từ xa ngắm nhìn, nhìn anh ấy càng ngày càng trở nên xuất sắc, hiện tại khoảng cách giữa chúng tớ càng ngày càng xa hơn, xa đến nỗi tớ không còn sức lực để đuổi theo nữa.”

Đồng Tâm cúi đầu, hai tay che kín mặt, nhỏ giọng khóc nức nở, nghẹn ngào.

Từ trước tới nay Hàng Tiêu Ý luôn thấy một Đồng Tâm kiên cường, chưa bao giờ cô thấy cô ấy yếu ớt như vậy, hoá ra người có tinh thần kiên cường như sắt thép lại luôn mang nặng nhiều tâm sự như vậy.

24. Chương 24-1

Edit: Jinnn

Beta: Đào Sindy

Lúc Hàng Tiêu Ý trở về, Thiệu Thành Hi đang đứng cạnh xe hút thuốc, nhìn thấy cô tới, anh dập tắt điều thuốc rồi mở cửa xe: “Lên xe đi.”

Hàng Tiêu Ý đứng bên cạnh chiếc xe nhìn anh, ánh mắt có chút lơ đãng, Thiệu Thành Hi nhíu mày, sờ sờ đầu cô: “Sao thế, uống rượu nên không thoải mái sao?”

Hàng Tiêu Ý từ từ lắc đầu, ngồi vào trong xe.

Thiệu Thành Hi sợ cô đau đầu nên lái xe rất chậm, Hàng Tiêu Ý nghiêng đầu dựa vào cửa kính xe nhắm mắt lại, Thiệu Thành Hi cho rằng cô mệt nên tắt radio đi, yên lặng lái xe.

Trong đầu Hàng Tiêu Ý không ngừng nhớ lại những lời Đồng Tâm nói, vừa rồi chưa kịp suy nghĩ, bây giờ nghĩ lại, mỗi một câu một chữ của Đồng Tâm đều như con dao sắc xuyên thẳng vào trái tim của cô, đau đến mức khó chịu.

Cô cho rằng cô hiểu, thực ra cái gì cô cũng không hiểu.

Cô cho rằng cô đã làm tốt, nhưng lại không đủ một phần nghìn của anh.

Cô cho rằng cô vì tốt cho anh, nhưng lại trở thành người tổn thương anh sâu sắc nhất.

Khóe mắt Hàng Tiêu Ý cay cay, một giọt nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, cô nhanh chóng cắn môi dưới không để mình khóc thành tiếng, thực ra trong tình yêu cô mới là người luôn tự cho mình là đúng nhất, là người ích kỷ nhất.

“Tiểu Tiểu...” Thiệu Thành Hi cảm giác cô có chút không bình thường, giơ tay lên sờ trán của cô, “Rất khó chịu sao? Có muốn anh dừng xe để em nghỉ ngơi một lúc hay không?”

Hàng Tiêu Ý vội vàng lắc đầu, thừa lúc anh không chú ý cô liền lau sạch mặt, sau đó mới mở miệng, “Không cần, em không sao đâu, chỉ là lúc nãy Đồng Tâm vừa mới nói với em một chuyện khiến trong lòng em có chút khó chịu.”

“Ừm? Nói gì vậy?”

“Thành Hi, hình như Đồng Tâm thích anh ba của em.”

Thiệu Thành Hi không hề có chút giật mình nào, gật đầu, “Anh biết.”

“Anh biết?” Hàng Tiêu Ý có chút giật mình, thực ra trước kia cô cũng cảm thấy tình cảm của Đồng Tâm, chỉ là, Hàng Vũ Hằng lại quá đào hoa, bạn gái bên cạnh cứ thay đổi liên tục, Hàng Tiêu Ý không mong muốn Đồng Tâm bị Hàng Vũ Hằng làm tổn thương, về sau, tình cảm của Đồng Tâm càng ngày càng thu vào bên trong, kể cả một dấu vết nhỏ cũng không có, cô cho rằng cô ấy đã quên dần, lại không nghĩ tới tình cảm như vậy vẫn duy trì liên tục trong sáu năm, vậy mà Thiệu Thành Hi cũng biết điều này.

Thiệu Thành Hi nhìn về con đường phía trước: “Trước kia bọn Vũ Hằng thường xuyên tập luyện tại xã đoàn, mỗi lần anh đến tìm cậu ta đều thấy Đồng Tâm đang vụng trộm đứng đó nhìn cậu ta biểu diễn, nghe em nói như vậy, việc kia cũng không phải là việc ngoài ý muốn rồi.”

Hàng Tiêu Ý thở dài một hơi: “Nếu như em biết sớm, hoặc là mượn có “Vì muốn tốt cho cô ấy” mà giúp cô ấy thì có lẽ hai người bọn họ cũng có thể thành đôi rồi.”

Thiệu Thành Hi giơ tay lên xoa xoa mặt cô: “Được rồi, đừng tự trách mình nữa, cho dù em có tác hợp thì hai người bọn họ cũng không thể ở chung một chỗ được đâu, Đồng Tâm quá lí trí, hai người chênh lệch quá lớn khi ở cùng một chỗ sẽ phải chịu đựng rất nhiều, mặc dù lúc ấy hai người bọn họ thật sự có thể đến với nhau thì với sự mạnh mẽ của Đồng Tâm, một ngày nào đó hai người cũng sẽ chia tay thôi.”

Nghe anh nói, Hàng Tiêu Ý ngẩn ra một lúc, trong lòng lại trào lên sự chua xót, xem ra những lời Đồng Tâm nói đều là sự thật, cô sai lầm rồi, là cô sai lầm rồi.

Lúc đến dưới nhà, Hàng Tiêu Ý cũng không xuống xe luôn mà hỏi anh về chuyện ăn cơm, Thiệu Thành Hi suy nghĩ một chút: “Nếu không thì để ngày mai đi, anh nghe nói Vũ Hằng mới biểu diễn xong nên ngày mai sẽ trở về nhà, vì là lần đầu tiên chính thức đến chơi nên anh hi vọng tất cả người nhà của em đều ở đó.”

Hàng Tiêu Ý gật đầu, “Được, để em nói với mẹ ngày mai chuẩn bị thật tốt.” Giọng nói của cô nghe qua rất dịu dàng mềm mại, cũng không khác với ngày thường cho lắm.

Thiệu Thành Hi xuống xe mở cửa xe cho cô, Hàng Tiêu Ý xuống xe, đi được vài bước cô lại xoay người lại, đi đến phía trước ôm lấy Thiệu Thành Hi.

Thiệu Thành Hi sững sốt rồi quay lại ôm lấy cô, cho rằng cô uống rượu nên dính lấy người, anh cười cúi đầu, nhẹ nhàng nói bên tai cô: “Sao vậy, không muốn anh đi?” Từ trước tới nay cũng không bỏ được.

Hồi trước nếu anh nói như vậy nhất định sẽ khiến Hàng Tiêu Ý hờn dỗi phản bác, thế nhưng hôm nay lại không có, Hàng Tiêu Ý nằm trong lòng anh, giọng nói có chút khó chịu: “Đúng là không muốn anh đi.”

Ánh mắt Thiệu Thành Hi lập tức tối sầm, tay ôm Hàng Tiêu Ý cũng hơi dùng sức, giọng nói dịu dàng dụ dỗ ở bên tai cô: “Lặp lại lần nữa lời nói vừa rồi.”

Tay Hàng Tiêu Ý vòng quanh cái eo cường tráng rồi di chuyển lên lưng anh, sau đó quấn quanh cổ, cô ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt có chút mê ly, giọng nói mơ hồ không rõ, mềm mại dịu dàng: “Thành Hi, em nhớ anh, anh đừng đi...”

Tự chủ của Thiệu Thành Hi trong một khắc này đã hoàn toàn sụp đổ, nắm lấy cảm cô hôn xuống, hai tay gắt gao giam cô vào trong lòng, hô hấp cũng trở nên nóng bỏng.

Hàng Tiêu Ý hơi ngửa đầu, khép hờ mắt, miệng nhỏ hơi hé để nghênh đón môi lưỡi của anh tiến vào.

Trong miệng cô mang theo mùi bia, mang theo hơi thở trêu chọc người khác, làm cho người ta không nhịn được cứ tiếp tục thưởng thức.

Nụ hôn có chút mạnh mẽ, những cảm xúc phức tạp của hai người trong một thời gian dài đã được giải phóng vào giờ phút này.

Hàng Tiêu Ý có chút mệt mỏi ngồi trong lòng anh, Thiệu Thành Hi chôn mặt vào hõm vai của cô, hô hấp có chút nặng nề.

Gió đêm lướt qua, đêm mùa hè, những bông hoa trong bồn hoa lúc này mặc sức tỏa ra hương thơm của nó.

Bia bắt đầu phát huy tác dụng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàng Tiêu Ý có chút đỏ, cô gắt gao ôm chặt tay anh không chịu buông, không ngừng cọ xát lên người anh.

Thiệu Thành Hi bị cô cọ đến mức toàn thân tỏa nhiệt, bắt lấy bàn tay không an phận của cô, anh thấp giọng dỗ dành: “Tiểu Tiểu, ngoan nào, em nên về nhà rồi.”

Hàng Tiêu Ý nâng ánh mắt có chút mê man nhìn anh: “Vậy anh có lên cùng em không?”

Thiệu Thành Hi dịu dàng nói: “Anh đưa em tới cửa, tự em đi lên có được không, hôm nay muộn quá rồi.”

Thiệu Thành Hi nói xong liền muốn dẫn cô lên lầu, Hàng Tiêu Ý lại không chịu phối hợp, đứng tại chỗ lắc đầu như trống bỏi, hai tay ôm chặt anh hơn: “Không muốn, em muốn ở cùng anh cơ, em không muốn tự mình đi lên thiên hạ vô thiệp (*).”

(*) Thiên hạ vô thiệp ý chỉ thế giới mà không có vợ. Chỗ này Hàng Tiêu Ý muốn nói không muốn đi rồi ở trong căn phòng trống trải một mình.

Thiệu Thành Hi dở khóc dở cười: “Tiểu Tiểu...” Em đang khiêu chiến với lòng tự chủ của anh sao?

“Thành Hi...”

Ngay khi Thiệu Thành Hi đang không có biện pháp nào với cô thì giọng Hàng Vũ Hằng truyền đến, Thiệu Thành Hi thở dài một hơi nhẹ nhõm: “Tối nay Tiểu Tiểu có uống một chút rượu, cô ấy cứ làm nũng không cho tôi đi.” Cứ tiếp tục như vậy, anh không bảo đảm rằng mình còn có thể làm Liễu Hạ Huệ.

Thiệu Thành Hi vừa nói như vậy, Hàng Tiêu Ý lại càng ôm anh chặt hơn, đầu cũng chôn sâu vào lòng anh.

Hàng Vũ Hằng nhìn bộ dạng của Tiểu Tiểu cưng chiều lắc đầu cười: “Không sao đâu, tối nào Tiểu Tiểu cũng trở về vào lúc này, ba mẹ tôi có thói quen nên lúc này cũng đã đi ngủ rồi, cậu đưa em ấy lên đi, nhìn em ấy ngủ rồi hẵng đi.”

Thiệu Thành Hi nghe vậy liền cúi đầu nói bên tai Hàng Tiêu Ý: “Tiểu Tiểu, ngoan nào, anh không đi nữa, anh đi lên cùng em có được không?”

Hàng Tiêu Ý bĩu môi nhìn anh hờn dỗi: “Không gạt em chứ?”

Thiệu Thành Hi xoa mặt cô: “Không lừa em.”

Lúc này Hàng Tiêu Ý mới đồng ý lên lầu nhưng vẫn ôm cổ Thiệu Thành Hi không buông, Thiệu Thành Hi đành phải nửa ôm nửa dìu cô vào trong thang máy.

Hàng Vũ Hằng cười, cũng đi theo.

Hàng Vũ Hằng mở cửa phòng để cho hai người vào, sau đó nhìn Thiệu Thành Hi khẽ nói: “Cậu cứ tự nhiên, tôi sẽ không làm phiền đâu.”

Thiệu Thành Hi gật đầu: “Cảm ơn.”

Ôm Hàng Tiêu Ý vào trong phòng, đặt cô lên giường, cởi giày cho cô, Hàng Tiêu Ý nằm trên giường nhìn anh không chớp mắt, trong mắt cô thoáng xuất hiện một giọt nước mắt chảy xuống, cực kì quyến rũ người khác.

Thiệu Thành Hi không nhận được cúi đầu hôn cô một cái, bàn tay mò vào trong tìm khuy áo ngực, mờ ám nói: “Có muốn anh giúp em thay quần áo không?”

Ánh mắt Hàng Tiêu Ý cực kì trong suốt, giọng nói rất mềm mại: “Có.”

Thân thể Thiệu Thành Hi chấn động mạnh, nhanh chóng lùi xa cô một khoảng, có chút oán hận nói: “Hàng Tiêu Ý, em thật biết cách làm sao để đối phó với anh.”

Nhét cô vào trong chăn, cơ thể Thiệu Thành Hi đã có chút căng thẳng, xoa đầu cô: “Ngủ đi đã, đến nửa đêm thì tự dậy thay quần áo đi, anh sợ nếu cứ tiếp tục chạm vào em thì tối nay anh sẽ không đi được mất.”

Hàng Tiêu Ý lại ngồi dậy ôm lấy cổ anh, vùi đầu vào trong lòng anh không ngừng gọi tên của anh: “Thành Hi, Thành Hi...”

Trên người cô mang theo hương rượu nhàn nhạt, trong màn đêm yên tĩnh cực kì rõ ràng, giống như một loại thuốc kích thích, đủ để đánh tan lí trí cuối cùng của anh.

Tay Thiệu Thành Hi ôm cô cứng đờ, trên người lại rất nóng, bàn tay giống như có suy nghĩ của chính mình, không thể không chế mà dạo chơi trên bụng cô, vén quần áo của cô lên chui vào, cầm lấy nơi nào đó.

Toàn thân Hàng Tiêu Ý run lên, ở trong lòng anh thở khê một tiếng, bàn tay nhỏ bé nắm chặt vạt áo, ngửa đầu tìm môi của anh.

Hô hấp của Thiệu Thành Hi dồn dập, trước khi lí trí hoàn toàn sụp đổ thì anh đã ngừng lại, cách một bức tường, ba mẹ của cô, anh trai của cô đều đang ở đây, cái gì anh cũng không thể làm được.

Hai tay bắt lấy bàn tay nhỏ không an phận đang đốt lửa của Hàng Tiêu Ý, Thiệu Thành Hi ôm cô thật chặt vào trong lòng để hồi phục hô hấp.

“Thành Hi, em yêu anh, em cực kì cực kì yêu anh, cả đời này em cũng chỉ yêu có mình anh, sau này cũng sẽ chỉ yêu một mình anh” Dường như Hàng Tiêu Ý đang nỉ non kể ra tình cảm của bản thân với đối phương, toàn thân Thiệu Thành Hi cứng đờ, tim đập giống như không phải là chính anh.

Kéo Hàng Tiêu Ý từ trong ngực ra, cúi đầu nhìn cô, một tay Hàng Tiêu Ý che lại đôi mắt nằm xuống giường, nhẹ nhàng trở mình một cái, cô đưa lưng về phía anh, một cánh tay kia thì vẫn nắm thật chặt bàn tay nóng hừng hực của anh như cũ.

Thiệu Thành Hi ngồi ở mép giường, lẳng lặng nhìn cô quay mặt đi, anh như có điều suy nghĩ.

Không biết đã qua bao lâu, đợi đến khi hô hấp của cô trở nên ổn định, Thiệu Thành Hi mới nhẹ nhàng rút tay về, hôn lên trán cô một cái, đắp lại chăn cho cô, tắt đèn, anh nhẹ nhàng đóng cửa đi ra ngoài.

Hàng Vũ Hằng cầm một ly nước đứng dựa trên cửa phòng bếp nhíu mày: “Thực ra tôi không ngại cậu ở lại qua đêm.”

Thiệu Thành Hi cười khổ một tiếng: “Nhưng tôi ngại.”

Hàng Vũ Hằng đi đến bên cạnh anh, vỗ vỗ vai anh, đầy hàm ý nói: “Đừng nóng vội, cuối cùng cách mạng cũng sẽ có ngày thành công.”

Thiệu Thành Hi lắc đầu, rời khỏi nhà họ Hàng.

Hàng Tiêu Ý nghe thấy tiếng đóng cửa bên ngoài mới mở mắt, trong mắt là một mảnh tỉnh táo.

Có những điều có lẽ chỉ có thể mượn rượu say mới có thể nói ra khỏi miệng.

*

Ngày hôm sau, Hàng Tiêu Ý cùng mẹ Hàng nói về chuyện Thiệu Thành Hi sắp tới ăn cơm, mẹ Hàng lại giống như lần trước vui vẻ chuẩn bị, một lúc thiếu cái này, một lúc lại thiếu cái kia, chỉ huy ba Hàng làm cái này làm cái kia, bận rộn đủ thứ.

Hàng Tiêu Ý có một cuộc họp nên đã sớm trốn ra ngoài, nếu không thì ở nhà sẽ bị bà Hàng mẹ Hàng lăm lăm đến chết.

Sau khi họp xong ở đài phát thanh, Hàng Tiêu Ý hẹn Đồng Tâm ăn cơm chiều, bởi vì buổi tối vẫn phải phát sóng trực tiếp cho nên hai người hẹn nhau ở một nhà hàng rất gần đài phát thanh, Hàng Tiêu Ý chỉ cần đi bộ đến là được.

Đi ngang qua một cửa hàng, Hàng Tiêu Ý cố ý đi vào chọn một khung hình thật đẹp, cô muốn treo bức ảnh kia ở trên đầu giường.

Đến trước cổng nhà hàng cũng đúng lúc gặp được Đồng Tâm đang đi tới từ xa.

Hai người rất ăn ý không nói lại chuyện đêm qua, giống như một giấc mộng, sau khi mọi người tỉnh lại đã hiểu được rất nhiều điều.

Đồng Tâm nói cho cô biết cô ấy muốn tham gia một chương trình cực kì nổi tiếng tên là “Tôi là ca sĩ.”

Hàng Tiêu Ý đã xem qua một mùa của “Tôi là ca sĩ”, đó là chương trình tuyển chọn rất thành công, những người tham gia tuyển chọn trong chương trình đều là những người có giọng hát cực kì hay.

Trải qua một cuộc tuyển chọn lớn rồi tiến vào cuộc thi, sau đó sẽ được huấn luyện viên lựa chọn thành viên vào đội, cuối cùng là trận chung kết, những người đoạt giải của mùa trước bây giờ đều đã nổi tiếng khắp nơi rồi.

Cô còn cố ý hỏi Hàng Vũ Hằng xem chương trình này có sắp xếp trước hay không, Hàng Vũ Hằng nói đó là một chương trình hiếm hoi chỉ xét về thực lực của thí sinh.

Lúc Đồng Tâm tham gia “Chúng ta cùng hát”, biết một người chế tác âm nhạc, cô ấy rất thích Đồng Tâm, luôn cổ vũ cô tham gia chương trình này, cảm thấy Đồng Tâm nhất định sẽ có cơ hội lớn để phát triển.

Lúc đó mới vào đại học, Đồng Tâm đã nói với cô ấy, lý tưởng lớn nhất đời này của cô là mở một quán bán gà rán, cô ngồi ở sau quầy thu ngân làm bà chủ, rồi tìm người yêu và sinh một đứa trẻ mập mạp.

Mà bây giờ, Hàng Tiểu Ý sẽ không nói lại ước muốn này với cô ấy, dù sao trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ, Đồng Tâm muốn cùng người đó sinh con thì chắc cũng sẽ không muốn mở một quán gà rán với cô đâu.

“Tuyển chọn sắp bắt đầu chưa?” Hàng Tiểu Ý hỏi cô.

Đồng Tâm gật đầu: “Còn có vài ngày nữa thôi, chúng ta phải đăng kí ở thành phố này.”

“Được, cậu nói thời gian đi, tớ đi cùng cậu.”

Đồng Tâm gật đầu, bưng cốc nước trái cây lên chạm cốc với cô: “Chúc tớ mã đáo thành công đi.”

Hàng Tiêu Ý cười, chạm cốc với cô: “Chúc cậu một bước lên trời.(*)”

(*) Nghĩa là một phát lên trời, ý chỉ một lần đã thành công.

Hai người vừa ăn cơm vừa thảo luận đến lúc đó Đồng Tâm sẽ hát bài gì.

Giọng của Đồng Tâm rất đặc biệt, lúc nói chuyện nghe không quá hay, nhưng chỉ cần hát lên sẽ trở bộp phát thành một vũ trụ nhỏ, giọng hát nhỏ hơn khàn khàn, rất êm tai, giống như cát mịn trên bờ biển lướt nhẹ qua đồi, cực kì thoải mái.

Hàng Tiêu Ý lơ đãng ngẩng đầu, vừa hay nhìn thấy một người phụ nữ đang đi tới, tầm mắt hai người khẽ chạm nhau, rồi cùng sững sốt một phen.

Đồng Tâm thấy ánh mắt sững sờ của cô liền quay lại nhìn, người Hàng Tiểu Ý nhìn là một người phụ nữ đang ôm đứa trẻ, tuy nhiên dáng vẻ của người phụ nữ kia vẫn rất tốt, cũng không đến mức khiến cho Hàng Tiểu Ý nhìn đến ngây người.

“Này...” Tay Đồng Tâm vẩy vẩy trước mặt Hàng Tiểu Ý: “Sao thế?”

Hàng Tiểu Ý vẫn chưa kịp nói thì người phụ nữ kia đã ôm đứa trẻ đi tới: “Tiểu Tiểu...”

Hàng Tiểu Ý ngồi tại chỗ không biết xưng hô như thế nào, trước kia cô gọi cô ấy là chị dâu, thế nhưng cô ấy đã không còn là chị dâu của cô rồi.

Bởi vì cô ấy đã chia tay Hàng Vũ Tề, Hàng Tiểu Ý suy nghĩ có nên cho cô ấy sắc mặt xấu không.

Trên mặt Tô Như lộ ra vẻ lúng túng: “Sao thế, Tiểu Tiểu, không muốn nói chuyện với chị sao?”

Hàng Tiểu Ý thờ dãi, chuyện đã qua, chuyện tình cảm, không thể nói ai đúng ai sai, Hàng Tiểu Ý cười: “Đương nhiên sẽ không.”

“Oa oa...”

Đứa trẻ trong ngực Tô Như khóc lên, Tô Như nhẹ giọng dỗ: “Ngoan, đừng khóc, đừng khóc...”

Hàng Tiểu Ý hơi tò mò, đứng lên nhìn, trong ngực Tô Như là một bé trai trắng nõn, lớn lên sẽ rất đẹp trai, vừa thấy cô, liền nhếch miệng cười vui vẻ, Đồng Tâm cũng nhìn thấy: “Tiểu Tiểu, nó cười với cậu, đứa trẻ này lớn lên sẽ rất đẹp trai đấy.”

Hàng Tiểu Ý cũng biết đứa trẻ kia rất dễ thương, với tay ra nắm lấy tay nhỏ bé của nó, thuận miệng hỏi: “Đây là con của chị sao?”

Tô Như gật đầu: “Đúng, là con trai chị..”

Đứa trẻ này không sợ người lạ chút nào, Đồng Tâm đùa một chút, liền cười khanh khách, cười lộ ra hai má lúm đồng tiền, Đồng Tâm thấy bé rất đáng yêu: “Mấy tuổi rồi, đáng yêu quá...”

“Một tuổi lẻ năm tháng rồi.”

“Này, nhìn dì, nhìn dì này, hôn một cái...” Đồng Tâm nhăn mặt với đứa trẻ.

“Tiểu Như...” Bên kia có người gọi cô ấy.

Tô Như ôm chặt đứa trẻ: “Chị phải đi rồi, hẹn gặp lại.”

Tô Như nói xong liền ôm đứa trẻ sóng vai cùng một người đàn ông đi ra ngoài.

“Đứa trẻ kia thật đáng yêu, tớ cũng muốn có con của mình nha...” Đồng Tâm chống cằm, mặt mơ mộng, vẫn quyến luyến đứa trẻ trắng mềm kia.

Hàng Tiểu Ý nhú mày, vẫy vẫy tay trước mặt cô: “Tâm Tâm, đứa trẻ một tuổi lẻ năm tháng, nghĩa là mang thai lúc nào?”

“Cậu thật ngốc, cậu tính toán thì biết ngay thôi, trừ đi một tuổi lẻ năm tháng, lại trừ tiếp chín tháng mang thai, là hai năm lẻ ba tháng. Nếu như mang thai rồi để thường thì chính là hai năm trước.”

Trong lòng Hàng Tiểu Ý dao động, thiếu chút nữa là làm rơi chén đĩa trên mặt bàn xuống đất, giọng hơi hoảng hốt: “...Tâm Tâm, hai năm trước, cô ấy vẫn là bạn gái anh trai tớ.”

“Cái gì?” Đồng Tâm mắt mở lớn, hơi kích động: “Cậu nói anh nào? Hàng Vũ Hằng?”

“Không phải, cô ấy hơn ba mươi rồi, sao có thể là bạn gái Hàng Vũ Hằng, anh hai của tớ, Hàng Vũ Tề.”

Đồng Tâm thở dài một cái, nghe vậy liền nhú mày: “Cậu kể chuyện anh cậu chia tay với phụ nữ sau ba năm yêu nhau, chính là với người phụ nữ kia?”

Hàng Tiểu Ý gật đầu: “Đúng vậy, là cô ấy.”

“...Đứa trẻ này sẽ không...” Đồng Tâm giật mình, không nói tiếp nữa.

Hàng Tiểu Ý cảm thấy trời đất sụp đổ, nếu Tô Như không bắt cá hai tay lúc đang yêu anh của cô thì đứa trẻ kia là của Hàng Vũ Tề.

Hàng Tiểu Ý không dám nghĩ tiếp nữa.

Cả đêm Hàng Tiểu Ý suy nghĩ, nghĩ xong, Hàng Tiểu Ý hứng khởi chạy đi như radio quay, thấy Thiệu Thành Hi, vịn lấy anh thở dốc.

Thiệu Thành Hi vẫn đang nghĩ xem bắt đầu thế nào, dù sao chuyện con trai tối qua, Hàng Tiểu Ý sau đó tỉnh táo sẽ rất buồn, anh không muốn cô lúng túng, nếu cô mà tức, người chịu khổ là anh.

Nhưng không đợi anh nói, Hàng Tiểu Ý đã nói trước, dùng dùng kể từ đầu tới cuối câu chuyện lúc xế chiều, cuối cùng nhanh chóng cầm lấy tay áo Thiệu Thành Hi:

“Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, nhờ đứa trẻ kia là con của anh trai thì phải làm sao bây giờ?”

Thiệu Thành Hi nhìn sau lưng cô, mở cửa xe nhét cô vào trong: “Em đừng vội, chuyện còn chưa điều tra kỹ, em đừng tự dọa mình.”

Thiệu Thành Hi đi sang bên kia xe, Hàng Tiểu Ý trơ mắt nhìn anh: “Nếu như, em chỉ nói nếu như, bây giờ anh của em với Nhan Giai đang tốt như vậy, nếu để Nhan Giai biết...” Nghĩ đến cảnh tượng kia, Hàng Tiểu Ý rùng mình một cái.

Thiệu Thành Hi nghiêng người cài dây an toàn cho cô, thuận tay quay đầu của cô lại: “Em đừng vội, nghĩ thật kỹ, anh hai luôn chính chắn, sẽ không phạm sai lầm như vậy.”

Hàng Tiểu Ý cau mày nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Thiệu Thành Hi: “Chuyện này với chính chắn liên quan sao?”

Thiệu Thành Hi không nhận được, khóe môi giật giật, nhưng vẫn nhẫn nại giải thích cho cô: “Anh của em với cô ấy đã yêu nhau hơn ba năm, nếu không có chuyện gì xảy ra, hết lần này tới lần khác cuối cùng sao lại chia tay, trùng hợp như vậy sao? Hơn nữa, anh của em là một người đàn ông có trách nhiệm, không kết hôn sẽ không để cho cô ấy mang thai.”

Hàng Tiểu Ý khinh thường liếc mắt nhìn anh: “Lúc đàn ông tỉnh trùng lên não, vẫn nghĩ được những điều này sao?”

Thiệu Thành Hi không nhận được nhéo má cô: “Hàng Tiểu Ý, anh phát hiện ra em ở trước mặt anh càng ngày càng thoải mái rồi.”

Mặt Hàng Tiểu Ý đỏ lên, đẩy tay anh ra.

Thiệu Thành Hi đầy thâm ý nhìn cô, tiến đến trước mặt cô, cố ý hạ thấp giọng: “Thật ra, anh cũng là người đàn ông tỉnh trùng dễ lên não, lúc trước mỗi một lần có thể anh đều làm đủ biện pháp xuyên không trở về thành nam thần.”

Anh dùng giọng trầm thấp và ám ảnh nói với cô, Hàng Tiểu Ý giật mình, đánh anh: “Thiệu Thành Hi, anh có biết xấu hổ không, có biết xấu hổ không hả...”

Người này rất được, chỉ một lời không vừa ý liền nói vậy.

Thiệu Thành Hi cười cầm tay cô đưa đến bên miệng hôn một cái: “Tin anh, tin anh hai của em, không phải đàn ông nào cũng dùng nửa thân dưới để suy nghĩ đâu.”

Mặt Hàng Tiểu Ý đỏ lên: “Em không phải không tin anh, chỉ là anh biết rõ lúc ấy anh hai muốn kết hôn với Tô Như, nếu hai người muốn kết hôn, sinh em bé chẳng phải rất bình thường sao?”

Thiệu Thành Hi sờ đầu cô: “Bây giờ mọi chuyện đều không rõ ràng, em cũng đừng đoán mò, cũng đừng nói với anh hai em, nếu không thì, vốn không có việc gì sẽ bị em làm cho xảy ra chuyện đó.”

Hàng Tiểu Ý nghe xong cảm thấy rất khó chịu: “Nếu em không nhận được thì làm sao bây giờ?”

“Không nhận được? Không nhận được thì dễ lắm, bây giờ chúng ta đi thuê phòng, anh là một người đàn ông khỏe mạnh, lúc nào cũng có thể, con cháu rất nhiều.” Thiệu Thành Hi nói rất thỏa mái..

Hàng Tiểu Ý đã vô lực mà nôn khan, chỉ cảm thấy vô cùng bội phục Thiệu Thành Hi, ba xem đi ba xem đi, con cháu Ngu Công của ba đây, xem anh ấy xứng đáng không?

25. Chương 24-2

Edit: An Bi Nhi, Mẫu Tử Song Linh

Beta: Đào Sindy

Chiều hôm sau là ngày Hàng Vũ Hằng về nhà, chụp hình chế giễu anh đen hắc đi, theo lời mẹ Hàng thì anh giống như con Cầu Đản béo nhà Nhị Bàn ở sát vách.

Cầu Đản là một con chó, mẹ Hàng rất thích, nên được mẹ Hàng đánh giá như vậy, rõ ràng địa vị Hàng Vũ Hằng được nâng lên.

Hàng Vũ Hằng lần này định về vài ngày, sau khi trợ lý đưa anh về liền xin phép nghỉ vài ngày, sau đó rời đi.

Lần này Hàng Vũ Hằng, như đại gia, ngã chổng vó nằm trên ghế sa lon, tướng nằm cảm giác giống như Cầu Đản vậy.

Qua mấy giờ mẹ nhiệt tình đối với đứa con lâu rồi không trở về, sau đó, Hàng Vũ Hằng lại bắt đầu bị mẹ ghét bỏ.

“Thằng hai, mẹ vừa sửa lại ghế xô pha, con đừng nằm ở đó.”

“Thằng hai, con xách hành lý về phòng mình sửa soạn đi.”

“Thằng hai, không được vứt vỏ trái cây lung tung, nhặt nó vứt vào thùng rác đi...”

“Thằng hai...”

“Thằng hai...”

“Thằng hai...”

...

“Thằng hai, Thành Hi sắp đến, con xem nhà bữa bãi thì lo mà dọn đi..”

Hàng Vũ Hằng vẫn mắt đăm đăm tai ngơ, nghe câu cuối cùng, không để ý nói: “Thiệu Thành Hi đến thì đến, cũng không phải chưa từng đến, đúng rồi, anh ta tới làm gì, sao con không biết?”

Ba Hàng không vui cầm cái xẻng lao tới: “Thằng hai, con có biết không? Em con với Thiệu Thành Hi đang yêu nhau.”

Hàng Vũ Hằng không phụ sự mong đợi của mọi người thiếu chút nữa bị sặc nước chết.

“Ba nói gì ạ? Em con với Thiệu Thành Hi?” Ánh mắt Hàng Vũ Hằng trừng lớn như chuông đồng, đây không phải là chuyện hai năm trước sao?

Ba Hàng đương nhiên không biết Hàng Vũ Hằng đang nghĩ gì, vẫn tiếp tục chia sẻ tin tức cho anh: “Đứa nhỏ Thành Hi này rất tốt, con xem, cùng con lớn lên, hiểu chuyện hơn con, lại lanh lợi, đứng đắn, hào phóng, hơn nữa lại không kiêu ngạo không nóng nảy...”

Ba Hàng đặc biệt khen ngợi, cảm giác như con gái nhà mình kiếm được bảo vật.

“Chuyện này xảy ra lúc nào vậy...?”

Hàng Vũ Hằng nói xong, ba Hàng đã mang xẻng quay về phòng bếp, vừa lầm bầm: “Ba phải làm món sủi trường của mình là gà hấp bia.”

Nội tâm của Hàng Vũ Hằng như bị mèo cào, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, sao hai người lại thành một cặp?

Rốt cuộc là ai lừa ai?

Em gái anh đơn thuần như bé thỏ trắng, tám phần là Thiệu Thành Hi lừa gạt em gái anh.

Vứt bỏ hai lần còn chưa được, lần này muốn bỏ lần thứ ba sao?

Được lắm!

Thiệu Thành Hi mua rất nhiều quà, cùng Hàng Tiểu Ý cầm ra khỏi xe, đúng lúc gặp Hàng Vũ Tề trở về, ba người cùng nhau lên lầu.

Cửa thang máy mở, liền nhìn thấy cảnh tượng khiến người ta không thốt nên lời.

Hàng Vũ Hằng mặc áo trắng quần cộc, hai chân bắt chéo ngồi trên ghế, trong miệng ngậm điều thuốc, trong tay là hai mảnh sòng tiết côn, trợn mắt trừng Thiệu Thành Hi từ thang máy đi ra.

Hàng Vũ Tề nhú mày, đá anh một cái: “Cậu có làm gì sai không? Khiến cho Cậu Tử bày ra bộ dạng đáng sợ như vậy?”

Hàng Vũ Hằng đẩy anh ra, kéo Hàng Tiểu Ý ra đằng sau lưng, sòng tiết côn tới phía trước: “Thiệu Thành Hi, cậu tới đây, chúng ta nói chuyện.”

Hàng Tiểu Ý liếc mắt, lấy ra chìa khóa nhà, kéo Hàng Vũ Tề vào nhà, quay đầu nói một câu: “Hai người từ từ nói chuyện, không cần vội.”

Hàng Vũ Tề vẫn không yên lòng, Hàng Tiểu Ý không để ý nói: “Anh hai, anh không cần lo lắng, hai người bọn họ thường đùa nghịch, anh tránh xa một chút là được, khỏi ảnh hưởng đến người vô tội.”

Thiệu Thành Hi thấy cửa nhà trước mặt sắp đóng lại, để đồ trong tay xuống đất, nhíu mày: “Cậu muốn nói chuyện gì?”

“Cậu với em gái tôi xảy ra chuyện gì?” Hàng Vũ Hằng đi thẳng vào vấn đề.

“Có thể có chuyện gì chứ, là chuyện tình cảm!” Tôi muốn để cho cậu biết đã kết hôn rồi, nhưng cậu không được nhảy lều.

“Nói chuyện yêu đương? Hai người không phải đã chia tay rồi sao?”

“Đã chia tay, chúng tôi thành đôi hai lần, cũng chia tay hai lần, vì vậy lần thứ ba thành đôi cũng rất thuận lý thành chương mà.”

“Sau đó cũng thuận lý thành chương lần thứ ba chia tay sao?” Hàng Vũ Hằng nổi giận.

Thiệu Thành Hi nghiêng đầu liếc anh: “Hàng Vũ Hằng, cậu muốn khiêu khích chuyện gì?”

Hàng Vũ Hằng trừng mắt hừ một tiếng: “Thiệu Thành Hi, bỏ em gái tôi hai lần, còn muốn quang minh chính đại tới nhà tôi, mơ tưởng à.”

‘Bốp’ một tiếng, trên đầu Hàng Vũ Hằng đã bị tát trúng một phát, rụt cổ lại.

“Con cản ở đây làm gì?” Mẹ Hàng thấy Hàng Tiểu Ý và Hàng Vũ Tề đều đã vào, lại không thấy Thiệu Thành Hi, nghe ngoài cửa có tiếng nói chuyện, liền ra xem, không nghĩ đến lại bắt gặp một màn dọa người đến thế.

Thiệu Thành Hi vô cùng lễ phép chào mẹ Hàng: “Chào dì ạ”

Mẹ Hàng vui muốn điên lên: Đứa bé này, đừng khách sáo như vậy, nhanh, mau vào trong.” Không quên đập Hàng Vũ Hằng sang một bên, rồi dắt Thiệu Thành Hi vào nhà.

Thiệu Thành Hi không quên quay đầu lại tặng cho Hàng Vũ Hằng một ánh mắt kiêu ngạo.

Hàng Vũ Hằng thu cơn lại, cầm trong tay chưa bỏ ý định đi theo sau, dừng râu trừng mắt với Thiệu Thành Hi đang ngồi trên ghế sa lông: “Tôi là anh ba Tiểu Tiểu, cậu muốn kết hôn với em gái tôi trước hết phải qua cửa ải của tôi.”

“Bốp” một tiếng, mẹ Hàng trừng anh: “Lấy em gái con với con có liên quan à, con sẽ sinh con nấu cơm cho nó sao?”

“Con... Con là anh ba em ấy, đương con có quyền lên tiếng rồi.” Hàng Vũ Hằng sờ đầu, mỗi lần đều chuẩn xác đánh vào một chỗ, khó trách anh cảm thấy đầu anh không cân đối, là do não trái bị đánh mà thành.

“Tôi là mẹ của nó, còn chưa nói gì, đến phiên cậu lo sao?” Mẹ Hàng phát hỏa.

Hàng Vũ Hằng: “...”

Hoàn toàn thua cuộc.

“Thành Hi, cháu bỏ qua cho đứa con trai ‘thiếu não’ của dì nhé.” Mẹ Hàng đối với Thiệu Thành Hi vô cùng dịu dàng.

“Không sao đâu dì cháu và Vũ Hằng làm bạn lâu thế, cháu không ngại.” Nói cách khác, anh ấy ‘thiếu não’ anh đã sớm biết.

Hàng Vũ Hằng trừng mắt, liếc anh, giả bộ, anh lại giả bộ.

“Thành Hi à, Tiểu Tiểu nhà chúng ta được cưng chiều từ bé, nên khó tránh khỏi có tính ‘đại tiểu thư’, con nhất định phải khoan dung nó.” Mẹ Hàng bắt đầu diễn phim truyền hình về lời thoại chuẩn giữa mẹ vợ và con rể.

Thiệu Thành Hi trước mặt trưởng bối, chính chắn lễ phép, hào hoa phong nhã, ba mẹ Hàng nói gì, anh đều có thể tiếp lời, khiến ba mẹ Hàng mở cờ trong bụng.

Ba mẹ Hàng càng nhìn càng hài lòng.

Hàng Tiểu Ý đứng cách đó không xa, âm thầm nôn khan, quá gian xảo.

Hàng Vũ Hằng bị ‘bơ’, hừ hừ, dẫn Hàng Tiểu Ý sang một bên, nhỏ giọng nói: “Tiểu Tiểu, thật sự em không ngại chuyện anh ta đá em hai lần, vì sao anh ta lại bỏ em? Có phải đã thích cô gái khác? Em đừng sợ, nói với anh ba, anh ba thay em giải quyết.”

Hàng Tiểu Ý im lặng nhìn đèn treo trên trần, cô không muốn nói rõ với anh, nếu không anh ba có thể đem cả nhà này lật lên.

“Anh ba, em nói lại lần nữa, là em chia tay Thiệu Thành Hi, không phải anh ấy chia tay em, anh hiểu chứ?” Hàng Tiểu Ý nói rất nghiêm túc.

Lời này Thiệu Thành Hi từng nói mấy lần, Hàng Vũ Hằng đến giờ vẫn không tin, lần này Hàng Tiểu Ý nói nghiêm túc như vậy, anh có chút dao động::Em nói thật à? Là em chia tay anh ta, tại sao?”

Hàng Tiểu Ý thở dài: “Anh ba, hai người nói chuyện yêu đương, chia tay rồi quay lại là chuyện bình thường, vả lại nguyên nhân là do em, không liên quan đến Thiệu Thành Hi, em đã trưởng thành, em tự có tiêu chuẩn nhìn người của bản thân, không tính chuyện anh làm bạn cùng Thiệu Thành Hi lâu như thế, chẳng lẽ anh không rõ anh ấy?”

Hàng Vũ Hằng liếc mắt, bạn bè là bạn bè, đàn ông là đàn ông, trước mặt con gái lại là chuyện khác.

Hàng Vũ Hằng chép miệng: “Được rồi, lần này tha cho anh ta, nếu như em nói thật, với tư cách là bạn của Thiệu Thành Hi cũng nên nói vài lời, Thiệu Thành Hi đã xin lỗi em rồi, em còn chia tay anh ấy, thậm chí đến hai lần, em đốt đèn lòng đi mòn gót tìm một người thế đã hiếm, vậy còn chia tay sao?”

Hàng Tiểu Ý không thể nhịn được nữa, trước kia cô luôn buồn bực, sao Thiệu Thành Hi và Hàng Vũ Hằng có thể trở thành bạn được, vì tính cách hai người quá khác biệt, nhưng giờ cô đã hiểu, có thể thành bạn là do hai người bên trong đều thối như nhau.

“Anh tự lo cho bản thân mình trước đi, yên bình có một cô bạn gái, đừng thay bạn gái mới như thay áo vậy, đồ củ cải lằng nhằng.” Nghĩ đến Đồng Tâm, Hàng Tiểu Ý cực kì tức giận, tại sao Đồng Tâm lại yêu một người như vậy, ngoại trừ bản mặt ra thì chẳng còn gì khác.

Hàng Vũ Hằng nhìn vẻ khinh thường trên mặt Hàng Tiểu Ý, trừng mắt, “Hàng Tiểu Ý, anh quen bạn gái là hoàn toàn đúng với pháp luật, thấy thích thì làm quen, nếu không thích nữa thì chia tay, anh không ăn trộm cũng không ăn cướp, ánh mắt của em kiểu gì vậy?”

“Vậy anh nói xem mấy năm nay anh quen bao nhiêu bạn gái rồi, cách vài ngày lại đổi một người, cách vài ngày lại đổi một người, anh thật sự thích họ sao? Chắc chắn nếu đi trên đường mà gặp mặt, anh cũng không nhận ra những cô bạn gái cũ của mình nhỉ? Lại càng không thể nhớ ra tên của họ rồi.”

Hàng Vũ Hằng bị cô đập lên chân đau, thoáng chốc nâng cao giọng nói, “Hàng Tiểu Ý, coi như anh chọc giận em đi, đàn ông có mấy ai không có nhiều bạn gái, em nghĩ Thiệu Thành Hi hoàn hảo sao, lúc học cấp ba cậu ta vẫn thầm mến một bạn nữ sinh học cùng trường, mãi đến khi lên đại học vẫn chưa quên người ta đấy.”

Chuyện này, cả nhà đều im phăng phắc, ba mẹ Hàng đang hưng phấn nói chuyện cùng với Thiệu Thành Hi, cả ba người đều quay lại nhìn anh, Hàng Vũ Tề đi tắm vừa trở lại, đang dùng khăn lau tóc, nghe Hàng Vũ Hằng nói những lời đáng đánh đó, liền vò khăn mặt rồi ném thẳng vào mặt anh.

Hàng Vũ Hằng vừa nói xong liền hối hận, anh cũng không cố ý mà, anh cũng không cố ý, anh chỉ thuận miệng, thuận miệng thôi....

“Chuyện này, chuyện này, anh về phòng trước, tự kiểm điểm bản thân...” Hàng Vũ Hằng dùng khăn che mặt, chuẩn bị chuẩn đi.

Mẹ Hàng đập vào đầu anh một cái, tức giận nói, “Mau đi ăn cơm.” Chỉ số thông minh của nó như vậy, thật sự không thể cải thiện được sao?

“Đi ăn cơm, đi ăn cơm thôi.” Ba Hàng gọi Thiệu Thành Hi.

Ba mẹ Hàng cũng không quan tâm đến những gì Hàng Vũ Hằng nói, khi còn học cấp 3, chỉ là chúng nó nói vui thôi mà, dù sao mọi việc cũng đã qua rồi.

Hàng Vũ Tề nhìn Hàng Tiểu Ý, bước đến vỗ vai cô, nhỏ giọng nói, “Tiểu Tiểu, chuyện của thời cấp 3, không nên quan tâm nữa.”

Hàng Tiểu Ý bĩu môi, cô cũng không phản ứng quá mạnh, Hàng Vũ Tề cũng nhẹ nhõm, ai cũng có tình cảm thời thiếu niên, huống chi đây là chuyện hồi cấp 3 rồi.

Hàng Tiểu Ý hung dữ lườm Thiệu Thành Hi, không thèm nói gì, bận rộn đi dọn thức ăn.

Thiệu Thành Hi còn bày ra vẻ mặt thản nhiên, giúp dọn bát đĩa, Hàng Tiểu Ý liếc trộm anh một cái, bị Thiệu Thành Hi phát hiện, mắt hai người cách bàn ăn giao nhau ba giây đồng hồ.

Hàng Tiểu Ý: Em không quan tâm.

Thiệu Thành Hi: Em nói em không quan tâm, vậy thì đừng hỏi, em nghĩ gì đều hiện lên mặt kìa.

Hàng Tiểu Ý hừ một tiếng, khi học cấp 3 yêu đơn phương nữ sinh người ta, từ ánh mắt đầu tiên sao? Bắt đầu từ năm lớp 11 sao? Bắt đầu từ cấp 3 sao? Cho dù lên đại học vẫn không quên được người ta, anh quen cô vào năm 2 Đại học, nếu như vậy, phần lớn là anh yêu đơn phương nữ sinh kia bốn năm, tận bốn năm nha....

Bữa tối này ăn đặc biệt hài hoà, cũng đặc biệt quý dị, Hàng Tiểu Ý gấp cho Hàng Vũ Hằng một núi đồ ăn, Hàng Vũ Hằng không ăn được nhiều nên muốn nhổ ra, nhưng tự biết mình đuối lý, không dám không ăn.

Ăn xong bữa cơm, người một nhà ngồi một chỗ nói chuyện, cũng đã khá muộn, Thiệu Thành Hi đứng dậy tạm biệt mọi người, Hàng Tiểu Ý liền xuống lầu tiễn anh.

Hai người đang ở trong thang máy, Thiệu Thành Hi nói: “Anh thu thập chút tin tức về bất động sản, nếu em rảnh thì nhìn qua đi, chọn mấy ngôi nhà mình thích, đợi anh có thời gian, chúng ta cùng đi xem, trước tiên phải xem phòng ngủ, đừng chọn phòng xấu đến mức làm anh sợ!”

Hàng Tiểu Ý nghe vậy liền nghiêng đầu nhìn anh, thấy anh cũng đang ngẩng nhìn mình, đôi mắt đen tĩnh mịch, Hàng Tiểu Ý gật đầu, “Quyết định vậy đi, nhưng mà anh thích quét dọn vệ sinh sao?”

“Hả?” Thiệu Thành Hi ít khi không hiểu ý người khác hỏi.

“Nếu anh thích quét dọn vệ sinh, em sẽ chọn căn nhà lớn một chút, nếu không thì chúng ta chọn cái nhỏ hơn, dù sao em cũng không thích nhà bị bẩn.” Hàng Tiểu Ý dịu dàng giải thích.

Khoé miệng Thiệu Thành Hi không nhịn được cong lên, sờ đầu cô, “Không sao, chọn cái lớn một chút, bình thường rảnh rồi không có việc gì làm, chơi bài với anh ba, nếu thua thì bắt cậu ta quét dọn vệ sinh cho chúng ta một tháng, được không?”

Hàng Tiểu Ý chớp được thời cơ, ngón trở mảnh khảnh chỉ vào anh: “Thiệu Thành Hi, anh thừa nhận đi, anh đang trả thù anh ba, trả thù anh ấy nói ra bí mật của anh.”

Hai người bước đến cạnh chiếc xe, Thiệu Thành Hi dựa người vào thân xe, cúi đầu nhìn cô, ánh mắt mang theo vui vẻ khi trêu chọc cô, trầm thấp nói: “Tiểu Tiểu, có phải em cực kỳ tò mò chuyện về nữ sinh kia không?”

“Em không tò mò, ai cũng có người mình yêu đơn phương, em cũng từng thích các nam sinh khác rồi.” Thật sự cô chưa từng thích nam sinh nào cả, ngược lại cô rất muốn đẩy, nhưng cô phải thích loại nam sinh nào? Anh hai cô trưởng thành chừng chặc, dịu dàng cẩn thận, tuy rằng anh ba cô không có đầu óc, nhưng vẫn còn bộ mặt đẹp trai, mỗi ngày đều tiếp xúc với hai người đàn ông như vậy, cô phải thích loại nam sinh nào đây? Có bao nhiêu nam sinh có thể so sánh với hai người đàn ông nhà cô?

Nhiều năm như vậy, cô cũng chỉ thích mỗi Thiệu Thành Hi.

“Thật sao? Vậy coi như chuyện này kết thúc ở đây, anh về nhà, em lên đi.” Thiệu Thành Hi làm bộ mở cửa muốn lên xe.

Hàng Tiểu Ý liền kéo tay anh, vẻ mặt nịnh nọt tươi cười, giọng nói càng thêm dịu dàng, “Em không muốn hỏi, chỉ tò mò một chút thôi mà, tại sao anh lại thích cô ấy mà lại không theo đuổi, vì sao hai người lại không ở cùng một chỗ?” Cũng may không ở cùng một chỗ, bằng không thì sao còn chuyện tình của cô chứ.

Thiệu Thành Hi lại dựa vào thân xe, nhướn lông mày nhìn cô: “Thật sự em không muốn biết? Không ăn giấm? Khi nghe xong nhất định tối nay đừng mất ngủ.”

Hàng Tiểu Ý nghe xong, lại do dự, gãi đầu, không quyết định được, “Rốt cuộc là em có nên nghe hay không vậy?”

Thiệu Thành Hi cười lớn, ôm chặt cô trong ngực, cúi đầu hôn môi cô, sau đó dúi đầu cô vào trong ngực mình, bắt cô nghe.

“Lúc đó anh đang học năm cuối cấp ba...”

Cấp ba đến năm hai Đại học, hai năm, hoàn hảo, hoàn hảo, Hàng Tiểu Ý thở phào nhẹ nhõm.

“Mỗi ngày lúc ăn cơm tối, trường học lại phát loa có giọng nói của một cô bé đang đọc Thư Đình - Ý Chí Của Cây Sồi, giọng nói của cô bé đó rất dịu dàng, rất mềm mại, giống như gió nhẹ nhàng thổi trong động Phong Linh, thanh thúy nhưng lưu lại dư vị, khiến cho người ta nghe một lần thì không bao giờ quên.” Bàn tay to lớn của Thiệu Thành Hi nhẹ nhàng mơn trớn tóc Hàng Tiểu Ý, giọng nói cực kì dịu dàng.

Hàng Tiểu Ý không nhịn được dùng sức nhéo eo anh một cái, nhu tình này không biết là dành cho cô hay cô bé kia đấy.

“Sau đó thì sao?” Giọng nói Hàng Tiểu Ý cứng nhắc, cô vốn cho rằng thời điểm anh học cấp 3, chẳng qua đó chỉ là mối tình đầu, ai mà chả có vài người mình đơn phương, cho nên cô cũng coi chuyện này là chuyện cười, cười cười cho qua, nhưng hoá ra không phải, từ trong miệng anh nghe được về một cô gái khác, cô ăn dấm chua rồi.

Lúc thực hiện tiết mục phát thanh, cô đã từng nói, là một cô gái tốt không nên hỏi người đàn ông của mình quá nhiều, chỉ cần biết về sau anh ta đối xử với mình thế nào là được rồi, vì khi đã hiểu rõ anh ta thì sẽ tổn thương bản thân, cách làm sáng suốt nhất là trước khi bị tổn thương thì cố tránh né nó.

Thế nhưng từ khi bắt đầu, anh cũng không phát hiện ra cô đã ghen, vì vậy Hàng Tiểu Ý lựa chọn nghe tiếp.

“Sau đó, không có sau đó nữa rồi...”

“Hả? Kết thúc như vậy sao?” Hàng Tiểu Ý từ trong lồng ngực anh ngẩng đầu lên.

“Ừ, anh thích giọng nói của cô ấy, về sau tốt nghiệp cấp ba anh liền đi học đại học.”

“Anh không biết cô ấy, cũng chưa thấy mặt, chỉ vì giọng nói mà thích cô ấy một thời gian dài như vậy?” Hàng Tiểu Ý cảm thấy đầu óc mình chưa đủ dùng.

Thiệu Thành Hi yếu ớt lắc đầu, “Cũng không phải, trước khi tốt nghiệp, anh đã nhìn trộm cô ấy một lần rồi, dù sao cũng không thể không có ý muốn đó.”

Hiện tại Hàng Tiểu Ý cũng không có thời gian ghen tuông, cực kì tò mò: “Vậy sau đó thì sao?”

“Sau đó, anh gặp được em.”

Được rồi, hoá ra cô chính là cô bé đó.

Thiệu Thành Hi vuốt ve mặt cô, “Anh đã nói chuyện của anh rồi, em có muốn nói về nam sinh em thầm mến chứ không?”

Hàng Tiểu Ý cười híp mắt: “Muốn, đương nhiên là muốn.”

“Nam sinh mà em thích thực ra lớn lên trông rất giống anh, đáng tiếc anh ta không thích em, sau đó em gặp anh, thấy anh rất giống anh ta, em liền theo đuổi anh, sao đó ở cùng với anh, có một câu nói... nói như thế nào nhỉ, hình như là về sau ta yêu người cũng chỉ vì người giống người, đúng, về sau em yêu anh vì anh giống anh ta.” Hàng Tiểu Ý nói mang theo vẻ đau đớn vì tình yêu, giọng nói của cô vốn đã mềm mại êm tai giống như khi phát tiết mục, giống như đang kể lại sự thật vậy.

Thiệu Thành Hi nghiêng đầu che giấu sự vui vẻ, sau đó thở dài: "Tiểu Tiểu, hôm nay thật sự là một đêm tẻ nhạt, hay chúng ta đều trở về tiến vào mộng đẹp, em mơ về nam sinh đó, anh mơ về cô bé kia, em thấy thế nào?"

Hàng Tiểu Ý biết rõ anh đang đùa giỡn cô, liếc liếc anh rồi không thèm quay đầu lại bước lên lầu.

Thiệu Thành Hi vẫn đứng ở đó, cười trầm thấp.

Nếu như em yêu anh

Nhất định không giống như leo cây sồi.

Để anh mượn cành cao mà khoe khoang bản thân.

Nếu như em yêu anh.

Nhất định không học thói si tình của chim chóc.

Không giống như nguồn nước

Mỗi năm mang đến nguồn nước mát lạnh ngọt ngào

...

Em cùng anh đứng dưới cây bông gòn

Cây là hình ảnh đôi ta đứng chung một chỗ

Rễ, nắm chặt nhau dưới lòng đất.

Lá, chạm vào nhau trong mây

...

Năm đó, giọng bé gái lọt vào tai anh, thì đã định sẽ ràng buộc bên nhau cả đời này.

26. Chương 25

Edit: Mẫu Tử Song Linh

Beta: An Bi Nhi

Hàng Tiểu Ý bĩu môi nhìn lên, tuy ngoài miệng cô nói không quan tâm, nhưng thực ra trong lòng lại rất để ý đấy.

Vừa bước ra khỏi thang máy, thì đã nghe thấy tiếng ồn ào trong nhà, không cần nghĩ cũng biết là do Hàng Vũ Hằng gây ra.

Quả nhiên, Hàng Tiểu Ý vừa bước vào cửa, liền nghe thấy Hàng Vũ Hằng hét lớn: "Hôm nay tâm trạng con không tốt, sẽ không ngủ chung giường với anh hai, mọi người để anh ấy ngủ ở sofa đi."

Hàng Tiểu Ý liếc nhìn, vấn đề này từ hai năm trước khi chuyển vào nhà đã bắt đầu rồi, chỉ cần anh ba về nhà, phải náo loạn một trận.

Lúc ấy gia đình không có tiền, đành phải mua ngôi nhà có ba phòng ngủ và hai phòng làm việc, cha mẹ Hàng để Hàng Tiểu Ý ở phòng ngủ chính, bên trong có toilet riêng, bởi vì cô là con gái, dùng chung toilet với hai anh trai rất bất tiện, cha mẹ Hàng thì ngủ ở cái phòng rộng hơn một chút, phòng ngủ nhỏ nhất thì dành cho Hàng Vũ Tề và Hàng Vũ Hằng.

Vốn định mua hai cái giường, nhưng bởi vì căn phòng quá nhỏ, nên mua cái giường lớn hơn chút, nhưng mà Hàng Vũ Hằng thường xuyên vắng nhà, một năm cũng chỉ trở về được một hai lần, vì thế nên ở chung một phòng, ngủ chung một giường cũng không phải vấn đề lớn.

Nhưng mỗi khi Hàng Vũ Hằng trở về nhà, bởi vì vấn đề giường ngủ mà lại nhất định phải âm ỉ một trận.

“Anh hai, đến đây, chúng ta đánh một trận, anh thắng, mình anh độc chiếm cả cái giường, em thắng, anh nhường phòng ngủ lại.” Hàng Vũ Hằng mặc chiếc quần cộc hoa giống như con gà trống lớn ra chiến trường.

Hàng Vũ Tề khinh thường không chấp vật anh, ngồi một chỗ thản nhiên ăn hoa quả, Hàng Tiểu Ý đi tới, liếc hần một cái: “Anh ba, đến đây, hai ta nói chuyện một chút.”

“Nói chuyện gì?” Hàng Vũ Hằng đề phòng nhìn cô.

“Anh thử nói xem?” Hàng Tiểu Ý cười có chút âm trầm.

Trong nháy mắt Hàng Vũ Hằng liền hiểu rõ, thoát cái đã trốn sau lưng Hàng Vũ Tề, thò đầu ra từ sau lưng hần, vẻ mặt đáng thương: “Em gái nhỏ, anh không phải cố ý, anh sai rồi, anh sai rồi...”

Mẹ Hàng bưng một ly sữa bò nóng tới, vẻ mặt tươi cười: “Nào, thằng ba, uống sữa tươi đi.”

Hàng Vũ Hằng chịu không nổi, quay đầu: “Con không thích uống sữa tươi, con không uống đâu.”

Hàng Tiểu Ý ghen tị nói: “Mẹ, tại sao con và anh hai lại không có?”

Mẹ Hàng đặc biệt dịu dàng đi tới nhéo lỗ tai Hàng Vũ Hằng rồi nói: “Mỗi ngày hai đứa đều xuất hiện trước mắt mẹ, mỗi ngày đều có cơ hội nhìn thấy tình thương của mẹ, đương nhiên mẹ không thể đối xử bất công, phải đặc biệt yêu mến trẻ con, đúng không? Thôi không nói nữa, sữa tươi làm trí óc thông minh hơn, thằng ba mau bồi bổ đầu óc thôi.”

Dưới đôi mắt dịu dàng đến chết người của mẹ Hàng, Hàng Vũ Hằng đành phải uống sữa, không khác gì thuốc độc đối với anh, mẹ Hàng vỗ vỗ khuôn mặt đen như than của anh, thở dài nói: “Lúc nào con xuất hiện trên TV cũng là khuôn mặt tuần tú, con xem xem, trên TV mặt con trắng bao nhiêu, so sánh với bây giờ, thật là.... Một lời khó nói hết....”

Hàng Vũ Hằng tuân hai dòng lệ nóng, ôm chầm lấy mẹ Hàng: “Mẹ là mẹ ruột của con đó, hay tối nay mẹ để cho anh hai ngủ ở phòng khách nhé?”

Mẹ Hàng vỗ đầu anh: “Đêm nay con ngủ cùng mẹ đi, đã rất lâu rồi mẹ không ôm con cùng ngủ, mẹ vẫn luôn đặc biệt nhớ tới lúc con còn bé thân thiết với mẹ bao nhiêu, nghe lời mẹ, con trai, ngủ cùng mẹ đi....”

Hàng Vũ Hằng sợ đến mức nhảy về sau ba bước, nói năng lộn xộn: “Chuyện đó, chuyện đó, con đi ngủ trước đây, mau đi ngủ, anh hai, anh hai, mau mau, đi ngủ thôi....”

Hàng Vũ Tề cố nhịn cười, lập tức bật ngón cái với mẹ Hàng: “Mẹ, quá tuyệt...”

Mẹ Hàng khinh thường nhún mày, kiêu ngạo rời đi.

Cha Hàng bĩu môi, đi sau lưng mẹ Hàng nhỏ giọng nói: “Khoa trương.”

Hàng Tiểu Ý nở nụ cười, chúc ngủ ngon Hàng Vũ Tề xong rồi trở về phòng ngủ, khi đi ngang qua phòng ngủ của Hàng Vũ Tề, cô thấy Hàng Vũ Hằng khoanh hai chân nghênh ngang nằm trên giường ăn khoai tây chiên, chiếm hết cả cái giường, vụn khoai tây chiên còn vung vãi khắp giường, Hàng Tiểu Ý lắc đầu, mặc niệm ba giây vì anh.

Quả nhiên ba phút sau, căn phòng bên cạnh vang lên tiếng kêu như heo chọc tiết, hai người giằng co ba phút.

Hàng Tiểu Ý lăn qua lăn lại trên giường, trong lòng giống như là bị mèo cào, rõ ràng biết là Thiệu Thành Hi cố ý, cố ý nói cho cô nghe, cố ý làm cho cô mất ngủ.

Cũng không biết qua bao lâu, Hàng Tiểu Ý một chút buồn ngủ cũng không có, bên ngoài cửa sổ sét bắt đầu đánh, sau đó mưa to âm ỉ trút xuống, giống như còn kèm theo cả mưa đá, nện vào cửa kính kêu leng keng như bản giao hưởng hỗn loạn.

Cùng với tiếng mưa rơi, mí mắt Hàng Tiểu Ý ngày càng nặng, sau đó hỗn loạn đi vào giấc ngủ.

Buổi sáng khi tỉnh lại, mưa đã tạnh nhưng bầu trời vẫn âm u, mây đen dày đặc, dường như lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Bên ngoài cha mẹ Hàng đã thức dậy làm bữa sáng, sau khi rửa mặt Hàng Tiểu Ý mở cửa phòng, Hàng Vũ Tề đã rời giường, đang bưng bữa sáng ra bàn.

“Cha mẹ sớm, anh hai sớm.” Hàng Tiểu Ý nói, lại nhìn căn phòng ngay bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Anh ba vẫn đang ngủ sao?”

“Ừ.” Hàng Vũ Tề gật đầu “Chắc là do quay phim nên mệt, dính lấy cái giường ngủ giống như heo, tối qua có sét đánh cũng không tỉnh.”

Hàng Tiểu Ý cười: “Anh không nhân cơ hội anh ấy đang ngủ mà đạp xuống giường sao?”

Hàng Vũ Tề chỉ cười: “Bây giờ nó không ngốc nữa rồi, đề phòng anh đạp nó xuống giường, lúc ngủ nó liều mạng bám lấy đầu giường, cổ gối cũng không ra.”

Mẹ Hàng đi ra từ phòng bếp, nhìn Hàng Tiểu Ý ăn mặc chỉnh tề, hơi thắc mắc hỏi: “Tiểu Tiểu, sáng nay con ra ngoài sao?”

Hàng Tiểu Ý gật đầu, ngồi xuống bên bàn cơm: “Vâng, tiết mục của con có chút thay đổi, sửa thành phát vào lúc năm giờ chiều, mấy ngày nay muốn họp để chuẩn bị trước.”

Mẹ Hàng gật đầu: “Được rồi, dù sao anh hai con cũng tiện đường, để nó đưa con đi làm, bên ngoài trời cũng sắp mưa rồi, nhớ mang theo dù.”

“Em gái nhỏ, anh đưa em đi.”

Hàng Tiểu Ý nghe được câu đó thì quay đầu lại, liền thấy Hàng Vũ Hằng đang dựa vào khung cửa, đôi mắt mông lung, tóc rối bù như ổ gà.

“Anh ngủ thêm chút nữa đi, anh hai đưa em đi là được rồi.”

Hàng Vũ Hằng lão đảo đi tới, đặt mông ngồi trên ghế: “Anh đưa em đi, anh được đền bù tổn thất vì khuyết điểm của mình, anh còn phải tìm Thiệu Thành Hi.”

“Anh tìm Thiệu Thành Hi làm gì?” Hàng Tiểu Ý mức cho hắn thêm chén cháo nữa.

Hàng Vũ Hằng cầm lấy một cái bánh tiêu, cắn một cái, mơ hồ nói: “Sao vậy, hắn hẹn trước với em sao?”

Hàng Tiểu Ý tức giận bịt miệng hắn lại, dùng hết sức nhét bánh quẩy vào miệng hắn: “Tìm, tìm, anh đi đi, không ai cần...”

Ăn bữa sáng xong, ba người cùng đi từ nhà ra, Hàng Vũ Tề đến công ty, Hàng Vũ Hằng đưa Hàng Tiểu Ý đi làm, bầu trời vẫn đen, đã tám giờ sáng rồi mà vẫn phải mở đèn lớn mới thấy rõ đường đi.

Hàng Vũ Hằng đi cực kì chậm, khi đến đài phát thanh cũng đã là gần chín giờ, Hàng Vũ Hằng nhìn cả một đoạn đường dài, rốt cuộc cũng mở miệng: “Tiểu Tiểu, thực sự xin lỗi, đêm qua anh ba không cố ý, anh với Thiệu Thành Hi quen nhau đã lâu, liền không suy nghĩ mà nói ra, kỳ thật anh không nói khoa trương như vậy, em đừng giận anh ba, anh ba hi vọng em và Thiệu Thành Hi có thể chung sống hạnh phúc.”

Hàng Tiểu Ý cười như không cười liếc hắn, Hàng Vũ Hằng liền sờ sờ chóp mũi, cực kì lúng túng, cuối cùng Hàng Tiểu Ý cũng không nhận được mà cười thành tiếng: “Được rồi, anh ba, em giận anh khi nào?”

Hàng Vũ Hằng ngẫm nghĩ một chút, từ nhỏ đến lớn, đúng là Hàng Tiểu Ý chưa chính thức giận anh lần nào, tuy là như thế nhưng vẫn không nhận được mà dặn dò: “Vậy em nhất định không được giận Thiệu Thành Hi, chuyện thời cấp 3, cũng đã qua rất lâu rồi, em ngàn vạn lần đừng giận đối hắn.” Nếu quả thật việc này xảy ra, Thiệu Thành Hi nhất định sẽ không tha cho anh.

Hàng Tiểu Ý cười, gật đầu: “Tất nhiên rồi, em gái của anh luôn thiện lương hào phóng, sao lại có thể không hiểu chuyện như thế.” Làm sao có thể buông tha anh như vậy, vốn chút chuyện nhỏ này không là gì, là Thiệu Thành Hi phải bị ngược đãi một chút, cô vẫn nhớ lúc anh cứ như vậy mà dục dằng thăm mền nữ sinh trước mặt cô, nếu cho qua, phải xin lỗi vì khiến anh ‘Một phen khổ tâm’ rồi.

*

Hàng Tiểu Ý mở một ngày hội, mưa to cũng liên tiếp trút xuống cả ngày, thời sự đưa tin trận mưa này là trận to nhất trong lịch sử mấy năm gần đây, rất nhiều địa phương phải gánh chịu hậu quả, tất cả bị nước nhấn chìm rồi.

Lúc bốn giờ chiều, Thiệu Thành Hi gọi điện thoại hỏi cô khi nào tan ca, Hàng Tiểu Ý nhìn bầu trời tối tăm bên ngoài, tối nay nhất định là không thể phát sóng trực tiếp rồi, tính toán thời gian quảng cáo, liền nói với anh là có thể tan ca sớm, Thiệu Thành Hi nói cô ở nguyên chỗ làm việc đợi anh đến đón cô, không được đi đâu cả.

Lúc Hàng Tiểu Ý tan ca đã là bảy giờ tối, bên ngoài mưa to càng to hơn, đường đi còn nhìn không rõ, Hàng Tiểu Ý đứng đợi ở đại sảnh bên ngoài, nhìn ngó xung quanh, trên đường không có chiếc xe nào cả, nước ngập đến giữa bắp chân rồi, mưa to không nhìn thấy rõ đường đi, gió thổi vù vù rất mạnh, làm hàng đại thụ rào rào chuyển động, giống như muốn phá huỷ tất cả.

Hàng Tiểu Ý rùng mình một cái, lấy điện thoại từ ví tiền ra, muốn gọi cho Thiệu Thành Hi.

Một bóng đen từ trong mưa bụi chạy đến phía cô, “Tiểu Tiểu...”

Hàng Tiểu Ý vừa kinh ngạc vừa vui mừng nhìn, người chạy ướt từ đầu đến chân, nước tí tách nhỏ giọt, Hàng Tiểu Ý vội vàng lấy khăn tay lau nước mưa trên mặt anh, đau lòng nói, “Mưa lớn như vậy anh đến đây kiểu gì?”

Thiệu Thành Hi mở cái túi được buộc kín anh mang theo, lấy một cái áo choàng từ bên trong ra, khoác lên người cô, “Anh sợ buổi tối sẽ mưa lớn, không đi được, em ở đây một mình sẽ sợ hãi, vì vậy buổi chiều lúc gọi điện cho em, nhân lúc mưa còn nhỏ đã tới.”

Hàng Tiểu Ý sững sờ: “Anh một mực đợi em ở đây hơn hai tiếng đồng hồ?”

“Anh đợi ở trong xe, không đứng dưới mưa, anh không bị ướt.” Thiệu Thành Hi nhéo má cô, nở nụ cười: “Đưa tay ra nào, mặc quần áo vào, đừng để gió lạnh làm bị cảm.”

Hàng Tiểu Ý cúi đầu, nhỏ giọng nói một câu: “Tên ướt.” Nói xong cởi quần áo ra: “Quần áo em không bị ướt, em không lạnh, anh mặc vào đi.”

Thiệu Thành Hi nắm lấy tay cô, dùng giọng kiên quyết nói: “Mau mặc vào.”

Hàng Tiểu Ý không thay đổi được anh, đành phải mặc quần áo vào.

Thiệu Thành Hi nhìn bầu trời càng lúc càng mưa to: “Không thể đi xe bây giờ được, đằng kia có một khách sạn, chúng ta đành phải ở đó một đêm thôi.”

Hàng Tiểu Ý cũng biết thời tiết như vậy không thể dùng xe được, rất dễ xảy ra chuyện, liền gật đầu: “Được.”

Gió lớn giống như muốn thổi bay con người, dĩ nhiên là không thể thổi được, Thiệu Thành Hi cởi áo khoác của âu phục ra rồi trùm lên đầu cô, sau đó ôm chặt cô trong ngực: “Chúng ta cùng chạy.”

Hàng Tiểu Ý đáp: “Được.”

Gió lớn xen lẫn mưa, liên tục đập vào mặt đau rất, mắt cũng không mở ra được, một bàn tay to lớn lau đi nước mưa trên khuôn mặt cô, bàn tay lớn của anh đặt trên trán cô, che cho nước mưa không rơi vào mắt cô, để cô có thể chống đỡ với gió lớn mưa to, trên đầu của cô mở ra một mảnh trời, che chắn cô khỏi tất cả sợ hãi, chỉ cần ở bên con người này, cô mới cảm thấy an toàn.

27. Chương 26

Edit: Độc Bá Thiên + Mẫu Tử Song Linh

Beta: Mẫu Tử Song Linh

Hai người chạy một đường vào trong khách sạn, Thiệu Thành Hi liền cởi áo choàng ở trên đầu Hàng Tiểu Ý, lấy tay lau nước mưa trên mặt cô: “Lạnh không?”

Hàng Tiểu Ý lắc đầu: “Không lạnh.” Đồng thời cũng lau nước mưa trên mặt anh.

Nhân viên khách sạn lập tức nghênh đón: “Hai vị muốn nghỉ lại đây?”

Thiệu Thành Hi nhìn cô: “Không ngủ thì đến đây làm gì? Ăn cơm sao?”

Nhân viên khách sạn sững sờ: “...”

Hàng Tiểu Ý trừng mắt với anh, nhìn nhân viên kia cười: “Xin lỗi, cho hỏi còn phòng không?”

“...Còn, mời hai vị đến quầy lễ tân đăng kí phòng.”

Nhân viên dẫn hai người tới quầy lễ tân, nhân viên lễ tân mỉm cười hỏi: “Hai vị muốn thuê phòng loại nào, mời xuất trình chứng minh thư.”

Thiệu Thành Hi móc từ túi áo ra ví tiền ướm sững, từ bên trong lấy ra thẻ quẹt và chứng minh thư đưa cho nhân viên lễ tân: “Tôi muốn một phòng có giường lớn.”

Nhân viên lễ tân nhận chứng minh thư xem qua, nhìn sang Hàng Tiểu Ý, cẩn thận hỏi: “Xin hỏi cô có chứng minh thư không?”

Hàng Tiểu Ý hơi kinh ngạc: “Có.” Sau đó mở ví tiền tìm chứng minh thư cho nhân viên xem, cô tưởng là khách sạn chỉ cần chứng minh thư của một người thôi chứ.

Bàn tay lớn của anh ngăn hành động của cô lại, giọng nói lạnh như băng: “Các vị có ý gì đây?”

Nhân viên lễ tân bị Thiệu Thành Hi nhìn có chút sợ hãi, nhưng vẫn can đảm nói: “Anh không nên hiểu lầm, chúng tôi không có ý gì đâu, chỉ là thủ tục bình thường là phải xem chứng minh thư chút thôi mà.”

Hàng Tiểu Ý giật ống tay áo của anh, nhỏ giọng nói: “Nhìn đi, anh gấp cái gì.”

Thiệu Thành Hi nhìn quần áo ướm sững của cô, không lên tiếng.

Hàng Tiểu Ý tìm trong ví tiền rất lâu, nhưng vẫn không tìm thấy chứng minh thư, thất vọng cau mày: “Hôm nay cần photo chứng minh thư, hình như đã để quên ở chỗ máy in rồi...”

Thiệu Thành Hi nhìn vẻ mặt cô, không nhịn được mà xoa đầu Hàng Tiểu Ý, sau đó thò tay vào trong ví tiền của cô, từ trong móc ra một quyển sách nhỏ ném lên bàn, sắc mặt không tốt: “Phiền cô nhanh chút...”

Hàng Tiểu Ý im lặng, không một lời liền bỏ giấy kết hôn ra rút cuộc có phải là tật xấu hay không.

Nhân viên lễ tân nhìn ảnh trên giấy kết hôn, rồi nhìn hai người trước mặt một lúc, có chút xấu hổ đem giấy đăng kí kết hôn trả lại cho anh, sau đó nhanh chóng đăng ký phòng cho hai người.

Thiệu Thành Hi cầm lấy chìa khóa phòng rồi nắm tay Hàng Tiểu Ý đi về phía thang máy, Hàng Tiểu Ý buồn bực nói: “Vì sao? Giấy đăng kí kết hôn cũng có thể dùng để thuê phòng sao?”

Thiệu Thành Hi quan sát cô từ trên xuống dưới, nhúm mày: “Người ta sợ anh lừa bán thiếu nữ.”

Hàng Tiểu Ý nhớ tới vẻ mặt kỳ lạ của cô nhân viên lễ tân kia, hình như thật sự có chuyện như vậy, không khỏi nở nụ cười: “Ai bảo anh cư xử bất lịch sự với người ta.”

Thiệu Thành Hi cau mày, không nói chuyện.

Hàng Tiểu Ý lại hỏi: “Làm sao anh biết trong túi em có giấy đăng kí kết hôn thế?”

Cô sợ để giấy kết hôn ở nhà sẽ bị khi mẹ quét dọn phát hiện ra, vì vậy cất ở trong túi, thế nhưng sao anh biết được nhỉ?

Thiệu Thành Hi ấn thang máy, cửa thang máy đóng lại rồi đi lên, sau đó cúi đầu nhìn cô, đôi mắt híp lại, khiến lòng người khác hoảng loạn.

Nhất định là có điềm xấu.

Trước khi anh mở miệng nói tiếp, Hàng Tiểu Ý làm động tác ngậm miệng: “Được rồi, em không muốn nghe nữa.”

Thiệu Thành Hi đưa tay búng tai cô trêu chọc, đôi mắt màu đen nhìn cô: “Vì sao không muốn nghe?”

Hàng Tiểu Ý bĩu môi: “Trực giác nói không có ý gì tốt lành.”

Thiệu Thành Hi: “... Trực giác của em đúng rồi, nhưng anh vẫn có ý định nói thì làm sao bây giờ?”

Vừa đúng lúc thang máy đến nơi, Hàng Tiểu Ý đẩy anh ra, chạy nhanh ra ngoài.

Thiệu Thành Hi khẽ cười, ra khỏi thang máy, đứng sau lưng cô trước cửa phòng bọn họ thuê, chìa khóa phòng ở trong tay anh, Hàng Tiểu Ý sợ sệt đứng chờ ở cửa.

Thiệu Thành Hi từ phía sau cô kề tới bên tai cô nhẹ nhàng nói: “Dù sao từ thân thể đến trí óc của em anh cũng hiểu rất rõ, huống chi đây chỉ là một tờ giấy kết hôn.” Thiệu Thành Hi nói xong, không để ý phản ứng của Hàng Tiểu Ý, nhanh chóng mở cửa phòng, sau đó đẩy Hàng Tiểu Ý vào nhà tắm: “Nhanh đi tắm, đừng để bị cảm.”

Hàng Tiểu Ý lựa chọn không để ý đến những gì vừa mới nghe được, dù sao chuyện lưu manh đùa giỡn này nọ cô cũng không hiểu.

Hàng Tiểu Ý thả ví tiền xuống rồi đi vào nhà tắm, nhà tắm và bên ngoài chỉ được ngăn cách bởi một lớp kính thủy tinh, đằng sau ngăn cách của tắm thủy tinh là phòng tắm nhỏ chỉ vừa vặn dùng cho một người, ngoài một mặt tường, 240 độ không góc chết, thiết kế kiểu này làm cô không nói lên lời.

Ở bên ngoài anh vừa cởi áo sơ mi ra vừa nhìn cô cười đến nhăn mũi, Hàng Tiểu Ý kéo rèm che lại, che kín không một kẽ hở, sau đó lại kéo rèm che của nhà tắm, bảo vệ gấp đôi.

Phòng cháy, phòng trộm, phòng lưu manh.

Không ngoài dự đoán nghe thấy tiếng cười sung sướng từ bên ngoài.

Hàng Tiểu Ý cởi quần áo đặt trong nhà vệ sinh, sau đó đi vào phòng tắm dùng tốc độ nhanh nhất tắm, cô sợ thời gian dài Thiệu Thành Hi sẽ lạnh.

Đang tắm thì chợt nghe tiếng mở cửa, sau đó là một người đi vào, động tác tắm rửa của Hàng Tiểu Ý ngừng lại lại, toàn thân cứng đờ.

Nước vẫn chảy róc rách, mặt bị hơi nóng trong phòng tắm làm hồng lên, giữa hơi nước mờ ảo trong phòng tắm mặt cô ửng hồng như ánh bình minh.

Tim giống như muốn nhảy từ trong ngực ra.

Đợi một lúc lâu không có động tĩnh, lơ mơ nghe được một chút âm thanh chà xát tắm rửa.

Hàng Tiểu Ý thò tay vén rèm lên ý đồ muốn nhìn trộm một chút, liền nhìn thấy rõ ràng Thiệu Thành Hi đang đứng đó nở nụ cười thanh thúy: “Hàng Tiểu Ý, em đang đợi anh vào tắm cùng sao?”

Hàng Tiểu Ý liền thu tay về, mặt đỏ đến không thể đỏ thêm, không dám lên tiếng.

Bên ngoài không còn tiếng động nào, cũng không ai đi vào, Hàng Tiểu Ý thở phào nhẹ nhõm một hơi, tắm rửa qua loa xong, nhẹ nhàng kéo rèm đi ra, liền thấy Thiệu Thành Hi khoác áo tắm, hai tay khoanh ngực dựa vào bồn rửa tay, cười như không cười nhìn cô.

Hàng Tiểu Ý kêu lên một tiếng, hai tay che lấy ngực lui về phòng tắm, kéo rèm lại, then quá hóa giận: “Thiệu Thành Hi...”

Từ bên ngoài truyền vào rất nghe rõ tiếng cười của Thiệu Thành Hi: “Tiểu Tiểu, áo tắm đây....”

Hàng Tiểu Ý vươn một tay từ trong rèm ra, lấy áo tắm trong tay anh, tay lướt qua trên cánh tay anh, dù chỉ hơi chạm vào, nhưng dường như châm lửa trên da cô.

Mặc áo tắm vào người, cẩn thận buộc dây thắt lưng, dùng tay quạt đi lửa nóng trên mặt, đợi giảm độ nóng Hàng Tiểu Ý mới từ phòng tắm đi ra.

Thiệu Thành Hi vẫn đứng ở đó, so với nụ cười mập mờ trên mặt thì chiếc giá bên cạnh anh lại thu hút sự chú ý của cô hơn, một chiếc áo ngực màu đen, một mảnh quần tam giác in hình hoa, được phơi song song ở đó, phấp phới sinh động.

Vậy mà anh lại giúp cô giặt quần áo lót!!!

Hàng Tiểu Ý nhìn mình trong gương sau lưng Thiệu Thành Hi thì thấy mặt mình từ bình thường đã biến thành đỏ như bếp lò.

Trong không gian tràn ngập hơi nóng ở phòng tắm lập tức tràn đầy lúng túng.

Thiệu Thành Hi nương theo ánh mắt của cô nhìn một cái, bình tĩnh trôi chảy nói: “Quần áo anh đưa cho nhân viên phục vụ mang đi giặt, còn nội y bản thân đành phải giặt.”

Hàng Tiểu Ý đứng ở đó, hai tay theo bản năng khoanh trước ngực, đôi mắt từ nhìn hai miếng vải đó chuyển sang nhìn Thiệu Thành Hi, tư thế cao cao tại thượng nhìn anh, anh cũng mặc bộ áo tắm của khách sạn giống cô, nhưng ở dưới ánh đèn, lại trắng đến chói mắt.

Nhìn từ bên ngoài thì hai người không có gì không ổn, nhưng không giấu được áo tắm đang mặc có gì đó không thật, nhưng hai mảnh vải kia vẫn đang ở trước mắt cô, cảm giác chúng tồn tại quá lớn không thể bỏ qua.

Hàng Tiểu Ý cảm thấy lúc này quá lúng túng, quyết định kể chuyện cười để xoa dịu bầu không khí: “Em xem một tiết mục ngắn trên Weibo, hình như nói vì sao đàn ông thích quần lót tứ giác, còn phụ nữ lại thích đồ lót tam giác? Có người trả lời là vì bốn căn phòng cùng ba căn phòng khác vô tình cùng nuôi dưỡng vợ bé.

Hàng Tiểu Ý nói xong, cảm thấy không khí trong phòng còn lạnh hơn, Thiệu Thành Hi buồn cười nhìn khuôn mặt cô.

Ánh mắt Hàng Tiểu Ý nhìn lên trần nhà, sinh để không thể nhớ nhưng: “Anh vào tắm đi, em ra ngoài.”

“Tiểu...”

“Đừng gọi em, em sẽ thẹn quá hoá giận đấy...” Hàng Tiểu Ý chạy như bay ra khỏi nhà vệ sinh.

Mãi đến khi có tiếng nước chảy truyền ra từ nhà tắm, Hàng Tiểu Ý mới rên lên một tiếng nhào lên trên giường lớn, vùi mặt vào trong chăn, bây giờ cô cảm thấy, không ai vượt qua được tình thế khó xử nhất trong cuộc đời, cô không hề có phòng bị với tình huống đối diện với một người đàn ông rồi kể tiết mục vàng...

*

Lúc Thiệu Thành Hi tắm rửa xong đi ra, Hàng Tiểu Ý đã sấy khô tóc, đang sắp xếp lại tiền và các loại thẻ trong ví tiền anh, trong đó còn có một tấm hình chụp lúc hai người lên đại học, anh ôm cô ngồi trên ghế dài bên hồ, đầu cô tựa vào vai anh, cười thật tươi với máy chụp ảnh.

Chỉ là tấm ảnh này bị xé thành nhiều mảnh nhỏ rồi được dính lại, dùng màng chụp đặc biệt ép vào.

Thiệu Thành Hi nhìn thấy tấm ảnh trên tay cô, mặt biến sắc, bàn tay đang lau tóc lập tức cứng ngắc.

Hàng Tiểu Ý nhìn anh đi ra, cười: “Anh tắm xong rồi.” Sau đó dưới ánh nhìn chăm chú của anh, ung dung cất tấm ảnh kia cẩn thận vào trong ví.

Rồi vẫy tay với anh: “Đến đây, em sấy tóc cho anh.”

Tay Thiệu Thành Hi chậm rãi buông lỏng, sau đó im lặng đi đến chỗ cô, Hàng Tiểu Ý ấn anh ngồi trên ghế, cầm lấy máy sấy bắt đầu hong khô tóc cho anh.

Tóc của anh vừa đen vừa mềm, cũng khá dày, chất tóc rất tốt, tay của cô xuyên qua, bất ngờ đụng vào trán của anh, lướt nhẹ qua vành tai anh.

Tay của cô mềm mại mang theo cảm xúc ấm áp, tiếng máy sấy ồ ồ vang lên, anh hít mất lại cảm nhận, thời điểm này khứu giác và xúc giác phát huy cực hạn, hương thơm của cô pha lẫn mùi sữa tắm và mùi dầu

gội đầu thơm ngát, thỉnh thoảng tay của cô đụng chạm làm lòng anh tê tê ngứa ngứa, một số thứ chậm rãi lên men.

Đột nhiên tay của cô bị một bàn tay lớn bắt lấy, sau đó đặt máy sấy trong tay cô lên bàn, trong phòng không còn tiếng động của máy sấy, tiếng mưa rơi ngoài trời càng rõ ràng hơn, xen lẫn hơi thở hỗn hển.

Đầu Thiệu Thành Hi hơi ngẩng lên ngắm nhìn cô, đôi mắt đen hiện lên vẻ trầm tĩnh, nhìn Hàng Tiểu Ý mà tìm đập thành thạch, cảm thấy một giây sau bản thân sẽ ngộp thở rồi chết.

Bàn tay lớn đặt bên hông mảnh khảnh của cô nhẹ nhàng động một cái, Hàng Tiểu Ý liền an vị trong lồng ngực của anh, đôi mắt màu đen của Thiệu Thành Hi không chớp ngắm nhìn cô, tay Hàng Tiểu Ý nắm vạt áo trước của anh, xấu hổ cúi đầu, không dám nhìn đôi mắt tràn đầy lửa nóng đó.

Một tay Thiệu Thành Hi nâng cằm cô, Hàng Tiểu Ý bị ép nhìn vào mắt anh, hai người cùng im lặng nhìn nhau.

Hai người không biết làm gì ngoài ngồi nhìn nhau, cũng không biết nên làm gì mới phải, dù sao đã hai năm trôi qua, ‘Nghệp vụ’ của hai người cũng không còn thành thạo, thậm chí còn cảm thấy ngượng ngùng.

Không biết bao lâu trôi qua, Hàng Tiểu Ý thấy thứ gì đó dưới thân bắt đầu ngẩng đầu, mặt lập tức đỏ bừng, ngượng ngùng nhào vào trong ngực anh, hai tay ôm lấy cổ anh, vùi mặt thật sâu vào lồng ngực anh, xấu hổ nói: “Thiệu Thành Hi...”

28. Chương 27

Editor: An Bi Nhi

Beta-er: An Bi Nhi

Một lúc sau, Hàng Tiểu Ý cảm thấy có một chỗ dưới thân bắt đầu ngẩng đầu, mặt liền đỏ lên, ngượng ngùng ngã vào trong lòng anh, hai tay vòng lên cổ anh, vùi đầu vào trong ngực anh: “Thiệu Thành Hi...”

Thiệu Thành Hi ôm chặt eo cô, cằm đặt trên vai cô, nhẹ nhàng nói: “Ừ?” Âm cuối kéo dài mang theo vẻ lười biếng, lướt nhẹ qua lòng cô khiến cô rùng mình.

Hàng Tiểu Ý nằm trong lòng anh, thân thể hơi run, Thiệu Thành Hi cảm nhận được sự khẩn trương của cô, liền trêu chọc: “Sợ sao?”

Hàng Tiểu Ý hơi tức giận, từ trên bả vai anh nghiêng đầu lườm, Thiệu Thành Hi cười, rồi lại không giấu được ngọn lửa ham muốn trong mắt, Hàng Tiểu Ý bị anh nhìn nên hơi ngượng ngùng, muốn trốn tránh thì môi anh đã hôn lên trán cô.

Hàng Tiểu Ý run nhẹ một cái, hai tay nắm chặt áo tắm của anh, môi anh từ trên trán cô chậm rãi đi xuống, lướt nhẹ qua đôi mắt cô, sờ nhẹ lên chóp mũi xinh xắn của cô, cuối cùng hôn lên môi cô, nhẹ nhàng liếm, vô cùng dịu dàng.

Hàng Tiểu Ý hơi ngửa đầu, phối hợp hôn môi anh, chiếc lưỡi ẩm áp trượt vào trong khoang miệng, tham lam cướp lấy không khí của cô, bàn tay ở bên hông cô nhẹ nhàng cởi dây lưng ra, vạt áo tắm lỏng lẻo, làn da trắng nõn đập vào mắt anh.

Dùng sức ôm chặt cô vào lòng, môi anh chậm rãi theo cần cổ trắng nõn của cô đi xuống, dừng lại chỗ cao vút ấy, nhẹ nhàng hôn một cái, sau đó cười nhẹ nói: “Đã lâu không gặp.”

Hàng Tiểu Ý bị anh hôn đến mê man, đột nhiên nghe thấy giọng anh, liền tỉnh táo trong tích tắc.

Đã lâu không gặp! Đã lâu không gặp! Đã lâu không gặp là sao?

Nhẹ nhàng giãy ra, Thiệu Thành Hi hơi dùng sức cản ở giữa, toàn thân Hàng Tiểu Ý liền mềm nhũn, không có chút sức lực nào, tê liệt ngã vào lòng anh.

Thiệu Thành Hi ôm ngang cô lên đặt xuống giường, Hàng Tiểu Ý liền nhắm chặt hai mắt lại, kéo chăn ở bên cạnh sang che mắt, đôi chân trắng nõn cong lên như muốn che lại.

Thò tay tắt đèn đầu giường đi, trong phòng chỉ có ánh trăng mờ nhạt, thân thể cứng nhắc tuyệt đẹp trên giường làm cho ánh mắt anh càng thêm u ám.

Lấy áo mưa trên đầu giường mà khách sạn đã chuẩn bị sẵn, mở ra, Hàng Tiểu Ý then thùng quay đầu không nhìn anh.

Thân thể nóng rực nhẹ nhàng đè lên người cô, hai thân thể không mảnh vải cùng chạm vào nhau, da thịt kề sát da thịt, hòa với tiếng mưa rơi tí tách lộp bộp vô cùng quần quít.

Thiệu Thành Hi như có như không cắn vành tai mềm mại của cô, bàn tay anh đè tay cô xuống, Hàng Tiểu Ý phát hiện động tác của anh, hơi dùng sức giãy ra, không muốn theo ý anh.

Thiệu Thành Hi nắm lấy tay cô không cho cô giãy giụa, ở bên tai cô thở hổn hển: “Tiểu Tiểu, lâu rồi không gặp, không chào hỏi sao?”

Chào hỏi, chào hỏi, chào hỏi...

Hàng Tiểu Ý hung hăng cắn vai anh một cái, Thiệu Thành Hi không nhịn được cười ra tiếng, nới lỏng tay cô.

Theo tiếng cười sung sướng, Thiệu Thành Hi động thân một cái, Hàng Tiểu Ý kêu lên, không nhịn được rên rỉ, hai tay dùng sức, móng tay cắm vào tấm lưng đầy mồ hôi của anh.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên, quá nhiều hai người đang chìm đắm trong vui thích, Hàng Tiểu Ý đẩy nhẹ người đang ôm nàng vận động ra: “Điện thoại, điện thoại...”

Môi Thiệu Thành Hi đang dạo chơi trước ngực cô, nói mơ hồ không rõ: “Lát nữa nghe...”

“Không được...” Hàng Tiểu Ý đẩy đầu anh ra, thò tay lấy điện thoại trên đầu giường, hơi khó khăn nhìn sang: “Là anh hai...”

Thiệu Thành Hi vẫn tiếp tục vát vả càn cù cày cấy trên người cô, châm lửa khắp nơi, Hàng Tiểu Ý cảm thấy toàn thân run rẩy, vật đang chôn sâu trong cơ thể cô của anh ngày càng to lớn.

Một tay để trên vai anh, Hàng Tiểu Ý thở dốc quát lớn: “Thiệu Thành Hi, không cho anh di chuyển nữa.”

Thiệu Thành Hi hiếm khi nhụt chí, anh nằm trên người cô nghiêng răng nghiêng lợi: “Nghe điện thoại đi...”

Hàng Tiểu Ý nghe điện thoại, cố gắng đè nén âm thanh thở dốc: “Alo, anh hai...”

“Tiểu Tiểu, Thiệu Thành Hi nói anh ta đi đón em tan làm, trời mưa lớn như vậy, sao em vẫn chưa về?”

Lúc này, Hàng Tiểu Ý mới nhớ mình quên không nói cho người nhà tối nay không về, quả nhiên “việc này” dễ dàng làm cho người ta mất hết lý trí.

Hàng Tiểu Ý nói với Hàng Vũ Hằng tối nay không về, Hàng Vũ Hằng nghe vậy thì đột nhiên âm điệu hơi thay đổi: “Tiểu Tiểu, Thiệu Thành Hi đang ở bên cạnh em phải không?”

Hàng Tiểu Ý thò tay nhéo người đang hôn nhẹ lên cổ mình một cái, khó khăn nói: “Vâng, ở bên cạnh.”

“Em đưa nó nghe, anh nói với nó mấy câu.”

Hàng Tiểu Ý lập tức ném củ khoai nóng bỏng tay này cho Thiệu Thành Hi, cô không chịu nổi nữa, cô sợ chỉ một giây sau cô sẽ bị lộ chân tướng.

Thiệu Thành Hi nhận điện thoại, đặt bên tai, tức giận: “Có chuyện gì, nói!”

Hàng Vũ Hằng nghe thấy thanh âm thở dốc của anh, cười rất vui sướng: “Thiệu Thành Hi, cậu bị tôi dọa cho mềm nhũn phải không?”

Thiệu Thành Hi cười lạnh một tiếng, giấu cợt nói: “Dù sao cũng dễ chịu hơn cậu, muốn mềm cũng không mềm được.” Nói xong liền tức giận ngắt cuộc gọi, tùy ý ném điện thoại lên trên giường.

Hàng Tiểu Ý nghi ngờ hỏi: “Cái gì mềm cơ?”

Thiệu Thành Hi nghiêng đầu hôn môi cô, hút mạnh một cái, không ngừng giày xéo môi cô, thân thể Hàng Tiểu Ý mềm nhũn, tê dại trước đó đã tiêu tan dần mà giờ đây lại một lần nữa như thủy triều dâng lên, làm cho người ta khó chịu vô cùng, rất nhanh liền quên mất chuyện vừa rồi.

Hàng Tiểu Ý không kiên nhẫn uốn éo thân thể, hai tay vòng qua cổ Thiệu Thành Hi, Thiệu Thành Hi vẫn chuyên tâm hôn môi cô, không có thêm động tác gì.

Cuối cùng Hàng Tiểu Ý không nhịn được nói khẽ: “Thành Hi, anh di chuyển đi, khó chịu quá...”

Ánh mắt chịu đựng của Thiệu Thành Hi lóe lên vui mừng vì đạt được mục đích, giọng đáng thương nói bên tai cô: “Không phải vừa nãy em nói không cho anh động sao?”

Rốt cuộc Hàng Tiểu Ý cũng biết người này gian xảo cỡ nào, không khỏi thở gấp: “Hoặc là di chuyển, hoặc là đi ra, anh chọn đi.”

Giọng của cô mềm nhũn như vô lực, trở thành lời tâm tình đẹp nhất trên đời, khiêu khích tất cả các dây thần kinh vì cô mà mất đi lý trí.

Thiệu Thành Hi chống hai tay bên hông cô, ngắm nhìn khuôn mặt trắng nõn của cô dưới ánh đèn, mắt cô trong veo như nước suối, nước mắt lăn tăn, đôi mắt sáng lấp lánh trong bóng đêm, cực kì xinh đẹp.

Người ở trên thân cô hơi cúi người, thân hình cường tráng dùng sức, bóng hai người chiếu lên tường trắng, như đang chiếu múa rối bóng, màn kịch hai người đang biểu diễn có lẽ chính là cách yêu nhau say đắm và trực tiếp nhất.

Tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ như đang kể chuyện, hoàn hảo che đi những tiếng thở dốc kia.

Đêm, lắng lắng nghe tiếng mưa rơi xuống đất là một dư vị rất tuyệt vời.

*

Sáng ngày thứ hai, mưa đã tạnh, tuy rằng trời vẫn còn âm u, nhưng mây đen không còn nhiều như ngày hôm qua, còn có thể nhìn thấy sắc xanh lam của trời.

Hàng Tiểu Ý tỉnh dậy, ánh mắt có chút ngây ngốc, nhất thời không biết mình đang ở đâu, quả nhiên buông thả quá độ sẽ làm toàn thân đau nhức.

Người bên cạnh ôm cô đang ngủ say, Hàng Tiểu Ý nghiêng người, đầu gối lên cánh tay anh, lắng lắng ngắm vẻ mặt anh lúc ngủ.

Hồi trước, cô rất thích ngắm dáng vẻ anh lúc ngủ, luôn cảm thấy lúc ngủ anh vừa yên tĩnh vừa dịu dàng, là người cô có thể chạm vào, là người hoàn toàn thuộc về cô.

Không nhịn được lấy tay chạm vào mặt khiến vòng tay của cô cũng đụng nhẹ vào mặt anh, cảm giác hơi lạnh khiến anh nhíu mi, sau đó liền mở mắt ra.

Vừa tỉnh ngủ anh hơi ngốc, nhìn cô với vẻ mặt mơ màng, khàn giọng gọi: “Tiểu Tiểu...” Sau một giây liền ôm cô thật chặt, vùi đầu vào giữa cổ cô, thấp giọng gọi tên cô: “Tiểu Tiểu...” Thanh âm kia vô cùng yếu ớt, như mang theo tất cả uất ức.

“Cộc cộc cộc...” Tiếng gõ cửa và giọng nữ truyền đến: “Thưa ngài, tôi là nhân viên của khách sạn, là người ngày hôm qua nhận giặt quần áo của ngài và hẹn tám giờ sáng nay mang tới.”

Hàng Tiểu Ý rời khỏi lòng anh, mặc quần áo vào, đi ra mở cửa, trong lúc lơ đãng nhìn qua người đang nằm trên giường, anh vẫn nằm nghiêng như trước, đôi mắt nhắm lại, không cảm xúc.

Mở cửa phòng, nhân viên phục vụ đưa quần áo cho cô: “Quần áo của quý khách.”

Lúc này, phòng đối diện cũng mở cửa lấy quần áo, là một người đàn ông trung niên, bộ dáng rất hiền lành, nhìn thấy quần áo của Hàng Tiểu Ý, vẫn mỉm cười gật đầu.

Hàng Tiểu Ý cũng gật đầu với ông, tỏ vẻ lễ phép.

Hai người lấy quần áo đồng thời quay về phòng, đóng cửa lại.

Thiệu Thành Hi đã ngồi dậy, tựa vào đầu giường hút thuốc, vừa rồi không cẩn thận mà để lộ tâm trạng đã che giấu kĩ.

Nhìn ánh mắt cười như có như không của anh, Hàng Tiểu Ý hơi ngượng, thẹn quá hóa giận ném quần áo trên tay vào người anh, sau đó đi thẳng vào nhà vệ sinh, kéo rèm, che kín.

Hai người tắm rửa, rồi thay quần áo, lấy đồ rồi đi trả phòng, vừa mở cửa phòng, Hàng Tiểu Ý liền nhéo Thiệu Thành Hi một cái, Thiệu Thành Hi nghiêng người, cúi đầu nhìn cô: “Ừ, sao thế?”

Hàng Tiểu Ý bảo anh cúi đầu xuống, sau đó sửa lại cổ áo cho anh, thuận tay cài lại cúc áo thứ ba, mặc áo sơ mi cởi hai cúc đầu là được, mở cúc áo thứ ba làm gì, không sợ ai nhìn thấy sao?

Thiệu Thành Hi thấp giọng cười, cúi đầu hôn lên môi cô, Hàng Tiểu Ý rất nghe lời vòng tay lên cổ anh, đập lại nụ hôn của anh.

Cửa phòng đối diện mở ra, gây nên tiếng động, Hàng Tiểu Ý liền đẩy Thiệu Thành Hi ra, Thiệu Thành Hi sửa lại mái tóc hơi rối của cô, quay người, đúng lúc đối diện với người đàn ông kia.

29. Chương 28

Edit: Độc Bá Thiên

Beta: MTSL

“Ba, ba làm gì ở đây vậy?”

Trong nháy mắt khi Thiệu Thành Hi kêu tiếng ba đó, Hàng Tiểu Ý đã thấy không ổn rồi, có cần phải cầu huyết như vậy không.

Hẹn hò thì gặp được mẹ của anh, trên giường thì gặp được ba của anh, đời người lắm sự trùng hợp, đi đâu cũng gặp người quen.

Ba Thiệu sờ chóp mũi, phát hiện chuyện con mình thuê phòng, thật sự có chút lúng túng.

“...Hôm qua ba sang bên này để họp, trời mưa lớn quá, không đi về được, liền ở lại chỗ này một đêm.”

“Cô gái này là...” Ba Thiệu chuyển ánh mắt về phía Hàng Tiểu Ý.

Hàng Tiểu Ý quay về phía ba Thiệu cười cứng ngắc: “.... Cháu chào chú...”

Ba Thiệu cười chân thành, nhìn cô bằng ánh mắt vô cùng thân thiết: “Chào cháu, cháu khỏe không? Lần đầu gặp chú chưa chuẩn bị được quà gặp mặt, lần sau chú sẽ đền bù.”

Hàng Tiểu Ý cuống quýt xua tay: “Không cần, không cần đâu ạ...”

Thiệu Thành Hi buông tay đang nắm tay Hàng Tiểu Ý ra, hai bước đã bước vào trong căn phòng đối diện thăm dò: “Lão Thiệu, ba thuê phòng với ai, mẹ con có biết không?”

Ba Thiệu trừng mắt với anh: “Con sẽ không nói ra chuyện này đúng không?”

Mắt Thiệu Thành Hi quét một vòng trong phòng, gật gật đầu: “Dạ, không có làm việc gì trái với lương tâm...”

Ba Thiệu tức giận đẩy anh ra, sau đó liền đổi thành khuôn mặt tươi cười: “Còn không mau giới thiệu cô gái này với ba.”

Hàng Tiểu Ý toát mồ hôi, vội vàng mở miệng: “Chú, con là Hàng Tiểu Ý, năm nay hai mươi lăm tuổi, trong nhà còn có hai anh trai...” Nói được một nửa, cảm thấy không thích hợp lắm, Hàng Tiểu Ý lúng túng, im lặng buồn phiền cúi thấp đầu xuống.

Ba Thiệu cảm thấy cô gái này đơn thuần đáng yêu, trong lòng thoải mái, nhìn về phía Thiệu Thành Hi: “Nếu đã gặp nhau thì cùng nhau đi ăn sáng đi.”

Thiệu Thành Hi làm bộ cúi đầu hỏi Hàng Tiểu Ý: “Có muốn đi hay không?” Sau đó không đợi Hàng Tiểu Ý trả lời, liền ngẩng đầu nói: “Tiểu Tiểu nói, bộ dáng của ba dọa cô ấy sợ, không đi.”

Hàng Tiểu Ý lại càng hoảng sợ, phản xạ có điều kiện nhéo cánh tay của anh: “Thiệu Thành Hi...”

Thiệu Thành Hi nắm tay cô, kéo cô ôm vào trong ngực, nhìn ba Thiệu nói: “Ba xem ba làm người ta sợ tới mức...”

“...Chú, không phải, con không có ý đó...” Hàng Tiểu Ý nói năng lộn xộn giải thích.

Ba Thiệu hứng thú nhìn hai người, vẫy vẫy tay, sợ mình làm cô sợ: “Chú biết mà, cháu không cần khẩn trương vậy đâu, lần sau chúng ta và mẹ Thành Hi cùng ăn một bữa cơm nha, được không?”

Hàng Tiểu Ý khóc không ra nước mắt, cô có nên nói cô đã gặp mẹ anh không nhỉ?

“Dạ chú, hôm khác con đến thăm chú và dì ạ.”

“Chúng con còn phải đi làm, con đi trước, lão Thiệu, ba đi đường nhớ giảm tốc độ một chút.”

Thiệu Thành Hi nói xong, liền ôm Hàng Tiểu Ý đi đến thang máy, Hàng Tiểu Ý bị anh kéo đi, chỉ kịp quay đầu lại nói một tiếng với ba Thiệu: “Gặp lại chú sau ạ.”

Ba Thiệu đứng tại chỗ, cười tủm tỉm, cực kì thỏa mãn.

Hai người chỉ mới đi tới góc rẽ, sau lưng ba Thiệu đã có nói nhỏ nhưng vẫn nghe được rất rõ ràng: “Này bà, bà đoán xem tôi vừa gặp ai nào? Tôi vừa bắt gặp con trai và một cô gái từ phòng ở khách sạn đi ra đó...”

Mặt Hàng Tiểu Ý lập tức đỏ như lửa đốt.

Ra khỏi khách sạn, Hàng Tiểu Ý nhin không được liền đánh Thiệu Thành Hi, có chút hung dữ: “Đều tại anh, đều tại anh hết, mắc cỡ chết mất...”

Về mặt Thiệu Thành Hi vẫn vui vẻ như trước, xoa đầu của cô như vuốt ve lông vũ: “Sao lại tại anh?”

Hàng Tiểu Ý sững sờ, tại anh cái gì? Trời mưa không phải anh quyết định, chuyện còn lại anh tình em nguyện, thế tại anh cái gì?

Hàng Tiểu Ý cứng lưỡi: “...Đều do anh, nếu anh tắm lâu hơn, chúng ta đã đi rồi, ai bảo anh tắm nhanh như vậy.”

Chồng già vợ trẻ.” Hàng Tiểu Ý bắt đầu chơi xấu.

Thiệu Thành Hi nhú mày, nhú lại như có chuyện riêng gật đầu: “Đúng vậy, thật ra anh tắm rửa cũng hơi nhanh, nhưng mà khi một người đàn ông tắm, không có chỗ nào để tắm chậm hơn, à, anh hiểu em nghĩ gì rồi...” Thiệu Thành Hi kéo dài chữ cuối, nhìn cô, ra vẻ hiểu rõ.

Hàng Tiểu Ý không hiểu: “...Em có ý gì?” Trêu đùa một chút cũng có ý nghĩa sâu xa sao?

Thiệu Thành Hi cúi đầu sát tai cô, nhanh chóng hôn vành tai, nhẹ nhàng nói: “Về sau chúng ta cùng nhau tắm, có thể chậm lại.”

Hàng Tiểu Ý nhìn trời, có phải cô đã đắc tội với ông trời hay không, vì vậy ông ấy mới mang đến khắc tinh này cho cô.

“Thiệu Thành Hi, em cho anh biết, anh đừng thấy được sủng mà kiêu.” Hàng Tiểu Ý vẻ mặt nghiêm túc cảnh cáo anh, nhất định phải cho anh một bài học mới nhớ được, nếu cứ như vậy, anh coi trời bằng vung mất.

“Được sủng mà kiêu?” Thiệu Thành Hi trầm thấp nói lại câu của cô, giọng nói dịu dàng: “Ai mới được sủng? Tiểu Tiểu, em nói như vậy, anh sẽ xấu hổ.” Thiệu Thành Hi mập mờ nháy mắt mấy cái với cô.

Hàng Tiểu Ý cố gắng giả bộ như không nhìn thấy, mặt vẫn như trước, gằn từng chữ một: “Thiệu - Thành - Hi, em giận rồi.”

Thiệu Thành Hi sờ đầu cô, thở dài một hơi: “Thật đáng thương, chọc tức em rồi, để anh ôm một cái nào.”

Hàng Tiểu Ý: “...”

Đã đi đến cổng đài phát thanh, Hàng Tiểu Ý vô lực đẩy Thiệu Thành Hi ra: “Anh Thiệu, anh thắng rồi, hẹn gặp lại.”

Thiệu Thành Hi kéo lấy tay của cô: “Tiểu Tiểu, chúng ta còn chưa nói xong mà, ba mẹ anh đều gặp em rồi, không bằng chúng ta chọn một ngày đến nhà anh chính thức ra mắt đi.”

Hàng Tiểu Ý dùng sức nhéo tay anh một cái: “Anh quyết định đi, quyết định xong rồi mà có phiền phức gì thì nói với em.”

Thiệu Thành Hi cau mày nhìn cô, ung dung nói: “Tiểu Tiểu, sao anh lại cảm thấy em rất phiền chán khi nhìn thấy anh vậy?”

Vẫn còn có thể tự mình biết rõ, thật sự là không dễ dàng gì, Hàng Tiểu Ý bên ngoài thì cười nhưng trong lòng thì không: “Không, làm gì có chuyện đó, em thực sự rất yêu anh đấy, yêu đến mức có khóc cũng phải tiếp tục yêu.”

Mắt Thiệu Thành Hi híp lại, ôm lấy cô: “Anh rất cảm động, làm sao bây giờ, Tiểu Tiểu?”

Hàng Tiểu Ý quay lại ôm anh, nghiêng đầu hôn một cái trên môi anh, nghiêng rằng: “Chính em cũng bị mình làm cho cảm động.”

Thiệu Thành Hi nghe cô nói, buồn cười cắn môi cô: “Tiểu Tiểu, anh thật sự càng ngày càng thích em rồi.”

“Cảm ơn sự yêu thích của anh, em thực sự được cưng chiều mà lo sợ.” Hàng Tiểu Ý nói rất ‘chân thành’.

“Đừng ngại ngùng, chúng ta đều vinh quang mà.” Về mặt Thiệu Thành Hi rất chân thành.

“Hẹn gặp lại, anh Thiệu.” Hàng Tiểu Ý đẩy anh ra, chịu không nổi bĩu môi.

“Hẹn gặp lại, cô Thiệu.” Thiệu Thành Hi sờ đầu của cô, về mặt cưng chiều.

Hàng Tiểu Ý xoay người bước vào cổng, thở ra một hơi, cả đời này của cô sợ là sẽ bị người nào đó ăn sạch sành sanh.

Không hiểu sao lại nhớ đến một câu, da mặt dày, có thể chu du bốn phương.

*

Vòng thử giọng của cuộc thi Tôi là ca sĩ đã bắt đầu, mấy ngày nay Đồng Tâm rất hồi hộp, mỗi ngày đều luyện tập, người hướng dẫn đặc biệt tìm cho cô một bài hát địa phương, để cho cô có thể dễ dàng luyện, người đó cũng không quá mức làm phiền người khác, thỉnh thoảng đến hướng dẫn cô một chút.

Buổi tối sau khi tan làm Hàng Tiểu Ý mua loại bánh ngọt Đồng Tâm thích ăn nhất đến tìm cô, đúng lúc Đồng Tâm đang hát đoạn đầu của bài Trên đường đi có anh bên cạnh, còn Đường Tư ngồi một bên nghe.

Nhìn thấy Hàng Tiểu Ý đến, Đường Tư chào hỏi cô, Hàng Tiểu Ý giơ bánh ngọt trong tay mình lên.

Đồng Tâm hát một đoạn rồi dừng, Hàng Tiểu Ý và Đường Tư hăng hái vỗ tay, nhưng Đồng Tâm thấy vẫn chưa vừa ý, lo lắng ngồi trên ghế.

“Cậu sao vậy?” Hàng Tiểu Ý dịu dàng xoa đầu cô.

Đồng Tâm thở dài một hơi: “Tuy đây là vòng loại, nhưng lần này không giống vòng loại trước, yêu cầu của bọn họ rất cao, nếu không đạt yêu cầu đó thì cơ hội nhìn thấy ban giám khảo cũng không có.”

“Tâm Tâm, cậu phải tin tưởng bản thân, nếu không được thì tiếp tục luyện, nhưng trước tiên phải có lòng tin, nếu không có thì làm sao lên sân khấu được, cậu đang huỷ hoại bản thân đó, đã biết chưa?”

“Đúng vậy, Tâm Tâm, Tiểu Tiểu nói đúng đó, nhất định phải tự tin, chúng tớ đều ủng hộ cậu.”

Đồng Tâm cười với các cô, dang tay ôm lấy hai người: “Tớ biết mà, các cậu đừng lo, chỉ là tớ muốn than phiền như vậy thôi.”

Đồng Tâm luyện thêm hai lần nữa rồi đi ăn cơm, Hàng Tiểu Ý và Đường Tư đứng một bên chờ.

Trên đường, Hàng Vũ Hằng gọi đến, Hàng Tiểu Ý cầm điện thoại ra ngoài nhận... Vừa nghe, đã thấy giọng nói lười nhác trước sau như một của Hàng Vũ Hằng: “Tiểu Tiểu, em đang ở đâu?”

Hàng Tiểu Ý cảnh giác: “Anh muốn gì?” Vì chuyện giữa Đồng Tâm và Hàng Vũ Hằng, cô cảm thấy không được tự nhiên.

“Hắc hắc, Hàng Tiểu Ý, anh phát hiện em thông minh lên rất nhiều rồi, anh biết em và Đồng Tâm đang ở cùng nhau, cô ấy vẫn thiếu nợ anh một bữa cơm, em mau làm cho cô ấy mời anh ăn cơm đi.”

“Tại sao anh biết em và Đồng Tâm đang ở cùng nhau?” Hàng Tiểu Ý nhú mày.

“Trên đời này có một loại em rề gọi là anh em tốt.” Hàng Vũ Hằng cực kì đắc chí.

Hàng Tiểu Ý nghiêng răng ken két, tên Thiệu Thành Hi phản bội này.

“Đồng Tâm sẽ không mời anh ăn cơm.” Hàng Tiểu Ý nhanh chóng từ chối.

“Anh đang ở dưới tầng rồi, lập tức đi lên đây.” Hàng Vũ Hằng cười rất vui vẻ.

“Anh...” Hàng Tiểu Ý chưa nói xong, bên kia đã cúp điện thoại.

Trong lòng Hàng Tiểu Ý như bị trăm nghìn móng vuốt cào xé, một bên là Đồng Tâm rất yêu thương cô, một bên là anh trai đang “cắm nắc”, cảm giác này quá khó tiếp nhận rồi, cô nên làm gì đây? Tạo cho hai người cơ hội hay bảo vệ Đồng Tâm mà khiến cô ấy rời xa Hàng Vũ Hằng?

Suy nghĩ rất lâu, Hàng Tiểu Ý thở dài, đời người vốn ngắn, việc đời lại thất thường khó nắm bắt, chi bằng để tất cả thuận theo tự nhiên đi.

Thật sự nói trắng ra là cô không biết làm gì mới đúng, thôi thì đừng quan tâm nữa, đây là chuyện tình cảm của Đồng Tâm, cô không thể vì thiên vị cô ấy mà làm bất cứ chuyện gì.

30. Chương 29

Editor: An Bi Nhi

Beta-er: An Bi Nhi

Anh biết không, yêu anh không hề dễ dàng

Nó cần rất nhiều can đảm.

Đó là ý trời, rất nhiều điều không được nói ra

Chỉ là sợ anh không đủ sức

Anh có tin không, cả đời này gặp được anh

Là do kiếp trước em đã nợ anh

Đó là ý trời, khiến cho em yêu anh, rồi lại khiến anh rời bỏ em

Có lẽ vòng luân hồi đã định trước là kiếp này em phải trả lại cho anh

Cả trái tim ở trong mưa gió bay tới bay lui

Đều là vì anh

Dọc theo đường đi có anh, khổ một chút em cũng nguyện ý

Cho dù là vì chia xa mới được gặp nhau

...

Hàng Vũ Hằng đứng ở ngoài cửa, nghe giọng hát không ngừng biến đổi truyền ra từ bên trong, trong nháy mắt anh liền thất thần, thì thào tự nói: “Anh biết không, yêu anh cũng không hề dễ dàng, nó cần rất nhiều

dùng khí, đó là ý trời, rất nhiều điều không được nói ra, chỉ là sợ anh không đủ sức...” Anh không khỏi cười khổ một tiếng.

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, Hàng Tiểu Ý nhìn anh một cái rồi chun mũi, giơ tay lên chào anh.

Hàng Vũ Hằng nhíu mày, tháo khẩu trang trên mặt xuống, nhẹ nhàng bước vào, dựa vào tường nghe Đồng Tâm hát.

Đồng Tâm đưa lưng về phía anh, hơi nhắm mắt lại, tay phải buông lỏng, tay trái theo thói quen đặt trước ngực, hát rất nhập tâm.

Có lẽ vì không đủ sức, có một âm không lên được, Đồng Tâm nhíu mày, điều chỉnh lại hơi thở: “Cho dù là vì chia xa...”

“...Chia xa mới được...” Đồng Tâm thở ra một hơi, hôm nay cô không có tâm trạng.

“Cho dù là vì chia xa mới được gặp nhau.” Hàng Vũ Hằng nhin không được liền mở miệng chỉ dẫn cho cô: “Dọc theo đường đi dù có chịu khổ cũng nguyện ý, đời này đã định trước sẽ phải rời xa em...” Giọng hát của Hàng Vũ Hằng cực kỳ trong trẻo, mang theo âm thanh riêng biệt của đàn ông, rất nhẹ nhàng.

Nghe được giọng hát quen thuộc, toàn thân Đồng Tâm chấn động, cô từ từ xoay người, dễ dàng nhìn thấy đôi chân dài của Hàng Vũ Hằng bắt chéo lại dựa vào tường, còn anh thì đang hát say mê.

Hàng Vũ Hằng nhíu mày nhìn cô, ý bảo cô tiếp tục, Đồng Tâm có chút ngẩn người, sững sờ hát theo anh, Hàng Vũ Hằng từ từ đi lên phía trước, một tay anh đánh nhịp cho cô, Đồng Tâm liền theo tiết tấu của anh hát nốt phần còn lại.

Hàng Tiểu Ý chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, Đồng Tâm cậu có thể đừng trẻ con như vậy có được không.

Về mặt Hàng Vũ Hằng đặc ý ôm lấy bả vai Đồng Tâm: “Sao nào, anh có thể làm giáo viên đúng chứ.”

Đồng Tâm sợ hãi nhảy ra xa ba mét, Hàng Vũ Hằng nhìn tay mình đặt giữa không trung, oán hận thở ra một hơi, giơ ngón tay cái lên: “Đồng Tâm, em thật sự khiến anh chịu thua.”

“Tại sao anh lại ở đây?” Đồng Tâm vẫn giữ vẻ mặt hoảng sợ.

“Vì sao anh lại không thể ở đây? Em nói em mời anh ăn cơm, anh vẫn còn nhớ đó, em sẽ không cho anh leo cây chứ?”

“Anh, anh, chỉ một bữa cơm mà phải đến tận đây sao?” Đồng Tâm nhỏ giọng thì thầm.

“Ừ, vì một bữa cơm đấy? Một bữa cơm thì sao?” Hàng Vũ Hằng hừ một tiếng: “Một bữa cơm không ra cơm thì làm sao, hả?”

Hàng Tiểu Ý không nhin được nữa: “Hàng Vũ Hằng, anh bunn xin vừa thôi.”

Hàng Vũ Hằng nhíu mày: “Em gái, em lại không biết rồi, nếu có thể xin cơm thì sẽ không bỏ tiền của mình ra ăn cơm - đó chính là truyền thống tốt đẹp của dân tộc Trung Quốc.”

“Xin anh đừng sỉ nhục bốn chữ truyền thống tốt đẹp này.”

“Được rồi, được rồi, anh em hai người đừng cãi nhau nữa, chắc cũng đói bụng rồi, đi ăn cơm thôi.” Đường Tư cắt ngang lời hai người, cười nói.

Hàng Vũ Hằng ngoắc ngón tay với Đồng Tâm: “Nhất định phải mang đủ tiền đó, anh sẽ không trả tiền thay em.”

Khóe miệng Đồng Tâm giật giật, đeo túi lên dẫn đầu ra khỏi phòng karaoke, tay Hàng Vũ Hằng khoác lên trên vai Hàng Tiểu Ý, cực kì khó hiểu: “Tiểu Tiểu, em nói xem, cái tính không thèm quan tâm tới anh của Đồng Tâm là thói xấu gì vậy?”

Hàng Tiểu Ý bỏ tay anh ra: “Là do chính anh có thói xấu ấy.”

Hàng Vũ Hằng lái xe, bốn người đến một nhà hàng Tây, thuê một phòng, dù sao Hàng Vũ Hằng cũng quá nổi bật, bị người khác nhận ra sẽ không tốt.

Phòng rất lớn, một cái bàn dài hình chữ nhật đủ cho bảy tám người ngồi, Hàng Tiểu Ý và Đường Tư ngồi xuống trước, Đồng Tâm ngồi xuống cạnh Hàng Tiểu Ý, Hàng Vũ Hằng chân dài bước một bước, kéo Đồng Tâm ngồi vào ghế bên cạnh anh.

Thân thể Đồng Tâm bỗng cứng cáp thẳng, cô khấn trương đứng lên: “Bàn lớn như vậy, chúng ta đừng ngồi chen chúc quá, em đến ngồi cạnh Đường Tư.”

Hàng Vũ Hằng nhìn người phụ nữ ngồi đối diện, sờ sờ cằm, không nói gì.

Hàng Tiểu Ý cố gắng lật quyển menu để giảm bớt sự tồn tại của mình, nếu là trước kia, những hành động này của Đồng Tâm đều rất bình thường, cô cũng sẽ không nghĩ nhiều.

Thế nhưng bây giờ cô đã biết Đồng Tâm thích anh hai, sau khi biết rõ thì nhìn cái gì cũng đều thấy bất thường, hơn nữa cô còn cảm thấy sau khi Đồng Tâm uống say rồi nói với cô những lời đó, nói chung là trước mặt cô, cô ấy vẫn rất xấu hổ, cho nên cô bị kẹt ở giữa cực kỳ khó xử.

Sau khi chờ đồ ăn mang lên, Đồng Tâm vẫn cúi đầu xem điện thoại, đầu cũng không ngẩng lên, Đường Tư cười nhìn về phía Hàng Vũ Hằng: “Hàng sư huynh, anh vừa quay xong một bộ phim với Kỷ Tinh, nghe nói quan hệ cũng rất thân, xin chữ kí hộ em được không?”

“Em không nói sớm, anh lấy cho em 800 chữ kí cũng không thành vấn đề, bây giờ cũng đã diễn xong rồi, không biết khi nào mới gặp lại, chờ anh gặp thì xin cho.” Hàng Vũ Hằng hồn nhiên không để ý đến lời nói.

“Hàng sư huynh, trên mạng đang xôn xao đấy, đủ mắt đủ mũi, hai người các anh không phải đang làm quen sao? Lại còn cùng ra vào quán rượu.” Rõ ràng Đường Tư không tin, cho rằng anh qua loa lấy lệ với cô.

Nghe vậy, Đồng Tâm vẫn đang cúi đầu lặng lẽ nâng mắt nhìn thoáng qua Hàng Vũ Hằng.

Trong lúc lơ đãng Hàng Tiểu Ý vừa hay nhìn thấy, trong lòng cô thở dài một tiếng, Hàng Vũ Hằng thật sự là làm điều ác mà.

Hàng Vũ Hằng nở nụ cười, đắc ý nhún mày: “Đường Tư, em phải biết rằng đây là đi qua một bụi hoa, chẳng may một chiếc lá dính lên người, anh còn dính nhiều tai tiếng hơn, cô ấy có tính là gì.”

“Anh Hàng, rốt cuộc bạn gái hiện tại của anh là ai? Em rất tò mò, em thề sẽ không nói ra.” Đường Tư giơ ba ngón tay lên thề.

Hàng Vũ Hằng làm ra vẻ thần bí: “Đây là chuyện bí mật, không thể nói.”

Đường Tư vẫn còn muốn nói gì đó, đúng lúc đồ ăn bưng lên, ngắt lời đối thoại giữa hai người bọn họ, càng về sau, Hàng Tiểu Ý thừa dịp hai người chưa trở lại đề tài lúc trước mà giành nói trước sang chuyện khác: “Tớ muốn tới gặp ba mẹ của Thiệu Thành Hi, mọi người nói tớ nên tặng cái gì thì tốt?”

Đường Tư sững sốt một phen: “Các cậu muốn đi gặp cha mẹ rồi hả?”

Nói đến đây, Hàng Tiểu Ý bi thương than một tiếng, trên thế giới còn người nào đau khổ hơn cô không, hai lần “Được gặp cha mẹ” cũng không gặp được người nào.

“Em muốn đến nhà Thiệu Thành Hi, anh đi cùng em.” Hàng Vũ Hằng cắt miếng bò rồi thuận miệng nói.

“Anh đi làm gì?” Hàng Tiểu Ý nghi hoặc nhìn anh.

“Lúc học đại học, ba Thiệu Thành Hi đã tới trường thăm cậu ta, anh cũng được gặp một lần, ba cậu ta mời anh ăn cơm, em có biết một ngày anh kiếm tỷ bạc, cơ hội ăn cơm cùng ba cậu ta cứ như vậy bị bỏ qua, lần này đi cùng anh sẽ mang món nợ một bữa ăn cho ba cậu ta.”

“...Anh thật sự là cái đồ chỉ biết ăn.” Hàng Tiểu Ý bất lực.

“Hàng Tiểu Ý, anh là anh hai em, anh đều muốn tốt cho em cả, em đừng tưởng rằng Thiệu Thành Hi là người tốt, lúc học trung học, Thiệu Thành Hi rất lạnh lùng, trong trường học cũng nổi tiếng, lúc nào cũng đơn độc một mình, cả ngày đều treo cái danh hiệu thiên tài để lừa bịp, anh cũng không lạnh lùng như cậu ta.”

“Vậy hai người chính là anh em rồi.” Hàng Tiểu Ý châm chọc.

“Em đừng nói nữa, Hàng Tiểu Ý, anh là bị ép, trước khi học cấp ba, hai bọn anh đều nhìn nhau không vừa mắt, anh không quen nhìn cậu ta lúc nào cũng cái bộ dáng nhìn lên trời không coi ai ra gì, cậu ta thì lại không quen nhìn anh cái gì cũng đều tốt hơn cậu ta...”

“Đây là suy nghĩ của chính anh mà thôi...”

Hàng Vũ Hằng trừng mắt nhìn cô: “Trật tự, hãy nghe anh nói.”

Hàng Tiểu Ý làm một tư thế mời: “Anh cứ nói, anh cứ nói...”

“Vào cấp ba, cũng không biết thằng nhãi này mắc bệnh thần kinh gì, vậy mà lại chủ động cầu hòa với anh...”

“Cầu hòa như thế nào?” Hàng Tiểu Ý rất tò mò, hình ảnh như vậy quả thực cô không thể nào tưởng tượng ra được.

“...Chỉ là mời anh ăn một bữa cơm.”

“Sau đó, các anh trở thành anh em hả?” Bây giờ cô thật sự hoài nghi rằng anh hai của cô từ nhỏ đến lớn đều bị hành hạ, giống như không được ăn cơm vậy.

“Ừ, cậu ta bị sức quyến rũ của anh khuất phục.” Hàng Vũ Hằng cực kỳ đắc ý.

Hàng Tiểu Ý phối hợp cười, trong lời nói này của anh có ít nhất năm phần là phóng đại.

“Tiểu Tiểu, lúc đó anh cậu đã quen Thiệu Thành Hi rồi, chẳng lẽ cậu lại không biết anh ấy?” Đường Tư có chút nghi hoặc.

“Tớ?” Hàng Tiểu Ý chỉ vào mũi mình: “Tớ và anh ấy cách nhau một năm, tớ năm nhất, anh ấy năm ba, hơn nữa cả ngày anh ấy làm xằng làm bậy, trốn học đánh nhau, trong trường học tớ đều giả vờ như không biết anh ấy, thực là xấu mặt mà.”

Hàng Vũ Hằng búng vào trán cô một cái: “Láo toét, cứ nói thẳng như vậy à?”

Bữa cơm này ngoại trừ Đồng Tâm luôn cúi đầu ăn cơm thì coi như là kết thúc vui vẻ, trước khi đi, Đường Tư đưa một chiếc hộp nhỏ cho Hàng Tiểu Ý: “Tiểu Tiểu, tặng cho cậu.”

Hàng Tiểu Ý cầm lấy mở ra, thấy bên trong là một chiếc lắc tay rất đẹp.

“Biết cậu thích lắc tay, vừa hay nhìn thấy chiếc này rất được, vì thế mới mua tặng cho cậu.”

“Cảm ơn cậu, Đường Tư.” Hàng Tiểu Ý không khách sáo với cô, các bạn cùng phòng của cô đều thường xuyên tặng đồ cho nhau, tất cả mọi người cũng tập mãi thành quen rồi.

“Lại đây, đeo vào xem nào.” Đường Tư vươn tay lấy ra đeo cho cô.

Hàng Tiểu Ý giơ cổ tay lên lắc lắc, cười nói: “Rất đẹp, tớ rất thích, cảm ơn.”

Mọi người rời khỏi nhà hàng Tây, Hàng Vũ Hằng lái xe đưa Đường Tư về nhà trước, sau đó lại đưa Đồng Tâm về nhà, vừa đến nhà, móng Đồng Tâm tựa như bị lửa thiêu mà xuống xe, xoay người nhanh chóng rời đi.

Hàng Vũ Hằng hạ cửa kính xuống nhìn theo bóng lưng của Đồng Tâm, anh buồn bực nói: “Tiểu Tiểu, rốt cuộc là anh đắc tội gì với Đồng Tâm, từ lúc các em học năm hai, cô ấy bắt đầu tránh anh như tránh rết, anh đã làm gì để cô ấy chán ghét như vậy sao?”

“Anh thấy thế à?” Hàng Tiểu Ý thật cẩn thận nhìn anh.

“Anh? Anh cũng không làm chuyện có lỗi với cô ấy, luôn đối xử tốt với cô ấy, em nói xem ở trước mặt người khác cố gắng thoải mái với một cô nhóc, vậy mà cô ấy cứ tránh anh giống như tránh người bị bệnh hủi vậy, có thể quý được không?”

Hàng Tiểu Ý ngậm miệng, thật sự không biết nên nói gì, nói nhiều sai nhiều, vẫn cứ im lặng đi.

31. Chương 30

Edit: Ngọc Nguyệt

Beta: Song Linh

Hai người về đến nhà, theo thói quen Hàng Vũ Hằng lại náo loạn vì chuyện ngủ với Hàng Vũ Tề, Hàng Tiểu Ý tập mãi thành thói quen nên coi như mình chưa thấy gì.

Tắm rửa xong lên giường nằm đã hơn mười giờ, Hàng Tiểu Ý nhìn điện thoại, điện thoại cũng không thông báo có cuộc gọi hoặc tin nhắn đến, không khỏi có chút thất vọng.

Cô muốn gọi điện thoại cho Thiệu Thành Hi nhưng lại sợ quấy rầy anh, buổi sáng anh đã gọi trước cho cô nói hôm nay công ty có rất nhiều việc, sợ phải làm việc cả đêm.

Nằm im trên giường ngắm nhìn trần nhà, bởi vì mấy ngày qua trời mưa, thời tiết mát mẻ, cửa sổ mở một nửa, gió nhẹ thổi vào khiến người ta cảm thấy dễ chịu, đó là với điều kiện không có cơn đau nhức nhối trên cổ tay cô.

Hàng Tiểu Ý giơ tay lên nhìn cổ tay mình, nhẹ nhàng sờ lên nó, vòng đeo tay va phải mặt đồng hồ phát ra tiếng 'leng keng' rất nhỏ. Hàng Tiểu Ý thở dài, buông tay xuống.

Không buồn ngủ lật qua lật lại người trên giường, nhớ tới tấm hình trong ví tiền của Thiệu Thành Hi, Hàng Tiểu Ý nghiêng người rời giường, lấy ra một cái hộp bằng giấy từ bàn sách, trong hộp đều là một số thứ có liên quan đến Thiệu Thành Hi, tìm ra một tấm hình, đó là tấm ảnh giống với tấm ảnh trong ví tiền của Thiệu Thành Hi, năm đó rửa ra hai tấm, mỗi người một tấm.

Lại nằm trên giường, Hàng Tiểu Ý nhìn nụ cười như có như không của người đàn ông, trong mắt hiện lên sự yêu thương, trong lòng anh phải hận bao nhiêu mới có thể xé tấm ảnh này, lại không nỡ bao nhiêu mà dán lại từng mảnh.

Nghĩ đến lời nói của Hàng Vũ Hằng lúc tối, lúc cô học lớp mười, anh đã học năm cuối cấp ba, nếu lúc đó cô quen biết anh, không phải bọn họ có khả năng bắt đầu sớm hơn, sau đó có nhiều thời gian gần nhau hơn.

Nhưng mà vấn đề yêu sớm, không biết cô có dũng khí hay không.

Nghĩ đến những từ Hàng Vũ Hằng hình dung 'Lạnh lùng, kiêu ngạo', 'Không thể tưởng tượng', 'Không ai sánh nổi', Hàng Tiểu Ý nghĩ đến Thiệu Thành Hi khi đó, khóe miệng hiện lên một nụ cười ngọt ngào.

Lớp mười, lúc lớp mười cô đang làm gì? Vì sao cô không tìm anh ba, nói không chừng có thể gặp Thiệu Thành Hi, đúng rồi, khi đó cô tham gia đài phát thanh của trường học. Nhưng mà cũng chỉ có vài năm, dù sao lên lớp 11 thì chương trình học cũng khá nặng, thành tích của cô không cho phép cô phân tâm.

Đáng tiếc, hai người chỉ có cơ hội gặp mặt trong một năm, ngay cả mặt mũi cũng chưa từng thấy, người ta đã lên đại học. Hàng Tiểu Ý chu môi, rõ ràng có thể quen biết từ sớm nhưng hai người lại lãng phí nhiều thời gian như vậy.

Xoay người, nhìn điện thoại, rốt cuộc có nên gọi điện thoại cho anh không? Mà anh còn nhớ mình có một người vợ không đấy?

Bấm điện thoại lung tung, Hàng Tiểu Ý không buồn ngủ chút nào, trong đầu đều là Thiệu Thành Hi.

Lại nghĩ tới lúc trước anh từng nói chuyện thăm mền cô gái kia, không khỏi khẽ hừ một tiếng, Ý Chí Của Cây Sồi, cô cũng sẽ đọc, còn có thể thuộc lòng, anh như vậy mà thăm mền một bạn học nữ đọc Ý Chí Của Cây Sồi, cái quan trọng, cô ta giả bộ văn nghệ gì chứ, cuối cùng vẫn là Ý Chí Của Cây Sồi, hừ...

Hả? Ý Chí Của Cây Sồi? Đột nhiên Hàng Tiểu Ý đang nằm thì bật dậy, đôi mắt lấp lánh, bạn học nữ học lớp 10 đọc bài Ý Chí Của Cây Sồi?

Năm lớp 10 đó, ngày đầu tiên cô vào trạm phát thanh, giáo viên để cô tùy tiện đọc một chút, chọn bừa theo cảm xúc, Hàng Tiểu Ý liền đảm nhiệm bài Ý Chí Của Cây Sồi, khi đó vẫn chưa là thành viên chính thức của trạm phát thanh, chẳng qua là thử đọc mà thôi, cho nên cô đã sớm quên mất.

Bây giờ nghĩ lại, lúc đó Thiệu Thành Hi học lớp 12, vừa đúng lúc cô học lớp 10, vậy người bạn học nữ Thiệu Thành Hi nghe thấy rất có thể là cô.

Hàng Tiểu Ý bị ý nghĩ của mình dọa sợ, sau đó lại hưng phấn, lúc đó phát thanh có hai nam hai nữ, nếu người Thiệu Thành Hi thầm mến không phải cô thì là cô bé còn lại.

Chuyện đó không cần phải nói, nhất định là cô, khó trách Thiệu Thành Hi không biết rõ cô, hoá ra cố ý xem cô như không tồn tại, Hàng Tiểu Ý lấy chần che khuôn mặt đang cười vui sướng lại, vậy mà Thiệu Thành Hi lại yêu đơn phương cô hai năm, ha ha..

Cầm điện thoại lên, Hàng Tiểu Ý cố gắng đè nén tâm trạng kích động gọi cho Thiệu Thành Hi, đúng lúc có cuộc gọi đến, là Thiệu Thành Hi đấy, Hàng Tiểu Ý nghe, vẻ mặt tươi cười: “Này...”

Thiệu Thành Hi ở bên kia nhíu mày: “Tâm tình rất tốt?” Giọng nói của cô mang theo sự vui vẻ.

Hàng Tiểu Ý cười đắc ý: “Đương nhiên, rất tốt.”

Thiệu Thành Hi cười trầm thấp, trong đầu hiện ra bộ dáng cô cười đắc ý, trong lòng dịu dàng, thấp giọng nói. “Xuống lầu, anh đang ở dưới lầu chờ em.”

“A?” Hàng Tiểu Ý kinh ngạc: “Mấy giờ rồi mà anh còn tới?”

“Em xuống trước đi, rồi chúng ta nói.”

Hàng Tiểu Ý vội vàng mặc áo T-shirt, quần đùi, mở cửa phòng ngủ, nhẹ nhàng cố gắng không gây tiếng động đi ra ngoài.

“Em đi đâu đấy?” Một giọng nói âm u truyền ra từ phòng khách, Hàng Tiểu Ý sợ tới mức khẽ run rẩy.

Hàng Tiểu Ý che ngực nhìn lại, nhìn bóng đen ngồi trên ghế sa lon: “Hàng Tiểu Ý, em đi đâu vậy?”

Hàng Tiểu Ý oán hận lườm anh: “Đêm hôm khuya khoắt anh không ngủ, ngồi đây làm gì?”

Hàng Vũ Hằng dựa vào ghế sa lon: “Đánh nhau thua anh hai, bị đuổi ra ngoài, anh ấy không mời anh, anh đây kiêu ngạo như vậy chắc chắn sẽ không về.”

Hàng Tiểu Ý im lặng, đầu óc anh có bệnh không vậy.

Cô mở cửa muốn đi ra ngoài, Hàng Vũ Hằng lại nói thêm một câu: “Chắc tên Thiệu Thành Hi đó đang ở dưới lầu.”

“Nhất định là mang đồ ăn khuya đến, dừng ăn, để dành cho anh một chút, nếu không thì anh nói với ba mẹ đêm hôm khuya khoắt em ra ngoài gặp đàn ông.”

Rốt cuộc Hàng Tiểu Ý không nhịn được lườm một cái, không quan tâm đến anh, bình thần đi xuống lầu.

Mở cửa dưới lầu liền thấy Thiệu Thành Hi tựa vào trên thân xe hút thuốc lá, Hàng Tiểu Ý vẫn đắm chìm trong sự hưng phấn khi biết lúc trước anh thầm mến cô, vui vẻ nhảy chân sáo chạy tới, chốc lát đã nhào vào trong ngực anh.

Thiệu Thành Hi bị sự nhiệt tình của cô dọa sợ, vội vàng giơ cao tay cầm điếu thuốc, tay kia vòng qua eo cô, trách móc: “Vùng về lạnh chanh, nếu bị bỏng, không phải là em khóc sao.”

Hai tay Hàng Tiểu Ý ôm cổ anh, ngửa đầu nhìn anh, khóe mắt đuôi mày đều mang theo vui vẻ, tâm tình có thể nói là cực kì vui sướng.

Thiệu Thành Hi tắt thuốc, cúi đầu nhìn cô, ánh mắt hơi nghi ngờ: “Hàng Tiểu Ý, chuyện gì làm em vui vẻ đến vậy?”

Hàng Tiểu Ý cười tủm tỉm, hôn lên môi anh một cái. “Vui vì được gặp anh.” Đương nhiên cô sẽ không nói cho anh biết sự thật, chuyện như vậy cô muốn sau này dùng nó để trêu chọc anh.

Thiệu Thành Hi xoa đầu cô, ôm lấy cô vào ngực, thì vào trán cô nói “Chuyện của công ty ở thành phố Lâm còn chưa xử lý tốt, nên anh phải qua đó một chuyến, tối nay phải đi rồi.”

“Hả?” Trong nháy mắt Hàng Tiểu Ý không vui: “Công tác dài hạn sao? Khi nào anh về?”

Thiệu Thành Hi dịu dàng xoa đầu cô. “Nhanh thì một tuần, chậm thì không biết bao giờ.”

Nghe anh nói xong, thoáng cái vẻ mặt Hàng Tiểu Ý trắng như quả cà, đầu lập tức gục xuống, cúi đầu nhìn mũi chân mình.

Bây giờ mỗi ngày cô không gặp anh đã tâm phiền ý loạn, anh lại nói phải đến nơi khác, lại còn đi nhiều ngày như vậy, trong lòng có chút khó chịu.

“Sao vậy?” Thiệu Thành Hi nâng cằm cô, nhẹ hỏi.

“Không có gì.” Hàng Tiểu Ý bĩu môi. “Mấy ngày nay thời tiết thất thường, anh phải biết tự chăm sóc bản thân, đừng để bị lạnh, ăn cơm ở ngoài phải ăn thật ngon, trước khi ngủ uống một cốc sữa bò nóng, buổi tối đừng bận rộn quá mà không ngủ... A...”

Hàng Tiểu Ý còn chưa dứt lời, đã bị Thiệu Thành Hi hôn lên môi, nụ hôn của anh có chút vội vàng, mang theo chút cuồng ngạnh không thể kháng cự, cạy mở môi cô, không chút trở ngại công thành đoạt đất.

Nhẹ nhàng quay người cô, đặt cô trên thân xe, thân áp lên người cô, Hàng Tiểu Ý có chút mơ màng nắm chặt lưng áo anh, hơi ngửa đầu, tiếp nhận nụ hôn của anh.

Bàn tay lớn chui vào vạt áo rộng thùng thình của cô, đặt tay ở trên phần eo non mịn, khiến cô run rẩy một hồi, rồi khỏi môi anh nhẹ nhàng gọi: “Thành Hi...”

Thiệu Thành Hi dừng tay, môi chạy xuống cái cổ mảnh khảnh của cô, một bên dịu dàng hòa hôn, một bên kiềm chế hô hấp dồn dập của bản thân, đặt tay ở hông thay cô sửa sang lại quần áo bị anh làm loạn.

Hai người lẳng lẳng ôm nhau không nói gì, rất lâu sau, Thiệu Thành Hi mới từ trên người cô đứng lên, cười khổ vuốt chóp mũi cô. “Hàng Tiểu Ý, một ngày nào đó anh sẽ hành hạ em đến chết.”

Hàng Tiểu Ý nghiêng đầu cười khê một tiếng, sau đó gơ tay với anh: “Ví tiền.”

“Hả?” Thiệu Thành Hi híp mắt nhìn cô. “Em muốn quản lý tài chính của chúng ta?” Miệng thì nói như vậy nhưng vẫn lấy ví tiền đưa cho cô.

Hàng Tiểu Ý lấy ra từ túi quần một tấm ảnh, sau đó mở ví tiền của anh, đem tấm ảnh nguyên vẹn để lên tấm ảnh bị xé nát, sau đó dùng tay ép vào.

Đóng ví tiền lại, đưa cho Thiệu Thành Hi “Cho anh đấy.”

Thiệu Thành Hi cũng không nhận lấy, đôi mắt tĩnh mịch nhìn cô, nhìn không ra cảm xúc gì: “Em không sợ anh sẽ lại xé tấm ảnh này lần nữa?” Khi đó anh ném đi hết những thứ có liên quan đến cô, sau đó lại như điên chạy đến thùng rác nhặt về.

Tất cả ảnh chụp đều bị anh xé nát, nhưng anh lại dùng mấy ngày mấy đêm dán lại chúng...

Cô đã trở thành một bộ phận của cơ thể anh, mặc dù hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng thực sự không bỏ được cô.

Hàng Tiểu Ý cắn môi: “Cho dù xé đi, anh xé xong thì chúng ta lại chụp, anh còn sợ chúng ta không có ảnh chụp sao hả, đúng không?” Hàng Tiểu Ý nhìn anh cười. “Nhắc lại lần nữa, em sẽ không cho anh cơ hội xé nó lần nữa đâu.”

Thiệu Thành Hi im lặng nhìn cô, Hàng Tiểu Ý buông hai tay đặt bên người, ánh mắt anh mang theo vẻ bất an, có một số việc không nhắc đến cũng không có nghĩa là đã qua, kỳ thật có một số việc đã cắm rễ sâu trong lòng anh, chưa bao giờ biến mất.

Thiệu Thành Hi cầm ví tiền bỏ vào túi áo, ngón cái vuốt ve cằm cô: “Trong thời gian anh không ở đây, em không có chuyện thì đi xem nhà, chờ anh về, chúng ta đi gặp ba mẹ anh, sau đó sắp xếp gọn gàng căn nhà của chúng ta.”

Hàng Tiểu Ý đặc biệt nghe lời gật đầu: “Được, nhưng mà anh cũng phải đồng ý với em, trong lúc anh ra ngoài, không được hái hoa ngắt cỏ, mỗi giây mỗi phút đều phải nhớ kỹ anh là người đã kết hôn.”

Thiệu Thành Hi ra vẻ nghiền ngẫm cười: “Tiểu Tiểu, anh không hề phát hiện em còn là một bình dấm chua.”

Hàng Tiểu Ý khinh thường liếc anh, nhỏ giọng nói: “Bình dấm chua, em còn là thùng dấm chua, nếu anh dấm trêu hoa ghẹo nguyệt, em dùng dấm chua dìm anh.”

“Em nói gì?” Thiệu Thành Hi không nghe rõ lời cô vừa nói, tiến đến gần môi cô hỏi.

“Không có gì, em nói anh đi đường cẩn thận.” Hàng Tiểu Ý hôn lên mặt anh một cái.

Đương nhiên Thiệu Thành Hi không tin, nhưng mà cũng không vấn đề gì, sờ sờ đầu cô, sau đó mở cửa xe lấy ra một hộp đưa cho cô: “Cho em ăn khuya.”

Mùi thơm xông vào mũi khiến người ta không kìm chế được miệng mình: “Tôm hùm?”

Thiệu Thành Hi nở nụ cười, xoa chóp mũi cô. “Mùi thính như con chó nhỏ.”

Hàng Tiểu Ý chắc chắn, híp mắt nhìn anh. “Thành Hi, sao em không phát hiện anh ba của em rất hiểu rõ anh nhỉ? Anh mang bữa khuya đến anh ấy cũng có thể đoán ra.”

Về mặt Hàng Tiểu Ý mờ mịt vì không hiểu được chuyện này, Thiệu Thành Hi đưa tay búng trán cô: “Anh ba em không phải hiểu anh, anh ấy hiểu rõ anh có thứ gì để ăn thôi, kẻ tham ăn không có tiết tháo.”

“Được rồi, lên lầu ngủ đi, thứ này ăn ít thôi, ăn nhiều rồi mập lên, đến lúc đó đừng... khóc với anh.”

Hàng Tiểu Ý hít một hơi, đặc biệt vui vẻ. “Không sao, mập lên cũng không sao, dù sao cũng đã lập gia đình.”

Thiệu Thành Hi nhìn vẻ mặt linh động của cô, nhin không được lại ôm cô vào ngực hôn vài cái, nhẹ nhàng nói bên tai cô: “Anh sẽ sớm trở về, em ở nhà phải biết nghe lời.”

Hàng Tiểu Ý bất tiện cầm hộp ôm anh, ngoan ngoãn để anh ôm, nhẹ nhàng đáp lời: “Được. Em chờ anh về.”

Hàng Tiểu Ý vừa bước ba bước lên lầu, thở dài thở ngắn, vừa mở cửa ra: “Em mang đồ ăn ngon về phải không?” Giọng nói u ám khiến Hàng Tiểu Ý suýt nữa ném đi cái hộp trong tay.

Cô đã quên trên lầu còn có một kẻ tham ăn, tức giận nhét cái hộp vào tay Hàng Vũ Hằng, Hàng Tiểu Ý liên tiếp tức giận hừ với anh.

Hàng Vũ Hằng vui vẻ ôm cái hộp về phòng khách. Cái hộp vừa mở ra, một mùi thơm mang theo hơi cay nháy mắt tràn ngập khắp phòng khách, Hàng Vũ Tề vốn chưa ngủ, định ra gọi Hàng Vũ Hằng về phòng ngủ, đúng lúc bị mùi thơm này hấp dẫn, cũng ngồi xuống.

Lúc ở dưới lầu, Hàng Tiểu Ý rất muốn ăn, dù sao đó cũng là thứ cô yêu nhất, nhưng mang thứ này lên, không có Thiệu Thành Hi bên cạnh, nháy mắt sơn hào hải vị cũng không còn vị gì, liền trở về phòng.

Hàng Vũ Tề và Hàng Vũ Hằng bắt đầu ăn, nhưng mà vừa ăn được một chút, ba Hàng đi uống nước, ngửi thấy mùi thơm, ánh mắt sáng lên, cũng bu lại.

Vì vậy hơn nửa đêm, ba người ngồi trong phòng khách ăn tôm hùm, cảm thấy vô cùng sướng khoái, ba Hàng còn vừa ăn vừa khoa trương, có con rể có khác, lúc quan trọng so với đứa con trai chỉ biết ăn thì hữu dụng hơn nhiều.

Hàng Tiểu Ý nằm trên giường nghe thấy tiếng vì cay mà ‘thôn thức’ thỉnh thoảng phát ra từ phòng khách, cảm thấy, loại người ‘tham ăn’ là do di truyền.

32. Chương 31

Editor: Mẫu Tử Song Linh

Beta-er: An Bi Nhi

Hôm nay diễn ra trận đấu của Đồng Tâm, Hàng Tiểu Ý và Đường Tư đương nhiên sẽ đi cùng cô, mặc dù là vòng sơ loại, nhưng không có biển người tấp nập giống như trong tưởng tượng của các cô, bởi vì lúc báo danh yêu cầu rất cao, phải cho chủ biên Phương xem một đoạn video thể hiện tài năng ca hát của mình, sau khi được người ta chấp nhận thì mới có thể tham gia vòng sơ loại.

Số báo danh của Đồng Tâm là 73, mỗi người có ba phút để thể hiện, dự tính đến lượt Đồng Tâm cũng phải mất cả buổi.

Ba người ngồi chờ trong đại sảnh, hai người vẫn luôn nói chuyện để giảm bớt sự căng thẳng của Đồng Tâm, Đồng Tâm thấy hai người kia còn căng thẳng hơn mình, mỉm cười: “Thực ra tớ không căng thẳng lắm đâu, dù sao tớ cũng tham gia thi đấu mấy lần rồi.” Mấy hôm trước cô rất căng thẳng, nhưng bây giờ khi phải chính thức đối mặt, tâm lý Đồng Tâm đã vượt qua thử thách rồi, nhìn qua thì thấy khá ổn, ngược lại thì Hàng Tiểu Ý không ngừng uống nước, cực kì lo lắng hồi hộp.

Một người đeo thẻ nhân viên màu lam đi tới, nhìn một lượt, cuối cùng nhìn về phía các cô: “Xin hỏi ai là cô Hàng Tiểu Ý?”

Hàng Tiểu Ý ngẩn người, chỉ chính mình: “Là tôi.”

Nhân viên kia đưa cho cô một tấm bảng: “Số 38 không tới, để bạn của cô vào trước đi.”

Về mặt Hàng Tiểu Ý ngây ngốc, Đường Tư và Đồng Tâm cũng mờ mịt, chỗ này cũng có người biết Hàng Tiểu Ý sao?

Nhân viên kia còn tốt bụng nói thêm: “Còn hai người nữa là đến lượt các cô rồi, mau chuẩn bị đi.” Sau đó liền xoay người rời đi.

Ba người nhìn nhau, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng không còn thời gian để suy nghĩ nữa, Đồng Tâm cần chuẩn bị ngay để lát nữa vào đó..

Trong lòng Hàng Tiểu Ý vẫn đang nghi hoặc, nghĩ mãi mà không hiểu, có người quen của cô giúp đỡ Đồng Tâm sao?

Sau khi Đồng Tâm vào trong, Hàng Tiểu Ý và Đường Tư chỉ có thể ở bên ngoài chờ, và chờ, vừa rồi cô uống quá nhiều nước, bây giờ mới có phản ứng, Hàng Tiểu Ý nói với Đường Tư một tiếng rồi chui vào toilet.

Từ toilet đi ra, Hàng Tiểu Ý lau tay trở về, vừa mới tới góc rẽ, liền nghe thấy một giọng nói hơi quen: “Tiểu Lưu, cảm ơn anh, sau này anh Hằng nhất định sẽ mời anh ăn cơm.”

“Ai, đừng khách sáo, lần trước anh Hằng giúp anh giải quyết rắc rối anh còn chưa cảm ơn anh ấy, lần này cũng không phải chuyện lớn gì, thật sự là người đó không đến, thuận tiện nên mới làm, không cần để ý.”

Hàng Tiểu Ý nhú mày, trốn sau bức tường, ló cái đầu nhỏ ra dò xét, cô gái mặc áo T-shirt quần jean chính là trợ lý của Hàng Vũ Hằng, Hàng Tiểu Ý như vừa phát hiện ra chuyện gì đó, học theo Thiệu Thành Hi bày ra bộ dáng híp mắt thâm sâu không lường được.

Sau khi hai người kia nói chuyện xong, nhân viên kia vừa rời đi, Hàng Tiểu Ý chậm rãi, nhàn nhã bước ra, cô gái nhỏ vừa thấy cô đã sợ đến mức lấy tay ôm ngực.

Tên cô gái nhỏ đó là Diệp Hà, sau khi tốt nghiệp đại học không bao lâu thì trở thành trợ lý của Hàng Vũ Hằng, khuôn mặt tròn trĩnh non nớt, cực kì đơn thuần, Hàng Tiểu Ý cực kì thích đùa giỡn cô.

“Diệp Hà, sao em lại ở đây?” Hàng Tiểu Ý cố gắng bày ra vẻ mặt nghiêm túc.

Quả nhiên Diệp Hà hơi bối rối, vội vàng xua tay: “Chị Hàng, không phải anh Hằng bảo em đến đâu.” Nói xong lập tức bịt miệng, vẻ mặt bất lực, rõ ràng cô đã nói ra chuyện Hàng Vũ Hằng cấm tiết lộ rồi.

Hàng Tiểu Ý cười ha ha, vỗ đầu cô: “Khi trở về đừng nói cho Hàng Vũ Hằng biết là em nhìn thấy chị, chuyện gì cũng chưa xảy ra, phải không?”

Diệp Hà nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cực kì vui vẻ: “Phải phải, quả nhiên so với anh Hằng thì chị Hàng thông minh hơn nhiều.”

“Ai, đúng rồi, Diệp Hà, anh ba của chị đang quen bạn gái sao?” Hàng Tiểu Ý như lơ đãng hỏi.

“Không có, đều là tin lá cải, chuyện duy nhất anh Hằng thích là chơi, khi rảnh rồi chỉ hận không thể phân thân ra làm mấy người, một người chơi game, một người chơi mạt chược, còn một người chịu trách nhiệm ăn uống, vì vậy đối với anh ấy thì quen bạn gái cực kì phiền phức, biện pháp tốt nhất là tiết lộ chút thông tin cho giới truyền thông, bọn họ nhất định sẽ loan tin anh ấy có rất nhiều bạn gái, như vậy chỉ để chứng minh sức quyến rũ của anh ấy, còn anh Hằng không muốn có bạn gái.” Bởi vì cô là em gái của Hằng Vũ Hằng, Diệp Hà không đề phòng gì mà nói hết những chuyện mình biết.

Hàng Tiểu Ý kinh ngạc, hoá ra anh ba của cô là loại người này, ban đầu ai là người một tuần đổi một cô bạn gái chứ, anh ba đổi tính rồi sao?

Hàng Tiểu Ý quyết định sẽ hỏi Thiệu Thành Hi rõ ràng về anh, hiện tại cô cảm thấy mình không biết chút gì về anh ba.

Chia tay Diệp Hà xong, lúc Hàng Tiểu Ý trở về bên cạnh Đường Tư thì Đồng Tâm đã đi ra, cầm trong tay tấm thẻ vào vòng trong, cực kì vui vẻ.

Đường Tư đề nghị đi ăn mừng, Đồng Tâm có chút tiếc nuối nói: “Tớ có việc bận rồi, không thể đi cùng các cậu được, hôm khác nói sau nhé, đây mới là vòng sơ loại, đi ăn mừng thì hơi sớm.” Đồng Tâm hơi xấu hổ.

Hàng Tiểu Ý và Đường Tư trêu chọc cô mấy câu, cũng không làm khó cô nữa, sau khi cùng cô đi đến chỗ chủ biên Phương diễn thông tin, ra khỏi nơi diễn ra vòng sơ loại, mỗi người đi một hướng.

Đường Tư nói mới phát hiện ra một nhà hàng thịt nướng rất ngon, mời Hàng Tiểu Ý ăn cơm, Hàng Tiểu Ý vui vẻ nhận lời, Đồng Tâm không rảnh, Thiệu Thành Hi lại không ở đây, buổi chiều Hàng Tiểu Ý còn muốn đi xem nhà cùng với Đường Tư.

Đường Tư khởi động xe, đưa Hàng Tiểu Ý đến một nhà hàng thịt nướng sang trọng.

Xuống xe, Đường Tư vô cùng thần bí nói với Hàng Tiểu Ý: “Tiểu Tiểu, nhất định cậu không đoán được ai là người mở nhà hàng thịt nướng này.”

Hàng Tiểu Ý hơi tò mò cùng Đường Tư vào trong, một người đàn ông mập mạp đã đứng chờ ở cửa, cười tươi thật thà: “Đường Tư, biết các cô sẽ đến ăn cơm nên tôi đặc biệt đứng chờ ở đây.”

Hàng Tiểu Ý nhìn thấy người đàn ông này, ngạc nhiên nhìn Đường Tư, Đường Tư nhún mày: “Không thể ngờ được nhà hàng này do Tạ Thiên Ninh mở ra.”

Hàng Tiểu Ý cũng không thể tưởng tượng được, nhưng cô không nghĩ tới vấn đề mở nhà hàng, mà nghĩ tới còn có thể nhìn thấy Tạ Thiên Ninh.

Quan hệ với Tạ Thiên Ninh, tưởng chừng phức tạp, nhưng thực ra lại không phức tạp như vậy.

Thực ra nói ngắn gọn một câu, chính là khi còn học Đại học, Tạ Thiên Ninh theo đuổi Hàng Tiểu Ý rất lâu.

Tạ Thiên Ninh và Hàng Tiểu Ý là bạn cùng lớp, để theo đuổi Hàng Tiểu Ý mà có thể dùng bất cứ việc tồi tệ nào.

Mỗi ngày tặng một bông hồng, bày nến tỏ tình dưới kí túc xá, làm thơ tỏ tình, những việc như thế nhiều vô số kể, Hàng Tiểu Ý từ chối nhiều lần cũng không ngăn được anh ta theo đuổi cô.

Về sau Thiệu Thành Hi biết chuyện này, lập tức công khai chủ quyền, chỉ là hiệu quả quá thấp, nhưng về sau, không biết chuyện gì xảy ra, Tạ Thiên Ninh vừa thấy Hàng Tiểu Ý đã trốn mất tăm, tuy không biết nguyên nhân, nhưng Hàng Tiểu Ý cũng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng anh ta cũng không bám lấy cô nữa rồi.

Về sau, Hàng Tiểu Ý mới biết chuyện từ Hằng Vũ Hằng, Thiệu Thành Hi cảnh cáo nhiều lần đều vô dụng, rồi cùng Hằng Vũ Hằng tìm vài người đưa Tạ Thiên Ninh đến chỗ vắng đánh cho một trận....

Lúc Hàng Tiểu Ý biết được chuyện này, thực sự không nói được gì, bạn trai làm ‘Bình hoa để thưởng thức’ của cô lại đánh người ta một trận, cũng phá vỡ hình tượng của anh trong lòng cô, nhưng mà thực ra cô cũng có chút đắc ý, dù sao đàn ông đánh nhau mà thắng cực kì tuần tú.

Sau khi tốt nghiệp Đại học, cô chưa từng gặp lại Tạ Thiên Ninh, cô không ngờ còn có thể nhìn thấy anh ta lần nữa.

“Tiểu Tiểu, đã lâu không gặp, cô càng ngày càng đẹp.” Tạ Thiên Ninh cười với Hàng Tiểu Ý, ánh mắt nhìn Hàng Tiểu Ý cực kì nóng bỏng.

“Đúng vậy, đã lâu không gặp.” Hàng Tiểu Ý hơi mất tự nhiên nói, Đường Tư bị làm sao vậy, tự nhiên lại đưa cô đến đây ăn cơm.

“Được rồi, được rồi, đừng nói nữa, chúng tôi đều đói lắm rồi, có món gì ngon không? Ông chủ Tạ?” Đường Tư trêu ghẹo.

Tạ Thiên Ninh vội vàng tránh ra, mời hai người: “Mau ngồi đi, ngồi đi, Tiểu Tiểu có thể đến chỗ của tôi, là vinh hạnh cho kẻ thấp kém này.”

“Tiểu Tiểu, cậu đừng nhìn bộ dáng tùy tiện của Tạ Thiên Ninh, những món ăn ở đây thực sự rất ngon, nếu không ngon thì tớ cũng không đưa cậu đến đây ăn cơm đâu.” Đường Tư nhỏ giọng nói bên tai cô.

Hàng Tiểu Ý miễn cưỡng cười, ngồi xuống chỗ của mình.

Tạ Thiên Ninh cho người mang hai cốc nước trái cây lên, sau đó cười ha hả nhìn Hàng Tiểu Ý, Hàng Tiểu Ý mất tự nhiên cúi đầu nghịch điện thoại.

Đường Tư đứng lên nói đi toilet, Hàng Tiểu Ý vội nói muốn đi cùng cô, cô cũng không muốn một mình đối mặt với Tạ Thiên Ninh.

Tự nhiên Tạ Thiên Ninh lại nói có chuyện muốn hỏi Hàng Tiểu Ý, Hàng Tiểu Ý cũng không có thâm cừu đại hận gì với người ta, cũng không thể trốn người ta như ôn dịch, đành phải ngồi xuống.

Vừa thấy Đường Tư đi, Tạ Thiên Ninh nhìn bàn tay đang cầm cốc của Hàng Tiểu Ý, đột nhiên cầm lấy tay Hàng Tiểu Ý: “Tiểu Tiểu, tôi tặng cho em vòng tay, em nhận sao? Đây là lần đầu tiên em nhận quà tôi tặng đó.”

Hàng Tiểu Ý thấy anh ta làm vậy với mình thì càng hoảng sợ, theo phản xạ muốn thoát khỏi sự kiềm chế của anh ta, nhưng lực tay của Tạ Thiên Ninh rất lớn, tay phải của Hàng Tiểu Ý hoàn toàn không dùng sức được, giấy dựa muốn thoát ra, đau đớn từ cổ tay truyền đến, mặt Hàng Tiểu Ý trợn mắt nhìn, lạnh lùng nói: “Tạ Thiên Ninh, anh buông tôi ra.”

Tạ Thiên Ninh giống như không nghe thấy lời cô nói, nhất quyết nắm tay cô: “Tiểu Tiểu...”

Hàng Tiểu Ý mất kiên nhẫn, tay trái trực tiếp kéo khăn trải bàn xuống mặt đất, ‘loảng xoảng’ một tiếng, ly thủy tinh bị ném vỡ thành nhiều mảnh, mảnh vụn thủy tinh và nước chanh tung toé khắp nơi, hấp dẫn ánh mắt của nhiều người.

Tạ Thiên Ninh hơi kinh ngạc, không ngờ Hàng Tiểu Ý lại nóng tính như vậy, tay lập tức buông lỏng, Hàng Tiểu Ý thuận thế rút tay về, tay trái xoa cổ tay phải, gương mặt lạnh như băng.

Không quan tâm những ánh mắt kia, Hàng Tiểu Ý cởi vòng tay trên cổ tay ra, ném lên bàn: “Chuyện về chiếc vòng tay này là thế nào?”

Tạ Thiên Ninh nhìn hành động của cô, có chút không hiểu: “Chiếc vòng tay này là do tôi sai người mua từ Hồng Kông, đặc biệt nhờ Đồng Tâm tặng cho em, nếu như em đeo chiếc vòng này, không phải là chấp nhận tôi rồi sao, em sao vậy? Tôi thật sự không hiểu nổi phụ nữ các em.”

Hai năm không gặp, vừa mới gặp một lần đã xảy ra chuyện như vậy, đừng nói chuyện tình cảm với cô, dùng một cái vòng tay để dò xét cô, điều này còn ghê tởm hơn cả dùng nhãn dính hôn.

Đúng lúc Đường Tư trở về, thấy chiếc vòng tay nằm trên bàn, thoáng chốc lông mày nhíu lại, trợn mắt nhìn Tạ Thiên Ninh: “Anh làm gì vậy, đừng nói là anh hiểu lầm chuyện gì rồi?”

“Hiểu lầm? Hiểu lầm cái gì?” Bởi vì thái độ của Hàng Tiểu Ý, khuôn mặt của Tạ Thiên Ninh vô cùng xấu.

Hàng Tiểu Ý bình tĩnh nhìn Đường Tư, chờ đợi lời giải thích của cô.

Đường Tư lấy một cái hộp trong túi xách của mình ra, ném xuống trước mặt Tạ Thiên Ninh: “Đây mới là chiếc vòng tay anh nhờ tôi đưa cho Tiểu Tiểu, tôi biết chắc chắn Tiểu Tiểu sẽ không nhận, nên tôi cũng không đưa, nhưng tôi thấy chiếc vòng tay này rất đẹp, Tiểu Tiểu lại rất thích vòng tay, nên đã tự bỏ tiền ra mua một cái giống như vậy tặng cho Tiểu Tiểu, không phải tôi đã nhắn tin cho anh rồi sao? Như vậy mà anh còn không biết tốt xấu.”

“Cô gửi tin nhắn cho tôi lúc nào?” Về mặt Tạ Thiên Ninh không tin.

Đường Tư lười quan tâm anh ta, quay đầu nhìn Hàng Tiểu Ý: “Tiểu Tiểu, cậu không sao chứ? Thật ngại, do tớ giải thích không rõ ràng lắm, cậu đừng để ý.”

Hàng Tiểu Ý xoa cổ tay cười: “Không sao đâu, cũng không phải chuyện lớn, chỉ là hiểu lầm mà thôi.” Bỏ đi vẻ mặt lạnh lùng nhưng trong lòng lại tăng thêm sự xa cách.

Tối đây ăn cơm, chuyện đưa hộ chiếc vòng tay, nếu hai chuyện nhỏ này tách ra thì có lẽ cô còn có thể coi là trùng hợp, nhưng lại xảy ra cùng một lúc, không thể không khiến cô nghi ngờ, dù sao từ trước tới nay tâm tư Đường Tư đều tinh tế tỉ mỉ, sao có thể phạm phải sai lầm cơ bản như vậy.

33. Chương 32

Edit: Độc Bá Thiên

Beta: Song Linh

Hàng Tiểu Ý cũng không vì thế mà nói gì, bởi chuyện vừa rồi, dù da mặt Tạ Thiên Ninh có dày đến mấy nhưng cũng biết mất mặt, nên không mặt dày mày dạn ở lại đây nữa.

Hàng Tiểu Ý bình tĩnh ngồi ăn cơm rồi dọn dẹp, Đường Tư cũng không nhắc lại, hai người dường như lựa chọn quên đi chuyện vừa rồi.

Ra khỏi quán thịt nướng, Hàng Tiểu Ý bình tĩnh như không có việc gì muốn Đường Tư cùng cô đi xem nhà ở, Đường Tư cũng như không có chuyện gì xảy ra, đi cùng với cô.

Hai người đi xem vài căn nhà ở trung tâm thành phố, Hàng Tiểu Ý đối với chỗ tương đối gần công ty của Thiệu Thành Hi rất vừa lòng, khoảng cách đến nhà ba mẹ ruột và ba mẹ chồng không gần cũng không xa, ngôi tàu điện ngầm cũng rất tiện lợi.

Nhân viên bán khu nhà ở trung tâm mang bản mẫu phòng cho cô, mỗi gian phòng đều có cửa sổ rất lớn, gian phòng sáng trưng, Hàng Tiểu Ý thích cảm giác ánh mặt trời chiếu vào, không quá ngọt ngào, làm cho người ta cảm thấy rất vui vẻ.

Sau khi hỏi kĩ càng về các vấn đề đồ dùng, thiết bị được lắp đặt, Hàng Tiểu Ý rất hài lòng, chụp mấy tấm hình gửi cho Thiệu Thành Hi.

Đường Tư nhìn khắp nơi: “Tiểu Tiểu, hai người mua phòng là muốn kết hôn sao?”

“Đúng vậy...” Hàng Tiểu Ý đứng trên ban công quan sát bên dưới, tầm nhìn rộng rãi, từ đây có thể nhìn thấy con sông trước kia được đào để bảo vệ thành, trên bờ sông hiện đang phát triển thành khu giải trí, đến buổi tối, lúc đèn sáng lên sẽ rất đẹp.

“Tuổi Thiệu Thành Hi không còn nhỏ, không kết hôn thì sẽ già mất.” Hàng Tiểu Ý nói đùa.

Đường Tư đứng đó, nhìn Hàng Tiểu Ý không chút che giấu hạnh phúc trên mặt, có chút hoảng hốt, tay rủ xuống bên người nắm chặt, cắn môi dưới, giống như cuối cùng cũng hạ quyết tâm. “Tiểu Tiểu, chúng ta nói chuyện một chút được không?”

“Hà? Nói chuyện gì?” Hàng Tiểu Ý vẫn đang xem phòng ở, không để ý cô nói gì, thuận miệng hỏi.

“Thiệu Thành Hi.” Đường Tư thản nhiên nói.

Tay Hàng Tiểu Ý đang vuốt mặt tường ngừng lại, chậm rãi quay người nhìn cô, Đường Tư đứng trong góc, ánh mắt trời bị che, tản ra hơn phân nửa làm cho khuôn mặt trắng nõn của cô có chút không thật.

Trong lòng Hàng Tiểu Ý suy nghĩ vài chuyện, cái tên Thiệu Thành Hi nói ra từ miệng cô ấy, lại còn dùng giọng nói rất nghiêm trọng, không hiểu sao làm cho cô có chút khó chịu.

“Được.” Hàng Tiểu Ý nhàn nhạt đáp ứng.

Trong quán cà phê, hai người ngồi đối diện nhau, trước mặt là Moka tỏa ra mùi thơm nồng đậm.

Đây cũng không phải lần đầu Hàng Tiểu Ý một mình đi uống cà phê với Đường Tư, nhưng chưa lần nào bầu không khí lại nghiêm trọng đến vậy.

“Tiểu Tiểu.” Rốt cuộc Đường Tư cũng mở miệng.

Hàng Tiểu Ý nhìn cô ấy, ý bảo cô ấy nói tiếp, nhưng không hiểu sao cô cảm thấy lời nói tiếp theo của Đường Tư sẽ khiến cô chán ghét.

“Thật ra tôi thích Thiệu Thành Hi nhiều năm rồi, cô biết không?”

Quả nhiên, lời nói đó khiến lòng cô căng thẳng.

“Trước kia không biết, vừa mới biết.” Hàng Tiểu Ý coi như bình tĩnh, dù sao một người như vậy chưa bao giờ thiếu người thích, chẳng qua là thích nhiều năm thì cô chưa nghĩ đến, hơn nữa vậy mà cho tới giờ cô không phát hiện ra.

Đường Tư không dám nhìn thẳng vào mắt Hàng Tiểu Ý, nghiêng đầu nhìn chỗ khác: “Kỳ thật cho tới giờ tôi chưa từng có ý định tranh giành với cô, tôi biết rõ anh ấy là bạn trai cô, vì vậy tôi vẫn luôn kiềm chế, nghĩ đến hai người tiếp tục như vậy, tôi cũng không hi vọng.”

Giọng nói của Đường Tư vì khẩn trương mà có chút run rẩy, Hàng Tiểu Ý quá mức chú ý lời nói của cô cũng không phát hiện.

Hàng Tiểu Ý chậm rãi dùng thìa khuấy cà phê, không nói gì, lẳng lặng nghe.

“Thế nhưng, hai người chia tay rồi, nếu chia tay rồi vì sao còn quay lại? Đã hai năm rồi, vì sao cô không buông tha cho anh ấy?” Đột nhiên Đường Tư nhìn cô, trong mắt mang theo bất mãn và không cam lòng.

“Lúc anh ấy thống khổ bất lực nhất, là tôi ở bên cạnh anh ấy, lúc đó cô ở đâu?” Bởi vì kích động, giọng nói của Đường Tư không khỏi cao lên rất nhiều.

‘Keng’ một tiếng, thìa sắt trong cốc đụng phải thành cốc phát ra tiếng kêu thanh thúy, một giọt chất lỏng màu nâu rơi xuống mặt bàn, vấy bẩn mặt bàn vừa rồi còn sạch sẽ như mới.

Hàng Tiểu Ý như không tin được nhìn cô, cho là mình nghe nhầm.

Đường Tư đặc biệt bình tĩnh nhìn cô, giọng nói cũng đột nhiên trở nên đặc biệt tỉnh táo: “Cô nhất định không tin, nhưng đây là sự thật, hai người đã chia tay rồi, ngày qua ngày mãi say, là tôi, là tôi một mực luôn bên cạnh anh, tôi yêu anh ấy như vậy, tôi vì anh ấy ra khỏi thành phố, đi theo anh ấy đến nơi xa lạ, tôi vì anh ấy mà từ bỏ tất cả.”

“Thế nhưng cô, ngoại trừ mang đến đau đớn cho anh ấy, cô còn mang đến cái gì? Nhưng ngay khi tôi cảm thấy tôi đã khổ tận cam lai*, cô lại một lần nữa xuất hiện, lại một lần nữa, đem tôi trở về vị trí cũ, vì sao, vì sao chứ?” Ánh mắt Đường Tư thống khổ lại hận thù nhìn Hàng Tiểu Ý. Lần này Hàng Tiểu Ý thấy Đường Tư như vậy, cảm giác lạ lẫm làm trái tim lạnh lẽo.

*khi đau khổ đã qua

Hàng Tiểu Ý kinh ngạc, ngồi nguyên tại chỗ, ấp úng: “Tôi không tin...” Đường Tư và Thiệu Thành Hi? Cô chưa từng nghĩ tới, nhưng mặc dù sự thật là gì, tình cảm đó cô không có tư cách phán xét.

Đường Tư nắm chặt hai tay, móng tay cắm vào thịt trong lòng bàn tay cũng không biết: “Lời tôi nói đều là thật, Tần Vũ cũng biết, nếu cô không tin có thể hỏi anh ta.”

Tần Vũ biết? Cô ấy biết Tần Vũ, cho nên anh cũng biết Tần Vũ? Hàng Tiểu Ý có chút hoảng sợ, nói như vậy, trong hai năm cô không có ở đây, Thiệu Thành Hi và bạn tốt của cô ở cùng một chỗ? Lòng Hàng Tiểu Ý như bị kim đâm, co lại đau đớn.

Điện thoại trên bàn vang lên, tiếng nhạc du dương, là nhạc chờ cô đặc biệt cài vì anh.

Hàng Tiểu Ý sững sốt rất lâu, mới nhìn màn hình, là Thiệu Thành Hi.

Giống như theo bản năng, Hàng Tiểu Ý trượt điện thoại, đập máy.

Đường Tư cũng nhìn thấy tên hiện lên trên điện thoại di động, bưng cà phê lên uống một ngụm: “Tiểu Tiểu, tôi xin cô rời khỏi anh ấy đi, cô đã làm tổn thương anh ấy sâu như vậy, tôi van cô buông tha cho anh ấy, để cho anh ấy bắt đầu cuộc sống mới được không?”

“Chúng tôi đã bắt đầu cuộc sống mới rồi, chuyện trước kia tôi không quan tâm.” Theo bản năng Hàng Tiểu Ý phản bác, bản thân cũng không biết mình vừa nói gì, như một người hít thở không thông đang tìm kiếm một tia hi vọng sống sót cuối cùng.

“Cô có thể không quan tâm nhưng Thiệu Thành Hi có thể không quan tâm sao? Tay của cô, cô dám nói cho anh biết sao?” Đường Tư tàn nhẫn vạch trần vết thương của Hàng Tiểu Ý, chà đạp lòng tự trọng cuối cùng của cô.

Tay trái Hàng Tiểu Ý vô thức xoa cổ tay phải của mình muốn che đi vết sẹo xấu xí kia.

Hàng Tiểu Ý như người chết đuối, sắc mặt tái nhợt, đau đớn không thở được.

“Ôi!!! Một đoá bạch liên hoa mềm mại, thật sự làm người ta thấy luyến tiếc.” Một giọng nữ đầy vẻ châm chọc vang lên, sau đó một cốc nước không chút lưu tình hắt vào mặt Đường Tư.

Đường Tư đứng lên, tay chân luống cuống sát nước trên đầu và trên thân, nhìn người đến. “Ai vậy, có bị bệnh không?”

Hàng Tiểu Ý cũng kinh ngạc nhìn phía sau. “...Thím ba?” Đằng sau bà ấy vẫn luôn là Hàng Thi Thi đang đeo kính râm.

Hàng Thi Thi khinh bỉ liếc cô một cái, giữu cọt nói: “Quá mất mặt.”

Phục vụ quán cà phê đứng một bên, nghe thấy tiếng động rất nhanh đã chạy tới: “Thật xin lỗi, các vị, xin hỏi đã có chuyện gì sao?”

Đường Tư Thế còn chưa kịp nói, Tiết Văn đã nhắc cánh tay của cô, lớn tiếng hét to: “Mọi người đến xem này, người này là tiểu tam, bây giờ lá gan tiểu tam cũng thật lớn, quang minh chính đại khiêu chiến với vợ cả, bây giờ tiểu tam đều cần rõ vậy sao? Thật không biết xấu hổ...”

Tiết Văn đánh đá thành tính, chưa bao giờ chú trọng hình tượng gì, nắm tóc Đường Tư kéo cô từ chỗ đang ngồi, đem mặt cô cho mọi người xem. “Tất cả mọi người nhìn xem, cô ta là tiểu tam, khóc suốt suốt yêu cầu bạn gái rời khỏi bạn trai, nói bản thân mình ở vị trí đó tốt hơn, bây giờ thiếu nữ tuổi còn trẻ mà đã biết chen chân phá hoại hạnh phúc gia đình người ta...”

Đường Tư không cảnh giác, bị Tiết Văn kéo, cả người lao đảo, nếu không phải Tiết Văn kéo cô, cô đã sớm ngã trên đất rồi.

Mọi người trong quán cà phê lấy điện thoại di động ra chụp ảnh Đường Tư, Đường Tư sợ hãi, hai tay che mặt giãy giụa. “Bà thả tôi ra, đừng vu khống tôi...”

“Vu khống cô, da mặt cô thực dày. Hàng Thi Thi cười nhạo: “Thật không biết xấu hổ, cô cho rằng người nhà họ Hàng tôi muốn bắt nạt là có thể bắt nạt sao? Hàng Tiểu Ý là trứng mềm, nhưng nhà chúng tôi không phải, ngược lại cô là quả hồng mềm bị nắn bóp, cô có bản lĩnh thì tìm người đàn ông kia đi, sau lưng châm ngòi gì đó, cô cho rằng tất cả mọi người đều không có đầu óc đúng không, nếu người ta còn nghĩ đến cô, cô còn phải giả mù sa mưa nói này nói kia với bạn gái người ta sao, tôi nhổ vào...”

Hàng Tiểu Ý chậm rãi hoàn hồn, thoáng cái mặt đỏ lên, vừa rồi kỳ thật cô đã tin lời của Đường Tư, bây giờ nghe Hàng Thi Thi mắng xong, cảm thấy là nói bản thân.

“Đúng đây, cô cho rằng họ nhà Hàng chúng tôi xuống dốc rồi, nên cái gì cũng có thể bắt nạt, loại người tôm tép nhãi nhép như cô, muốn cướp người đàn ông nhà tôi, cũng không nghĩ kĩ cô có bao nhiêu năng lực.” Tiết Văn dùng sức giặt tay cô. “Loại người không biết xấu hổ, che mặt làm cái gì...”

Miệng Tiết Văn nổi tiếng từ lâu, Đường Tư là một cô gái nhỏ, chống lại Tiết Văn, đương nhiên không có phần thắng, muốn đi rồi lại bị Tiết Văn bắt được, không thoát nổi.

Bây giờ tiết mục đấu tiểu tam trên mạng xuất hiện nhiều lắm, bị một đám người đánh, bị người trong cuộc cởi sạch quần áo, mọi người đều thấy nhiều rồi, hơn nữa với tiểu tam đều có chung một mối thù, chỉ trừ Đường Tư, nhưng không ai tiến lên can ngăn, người phục vụ cả phê cũng yên lặng lựa chọn làm như không thấy.

Tiết Văn càng làm quá, chỉ vào Đường Tư mắng, mà nói khó nghe cực kỳ, một chút cũng không giống bộ dáng phụ nữ xuất thân từ nhà họ Hàng danh giá.

Đường Tư nhìn qua rất oan ức, tuyệt vọng khóc lên, Tiết Văn cũng không phải người biết nương tay, đương nhiên không tha cho cô, kéo cô qua bàn để cho người ta nhìn. “Nhìn xem, nhìn xem, cô gái này là tiểu tam, khuôn mặt này chuyên đi quyến rũ đàn ông...” Đường Tư chật vật không chịu nổi bị bà ấy kéo đi, một chút đánh trả cũng không được, khó chịu cắn chặt môi dưới, không ngăn được nước mắt.

Hàng Tiểu Ý một mực ở trạng thái lơ đãng, còn không thoát ra khỏi chuyện Thiệu Thành Hi, liền tiến vào trạng thái khác, dường như vài phút hai chuyện hoàn toàn bất đồng.

Cuối cùng Hàng Tiểu Ý cũng từ mấy lời đánh đá của Tiết Văn mà kịp phản ứng, nhìn thấy quản lý quán cà phê đi ra, hòa giải: “Quý khách, ở đây là quán cà phê, không được lớn tiếng huyên náo, có chuyện gì thì mọi người bình tĩnh rồi giải quyết được không?”

Tiết Văn đang nổi nóng, lại có người dám ngăn cản bà, nháy mắt bộc phát, không tha quản lý: “Anh xem bọn họ đều là những tên đàn ông thói, nhìn thấy hồ ly tinh liền mềm lòng, anh nói có phải anh vừa ý cô ta đúng không?”

Quản lý thấy mọi người trong quán cà phê nhìn hằm, chỉ hận không tìm được một cái lỗ để chui vào, toàn thân đổ mồ hôi, vẫn giảng giải đạo lý với bà: “Quý khách...”

Hàng Tiểu Ý thấy Tiết Văn mạnh mẽ chiến đấu, trực tiếp bị chấn động, sững sờ cả buổi, mới nhớ tới chuyện này có liên quan đến cô, định tiến lên ngăn, lại thấy rất nhiều người đang quay video, không khỏi có chút nhát gan.

Do dự vài giây, mắt thấy Tiết Văn không có chút ý tứ im lặng, Hàng Tiểu Ý hét cách, tháo kính râm trên mặt Hàng Thi Thi đeo lên, che che giấu giấu đi qua, nhẹ nhàng kéo ống tay áo Tiết Văn, nhỏ giọng nói: “Thím ba, nhiều người như vậy, không bằng buông cô ấy ra trước.” Thật ra nếu Đường Tư có phải tiểu tam hay không thì còn phải bàn bạc rồi mới biết, chỉ có thể nói số mệnh Đường Tư không tốt, đụng phải mợ ba không nói đạo lý của cô.

Tiết Văn trợn mắt trừng Hàng Tiểu Ý, ngón trỏ chỉ cô: “Cháu bị làm sao vậy, cô ta cướp người đàn ông của cháu, cháu vẫn còn nói nhảm với cô ta được, bị một người phụ nữ bắt nạt thành cái dạng này, thím còn mặt mặt thay cháu...”

Tiết Văn buông lỏng tay, Đường Tư thừa cơ tránh thoát bà, nhanh chóng cầm khăn che mặt chạy ra ngoài quán cà phê, Tiết Văn còn muốn đuổi theo, Hàng Tiểu Ý vội vàng kéo lấy bà: “Thím ba, được rồi, thím đừng nóng giận, tức giận dễ có nếp nhăn.”

Quả nhiên Tiết Văn nghe đến nếp nhăn, thoáng cái im lặng, lấy tay sờ sờ mặt, tức giận nói: “Thím quên mất, không thể tức giận, xem ra lát nữa lại phải đến thẩm mỹ viện một chuyến rồi.”

34. Chương 33

Edit: Độc Bá Thiên

Beta: An Bi Nhi

Thấy mọi người trong quán cà phê đang nhìn các cô, Hàng Tiểu Ý hơi lúng túng, vội vàng kéo Tiết Văn và Hàng Thi Thi ra ngoài.

Tiết Văn mất hứng: “Cháu sợ cái gì, cũng không phải cháu làm tiểu tam mà.”

Hàng Tiểu Ý cảm thấy chuyện này thật sự không thể nào giải thích được.

Hàng Thi Thi nhìn cô buồn bã nói: “Hàng Tiểu Ý, cô gái kia nói nhìn thấy Thiệu Thành Hi đi ra từ nhà chị.”

Hàng Tiểu Ý không biết nên mở miệng thế nào, kỳ thật đối mặt với cả nhà chú Ba, cô có một loại cảm giác vô lực. Bởi vì cô vĩnh viễn không họ sẽ dành cho mình “niềm vui bất ngờ” gì tiếp theo.

Tiết Văn hừ một tiếng: “Hàng Thi Thi, mẹ bảo con phải nhanh hơn một chút, sớm tóm được người đàn ông kia vào trong tay. Con không chịu nghe, bây giờ thì tốt rồi, người ta đã thành bạn trai của Hàng Tiểu Ý, con cứ ở đó mà giương mắt nhìn.”

Hàng Thi Thi trừng mắt nhìn bà: “Đã chậm mất rồi, mẹ còn muốn thế nào? Hay con đi đào góc tường của Hàng Tiểu Ý?”

“Con dám, ba con sẽ chặt chân con đó.” Tiết Văn đánh mạnh một cái vào cánh tay của cô.

Hàng Thi Thi xoa cánh tay nhú máu: “Biết rồi, biết rồi, dài dòng quá. Con cũng không muốn tranh đoạt đâu.”

Hàng Tiểu Ý gượng cười, thật là một câu cũng không thể xen vào, dù sao não của mỗi người đều khác nhau, không thể có lời nói và suy nghĩ giống nhau được.

Tiết Văn bắt mắt, liếc Hàng Thi Thi rồi sờ sờ mặt: “Vậy thì tốt, mẹ phải đi thẩm mỹ viện đây. Là phụ nữ, nên chăm sóc chính mình thật tốt, không bao giờ được bạc đãi bản thân.”

Nhìn Tiết Văn đi đôi giày cao gót bước về phía sau, Hàng Thi Thi nhìn sang Hàng Tiểu Ý tức giận nói: “Có cần em đưa chị về không?”

Hàng Tiểu Ý lắc đầu: “Thôi khỏi đi, em nên lo cho bản thân đi.”

Hàng Thi Thi liền nổi cáu: “Hàng Tiểu Ý, em đã nói với chị, chị đừng nói với em những lời kỳ quái đấy, đừng tưởng em không biết chị đang suy nghĩ gì.”

Hàng Tiểu Ý nhìn cô ta, không có chút tức giận đáp lại: “Chị nói điều gì kỳ quái hay sao?”

Hàng Thi Thi thở ra một hơi, trên gương mặt trang điểm đậm hiện rõ vẻ châm biếm: “Hàng Tiểu Ý, em biết rõ, chị một mực quy kết mọi việc của mình lên người em. Em nói cho chị biết, việc này em không gánh nổi đâu, chị đừng có nhìn em như nhìn thấy kẻ thù vậy.”

Hàng Tiểu Ý hừ lạnh một tiếng: “Đều tự em nói ra, chị có nói gì đâu.”

Hàng Thi Thi khinh bỉ nhìn cô một cái: “Đừng giả bộ nữa, Hàng Tiểu Ý, đừng mỗi ngày giả bộ ra vẻ đạo đức, có chuyện gì chúng ta nói rõ ràng ra đi, đừng luôn giấu ở trong lòng, không thấy mệt sao?”

Hàng Tiểu Ý nghe cô nói như vậy, dứt khoát không để ý tới: “Hàng Thi Thi, em nói những năm qua chị thay em thu thập bao nhiêu cục diện rồi rầm. Cả ngày em làm xằng làm bậy ở bên ngoài, có lần nào không phải là chị đi giải quyết hậu quả cho em. Nếu như em nói chị một mực trút hết mọi chuyện lên trên đầu em thì tốt thôi, chị thừa nhận. Nếu không phải một cuộc gọi điện thoại kia của em nói em đánh nhau với người ta, rồi đập phá đồ đạc của người ta, sau đó chị phải đền tiền. Chị phải đi tới chỗ kia, rồi đụng phải những tên lưu manh kia đánh nhau, làm liên quan đến người vô tội, sau đó bị mảnh vỡ chai bia xuyên thủng cổ tay sao?” Nghĩ đến tình cảnh lúc ấy, nghĩ đến cảm giác lúc mảnh vỡ chai bia cắm ngập vào cổ tay, Hàng Tiểu Ý liền cảm thấy hơi thở bị nghẹn ở ngực, dù thế nào cũng không thở được.

Toàn bộ mạch máu thần kinh ở cổ tay bị đứt. Phải mất nửa năm thì tay mới có thể miễn cưỡng khôi phục năng lực cử động cơ bản, cũng không thể hoạt động giống như tay bình thường được.

Lần đầu tiên nhìn thấy tay của mình máu thịt lấn lộn, lúc đó cô liền biết rõ cả đời này bản thân cũng không còn cách nào tiếp tục thực hiện giấc mơ của mình rồi.

Hàng Thi Thi trừng mắt nhìn cô: “Hàng Tiểu Ý, cuối cùng chị cũng nói thật, chị chính là hận tôi, con mẹ nó chứ nếu biết rõ ngày đó xảy ra chuyện như vậy, tôi sẽ cho chị biết sao? Con mẹ nó chứ là em cố ý hãm hại chị sao?”

Hàng Tiểu Ý vô lực phẩy tay: “Được rồi, đừng nói nữa, đều đã qua rồi, có nói ra cũng không thay đổi được cái gì, chị đi trước đây.” Kỳ thật cũng không phải là trách móc Hàng Thi Thi, dù sao chuyện ngoài ý muốn không phải người ta có thể khống chế, chẳng qua là trong nội tâm dù sao vẫn là không cho qua được điểm này.

Nhìn bóng lưng Hàng Tiểu Ý, Hàng Thi Thi liếc mắt, tức giận: “Này, Hàng Tiểu Ý, tôi cho chị biết, cô gái kia không phải là thứ tốt gì, chị cách xa kẻ ấy ra một chút, đừng cả ngày đi với người như kẻ ngu đó.”

“Cô thông minh, cô thông minh mà chính mình ở trên đài lại nói mình là em gái của Hàng Vũ Hằng?” Hàng Tiểu Ý nghe được câu Hàng Thi Thi nói liền không nhịn được cơn tức giận, quay đầu lại chẹn họng cô ta một câu.

Hàng Thi Thi oán hận trừng mắt liếc nhìn cô: “Tôi cam tâm tình nguyện, chị đi mà quản lý mình đi.”

Hàng Tiểu Ý không nói nhảm với cô ta nữa, mang theo túi quay người rời đi, Hàng Thi Thi dậm chân, nói lớn ở sau lưng cô: “Đồ chán ngắt nhà cô, có chuyện gì thì cứ nói với mẹ của tôi, ngàn vạn đừng để cho cô gái kia bắt nạt, ngu hết biết.”

Sau khi tách khỏi Hàng Thi Thi, Hàng Tiểu Ý chậm rãi đi ở trên đường, trong đầu cực kì lộn xộn. Cô cảm thấy hết thảy mọi thứ phát sinh hôm nay đều như lọt vào trong sương mù, dường như nhìn một cuốn phim, không hề liên quan với bản thân. Thế nhưng có âm thanh ở trong đầu một mực nhấn mạnh với cô, mỗi một việc hôm nay thì cô đều là nhân vật chính.

Ngày mùa hè trời rất dài, đã hơn sáu giờ mà sắc trời vẫn còn rất sáng, ở trong vườn hoa ven đường vẫn còn có mấy đứa bé đang mãi chơi đùa. Hàng Tiểu Ý lững thững đi vào, rồi ngồi ở trên ghế dài ở bên hồ. Cô lấy điện thoại ra nhìn nhìn, tìm một số di động để gọi.

Chuông kêu từng tiếng, thời gian rất lâu không ai tiếp. Ngay vào lúc Hàng Tiểu Ý cho rằng người ta sẽ không bắt máy thì bên kia liền nhận cuộc gọi. Ở trong âm thanh âm vẫn còn mang theo chút ít dấu vết xúc động: “Có chuyện gì sao?” Vẫn mang theo vẻ xa cách cùng lạnh lùng.

Hàng Tiểu Ý cười khổ một tiếng: “Cô có khỏe không?”

Bên kia sau khi im lặng hồi lâu, mới thản nhiên nói: “Hàng Tiểu Ý, tôi không nghĩ là cô đang quan tâm tới tôi.”

Hàng Tiểu Ý nhìn trời, âm thanh như có như không: “Có lẽ thế, cô không sao là tốt rồi, sau đó tôi thay thím Ba nói lời xin lỗi với cô. Dù sao tôi biết cô không phải là tiểu tam.”

“Cô tin tưởng tôi như vậy?”

“Không, tôi chỉ tin tưởng Thiệu Thành Hi, thừa nhận cô là tiểu tam, thì oan uổng cho Thành Hi.” Vào lúc anh nói những lời yêu thương với cô, anh tuyệt không mập mờ với những phụ nữ khác. Còn hai năm chia tay, mặc dù cô có ghen ghét, thương tâm, khổ sở nhưng rồi lại không có lập trường, không có tư cách để hỏi.

Đường Tư nở nụ cười, mang theo chút ít bình tĩnh: “Hàng Tiểu Ý, đã có chuyện hôm nay, giữa tôi với cô coi như giải quyết xong rồi, chúng ta không thiếu nợ gì với nhau.”

Hàng Tiểu Ý hít một hơi thật sâu: “Nếu như vậy, tôi không còn lời nào để nói.”

Cúp điện thoại, Hàng Tiểu Ý tự giấu cười. Cô nhớ tới đủ loại chuyện ở ký túc xá trước kia, cuối cùng cũng đã qua.

Ngồi chốc lát, cho đến tận lúc trên bầu trời xuất hiện ánh nắng chiều đỏ rực, làm đỏ cả một mảng trời, trông đặc biệt xinh đẹp.

Cầm lấy điện thoại gọi cho Thiệu Thành Hi, tiếng chuông bên trong tai nghe còn chưa vang lên, bên kia cũng đã vang lên giọng nói trong trẻo dịu dàng của Thiệu Thành Hi: “Xin chào, xin hỏi tìm người nào?”

Trong một khắc nghe được giọng của anh, khóe miệng Hàng Tiểu Ý liền không nhịn được cong lên, âm thanh nũng nịu: “À, xin hỏi Thiệu tiên sinh có ở đây không?”

Thiệu Thành Hi cười thật khê: “Xin hỏi cô là ai?”

“Tôi là Thiệu phu nhân, xin chuyển điện thoại cho Thiệu tiên sinh giùm.”

Thiệu Thành Hi tựa lưng vào ghế ngồi, nghe được giọng nói của cô, nét mặt trên gương mặt hơi tan đi: “Vừa rồi làm sao vậy, vì sao không nghe điện thoại.”

“Không có gì, vừa rồi nói chuyện cùng người môi giới bất động sản, không tiện nghe máy.”

Thiệu Thành Hi gật đầu, không chút hoài nghi, cười nói: “Anh đã nhìn thấy ảnh em chụp rồi, chờ anh trở về, chúng ta lại cùng xem, không có bất thường thì chúng ta liền quyết định.”

“Được.” Hàng Tiểu Ý ngoan ngoãn gật đầu: “Khi nào anh về?”

Thiệu Thành Hi suy nghĩ một chút, chau mày: “Còn phải bốn, năm ngày nữa.”

“Được rồi, vậy anh chú ý nghỉ ngơi, không nên quá mệt nhọc.” Hàng Tiểu Ý dặn dò.

Hai người còn nói trong chốc lát mới cúp điện thoại, hàng mi Thiệu Thành Hi hơi nhăn lại. Cuối cùng cảm thấy hôm nay Hàng Tiểu Ý giống như có chút gì đó là lạ, rồi lại không nói ra được là chỗ nào lạ.

Cầm lấy điện thoại nội bộ gọi thư ký vào, Thiệu Thành Hi cầm một chồng văn kiện đưa cho anh ta: “Buổi tối hôm nay tăng ca, tranh thủ xử lý xong toàn bộ, ngày mai buổi sáng phải trở về.”

Thư ký gật đầu, ôm tài liệu đi ra ngoài.

Trong công viên, Hàng Tiểu Ý ngồi ở trên ghế dài, một cơn gió thổi tới. Cô ngẩng nhìn ánh nắng chiều, trong nội tâm có một loại cảm giác không nói ra lời. Cô không muốn nghĩ nữa, không muốn đi suy đoán, không muốn đi chứng minh là đúng. Thế nhưng là mỗi một câu của Đường Tư lại đang vọng một cách đầy tình cảm ở bên tai cô.

“Vào thời điểm anh ấy đau khổ nhất, bất lực nhất, là tôi ở bên cạnh anh ấy.”

“Khi đó cô ở đâu?”

“Tôi vì anh ấy đã phải rời xa thành phố này, đi theo bước chân của anh đến nơi khác, tôi vì anh ấy mà từ bỏ tất cả.”

“Thế còn cô, ngoại trừ mang đến đau khổ cho anh ấy, thì cô đã mang đến cái gì?”

Ngồi suốt cả buổi, cuối cùng Hàng Tiểu Ý mới đứng lên ra khỏi công viên thuê xe trở về nhà.

*

Ngày hôm sau là chủ nhật, Hàng Tiểu Ý nghỉ ngơi, buổi sáng, liền thấy Hàng Vũ Hằng phá lệ mặc quần áo đầy đủ định ra ngoài, Hàng Tiểu Ý ngăn anh lại: “Anh đi đâu vậy?”

Hàng Vũ Hằng nhìn bốn phía tìm cái kính râm của mình, vừa nói: “Tìm Tần Vũ chơi mạt chược thôi, hôm nay bản thiếu gia nhất định phải khiến anh ta đến quần cộc cũng phải cởi ra”.

Hàng Tiểu Ý nghe xong lời của Tần Vũ, mắt sáng rực lên, những suy nghĩ vẫn vương trong nội tâm thì dù như thế nào cũng không xóa đi được, nên cô nói không chút nghĩ ngợi nói: “Em cũng đi.”

“Được, dù sao anh cũng không có chuyện, Thiệu Thành Hi cũng không có ở đây, đi, anh ba sẽ đưa em đi chơi.” Hàng Vũ Hằng đeo kính râm đã tìm được lên, khoác bả vai Hàng Tiểu Ý.

Hàng Tiểu Ý đẩy tay của anh ra: “Đợi em mười phút, lập tức xong ngay.”

Hôm nay bọn Tần Vũ hẹn gặp nhau tại một quán trà, vẫn là một đám người kia, thấy Hàng Tiểu Ý đều đặc biệt chân chó nịnh nọt gọi là chị dâu.

Hàng Tiểu Ý ngồi ở một bên uống trà, không tập trung nhìn bọn họ chơi mạt chược, ánh mắt thỉnh thoảng liền chuyển đến trên mặt Tần Vũ.

Tâm tư Tần Vũ vốn đều dồn vào chơi mạt chược, cũng đã thắng vài ván. Rồi bởi vì ánh mắt Hàng Tiểu Ý, Tần Vũ bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, liên tục thất bại, suy nghĩ nước đi trước mặt cũng càng ngày càng tệ.

Ba phen bốn bận, Tần Vũ rốt cuộc không chịu nổi, đáng thương nhìn về phía Hàng Tiểu Ý: “Chị dâu, có chuyện gì thì chị cứ nói thẳng ra được không? Chị cứ như vậy, làm em rất sợ.”

Hàng Tiểu Ý ngẩn người, vội vàng lắc đầu: “Tôi không có chuyện gì hỏi anh.” Cuối cùng còn đặc biệt cường điệu: “Thật đấy.” Có trời mới biết làm thế nào cô nén được nghi vấn của mình xuống.

Tần Vũ nghe xong lời này, liền khẳng định Hàng Tiểu Ý nhất định là có chuyện gì muốn hỏi hẩn, tranh thủ thời gian suy nghĩ một chút lịch sử mờ ám của Thiệu Thành Hi, thì giống như cũng không có lịch sử mờ ám nào mà.

*

Từ thành phố A đến thành phố G cần một tiếng rưỡi, còn có không sai biệt lắm sau nửa giờ sẽ phải giảm tốc độ cao rồi, khỏe miệng Thiệu Thành Hi nổi lên một đường cong vui vẻ.

Vài ngày không gặp Hàng Tiểu Ý, anh cảm giác mình sắp tương tự thành bệnh rồi. Bây giờ nghĩ lại, hai năm đó không có cô, cuộc sống của chính bản thân anh cũng không biết là đã trải qua như thế nào. Có nhiều thứ khi đã nắm được thì thỉnh thoảng cũng có thể so sánh với thời điểm không chiếm được lại vẫn còn phải làm cho người ta muốn ngừng mà không được.

Cầm lấy điện thoại muốn gọi cho Hàng Tiểu Ý, trùng hợp trên điện thoại di động đã có một tin nhắn gửi đến, Thiệu Thành Hi giảm tốc độ xe, thuận tay mở ra nhìn thoáng qua, lúc thấy hình ảnh trên điện thoại di động thì mặt biến sắc, có chút cứng ngắc.

Ném điện thoại di động ở trên ghế ngồi, Thiệu Thành Hi mặt lạnh lái xe, dưới chân dậm chân ga càng mạnh hơn, hai tay nắm tay lái càng xiết chặt, mơ hồ đó có thể thấy được gân xanh trên mu bàn tay.

Lúc mà Tần Vũ nhận điện thoại gọi đến, chính là đang giơ cao chân vui mừng. Hẩn không kiên nhẫn tiếp nhận cuộc gọi điện tới “Này, người nào nha, quấy rầy lão tử chơi mạt chược.”

“Sao, cậu nói cái gì, Thiệu Thành Hi xảy ra tai nạn xe?”

35. Chương 34

Edit: Độc Bá Thiên

Beta: Mẫu Tử Song Linh

Mọi người vội vàng chạy tới bệnh viện, Tần Vũ nhìn sắc mặt tái nhợt của Hàng Tiểu Ý, không ngừng an ủi: “Không có chuyện gì đâu, y tá đã nói rồi, chỉ là trầy da bình thường, không có vấn đề gì lớn, đừng lo lắng quá.”

Hàng Tiểu Ý mím môi không nói lời nào, sắc mặt nhìn không ra vui buồn.

Vừa đến bệnh viện, liền chạy tới chỗ y tá, ở xa nhìn thấy một đám người đứng quanh phòng cấp cứu khóc sướt mướt, trong lòng Hàng Tiểu Ý căng thẳng, một cánh tay khoác lên vai cô, Hàng Vũ Hàng nói: “Không có chuyện gì đâu, đừng lo lắng.”

Đi nhanh hơn, chỉ vài bước đã tới bên cạnh cửa phòng phẫu thuật, một bóng lưng quen thuộc ngồi ở chỗ kia, y tá đang băng bó tay trái của anh, Hàng Tiểu Ý đứng đó, mắt có chút chua xót, tay rủ xuống người khẽ run.

“Anh Thành, anh không sao chứ?” Tần Vũ bước tới hỏi.

“Thiệt Thành Hi, bà ngoại nó, bị cậu hù chết rồi.” Hàng Vũ Hằng cũng đi tới, vỗ vai anh một cái, thấy anh không sao, tất cả mọi người cũng yên lòng.

Thiệt Thành Hi quay đầu lại, vừa muốn nói chuyện, khóe mắt liếc Hàng Tiểu Ý đứng ở cửa, nhíu mày: “Sao em lại đến đây?” Sở dĩ anh gọi cho Tần Vũ chính là vì không muốn Hàng Tiểu Ý lo lắng.

Liếc mắt qua Tần Vũ, Tần Vũ lúng túng sờ đầu: “Lúc ấy tôi đang chơi mạt chược với Hàng Vũ Hằng, chị dâu cũng ở đó, vì vậy...”

Hàng Tiểu Ý nghiêng đầu lau nước mắt ở khóe mắt, đi tới, yên lặng nhìn cánh tay của anh, sờ lên mặt anh, nói khẽ: “Còn bị thương ở đâu nữa?” Trên trán anh dán băng gạc, cánh tay cũng đang băng bó, những nơi khác thoạt nhìn không bị tổn thương.

Thiệt Thành Hi không phải không thấy hốc mắt phỉm hồng của cô, nhưng cũng không vạch trần, lắc đầu, tươi cười với cô: “Không có.”

Hàng Tiểu Ý không nói gì, yên lặng đứng bên cạnh anh, tay nắm chặt tay phải anh, cúi đầu nhìn bác sĩ bôi thuốc cho anh, lúc vừa nghe thấy Tần Vũ nói xảy ra tai nạn, cô có cảm giác tim mình đã ngừng đập, ngẩn ngủ chỉ hơn mười giây, trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ, nếu anh bị làm sao thì cô nên làm cái gì bây giờ.

Thiệt Thành Hi nhìn chằm chằm cô một lát, dùng tay bao bọc tay của cô, vuốt nhẹ để cô an tâm, sau đó nghiêng đầu nói với Tần Vũ: “Người bên cạnh làm phẫu thuật là người tông xe với anh, là do hắn không để ý đèn tín hiệu vi phạm luật giao thông, cậu giúp tôi xử lý.”

“Được.” Tần Vũ nói xong đi ra ngoài.

Hàng Vũ Hằng cũng đi giúp anh.

Bác sĩ nhìn về phía Hàng Tiểu Ý: “Cô là bạn gái của anh ta?”

“Đúng, tôi là vợ anh ấy, sao vậy bác sĩ, nghiêm trọng lắm sao?” Hàng Tiểu Ý vội vàng nói.

Thiệt Thành Hi nhìn cô một cái, khóe miệng hơi lộ ra một vòng vui vẻ.

“Không có vấn đề gì, đi chụp CT, xem đầu có sao không, vết thương trên cánh tay và trên trán không được dính nước, bữa ăn nên thanh đạm, không nên ăn đồ cay nóng.” Bác sĩ dặn dò.

Hàng Tiểu Ý vội vàng gật đầu: “Tôi biết rồi, cảm ơn bác sĩ Tạ.”

Hai người lên tầng chụp CT, cầm kết quả đưa cho bác sĩ, bác sĩ nhìn rồi nói không có vấn đề gì, không cần phải nằm viện, chú ý vết thương là được rồi.

Hai người cảm ơn bác sĩ sau đó ở hành lang chờ Tần Vũ.

Hàng Tiểu Ý nhìn thoáng qua Thiệt Thành Hi trên cánh tay bao lấy vai gạt, nhìn xem mũi chân nhẹ nhàng nói: “Anh có chuyện, nhưng lại gọi cho Tần Vũ.”

Thiệt Thành Hi sững sờ, đưa tay nâng cằm cô, lặng lẽ chăm chú nhìn cô, Hàng Tiểu Ý bặt miệng, đẩy tay anh ra, không nhìn anh: “Em biết rõ anh không muốn em lo lắng, nhưng em là vợ anh, em nghĩ sau này không cần biết là chuyện gì, người đầu tiên anh nghĩ đến phải là em.”

“Tiểu...” Thiệt Thành Hi vừa mở miệng liền bị Hàng Tiểu Ý bịt miệng lại, trừng mắt nói: “Được rồi, chuyện này cứ quyết định vậy đi, không bàn cãi gì nữa.”

Thiệt Thành Hi nở nụ cười như hoa nở mang theo nắng ấm ngày hè: “Được.”

Hàng Tiểu Ý cúi đầu, đưa tay kéo ngón tay của hắn, ngón út hai người móc một chỗ, thành một độ cong đẹp mắt.

Chưa đầy một lát sau, Tần Vũ đi tới: “Anh Thành, bọn hần yêu cầu âm thầm giải quyết, nhưng người này...”

“Không được, dựa vào cái gì những người lái xe không chú ý nên ngồi tù, có biết vì lý do cá nhân mà có thể khiến người khác bị thương tổn.” Hàng Tiểu Ý cực kỳ tức giận nói.

Tần Vũ cứng họng, kỳ thật chỉ là một vết trên đầu, cùng lắm thì bồi thường chút ít tiền mà thôi, không cần phải ngồi tù, cái này cũng quá lâu dài rồi.

“Người kia ra phòng phẫu thuật chưa?” Thiệu Thành Hi xoa đầu Hàng Tiểu Ý, người đang nổi trận lôi đình nháy mắt yên tĩnh trở lại.

“Ra rồi, không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng tổn thương không nhẹ, người ta không giống người giàu có, hai xe con, tiền bảo hiểm, bồi thường cho xe của cậu có chút khó khăn.”

“Vấn đề không phải tiền bạc, phải giáo huấn hần, bằng không nếu để hần tiếp tục lái xe như vậy không dài đầu óc.” Hàng Tiểu Ý thế nào cũng không nuốt trôi được, nhin không được nói xen vào.

Thiệu Thành Hi vẫy tay với hần: “Được rồi, cậu cứ thế mà làm, có thể cho bao nhiêu thì tính bấy nhiêu, như Tiểu Tiểu nói, để hần nhớ lâu một chút.”

Tần Vũ gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Hai người cầm thuốc, Tần Vũ và Hàng Vũ Hằng xong việc tới, cùng đi ra bệnh viện, Thiệu Thành Hi hỏi: “Bồi thường bao nhiêu?”

“Bồi thường bao nhiêu, ha ha...” Hàng Vũ Hằng cười: “Cậu không hỏi xem Tần Vũ góp vào bao nhiêu?”

“Hả?” Hàng Tiểu Ý buồn bực nhìn anh.

“Tần Vũ nói với người ta, người này đúng là rất nghèo, chỉ viện phí cũng rất khó khăn, miễn cưỡng đưa ra hai nghìn, còn dùng bao vải bao lấy tiền tích lũy, Tần Vũ nhìn qua, lại nghe nói nhà người nọ phải trốn tiền, vợ còn bị bệnh, nhiều năm uống thuốc, hai đứa con đến trường, phòng ở là thuê, liên nổi lên lòng đồng tình, đem hai nghìn kia làm viện phí cho người ta, lại còn đưa thêm năm nghìn.” Hàng Vũ Hằng cười ha hả nói.

Tần Vũ bị nói ngược ngùng, đưa chân đạp anh: “Anh cút đi, câm miệng ngay.”

Hàng Vũ Hằng đứng cạnh hần: “Tên nhà giàu anh còn có lương tâm đấy, không tệ không tệ, tôi thay mặt Đảng, thay mặt Chính phủ, thay mặt nhân dân cảm ơn anh.”

Hàng Tiểu Ý nở nụ cười, nhìn Tần Vũ bộ dáng cà lơ phát phơ, kỳ thật cũng không tệ lắm.

Thiệu Thành Hi tựa lên Hàng Tiểu Ý, nhẹ nói bên tai cô: “Tiểu Tiểu, bây giờ chúng ta đi đâu?”

Hàng Tiểu Ý nhìn anh: “Đưa anh về nhà, bây giờ anh cần nghỉ ngơi.”

“Không, bác sĩ nói, miệng vết thương không thể để dính nước, về nhà, không ai chăm sóc anh, em là vợ của anh, không chăm sóc anh thì ai chăm sóc anh?” Thiệu Thành Hi day day trán, vẻ mặt đau khổ.

Hàng Tiểu Ý vội vàng sờ lên trán anh, nhẹ nhàng thổi, nghe được tiếng cười nhin không được của Tần Vũ, mới nhận ra mình đã bị lừa, đẩy anh ra, điều chỉnh sắc mặt: “Vậy phải làm sao đây? Hay là về nhà của chúng ta?”

Thiệu Thành Hi nhìn cô một cái, bình tĩnh lắc đầu.

Hai người nghỉ nửa ngày, quyết định đến biệt thự của công ty cho Hàng Vũ Hằng ở tạm, bây giờ Hàng Vũ Hằng ở nhà, nơi kia không người ở, ngược lại là điều tốt.

Đỡ Thiệu Thành Hi lên phòng khách trên lầu, Hàng Vũ Hằng dựa vào tường: “Thiệu Thành Hi, chỉ là xước chút da thôi, có cần phải giống người thực vật không thể hoạt động thế này không?”

Thiệu Thành Hi cũng không cãi nhau với anh, ngược lại nhìn Hàng Tiểu Ý, cau mày, giọng nói có chút yếu: “Tiểu Tiểu, anh ba của em làm anh đau đầu.”

Hàng Tiểu Ý đẩy Hàng Vũ Hằng ra bên ngoài: “Đã qua giữa trưa, anh ba, tất cả mọi người đều chưa ăn cơm, anh để mọi người ăn trưa trước được không, phiền anh nấu một ít cháo, Thành Hi cần ăn đồ thanh đạm, làm phiền anh rồi, anh ba, làm phiền, làm phiền...”

Hàng Vũ Hằng bị Hàng Tiểu Ý đẩy ra ngoài, cố gắng quay ra sau kêu gào: “Thiệu Thành Hi, cậu đúng là không biết xấu hổ, không biết xấu hổ...”

Đuổi Hàng Vũ Hằng ra, Hàng Tiểu Ý rót cho anh ly nước, nhẹ nhàng hỏi: “Còn đau không?”

Thiệu Thành Hi nằm trên giường, dùng ánh mắt đáng thương nhìn cô: “Tay đau, đầu cũng đau...”

Hàng Tiểu Ý hoảng sợ, bỏ ly nước xuống, nhìn tay của anh: “Đau ở đâu, chúng ta lại đến bệnh viện kiểm tra đi.”

Một bàn tay bắt lấy cánh tay của cô, kéo vào ngực, Hàng Tiểu Ý không đề phòng, liền ngã trên người anh, sợ hãi nói: “Đừng đè lên người anh, cũng đừng đè lên cánh tay anh, anh lộn xộn cái gì...”

“Hàng Tiểu Ý...” Bàn tay to của Thiệu Thành Hi đặt trên lưng cô, môi bên tai cô khẽ nói: “Em hôn anh, anh liền hết đau.”

Trong nháy mắt Hàng Tiểu Ý liền hiểu rõ, tức giận đánh một cái bên tay không bị thương của anh, gần từng chữ: “Thiệu - Thành - Hi...Ưm...”

Giữa cánh môi là hơi thở quen thuộc của anh, Hàng Tiểu Ý hơi giãy giụa, nhưng cánh tay của Thiệu Thành Hi ôm chặt tại hông cô, không cho cô cử động, Hàng Tiểu Ý sợ đụng phải cánh tay của anh, đành phải mặc kệ anh.

Nụ hôn mang theo nỗi nhớ nhung, khiến cho Hàng Tiểu Ý hoàn toàn tan rã, chủ động hôn lại anh, bàn tay nhỏ bé nắm chặt vạt áo sơ mi trước của anh, đắm chìm trong sự dịu dàng của anh.

“Này hai người, yêu thương xong chưa?” Giọng nói của Hàng Vũ Hằng đột nhiên vang lên, Hàng Tiểu Ý lại càng hoảng sợ, không cẩn thận cắn phải môi Thiệu Thành Hi, Thiệu Thành Hi đau “Hí...iiiiii” một tiếng.

Hàng Tiểu Ý mặt đỏ tới mang tai đẩy Hàng Vũ Hằng ra rồi từ từ đi xuống lầu, xấu hổ muốn chết, xấu hổ muốn chết...

Hàng Vũ Hằng tươi cười, nhìn Thiệu Thành Hi trên giường: “Tôi muốn hỏi ngài Thiệu muốn cháo vị chua ngọt đắng hay cay?”

Thiệu Thành Hi lạnh lùng nhìn anh: “Hàng Vũ Hằng, sông nước gặp nhau, kể từ bây giờ trở đi cậu hãy bắt đầu cầu nguyện đừng có rơi vào tay tôi đi, tôi sẽ không nương tay đâu.”

Hàng Vũ Hằng nhíu mày, liếc mắt nhìn thấy môi anh chảy máu, chấp tay: “Tôi sẽ im lặng chờ khiêu chiến.”

*

Hàng Tiểu Ý đi xuống lầu, nhìn vào phòng bếp thấy Diệp Hà đang nấu cháo, Tần Vũ dựa vào cửa phòng bếp, vẽ mặt ngơ ngẩn.

Hàng Tiểu Ý đi qua, thuận miệng hỏi: “Làm sao vậy?”

Tần Vũ kéo tay cô, nhỏ giọng nói: “Chị dâu, trợ lý của Hàng Vũ Hằng có phải đầu óc có bệnh không?”

“Làm sao vậy?” Hàng Tiểu Ý nhìn thoáng qua phòng bếp, Diệp Hà đang dùng thìa nhẹ khuấy trong nồi, miệng lầm bầm gì đó, nghe như là: “Thịt, trứng, hành thái, muối, gà...”

Tần Vũ nuốt nước miếng một cái, lắc đầu hoảng sợ.

Hàng Tiểu Ý đi vào: “Này, Diệp Hà, em đến đây lúc nào?”

Diệp Hà gặp cô đặc biệt vui vẻ: “Chị Hàng, anh Hằng muốn em nấu cháo trứng muối thịt nạc, chị đừng gấp, sắp có đồ cho ngài Thiệu rồi.”

Hàng Tiểu Ý nhìn trong nồi, sững sốt một chút, rốt cuộc biết vì sao Tần Vũ có vẻ mặt bối rối, chỉ thấy trong nồi hầm cách thủy, ở giữa là một miếng thịt nạc cực lớn, xung quanh là hành thái trứng hoa...

“...Diệp Hà, em đang làm gì vậy?”

“Cháo trứng muối thịt nạc đó, ở đây không có trứng muối, em dùng trứng gà thay thế, em tra cách làm trên mạng rồi, nguyên liệu cũng cho vào hết. Chị Hàng, đây là lần đầu em nấu, chị nói xem có phải sẽ rất thành công không?”

Trên mạng cũng không nói thịt nạc để nguyên cả khối bỏ vào đây, cũng không nói đem tất cả nguyên liệu trộn lẫn vào, Hàng Tiểu Ý gãi đầu, không đành lòng đả kích cô: “Em nấu tiếp đi, chị nhớ tới bác sĩ nói Thành Hi không thể ăn thịt, chị nấu chút cháo trắng, em nấu xong thì để anh ba chị và Tần Vũ mang ra ngoài ăn là tốt nhất.”

“Được rồi, chị Hàng, như vậy ít nhất chị cũng phải ăn vài ngụm cháo nha.” Diệp Hà tiếp tục kích động nấu cháo

Lúc Hàng Tiểu Ý nấu xong cháo, Hàng Vũ Hằng cũng mua đồ ăn ngoài về, Thiệu Thành Hi từ trên lầu đi xuống, còn thêm Tần Vũ và Hàng Vũ Hằng, ba người ngồi ở bàn chờ cơm.

Để tất cả hộp lớn nhỏ mua từ ngoài lên bàn, ba người mắt to mắt nhỏ ngồi không động tay.

Hàng Tiểu Ý bưng cháo để trước mặt Thiệu Thành Hi, không nhịn được nói ra: “Chẳng nhẽ ba người các anh đến cái nắp hộp cũng không mở được sao?”

“Tay anh bị thương, không mở được.” Về mặt Thiệu Thành Hi bình tĩnh.

“Tôi đường đường là phú nhị đại, làm sao có thể làm một việc thấp kém như vậy.” Tần Vũ khinh thường hừ một tiếng.

“Nói thế nào thì anh cũng là một đại minh tinh, chuyện nhỏ nhặt đều có trợ lý làm cho đấy.” Hàng Vũ Hằng lười biếng nói.

Hàng Tiểu Ý nhìn không được cười lạnh một tiếng, khinh thường bọn họ không chấp nhận, mở hộp ra, đem đĩa đặt trước mặt từng đại gia, Diệp Hà bưng cháo, đặt trước mặt Tần Vũ và Hàng Vũ Hằng, về mặt chờ mong: “Giám đốc Tần, anh Hằng, hai người nếm thử đi, đây là lần đầu tiên tôi nấu cháo đấy.”

Tần Vũ tận mắt nhìn thấy Diệp Hà hắc ám nấu, đã chuẩn bị tâm lý đánh chết cũng không chịu ăn, nhưng bây giờ nhìn chén cháo đủ sắc hương vị trước mặt, cảm thấy chén cháo này cũng không quá khó ăn, dù sao hơn nửa ngày chưa ăn cơm rồi, dạ dày của anh đang kêu gào.

Hàng Vũ Hằng không biết chuyện gì, đương nhiên không chú ý, cầm thìa múc một muỗng bỏ vào miệng, khích lệ Diệp Hà: “Rất được, ngoại trừ có chút mùi tanh thì hoàn hảo, lần đầu làm không tệ, tiếp tục cố gắng.”

Tần Vũ nhìn Hàng Vũ Hằng ăn được cũng thả lỏng, ăn cháo, đúng như lời Hàng Vũ Hằng nói, ngoại trừ có một chút mùi tanh thì đều tốt, không khỏi liếc nhìn Diệp Hà, cô gái nhỏ này có tiền đồ.

Diệp Hà thấy hai người bọn họ ăn thì vui vẻ chạy vào phòng bếp, đem bát sứ đựng số cháo còn lại đặt lên bàn, sau đó cầm lấy một con dao: “Thịt này liền một khối, tôi quên cắt, tôi cắt ra cho mọi người.” Nói xong cắt miếng thịt cực lớn trong bát, nhưng miếng thịt không đứt, Diệp Hà dùng sức cắt qua cắt lại vài lần, một màu đỏ tươi hiện ra trên mặt nước gạo trắng, hai bên thịt đỏ tươi, xương trắng - chứng tỏ nó chưa chín.

Trong lòng Tần Vũ buồn nôn, Hàng Vũ Hằng nheo mắt, hai tay run lên, đĩa “lạch cạch” rơi xuống bàn, lại nhìn cháo trong chén, cả người đều thấy không ổn.

Thiệu Thành Hi nhìn bát cháo hoa trước mắt, than thở: “Có vợ thật là tốt...”

Diệp Hà lúng túng cười: “Lần đầu nấu, không có kinh nghiệm, tôi cam đoan lần tiếp sau sẽ không bị vậy đâu...”

Khóe miệng Tần Vũ giật giật: “Còn có lần nữa sao, cô cũng đừng hại người ta...”

36. Chương 35

Editor: Độc Bá Thiên

Beta-er: An Bi Nhi

Sau khi ăn cơm xong đã là buổi tối, Hàng Tiểu Ý ở lại cùng Thiệu Thành Hi, để Hàng Vũ Hằng nói với ba mẹ là cô sang nhà Đồng Tâm.

Hàng Vũ Hằng cười nhạo hai tiếng, “Đúng là khuê nữ gả đi như bát nước đổ ra ngoài...”

Tần Vũ kéo anh ta ra ngoài, “Được rồi, đừng ghen tị nữa, không phải cầu độc thân không ai muốn đi ghen người ta chứ, đi, bạn đây tìm cho cậu mấy người đẹp, đền bù tâm hồn bị tổn thương của cậu...”

Sau khi tất cả mọi người rời đi, trong biệt thự chỉ còn lại Hàng Tiểu Ý và Thiệu Thành Hi, rất yên tĩnh, Thiệu Thành Hi ngồi trên ghế sa lon vẫy tay với cô, Hàng Tiểu Ý nhanh chóng đi tới, ngồi bên cạnh anh, Thiệu Thành Hi thuận thế nằm xuống đùi cô, Hàng Tiểu Ý cẩn thận xoa trán của anh, nhìn anh, “Lái xe thật không cẩn thận, mặc dù toàn bộ trách nhiệm thuộc về người kia, nhưng sau này anh cũng phải cẩn thận đấy.”

Thiệu Thành Hi hiếm khi nghiêm túc gật đầu, “Biết rồi.”

Hàng Tiểu Ý nở nụ cười, hôn anh một cái, “Ừ, nghe lời một chút sẽ có thịt ăn.”

Hai người yên lặng nhìn nhau cả buổi, Thiệu Thành Hi bỗng nhiên nói, “Ý em là muốn cho anh ăn thịt sao?”

Hàng Tiểu Ý sững sờ trong chốc lát, mặt chậm rãi đỏ lên, cô thẹn quá hoá giận, “Không phải vậy!”

“Em biết anh đang nói thịt gì sao?” Về mặt Thiệu Thành Hi vô tội nhìn cô.

Hàng Tiểu Ý bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, “Trong phòng bếp còn thịt đấy, anh có muốn ăn không?”

Thiệu Thành Hi nở nụ cười, “Buổi tối hãy ăn, anh muốn ngủ một lát, nghỉ ngơi hồi phục thể lực, nếu không anh sợ lúc ăn thịt sẽ mệt mỏi.”

Hàng Tiểu Ý, “...”

Đây là bị anh lừa mạnh mẽ lừa giỡn hả?

Trong phòng tĩnh lặng, không ai nói tiếp. Biệt thự có cửa sổ lớn sát đất, mặt trời chiều chiếu vào, để lại ánh tà dương trong phòng khách, hai người lẳng lặng tựa vào nhau.

Thiệu Thành Hi híp mắt, dùng cánh tay không bị thương vuốt ve bàn tay mềm mại của Hàng Tiểu Ý, sau đó mí mắt dần dần khép lại, dù sao đã một đêm không ngủ, hôm nay lại có nhiều việc, anh thật sự không chống đỡ được nữa, liền ngủ thiếp đi.

Hàng Tiểu Ý lặng lẽ nhìn chăm chú vẻ mặt khi ngủ của anh, gió thổi làm lay động rèm cửa, đột nhiên có cảm giác đã trải qua những năm tháng yên bình.

Mặt trời dần xuống núi, ánh trăng bị che khuất dần dần lộ ra, trong phòng không bật đèn, trên ghế sa lon có hai bóng dáng dựa vào nhau in trên vách tường, giống như dây dưa quấn quýt.

Đôi mắt ngái ngủ mở ra, bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt Thiệu Thành Hi dần dần sáng hơn, đưa tay chạm vào mặt cô, “Anh ngủ bao lâu rồi?”

Hàng Tiểu Ý nhìn đồng hồ trên tường, “Cũng hơn ba tiếng rồi.”

Thiệu Thành Hi ngồi dậy, hai tay đặt trên đùi cô xoa bóp, “Tê hết rồi sao?”

Anh không nói cô cũng không nhận ra, vừa nói, cô liền cảm thấy chân hơi cứng, cử động một chút, một cơn đau rút truyền đến, khiến Hàng Tiểu Ý không nhịn được phải hừ nhẹ, làm cho Thiệu Thành Hi cười sung sướng.

Đợi một lúc, cảm giác đau đớn trên đùi mới dần tiêu tan, Hàng Tiểu Ý thở ra một hơi, đứng lên cử động hai chân, Thiệu Thành Hi ngồi trên ghế sa lon ngửa đầu nhìn cô, khuôn mặt tuần tú mang theo vui vẻ, “Tiểu Tiểu, anh muốn tắm rửa.”

Lời này có ý là tay anh bị thương, không thể tự mình tắm rửa, cần người khác giúp đỡ.

Hàng Tiểu Ý lặng lẽ nhìn anh, ánh mắt Thiệu Thành Hi mang theo nét vui vẻ lảng lảng nhìn cô, không nói lời nào.

Nhìn nhau cả buổi, cuối cùng Hàng Tiểu Ý cũng thỏa hiệp, được rồi, tắm rửa thì tắm rửa, ai bảo bây giờ anh là bệnh nhân, trời rất nóng, không tắm rửa sao mà ngủ.

Hai người lên tầng, Hàng Tiểu Ý mở nước tắm, lại nhìn Thiệu Thành Hi đang thảnh thơi đứng một bên, mặt đỏ tới tận mang tai, “Anh cởi quần áo đi!”

Thiệu Thành Hi duỗi hai tay ra, nhún vai vô tội, “Cánh tay bị thương, không cởi được.”

Hàng Tiểu Ý biết rõ anh đang cố ý nói quá bệnh tình, nhưng lại không biết vạch trần anh thế nào, nói trắng ra là, thuận theo anh đều là vì yêu thương anh, vì cam tâm tình nguyện dung túng anh.

Đưa tay cởi cúc áo sơ mi cho anh, cẩn thận cởi áo sơ mi cho anh mà không đụng vào cánh tay của anh, lồng ngực cường tráng và bụng dưới cứng rắn lộ ra.

Hàng Tiểu Ý không nhịn được thò tay chọc chọc, không mềm nhưng cũng không cứng lắm, cũng không giống các chàng trai trên mạng có cơ bụng tám múi, nhưng mà rất đẹp, sờ tới sờ lui rất thoải mái, cô không nhịn được sờ một vòng quanh bụng anh.

Chủ nhân thân thể đột nhiên run lên, bắt lấy cánh tay đang làm loạn của cô, “Tiểu Tiểu, em đang đùa giỡn anh sao?” Giọng nói mang theo xúc động bị kìm nén.

Hàng Tiểu Ý giật mình hoàn hồn, cuống quýt muốn thu tay lại, Thiệu Thành Hi lại nhanh chóng bắt lấy tay cô, không cho cô cử động, sau đó cầm lấy tay của cô đặt trên thắt lưng, “Tiểu Tiểu...” Thân thể dán chặt vào muốn chiếm hữu cô, xoay người hôn lên tai cô một cái, trầm giọng nói, “Giúp anh cởi quần áo, nghe lời...”

Giọng của anh hơi khàn khàn, như mê hoặc lòng người, trong phòng tắm hơi nước bốc lên, khiến người ta có cảm giác mờng lung huyền ảo.

Hàng Tiểu Ý không khống chế được tựa vào lòng anh, hai tay dùng sức cởi quần áo của anh, Thiệu Thành Hi cúi đầu hôn cô, một tay kéo khóa váy của cô, váy rơi xuống mặt đất, bàn tay từ bắp đùi cô hướng lên, vải băng bó lướt qua làn da non mịn của cô khiến cô run lên, Hàng Tiểu Ý bắt lấy bàn tay của anh, chống đỡ lấy môi của anh, khẽ thở, “Thành, Thành Hi, cánh tay của anh...”

Thiệu Thành Hi cũng không dừng động tác, mút cánh môi cô, nói mơ hồ không rõ, “Chẳng qua là cánh tay bị thương thôi, đâu cản trở anh làm chuyện đứng đắn...”

Làm chuyện đứng đắn, làm chuyện đứng đắn, làm chuyện đứng đắn,

Hàng Tiểu Ý đẩy ngực anh ra, “Không được làm vậy!” Cô cũng không muốn khi người nhà hai bên chưa biết chuyện thì đã thấy mình lớn bụng rồi, mà còn chưa nói đến hai người chưa tổ chức hôn lễ, lỡ như áo cưới mặc không vừa thì...

Thiệu Thành Hi ép cô lên tường, môi theo cổ cô đi xuống gặm lấy xương quai xanh, “Không sao, anh không đi vào...”

Toàn thân Hàng Tiểu Ý mềm nhũn dựa vào ngực anh, hai tay ôm vai anh, tay anh ôm lấy lưng cô, đỡ lấy trọng lượng của cô, cổ giữ lấy lí trí nói, “Em mới không tin anh...”

Đột nhiên Thiệu Thành Hi ôm cô lên, vắt hai chân cô ngang hông anh, Hàng Tiểu Ý hoảng sợ, đánh vào vai anh, “Cánh tay, cánh tay...”

Thiệu Thành Hi ngửa đầu chặn miệng cô, một bên hôn môi cô, một bên ôm cô đến bồn rửa mặt, Hàng Tiểu Ý dựa lưng vào gương lạnh buốt, khiến cô hơi run rẩy.

Thiệu Thành Hi tựa vào trán cô, đối mặt với cô, đôi mắt đen tĩnh mịch mang theo lửa nóng, giọng nói khàn khàn, “Hay là, em dùng tay giúp anh?” Vừa nói, tay anh đã nắm lấy tay nhỏ của cô chậm rãi hướng xuống, đặt tay cô lên chỗ nóng rực, tay Hàng Tiểu Ý run lên, rồi mới nhẹ nhàng cầm lấy anh.

Thiệu Thành Hi kiên nhẫn nhìn động tác của cô, Hàng Tiểu Ý xấu hổ đến mức muốn chảy máu, một tay ôm chặt lấy cổ anh, vùi đầu vào ngực anh, mắt không thấy, tim không không đập.

Thiệu Thành Hi nhìn tấm lưng trơn bóng của cô qua tấm gương phía sau, cảm nhận bàn tay nhỏ bé mềm mại đang mang đến kích thích, không khỏi bao bọc cô trong ngực, phát ra một tiếng rên rồi lại thở gấp vui sướng, thân thể đột nhiên buông lỏng tựa vào bờ vai cô.

Tay của Hàng Tiểu Ý cứng ngắc, không chuyển động nữa.

Thiệu Thành Hi cười nhẹ, thở ra một hơi bên tai cô, “Tiểu Tiểu, giúp đỡ lẫn nhau là truyền thống tốt đẹp của dân tộc Trung Hoa, em đã giúp anh, anh tự nhiên cũng phải giúp em, có qua có lại mới toại lòng nhau.

Hàng Tiểu Ý giật mình ngẩng đầu nhìn anh, “Anh muốn gì?”

Thiệu Thành Hi nghiêng đầu cẩn thận lên cổ cô, tay đã trượt xuống, toàn thân Hàng Tiểu Ý mềm nhũn, vô lực, chỉ có thể ôm anh thật chặt.

Trong phòng tắm truyền ra tiếng thở dốc khó nhịn lại ần ần, một màn xuân sắc dạt dào trong phòng.

Cuối cùng cũng làm xong chuyện đứng đắn, Hàng Tiểu Ý nằm trong lòng anh điều chỉnh lại hô hấp, sau đó suy nghĩ cũng dần tỉnh táo lại, không nhìn được hung hăng cắn anh một cái.

Thiệu Thành Hi nhẹ nhàng cười, ôm cô vào bồn tắm, sau đó mình cũng vào theo, nâng cánh tay lên, “Được rồi, phu nhân Thiệu, bắt đầu tắm rửa thôi.”

Hàng Tiểu Ý trừng mắt nhìn anh, “Cánh tay của anh không phải vừa linh hoạt lắm sao?”

Thiệu Thành Hi nhìn cô cười mập mờ, “Cánh tay anh chỉ có thể làm chuyện đứng đắn, mà với anh chuyện đứng đắn chỉ có một, xem ra em vẫn chưa hiểu lắm, hay anh nhấn mạnh với em lần nữa nhé?”

Hàng Tiểu Ý không nhìn được hắt nước lên người anh, lưu manh, không biết xấu hổ,...

Thật vất vả giúp đỡ người không ngừng biến hóa này tắm rửa xong, Hàng Tiểu Ý cảm thấy cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt, trên đời này không sợ người lưu manh đùa nghịch lưu manh, mà đáng sợ là người lưu manh đùa nghịch người nguyện ý nuông chiều người lưu manh.

Trong phòng ngủ truyền đến tiếng chuông điện thoại, Hàng Tiểu Ý ném khăm mặt lại cho anh tự lau, sau đó ra ngoài nghe điện thoại.

Điện thoại trên giường, màn hình điện thoại hiện lên Đồng Tâm gọi, còn chưa kịp bắt máy, điện thoại đã tắt.

Hàng Tiểu Ý thuận tay cầm điện thoại Thiệu Thành Hi gọi lại cho cô ấy, Đồng Tâm cũng không có chuyện công việc gì, chỉ hỏi han vào câu rồi cúp điện thoại.

Vừa định để điện thoại xuống, điện thoại anh lại báo có tin nhắn, là của Hàng Vũ Hằng, anh ấy còn gửi thêm một tấm ảnh ăn chơi của mình, phía dưới còn viết, “Thiệu Thành Hi, nhìn tôi đi, cậu cảm thấy tự ti phải không?”

Hàng Tiểu Ý không nhìn được cười, sau đó suy nghĩ một chút, nhìn cười trả lời anh ấy, “Người anh em, hình như tôi cảm thấy mình thích cậu mất rồi, làm sao bây giờ?”

Hàng Vũ Hằng trả lời lại rất nhanh, “Mẹ nó, Thiệu Thành Hi, nhiều năm như vậy cuối cùng cậu mới chịu thừa nhận...”

Hàng Tiểu Ý liếc mắt, không trả lời lại anh ấy, đang định tắt điện thoại, nhưng bởi vì không quen sử dụng điện thoại của Thiệu Thành Hi, cô không cẩn thận mở ra mục đầu tiên, là thư viện ảnh, cô và Tạ Thiên Ninh yên lặng ngồi đối diện nhau, Tạ Thiên Ninh lặng lẽ nắm tay cô, hai người nhìn rất thân mật.

Hàng Tiểu Ý sững sờ tại chỗ, giống như bị một thùng nước lạnh dội từ đầu đến chân, trong điện thoại Thiệu Thành Hi sao lại có ảnh chụp như vậy.

Theo bản năng nhìn thoáng qua thời gian nhận tin nhắn, lúc 11h20”.

Giữa trưa Tần Vũ chơi mệt chực có hỏi cô mấy giờ rồi, đánh xong một ván sẽ đi ăn cơm, cô nói cho anh ta là 11h15’, khoảng hơn mười phút sau thì Tần Vũ nhận được tin Thiệu Thành Hi gặp tai nạn, vậy Thiệu Thành Hi xảy ra tai nạn sau khi nhận được tin nhắn này.

Tay Hàng Tiểu Ý cầm điện thoại hơi run lên, có thể làm ra chuyện này, người cô có thể nghĩ đến chỉ có Đường Tư.

“Tiểu Tiểu...” Thiệu Thành Hi vừa lau tóc vừa đi ra.

Không suy nghĩ gì, dường như là theo bản năng, Hàng Tiểu Ý giấu điện thoại ra sau lưng.

Thiệu Thành Hi thấy cô mờ ám, không khỏi nở nụ cười, “Xem thì cứ xem đi, giấu làm gì, dù sao cũng chưa phải chưa bao giờ xem.”

Hàng Tiểu Ý đứng ở đó, thân thể cứng ngắc không động đậy, cũng không biết nên nói gì.

Thiệu Thành Hi bước hai bước, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, mặt biến sắc, toàn thân lạnh đi, đôi mắt đen nhìn cô, mang theo chút lạnh lùng.

Đi vài bước đến bên cạnh cô, bắt lấy cánh tay đang giấu sau lưng của cô, giơ lên nhìn lướt qua, là tấm ảnh hai người đang nắm tay.

Thiệu Thành Hi buông tay cô ra, đôi mắt âm u nhìn cô, giọng điệu không rõ vui hay giận, “Hàng Tiểu Ý, nói đi, vừa nãy em phản ứng như vậy là đang nghĩ gì?”

Hàng Tiểu Ý nhìn anh, trong lòng lo lắng không yên, trên mặt vẫn giả vờ bình tĩnh, “Anh không phải đang tức giận phải không?”

“Cho nên, em cho là anh giận sao?” Thiệu Thành Hi híp mắt nhìn cô, không nhìn ra vui hay giận.

“... Ý của anh là anh tin tưởng em sao?” Hàng Tiểu Ý ấp úng.

“Cho nên vừa rồi em phản ứng như vậy là vì không tin anh sao?” Thiệu Thành Hi hỏi lại.

Hàng Tiểu Ý bị hỏi hơi bối rối, không kịp phản ứng, “Sao, sao em lại không tin anh chứ?”

Thiệu Thành Hi tức giận ném khăn mặt lên bàn, cười một tiếng, “Em cảm thấy anh sẽ tin tưởng mấy bức ảnh ngây thơ này sao?”

“Nhưng, bởi vì hình ảnh này mà anh gặp tai nạn xe.” Hàng Tiểu Ý cúi đầu nhìn mũi chân, giọng nói mang theo ảo não.

Đưa tay nâng cằm cô, để cô nhìn anh, Thiệu Thành Hi không vui, “Ai nói với em là vì hình ảnh này mà anh gặp tai nạn xe, giữa trưa nói rất rõ ràng, là đều do đối phương, em lại nghĩ gì vậy.”

Hàng Tiểu Ý chu miệng, “Em không tin.”

Lúc mới nhìn thấy ảnh này, Thiệu Thành Hi quả thật không không chế được, nhưng rất nhanh anh liền bình tĩnh, rõ ràng là có người nhắm vào cô, hướng chỉ người trong ảnh là Tạ Thiên Ninh, anh không cần phải hạ mình đi so sánh với anh ta.

Tuy rằng đều là do đối phương, nhưng nếu như lúc ấy không có chuyện này, xe của anh có lẽ sẽ chạy chậm hơn, có lẽ sẽ tránh được chiếc xe kia, rồi cuối cùng sẽ không xảy ra chuyện không thể cứu vãn như thế.

Thiệu Thành Hi không giải thích nhiều, nói nhiều hơn, sợ rằng Hàng Tiểu Ý sẽ tự trách, Thiệu Thành Hi lại cầm điện thoại nhìn thoáng qua, trong mắt lóe lên tia sáng, “Em có biết ảnh chụp này do ai gửi không?”

Những lời của Thiệu Thành Hi khiến nội tâm Hàng Tiểu Ý khẽ nhảy lên, cái tên Đường Tư bất ngờ vang lên, ánh mắt Hàng Tiểu Ý nhìn Thiệu Thành Hi mang theo oán niệm.

Thiệu Thành Hi phát hiện tâm trạng cô thay đổi, nhúu mày, cao giọng nói, “Hàng Tiểu Ý, cuối cùng là xảy ra chuyện gì?”

Hàng Tiểu Ý đẩy tay anh đang đặt trên cằm cô ra, nhỏ giọng, “Vậy chuyện giữa anh và Đường Tư là thế nào?”

Giọng nói của Hàng Tiểu Ý tuy nhỏ, nhưng Thiệu Thành Hi vẫn nghe rõ, lông mày nhăn lại... giọng nói hơi lạnh, “Chuyện giữa anh với Đường Tư là chuyện gì, Hàng Tiểu Ý, em nói rõ xem nào.”

Hàng Tiểu Ý vốn cũng không muốn hỏi chuyện hai năm khi Thiệu Thành Hi và cô chia tay, dù sao những chuyện đó cũng là sau khi cô và anh chia tay, là hợp tình hợp lý thôi, biết quá nhiều ngược lại sẽ làm cô càng khó chịu, nên cô tình nguyện lựa chọn không hỏi anh, để cho những chuyện trong quá khứ trôi qua đi.

Nhưng bây giờ mọi chuyện không thể giấu diếm, nhất định phải nói cho rõ ràng.

Hàng Tiểu Ý nhếch môi ngồi trên giường, giọng nói cứng nhắc kể lại chuyện của Đường Tư một lần, trong lúc kể thì cúi đầu, giọng lạnh nhạt, mang theo tâm trạng không cam lòng.

Sau khi kể xong lại không nghe thấy Thiệu Thành Hi đáp lại, trong lòng Hàng Tiểu Ý căng thẳng, chẳng lẽ Thiệu Thành Hi chột dạ, hơi khấn trương ngược mắt lên nhìn, đúng lúc nhìn thấy đôi mắt trào phúng của Thiệu Thành Hi.

Hàng Tiểu Ý bị anh nhìn đến hơi chột dạ, ho nhẹ một tiếng, “Anh nhìn em xong chưa?” Nhìn như vậy làm cô có cảm giác như mình nói hươu nói vượn vậy.

Thiệu Thành Hi cười lạnh hai tiếng, “Hàng Tiểu Ý, có phải em đều tin những điều Đường Tư nói không?”

Hàng Tiểu Ý bị anh hỏi ngược lại, trừng mắt nhìn, “... Lời này của anh là muốn nói thực ra cô ấy nói dối sao?”

Đôi mắt Thiệu Thành Hi lạnh lùng nhìn cô chăm chú, “Đến cùng, em vẫn không tin anh, phải không?”

Nhìn anh mặt âm u của anh, không hiểu sao Hàng Tiểu Ý lại ấp úng giải thích, “... Không phải...”

“Đừng nói nữa, Hàng Tiểu Ý, nhiều lời vô ích.” Thiệu Thành Hi châm chọc cắt lời cô, quay người ra khỏi phòng ngủ, đóng cửa “ầm” một tiếng rất lớn.

Hàng Tiểu Ý ngồi trên giường, choáng váng, tại sao mọi thứ đang êm đẹp lại thành ra như thế này.

Ngoài phòng ngủ truyền đến tiếng Thiệu Thành Hi tức giận, “Tần Vũ, cho cậu 20 phút, lập tức xuất hiện ở trước mặt tôi.”

Anh muốn biết vì sao chuyện của anh cái gì Tần Vũ cũng biết mà anh lại không biết.

Nghe âm thanh tức giận của Thiệu Thành Hi, Hàng Tiểu Ý rùng mình một cái, cảm giác như mình vừa đá phải tằm sắt rồi.

37. Chương 36

Hàng Tiểu Ý ngồi trong phòng ngủ cả buổi, suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn không nghĩ ra lí do, đến khi nghe loáng thoáng tiếng nói chuyện dưới lầu truyền lên, mới đứng dậy mở cửa phòng ngủ đi ra ngoài, giọng nói dưới lầu liền rõ ràng hơn.

“Anh Thành, đêm hôm khuya khoắt, anh không ở trên giường ngủ, gọi em đến làm gì?”

Hàng Tiểu Ý trốn trên cầu thang dẫn xuống lầu, chỉ thò ra cái đầu nhìn xuống, thấy Tần Vũ ngồi trên ghế sa lon, đầu tóc rối bù, nhìn qua là bộ dáng vừa bị kéo ra khỏi giường.

Thiệu Thành Hi ngồi ngay ngắn trên ghế sa lon, ngồi quay lưng về phía Hàng Tiểu Ý, nhìn không rõ vẻ mặt, nhưng có thể cảm nhận rõ ràng được tâm trạng người này không tốt, quanh người tràn ngập không khí lạnh lẽo.

Hàng Tiểu Ý khom người vịn lan can cẩn thận bước nhẹ từng bước đi xuống, vòng tay dựa phải lan can phát ra tiếng leng keng rất nhỏ, Hàng Tiểu Ý dừng lại bước chân, chán nản vỗ tay mình.

Thiệu Thành Hi nhìn lại, hai người đối mặt, Hàng Tiểu Ý xấu hổ cười cười.

Khoé miệng Thiệu Thành Hi giật giật, rõ ràng biểu đạt sự khinh thường, đứng lên, chân dài bước nhanh tới, theo bản năng Hàng Tiểu Ý khoanh tay trước ngực quay người chạy lên lầu, mới chạy vài bước, cổ áo ngủ đã bị người sau lưng kéo lấy, bàn tay lớn bế cô lên.

Đột nhiên rời mặt đất khiến Hàng Tiểu Ý hoảng sợ, cuống quýt ôm cổ anh, dùng sức ôm lấy người anh, giảm bớt sức nặng bản thân với cánh tay của anh.

Thiệu Thành Hi ôm cô đến ghế sofa bên cạnh, sau đó không chút thương tiếc quăng lên ghế sa lon, toàn bộ người Hàng Tiểu Ý nằm trên ghế sa lon mềm mại, sau đó áo khoác âu phục bị ném lên trên người cô.

Hàng Tiểu Ý lè lưỡi một cái, lật người ngồi xuống, đắp áo khoác lên người.

Thiệu Thành Hi đi đến ghế sofa bên kia ngồi xuống, cách xa cô, trên mặt biểu đạt rõ ràng, anh khinh thường việc ở cùng một chỗ với em.

Hàng Tiểu Ý chu môi, cực kì đáng thương ôm lấy một cái gối trên ghế sofa.

Tần Vũ ngồi một bên choáng váng nhìn: “Cái này là... tình thú trên giường?”

“Cái này... Còn cần người vậy xem?”

“Như vậy... Có thể đạt được khoái cảm?”

“Có vợ... Thực sự là để đùa giỡn.”

Thiệu Thành Hi liếc qua, Tần Vũ lập tức nghiêng đầu nằm trên ghế sa lon giả chết.

Thiệu Thành Hi khinh thường không chấp nhận với anh, đi thẳng vào vấn đề: “Cậu biết Đường Tư?”

Tần Vũ hận không thể nằm xuống ngủ, miễn cưỡng mở mắt: “Đường Tư? Đường Tư là ai?”

“Lẽ đường? Nhà tắm công cộng?”

“Bánh bao ngọt? Đường cũng có thể giết người sao?”

“Kẹo hoa quả? Anh thích ăn ngọt từ bao giờ vậy?”

Hàng Tiểu Ý: “...”

“Đường Tư? À, Đường Tư...” Đột nhiên Tần Vũ mở to mắt, ngồi ngay ngắn trên ghế sa lon: “Anh nói Đường Tư?”

Thiệu Thành Hi hiển nhiên đã hết kiên nhẫn, bực mình nhíu mày: “Nói trọng điểm.”

“Trọng điểm gì? Anh hỏi em Đường Tư là ai? Anh cũng khá quen với người ta, anh hỏi em?” Tất nhiên Tần Vũ rất mơ hồ.

Ánh mắt ai oán của Hàng Tiểu Ý nhìn thẳng mặt Thiệu Thành Hi.

Thiệu Thành Hi cảm nhận được ánh mắt của Hàng Tiểu Ý, lạnh lùng liếc qua cô, Hàng Tiểu Ý lập tức quay đầu ung dung như không có việc gì nhìn đi nơi khác.

Thiệu Thành Hi cười xù một tiếng, nhìn Tần Vũ, híп mắt: “Nói tại sao cậu lại biết cô ta.”

Tần Vũ im lặng nhìn Thiệu Thành Hi: “Anh Thành, anh có ý gì? Sao em biết cô ấy, em biết lúc anh quen cô ấy.”

Đôi mắt hơi tối xuống, tay gõ trên đùi: “Cậu nói lúc ở quán bar?”

Lúc này Tần Vũ mới hiểu ra, suy nghĩ nhìn anh: “Anh Thành, không phải anh đã quên chuyện xảy ra lúc đó rồi chứ?”

Thiệu Thành Hi lắc đầu. “Không, tôi nhớ, tôi biết cậu ở quán bar, lúc đó đi với cậu, nhưng chuyện quen Đường Tư là thế nào?”

“À...” Nghe thấy lời Thiệu Thành Hi, vẻ mặt Tần Vũ hiểu rõ: “Thì ra là thế, xem ra lúc đó anh rất say.”

“Rất say sao? Đã có chuyện gì không thể nói xảy ra sao?” Hàng Tiểu Ý sợ hãi nói xen vào với khuôn mặt không thể yêu thương nổi*.

“Hàng Tiểu Ý, em cảm thấy sẽ có chuyện gì?” Thiệu Thành Hi nhìn cô, cười tươi chân thành, giọng điệu hiền lành.

“Ha ha...” Hàng Tiểu Ý lúng túng sờ mặt, xoa hai bên thái dương: “Không phải có một từ đó sao, sau khi say rượu, e hèm, e hèm..ha ha...ha ha...” Hàng Tiểu Ý vui mặt vào giữa hai chân, không dám nhìn anh, nói xong cô liền hối hận, hận không thể tát miệng mình một cái.

Tần Vũ nhìn vẻ mặt sắp lạnh thành băng của Thiệu Thành Hi, lại nhìn bộ dạng co rúm của Hàng Tiểu Ý, cảm giác hai người rất khác nhau, hơi nghi ngờ gãi đầu, nghe nói hai người vì cô gái tên Đường Tư đó nên mới hiểu nhầm, nhưng có phải hai người kia cảm nhầm kịch bản rồi không? Đáng nhẽ ra phản ứng này phải ngược lại chứ? Chẳng lẽ không phải nên là Hàng Tiểu Ý hùng hồn chất vấn Thiệu Thành Hi sao? Bây giờ sao lại giống như Hàng Tiểu Ý làm sai?

Nghĩ mãi mà vẫn không hiểu, Tần Vũ vẫn phải đảm nhiệm vai trò giải thích: “Chị dâu, chị đừng hiểu nhầm, không phải như chị nghĩ, anh Thành chỉ là uống rượu trong quán bar thôi.”

Hàng Tiểu Ý im lặng ngẩng đầu liếc anh một cái, ánh mắt đó, vẻ mặt mờ mịt đó, giống như đang nghe Thiên Thư.

Tần Vũ gãi gãi đầu, tận lực làm tròn trọng trách giải đáp nghi vấn giải thích nghi hoặc của mình: “Khi em quen anh Thành, là vào khoảng hai năm trước, cha em mở một quán bar cho em, sau khi khai trương chưa được bao lâu, mỗi ngày em dẫn một đám hồ bằng cầu hữu vào trong đó cuồng hoan (chè chén say sưa), khoảng thời gian kia anh Thành mỗi ngày đều trong quán uống rượu, uống say như chết, giống như bị chuyện gì đó đả kích, cực kì buồn phiền...”

Hai năm trước, uống say như chết, đột nhiên lòng Hàng Tiểu Ý đau đớn co lại.

“Trong số bạn bè của em có một cô gái, thường xuyên đến, để ý đến anh Thành, liền đến gần làm quen, anh Thành là ai, chuyện này đương nhiên không thể có khả năng, em đi, thay bạn bè báo thù, anh Thành rất ác độc, không nói hai lời liền cho em một đấm...” Tần Vũ nói ra chuyện này, chắc chắn, sờ lên mắt trái.

“Cho cậu thời gian nói ba câu, không nói trọng điểm, rút ra ngoài.” Thiệu Thành Hi lạnh lùng liếc anh.

Tần Vũ im bất, cực kì vô tội nói với Hàng Tiểu Ý: “Chị dâu, chị nói em đường đường là một đại gia, sao lại tâm phục khẩu phục với một người cứng mềm đều không ăn, chẳng lẽ em có khuynh hướng tự ngược, bị anh ấy đánh một lần liền khẳng định đi theo?”

Hàng Tiểu Ý im lặng cười với anh, kỳ thật cô cũng hiểu được anh có khuynh hướng tự ngược

“Một câu, cậu còn cơ hội nói hai câu.”

“Câu thứ hai, mỗi ngày anh uống rượu, đều có một người phụ nữ ở cạnh. Câu thứ ba, sau này em mới biết cô ấy là Đường Tư.” Tần Vũ vội vàng lấy tốc độ ánh sáng nói hết lời, bằng không thì anh biết rõ, một giây sau, Thiệu Thành Hi nhất định sẽ không chút lưu tình đá anh ra xa.

“Vì sao tôi không biết? Sao cậu biết cô ta?” Thiệu Thành Hi nhú mày.

“Anh không biết?” Tần Vũ cũng có chút buồn bực: “Mỗi ngày cô ấy đều bồi rượu anh đấy, anh uống rượu, cô ấy liền yên lặng ngồi một bên, thâm tình nhìn anh.” Tần Vũ nói hai chữ “thâm tình” rất mập mờ.

Nhận được ánh mắt lạnh như băng của Thiệu Thành Hi, Tần Vũ luống cuống bổ sung: “Nhưng mà, bây giờ nghĩ lại, anh giống như thật sự không biết, hai ta không đánh không quen, sau đó anh bắt đầu tìm em

uống rượu, đến khi có một người phụ nữ đưa chiếc áo khoác cho anh, em mới biết hóa ra cô ấy thật sự biết anh, nhưng mà từ đầu đến cuối ngay cả ánh mắt anh cũng không cho người ta.”

“Sau đó, lúc hai ta uống rượu, cô ấy ngồi trong góc yên lặng nhìn anh, em trách cô ấy đáng thương, nói chuyện vài lần, nhưng cái gì cô ấy cũng không nói, chỉ biết cô ấy tên Đường Tư, em còn tưởng hai người là tình nhân, cãi nhau, muốn níu kéo cơ.”

“Họ không phải tình nhân, cho tới bây giờ cũng không phải tình nhân...” Hàng Tiểu Ý ngẩng đầu buồn bã nói.

“Ha ha...” Tần Vũ giật mình nhớ đến Hàng Tiểu Ý vẫn ngồi một bên, pha trò. “Chuyện này là đương nhiên, sao họ có thể tình nhân chứ, hai người mới là tình nhân, đúng không? Ha ha... Ha ha...”

Thiệu Thành Hi đứng lên, sửa sang lại quần áo, thản nhiên nhìn Tần Vũ: “Đã muộn rồi, nếu muốn đi, tôi không cản, muốn ở lại, tùy cậu.” Sau đó không quay đầu, đi lên lầu.

Hàng Tiểu Ý ngồi trên sa lon cùng Tần Vũ mắt to trừng mắt nhỏ.

Rất lâu sau, Hàng Tiểu Ý mới mở miệng hỏi: “Sau đó cậu không hỏi qua Thiệu Thành Hi về chuyện này?”

Tần Vũ ngồi hình chữ đại phịch xuống ghế sa lon, một chân gác lên bàn trà, bĩu môi: “Lúc mới bắt đầu không phải quen thân, anh ấy lại còn bộ dạng bị bỏ rơi, ai dám hỏi? Về sau quen thân rồi, hỏi thăm một chút với thư ký của anh ấy, thư ký Vương liền nói một câu với em, nếu cậu dám có ý định gì với bạn gái của anh ấy, sẽ bị giết không tha, nhớ tới lần đầu anh ấy đánh em lợi hại như vậy, chị nghĩ em còn dám hỏi sao?”

Hàng Tiểu Ý im lặng, cảm thấy không qua nổi cửa này, chính cô bỏ rơi người ta, người ta lại thủ thân như ngọc vì cô, cô còn nghi ngờ người ta và bạn tốt của mình có gian tình, ha ha, cái này đúng là tự làm tự chịu mà.

Tần Vũ nhìn cô, trong ánh mắt là hứng thú kỳ lạ: “Chị dâu, chị và anh Thành có chuyện gì vậy, nói cho em nghe đi.”

Hàng Tiểu Ý chậm rãi đứng lên, bước lên lầu, đi được một nửa, quay đầu lại, ánh mắt u oán nhìn Tần Vũ, giọng nói nhẹ nhàng: “Tần Vũ, nếu ngày mai cậu không thấy tôi nữa, hãy chôn cất tôi tại một nơi hướng ra biển, để xuân về tôi còn được ngắm hoa nở.”

Nói xong câu này, về mặt Hàng Tiểu Ý coi thường cái chết bước lên lầu.

“Ha ha, ha ha, ha ha... Đều không bình thường...” Tần Vũ im lặng lật người, nhắm mắt lại.

38. Chương 37

Edit: Tiểu Lãng

Beta-er: An Bi Nhi

Hàng Tiểu Ý lặng lẽ đi đến trước phòng ngủ, cửa phòng khép hờ, đèn lớn đã tắt, đèn nhỏ đầu giường lại phát sáng, nhưng chỉ nhìn thấy ánh mờ qua khe cửa, cực kỳ giống tâm trạng phiền muộn của Hàng Tiểu Ý.

Lặng lẽ đẩy cửa ra, Thiệu Thành Hi nằm trên giường đưa lưng về phía cửa phòng, không hề nhúc nhích, có vẻ như đã ngủ say rồi.

Hàng Tiểu Ý nhón chân rón rén đi vào, đứng bên cạnh giường nghĩ một lúc lâu, không biết nên mở miệng ra sao, mà người trên giường lại vẫn không hề động đậy.

Hàng Tiểu Ý nghiêng đầu nghĩ thật lâu, rồi đi vòng qua bên kia giường, bò lên, người trên giường vẫn nhắm mắt, không có phản ứng gì, gương mặt góc cạnh vô cùng yên tĩnh, không hề có bất kỳ biểu cảm nào.

Hàng Tiểu Ý nằm xuống bên cạnh anh, ghé sát vào mặt anh, nâng má lẳng lẳng nhìn anh.

Trong phòng tản ra một mùi hương nhàn nhạt sau khi tắm rửa chưa tan đi, khiến đêm lạnh này thêm phần mê ly.

Thiệu Thành Hi nhắm mắt chờ cô mở miệng, lại thấy phần giường bên cạnh hơi lún xuống, cảm nhận được một cơ thể ấm áp nhích lại gần mình, sau đó thì không còn tiếng động nào nữa, đợi một lúc lâu vẫn không thấy cô gái này tỏ vẻ gì, không khỏi hơi nhúm mày, mở mắt, trước mắt phóng đại ra một đôi mắt tròn xoe, trắng đen rõ ràng đang nhìn chằm chằm anh không nháy một cái.

Dù anh có bình tĩnh đến mức nào thì vẫn không nhịn được hít một hơi lạnh.

Khóe mắt của Hàng Tiểu Ý cong lên thành một dáng cười nịnh nọt, “Lạnh không? Có muốn đắp chăn không?”

Thiệu Thành Hi vươn tay đẩy cô ra, rồi ngồi dậy, dựa lưng vào đầu giường, nghiêng đầu liếc cô, “Trời nóng lắm đấy, em định mưu sát chồng, rồi tìm người tốt hơn hửm?”

Hàng Tiểu Ý từ trên giường đứng lên, ngồi xếp bằng xuống giường, ánh mắt trong veo nhìn anh, xòe ba ngón tay tỏ rõ sự quyết tâm của mình, “Em vẫn sẽ luôn một lòng với anh mà, tuyệt đối sẽ không làm vậy đâu, anh hãy tin em.”

Thiệu Thành Hi không nhịn được cười nhạt, vô cùng ghét bỏ, “Tin em, thà tin heo mẹ biết leo cây còn hơn.”

Hàng Tiểu Ý dịch lên trước một chút, chuyển đến bên cạnh chân anh, người hơi nghiêng ra trước, bàn tay nhỏ vô ý đặt lên đùi anh, dưới ánh đèn, gương mặt nhỏ trắng nõn có vẻ cực kì vô tội, “Thành Hi, anh thấy em thành thật không?”

Thiệu Thành Hi ban cho cô một ánh mắt, tay lớn bắt lấy bàn tay đang từ từ dao động trên người anh và đã đụng phải một chỗ nào đó, “Hàng Tiểu Ý, đừng có dùng chiêu này, không có tác dụng đâu.”

Mặt Hàng Tiểu Ý đỏ lựng lên như cua luộc, nháy mắt cảm thấy mặt mũi mình bị quăng đi tận cái xó nào đấy, rút tay mình từ trong tay anh ra, rồi tiến lên bỏ nhào xuống giường, vùi đầu vào gối, túm mép chăn trùm kín lên, rất muốn ngủ luôn cho xong chuyện.

Thiệu Thành Hi nhìn người đang cuộn mình thành một đống bên cạnh, nhàn nhạt mở miệng, “Hàng Tiểu Ý, sao em biết Đường Tư sẽ nói những lời thật sự với em mà không phải thêu dệt nên chứ? Cũng bởi cô ta quá hiểu em, biết rõ em tuyệt đối không thể tìm anh đôi co, sau đó sẽ tự nghĩ ngợi lung tung, nghĩ hoài nghĩ mãi, rồi cuối cùng lại chia tay anh.” Nói đến đây, ánh mắt Thiệu Thành Hi tối sầm lại, bàn tay buông thõng hơi siết lại, có phần bực bội cầm lấy hộp thuốc lá ở đầu giường.

Nghe thấy hai chữ “chia tay” này, Hàng Tiểu Ý lập tức xù lông, thoáng cái đã trở mình ngồi dậy, lông mày thanh mảnh cũng thoát cái nhíu chặt lại, “Thiệu Thành Hi, anh đừng có nói gở, em đã nói rồi, tuyệt đối sẽ không chủ động nói chia tay với anh nữa.”

“Thật chứ?” Thiệu Thành Hi vuốt ve hộp thuốc lá, thản nhiên hỏi lại đầy thâm ý.

Đột nhiên Hàng Tiểu Ý cảm thấy bực bội lạ thường, quỳ gối trên giường, giọng cũng cao lên, “Đúng, em suy nghĩ lung tung đấy, anh nói em không tin anh, nhưng em làm gì có tư cách để không tin anh? Quả là giữa hai người yêu nhau phải có tin tưởng, nhưng hai năm ấy, em bỏ mặc anh, em không muốn anh, em khiến anh bỏ đi, vậy giờ em còn tư cách gì để hỏi đến đời sống tình cảm của anh chứ?”

Càng nói, Hàng Tiểu Ý càng kích động, trong hốc mắt đã đọng đầy lệ, lại vẫn cố nén xuống, “Anh cho là em không quan tâm ư? Anh cho là em không muốn hỏi à? Nhưng em có lập trường gì để chất vấn anh chứ? Chúng ta đã từng chia tay, đời sống tình cảm trong hai năm ấy là hoàn toàn tự do, nói cho cùng, anh có bất kỳ quan hệ với cô gái nào, em cũng đều không thể xen vào, em dựa vào đâu để mà hỏi? Thiệu Thành Hi, hai năm ấy của anh không thuộc về em, bởi vì em ích kỷ, bởi vì em không chín chắn, không lý trí, thiếu đi những thứ mà ngay cả bây giờ chúng ta cũng chưa có.”

Sau khi trút giận, Hàng Tiểu Ý lại giống như quả bóng xì hơi, ngồi co rúm trên giường, giọng cũng thấp xuống, mang theo ít u buồn, “Nếu không phải anh kiên trì, Thành Hi, có lẽ bây giờ người đang ở bên cạnh anh có thể là bất kỳ cô gái nào, nhưng tuyệt đối không phải là em.”

“Anh biết em thấy mình may mắn đến mức nào khi đang ở bên cạnh anh lúc này không?”

“Anh có biết có những đêm em không dám ngủ, sợ tỉnh lại anh đã không còn tăm hơi, sợ tất cả đều chỉ là giấc mơ không?” Hàng Tiểu Ý cúi đầu, vội cắn chặt môi dưới, không cho anh nhìn thấy nước mắt của cô.

Bàn tay nắm hộp thuốc lá của Thiệu Thành Hi càng siết chặt hơn, trong đôi mắt đen sâu thẳm có cảm xúc chẳng thể thoát thành lời, nói cho cùng, lần này anh phản ứng lớn như vậy, thật ra là do lòng anh vẫn luôn sợ, sợ vì bất kỳ một nguyên nhân nào đó bên ngoài có thể khiến cho Hàng Tiểu Ý rời khỏi anh lần nữa.

Trước kia, anh chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày Hàng Tiểu Ý rời khỏi cuộc sống của anh, anh dự tính cho cuộc sống tương lai, mỗi một giờ mỗi một phút trong đó đều có cô, có anh thì có cô, họ chính là một thể; nhưng, nếu thật sự có một ngày cô biến mất như thế, anh vẫn sẽ tin vào lời thề son sắt năm ấy, rằng cô sẽ vĩnh viễn không rời bỏ anh.

Mà bây giờ, Hàng Tiểu Ý như vậy khiến anh như đang sống như trên mây, tất cả đều như hoa trong gương trắng trong nước, cho anh vui vẻ chốc lát, rồi lại đột nhiên biến mất hoàn toàn, không thể tìm thấy nữa.

Anh đưa tay muốn chạm vào tóc cô, rồi lại ngừng trong nháy mắt, cuối cùng khẽ thở dài, vươn tay ôm chặt cô vào lòng, in một nụ hôn lên tóc cô, lẳng lặng không nói gì.

Hàng Tiểu Ý ôm anh thật chặt, chỉ một chớp nhoáng, cô đột nhiên hiểu ra được rất nhiều, tình yêu của anh và cô chưa từng đổi thay, thứ thay đổi chỉ là lòng dạ lo lắng khôn nguôi của hai người sau ngày gặp lại, hai năm xa cách như một vết rạn nhỏ, họ cố gắng giả bộ như chẳng thấy, nhưng rồi mỗi giây mỗi phút lại cảm nhận được đổi thay không sao coi nhẹ của vết rạn này.

Cảm nhận được người trong lòng mình đang cuộn người lại như một con mèo nhỏ, Thiệu Thành Hi khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng nói bên tai cô, “Hàng Tiểu Ý, trừ em ra, anh chưa từng có người phụ nữ thứ hai nào, dẫu xa cách, nhưng hai năm ấy vẫn thuộc về em, hiểu không?”

Nghe vậy, đáy lòng Hàng Tiểu Ý rung động, mắt nhắm lệ mơ màng ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt đen của Thiệu Thành Hi yên lặng nhìn cô, anh nhẹ nhàng nâng tay nhéo mặt cô, cười nhạt, “Xấu quá.”

Cảm xúc của Hàng Tiểu Ý như đang ngồi trên cáp treo, lên lên xuống xuống, cuối cùng còn nghe được lời tỏ tình tuyệt vời nhất từ trước đến nay, không hiểu sao cảm thấy hơi phấn khích, não cũng teo lại, vươn tay dò xuống thân dưới của anh sờ soạng, “Từ nay về sau, từ thân thể đến lòng dạ đều chỉ được là của em.”

Lời này như ‘cọng rơm cuối cùng làm gãy lưng lạc đà’(*), hô hấp của Thiệu Thành Hi nháy mắt đã dồn dập lên, ánh mắt nhìn cô cũng trở nên nóng bỏng. Hàng Tiểu Ý bị anh nhìn trắng trợn như thế lại càng hoảng sợ, vội vàng muốn thoát khỏi lồng ngực anh thì Thiệu Thành Hi đã ôm cả người cô vào trong lòng trước, môi hôn lên một chỗ cao vút.

(*) Cọng rơm cuối cùng làm gãy lưng lạc đà (It was the last straw that broke the camel’s back), bắt nguồn từ câu chuyện sau: Á rập thế kỷ 19, một người đàn ông có một con lạc đà rất biết nghe lời. Ông muốn biết con lạc đà của mình có thể mang hết đồng rơm lớn này đi hay không nên đã đem rơm chất lên lưng lạc đà. Trước khi ông bỏ lên lưng nó cọng rơm cuối cùng, nó vẫn đứng bất động ở đó. Nhưng khi ông ta bỏ cọng rơm cuối cùng lên thì con lạc đà khụy chân, ngã xuống rồi chết.

Lần ở trong phòng tắm vừa rồi, cơ thể hai người đều chưa được thỏa mãn, nên giờ cả hai đều rất dễ động tình. Hàng Tiểu Ý không kịp thở gối lên đầu vai anh, cảm nhận được dục vọng đang bồi hồi tại nơi nào đó của cô, đang định trốn thì Thiệu Thành Hi đã giữ lấy hông cô, thở dốc, “Không sao, vừa rồi anh đã tính chu kỳ sinh lý của em rồi, hôm nay là ngày an toàn.”

“Thật sao?” Hàng Tiểu Ý mê muội bởi nụ hôn của anh, đầu óc đã không thể suy nghĩ gì nữa, chỉ muốn tìm một cửa ra.

Thiệu Thành Hi đặt cô lên giường, nhẹ nhàng tách đôi chân thon dài của cô ra, người cũng kê lên, khẽ liếm vành tai cô, thở gấp, khàn khàn nói, “Dì cả của em luôn đến rất chuẩn, không tính sai được đâu.”

Hàng Tiểu Ý nghe vậy, như được lệnh đặc xá, hai tay vòng lên cổ anh, để anh tiến vào, vui sướng thở khẽ ra tiếng.

Xong chuyện, Hàng Tiểu Ý nằm trên giường, cả người như vừa bị xe cán, vừa xót vừa đau, để mặc Thiệu Thành Hi ôm cô đi tắm rửa qua, rồi núp trong lòng anh định đi gặp Chu công.

Đèn tắt, cả phòng chìm vào bóng tối, Thiệu Thành Hi nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay trơn bóng của cô từng chút một, khiến cô thoải mái đến mức thở dài một hơi.

Vừa rồi rõ ràng rất mệt, như thể nằm xuống một phút là ngủ được, nhưng đến lúc đi ngủ mới cảm thấy không tài nào ngủ nổi.

Nghĩ nghĩ, lại nghĩ đến vụ tính kỳ sinh lý của Thiệu Thành Hi vừa rồi, cô hơi tò mò, “Thành Hi, sao anh tính được ngày an toàn của em vậy?”

Thiệu Thành Hi nhắm mắt lại, lưỡi biếng nói, “Trên mạng có công thức đó thôi, nhập chu kỳ, nhập ngày có kinh là tính được rồi.”

Hàng Tiểu Ý nghĩ một lúc, im lặng, “Ừm, anh biết em có kinh lúc nào sao?”

“Sao lại không, em luôn luôn rất đúng ngày.” Thiệu Thành Hi hơi nghiêng người, bàn tay to lớn tùy ý đặt lên bụng cô, thuận tay néo néo.

Hàng Tiểu Ý tròn tròn mắt nhìn trần nhà, giọng hơi trống rỗng, “Nên ngày anh nhập là thời gian em có kinh hai năm trước?” Hình như anh cũng chưa biết rõ ngày “đèn đỏ” của cô bây giờ.

Không khí im lặng trong chốc lát, Thiệu Thành Hi mở to mắt, Hàng Tiểu Ý nghiêng đầu, hai người yên lặng nhìn nhau trong đêm.

“Thật ra, Tiểu Tiểu à, em nên hiểu rằng, khi một người đàn ông bị xoay vòng, rất có thể não sẽ hơi tàn đi một ít.”

“Cho nên, thật ra anh chỉ nhớ ngày của em hồi hai năm trước đúng không?” Hàng Tiểu Ý sắp kích động đi cắn người.

“Thật ra thì, Tiểu Tiểu à, đã muộn lắm rồi, ngủ đi thôi.” Thiệu Thành Hi buông cô ra, trở mình đưa lưng về phía cô, cau chặt mày, ‘anh danh cả đời một mai mất sạch’, anh không ngờ lại có lúc anh phạm phải sai lầm cấp thấp như thế.

Đột nhiên Hàng Tiểu Ý muốn cười, cuối cùng cũng không nhịn được mà cười ra tiếng, thò tay chọc chọc sau lưng ai đó, “Anh thật sự không định ôm em ngủ à?”

“Em phải cam đoan sau này không nói tới chuyện này nữa thì anh mới ôm em đi ngủ.” Thiệu Thành Hi nói ra điều kiện.

Hàng Tiểu Ý nghĩ một chút, “Thôi, không cần anh ôm em, em ôm anh cũng được.”

Nói xong, từ trên người anh, Hàng Tiểu Ý trở mình rơi vào lòng anh, cầm lấy tay anh vòng qua ngang hông mình, rồi lại tìm vị trí thích hợp trong lòng anh, nhắm mắt lại bắt đầu ngủ.

Sau một lúc lâu, từ đỉnh đầu truyền tới giọng nói u ám của Thiệu Thành Hi, “Thật ra em định sau này kể chuyện này ra để cười nhạo anh đúng không?”

Hàng Tiểu Ý cười tươi như hoa, thò tay vỗ vỗ đầu anh, “Chồng em thật thông minh, em thật sự có thể hưởng phúc rồi.”

39. Chương 38

Edit: Độc Bá Thiên

Beta: Mẫu Tử Song Linh

Sáng hôm sau, hai người ngủ đến tận tám giờ mới rời giường, thu dọn qua một lượt rồi xuống lầu thì thấy Tần Vũ đang ngồi trước bàn ăn, trên bàn là một bữa sáng phong phú, đằng sau vẫn còn mấy người mặc trang phục đầu bếp đang bận rộn.

Tần Vũ thấy hai người xuống lầu, vẫy vẫy tay: “Mau đến đây, ăn sáng, ăn sáng nào.”

Hàng Tiểu Ý bĩu môi: “Chủ nghĩa tư bản xa xỉ.”

Ăn sáng xong, Thiệu Thành Hi kéo Tần Vũ qua một bên nói mấy câu, Tần Vũ gật đầu rời đi, trước khi đi còn hôn gió với Hàng Tiểu Ý đang ngồi một cái: “Chị dâu, em đi đây.”

Hàng Tiểu Ý vừa định giơ tay chào tạm biệt anh ta, cửa đã đóng lại, bóng dáng Tần Vũ biến mất.

Hạ tay xuống, Hàng Tiểu Ý nhìn Thiệu Thành Hi: “Giờ anh đang là thương binh, phải quay về giường nằm đi chứ?”

Thiệu Thành Hi nghe vậy, ngược mắt liếc cô một cái: “Em muốn giúp anh về giường nằm không?”

Hàng Tiểu Ý: “... Anh nghĩ nhiều quá rồi.”

Thiệu Thành Hi đi đến bên Hàng Tiểu Ý, hơi cúi người vây cô trên ghế, mắt nhìn cô: “Tiểu Tiểu, nếu em không định thỏa mãn anh, vậy đừng nói mấy lời khiến người khác xúc động nữa.”

Nhìn bóng dáng thản nhiên lên lầu của Thiệu Thành Hi, Hàng Tiểu Ý ngây ra chẳng hiểu gì, cô phát hiện càng ngày Thiệu Thành Hi càng khó hiểu.

Không biết bao lâu, Thiệu Thành Hi đã xuống lầu, đưa túi xách của Hàng Tiểu Ý cho cô: “Đi xem nhà thôi.”

Hàng Tiểu Ý tiếp lấy túi, hơi không yên lòng: “Bây giờ anh có thể đi sao?” Vừa nói vừa lo lắng chọc chọc nhẹ vào băng gạc trên đầu anh.

Thiệu Thành Hi nắm tay cô đi ra cửa, lơ đãng nói: “Giường vẫn còn lên được thì còn gì không làm được.”

Hàng Tiểu Ý: “...”

Được rồi, người này đã tẩu hỏa nhập ma rồi, cô vẫn nên nói ít đi thôi.

Ra cửa, thư ký của Thiệu Thành Hi đã lái xe tới, đưa hai người đến trung tâm thương mại. Dưới sự dẫn dắt của nhân viên tiêu thụ, hai người đi xem căn nhà mà Hàng Tiểu Ý nhìn trúng lần trước. Sau khi xem, Thiệu Thành Hi cũng thấy rất hài lòng nên quyết định mua.

Thiệu Thành Hi gọi điện, không bao lâu sau một quản lý của bộ phận thanh toán bên bán đã tới, giúp họ làm thủ tục, một vài thủ tục rườm rà cũng được đơn giản hóa, lúc cần chứng minh nhân dân, Thiệu Thành Hi vươn tay lấy túi của Hàng Tiểu Ý, Hàng Tiểu Ý vội che túi của mình lại, cảnh giác nhìn anh: “Chứng minh thư của anh đâu?”

Thiệu Thành Hi sờ cằm nhìn cô, cười mà như không cười: “Tiểu Tiểu, nhà ở mua sau khi kết hôn là tài sản chung của vợ chồng, dùng chứng minh thư của ai, ghi tên ai cũng chẳng có gì khác nhau cả.”

Hàng Tiểu Ý liềm mạng lắc đầu: “Vậy cũng không được.”

Thiệu Thành Hi bất đắc dĩ, đành phải lấy chứng minh thư của mình ra đưa cho quản lý. Lúc trả tiền, Hàng Tiểu Ý lấy thẻ ngân hàng của mình ra đưa cho anh, lấp bắp: “Đây là ít tiền em dành dụm mấy năm nay, không nhiều lắm, nhưng...”

Cô chưa kịp nói xong, Thiệu Thành Hi đã lấy thẻ của cô gộp với thẻ của anh đưa cả cho người thanh toán.

Hàng Tiểu Ý cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, lòng khẽ thở phào một cái.

Khi làm thủ tục xong xuôi cũng đã sắp đến giữa trưa, hai người rời khỏi trung tâm thương mại, Thiệu Thành Hi ôm lấy vai cô: “Có nhà rồi, đột nhiên cảm thấy giấc mơ đã trở thành hiện thực.”

Hàng Tiểu Ý liếc anh một cái: “Xin hỏi, giấc mơ của anh Thiệu là gì?”

Thiệu Thành Hi hạ mắt nhìn cô, khóe mi đuôi mày đều đượm nét cười: “Giấc mơ lớn nhất của tôi là mỗi lúc nghỉ ngơi, chỉ cần vươn tay ra là có thể ôm được vợ mình.”

Giấc mơ này đúng là lớn ha...

Hàng Tiểu Ý trợn tròn mắt, im lặng nhìn trời, lấy một câu đang lưu hành trên mạng, con đường xa nhất mà cô từng đi chính là con đường mang tên Thiệu Thành Hi.

Thiệu Thành Hi nhìn biểu tình trên mặt cô, hiếm khi có cảm giác tự hào. Anh nhìn xung quanh, kéo cô đến một góc, cúi đầu hôn lên môi cô, cảm giác đường đường chính chính hôn môi này thật tốt.

Giữa trưa hè nóng nực, trên đường chẳng có ai, Hàng Tiểu Ý cũng ngoan ngoãn để mặc cho anh hôn.

Vừa ngừng hôn, Hàng Tiểu Ý đã không chịu nổi mà đẩy anh ra: “Nóng quá...”

Thiệu Thành Hi nghe vậy nhú mày, cúi đầu thổi một hơi bên tai cô: “Tiểu Tiểu, em lại đang quyến rũ anh đấy à?”

Hàng Tiểu Ý không thể nhịn được nữa, cả ngày người này đều động dục, không biết có tí tự giác làm người nào không nữa? Mở mồm ngậm miệng đều là mấy chuyện trên giường này, còn chút lý tưởng xã hội chủ nghĩa nào không chứ?

Dùng sức nhéo mạnh một cái vào tay anh, Hàng Tiểu Ý vẫn chưa hết tức, lại nện một đấm lên vai anh, cuối cùng còn phải cắn lên tay anh một miếng mới hả giận.

Thiệu Thành Hi tốt tính để mặc cho cô xả giận, lại đột nhiên mở miệng: “Mẹ, sao mẹ lại ở đây vậy?”

Hàng Tiểu Ý ngoài cười trong không cười: “Thiệu Thành Hi, anh cảm thấy chiêu này vẫn có tác dụng ư?” Trên thế giới nào có chuyện trùng hợp như vậy.

Thiệu Thành Hi lấy tay che miệng ho nhẹ một tiếng, nháy mắt một cái với cô, khẽ nói: “Tiểu Tiểu, thật sự là mẹ của anh đấy.”

Hàng Tiểu Ý nhìn vẻ mặt của Thiệu Thành Hi, không giống nói đùa lắm, hơi cứng ngắc xoay người lại, dưới một gốc cây, mẹ Thiệu dùng vẻ mặt tươi cười nhìn hai người bọn họ.

Hàng Tiểu Ý: “... Con chào đi.” Cô cảm thấy mình may đến nỗi có thể đi mua vé số, rõ ràng thế giới lớn như vậy, nhưng trước mắt của cô lại chỉ nhỏ như một chỗ rẽ, chỗ rẽ có thể gặp được người nhà của Thiệu Thành Hi.

“Tiểu Tiểu à, quả nhiên là con, vừa rồi đi nhìn thấy Thành Hi đang ôm ai đó, nếu không phải là con thì đi đã phải đánh nó một trận tơi bời rồi.” Mẹ Thiệu vô cùng vui vẻ nói.

Trong lòng Hàng Tiểu Ý giống như sóng cuộn cuộn của Trường Giang, cực kỳ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Mẹ Thiệu đi tới, thấy băng gạc trên đầu và trên tay của Thiệu Thành Hi, nhú mày: “Làm sao lại bị thế rồi?”

Thiệu Thành Hi nhướng mày, chỉ Hàng Tiểu Ý: “Bạo lực gia đình ạ.”

Hàng Tiểu Ý: “...”

Thiệu Thành Hi lại giơ tay lên cho mẹ Thiệu nhìn: “Mẹ nhìn này, cô ấy vừa cắn đấy...”

Hàng Tiểu Ý: “...”

Nghĩ đến cái dáng vẻ vừa cắn vừa đánh Thiệu Thành Hi vừa rồi của cô đã rơi vào trong mắt mẹ Thiệu, Hàng Tiểu Ý cảm thấy đời người đúng là quá khổ cực, mỗi giây mỗi phút đều gặp phải trắc trở.

Mẹ Thiệu bị Thiệu Thành Hi quấy rầy, đã quên hẳn chuyện anh bị thương, trừng mắt liếc anh một cái: “Mẹ thấy là con chọc Tiểu Tiểu thì có, mẹ cũng không hiểu nổi sao loại người như con mà cũng có được bạn gái nữa.”

Thiệu Thành Hi gạt nhẹ đầu tán thành, vô cùng dịu dàng sờ lên tóc Hàng Tiểu Ý: “Mẹ, ánh mắt Tiểu Tiểu không tốt, sau này mẹ nhất định phải đối xử thật tốt với cô ấy đấy.”

Hàng Tiểu Ý: “...”

Mẹ Thiệu dở khóc dở cười, nắm tay Hàng Tiểu Ý: “Tiểu Tiểu à, đừng để ý, trừ cái miệng này ra thì mấy thứ khác của thằng con dì vẫn rất tốt.” Lần trước nghe cha của Thiệu Thành Hi nói ông thấy hai người đi thuê phòng, còn nói con bé tên là Hàng Tiểu Ý, bà đã vô cùng vui vẻ, luôn bảo Thiệu Thành Hi mau mang con bé về nhà ăn bữa cơm, nhưng gần đây Thiệu Thành Hi lại quá bận nên vẫn chưa có dịp nào.

“Tiểu Tiểu à, con rảnh không, đến nhà đi ăn bữa cơm chứ?”

Hàng Tiểu Ý vội nói: “Vâng, trước con đã nói với Thành Hi về nhà để chào hỏi chú và dì, nhưng anh ấy vừa mới về nên chưa kịp, mong dì không để ý.”

Mẹ Thiệu vội lắc đầu: “Để ý gì chứ, lúc nào con rảnh, để dì nấu cơm cho con ăn nhé?”

Hàng Tiểu Ý nhìn Thiệu Thành Hi: “Tối mai anh rảnh không?”

Mẹ Thiệu tiến lên một bước, ngăn ánh mắt của Hàng Tiểu Ý: “Không cần quan tâm đến nó, chúng ta cũng không mời nó ăn cơm, chỉ cần con rảnh là được. Vậy tối mai con thích ăn gì, dì làm cho con.”

“Gì cũng được ạ, dầu sao dì cũng đừng mệt nhọc quá vì con là được.”

Mẹ Thiệu cười thoải mái: “Không mệt không mệt, chỉ cần con tới là dì vui rồi.”

“Vâng, vậy tối mai con đến thăm dì và chú.” Hàng Tiểu Ý cũng cười, mẹ Thiệu cho người ta một cảm giác rất thân thiện, khiến cô thân thiết vô cùng.

Chia tay với mẹ Thiệu, Thiệu Thành Hi ôm eo cô, Hàng Tiểu Ý tránh né, nhìn anh, mặt không biểu cảm, giọng nói âm u: “Em đang thấy rất mệt.”

Thiệu Thành Hi nhướng mày, tiến lên một bước, kề sát người cô: “Mệt? Muốn anh xoa bóp cho em không?” Nói xong tay lớn từ trên eo nhỏ của cô chạy dọc lên sống lưng, người Hàng Tiểu Ý run bắn lên, đẩy anh ra, thở hổn hển: “Thiệu Thành Hi, anh đứng là... đứng là...”

“... Không biết xấu hổ hả?” Thiệu Thành Hi cười tươi, khê vuốt cằm: “Tiểu Tiểu, nếu bốn chữ đó thốt ra từ trong miệng em, anh sẽ cảm thấy đó là một lời khen.”

Hàng Tiểu Ý nhìn trời, cảm thấy càng lúc càng mệt mỏi, đành bó tay với ông chồng có thể buông lời tán tỉnh bất kỳ lúc nào và ở đâu.

Thiệu Thành Hi thương tiếc hôn lên môi cô một cái: “Đi thôi, thấy em đáng thương như vậy, anh dẫn em đi ăn.”

Nghe thấy có đồ ăn ngon, Hàng Tiểu Ý thấy tâm trạng tốt hơn rất nhiều, liền rời đi cùng anh.

Khi thấy nơi có đồ ăn ngon, Hàng Tiểu Ý lại cảm thấy cả người đều không khỏe.

Đây là tiệm thịt nướng của Tạ Thiên Ninh.

Thiệu Thành Hi dắt cô vào trong, Hàng Tiểu Ý lại đứng nguyên tại chỗ, nhìn anh: “Sao lại tới đây?”

Khóe miệng Thiệu Thành Hi cong lên một nụ cười, đáy mắt lại chứa ánh sáng lạnh lẽo không dễ phát hiện ra: “Dù sao có vài chuyện cũng phải nói cho rõ đúng không?”

Không để Hàng Tiểu Ý nghĩ gì thêm, Thiệu Thành Hi đã nửa ôm nửa kéo cô đi vào, tìm một nhân viên phục vụ hỏi chỗ phòng bao, mang Hàng Tiểu Ý đến đó, đẩy cửa ra, tất cả những người bên trong đều ngẩng đầu lên nhìn bọn họ.

Chân mày Hàng Tiểu Ý hơi nhíu lại, trong phòng đã có cả đồng người đang ngồi, Đồng Tâm, Vưu Nguyệt, Hàng Vũ Hằng, Tần Vũ, cả Tạ Thiên Ninh và Đường Tư.

Hàng Tiểu Ý nghiêng đầu nhìn Thiệu Thành Hi, anh vỗ vỗ tay cô, khê an ủi.

Tần Vũ đứng lên: “Anh Thành, anh đến rồi, em nghe lời anh, gọi hết bạn anh đến rồi đó.”

Thiệu Thành Hi gạt đầu: “Được rồi, vất vả cho cậu quá.”

Tạ Thiên Ninh vừa nhìn thấy Thiệu Thành Hi, thoáng cái đã thay đổi sắc mặt, đầu đầy mồ hôi, như ngồi trên đồng lửa: “Ừm, tôi ra ngoài một chút rồi về, mọi người ăn trước đi.” Nói xong định đứng lên đi ra ngoài.

Tần Vũ ngồi bên cạnh anh ta, chân dài duỗi ra ngăn anh ta lại, biếng nhác nói: “Ông chủ Tạ, sao vậy, không cho tôi mặt mũi sao?”

“Tổng giám đốc Tần nói quá rồi, sao, sao có thể...” Nói xong lại muôn phần không muốn ngồi xuống.

Đường Tư nắm chặt ly nước, vẻ mặt hơi cứng lại, khẽ cúi đầu xuống.

Đồng Tâm nhìn thấy Hàng Tiểu Ý, trêu chọc: “Tiểu Tiểu, có chuyện gì mà thần bí thế, lại bảo tớ hẹn Đường Tư với Vưu Nguyệt đi, còn không cho tớ nói là cậu hẹn, khiến tớ nghĩ cả buổi.”

Hàng Tiểu Ý nhún vai, cô có thể nói là cô cũng không biết chuyện gì đang xảy ra không?

Thiệu Thành Hi kéo ghế để cô ngồi xuống, rồi cũng tự ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn mặt bàn chỉ có đồ uống, cười cười: “Hôm nay tôi mời toàn bạn bè của tôi và Tiểu Tiểu, tất cả cũng lâu lắm không gặp nhau rồi, nay ngồi cùng nhau ăn một bữa cơm thật ngon, ném thử thịt nướng nhà ông chủ Tạ, tôi còn chưa từng ăn đâu đấy, hôm nay mọi người nhất định phải hết mình nhé.”

Nói xong, kéo chuông gọi nhân viên phục vụ mang thức ăn lên.

40. Chương 39

Edit: Tiểu Lăng

Beta: An Bi Nhi

Nhân viên phục vụ đi vào đặt đồ ăn xuống, mọi người cũng chưa ai nhúc nhích, Đồng Tâm thấy bầu không khí hơi là lạ, đang định mở miệng, tay để dưới bàn đã bị búng nhẹ. Đồng Tâm nhìn Hàng Vũ Hằng đang ngồi cạnh mình, Hàng Vũ Hằng hơi lắc nhẹ đầu. Tuy cảm thấy không hiểu lắm, nhưng Đồng Tâm cũng không định nói nữa.

Thiệu Thành Hi gấp một miếng thịt đặt lên vỉ nướng, thoáng chốc, âm thanh ‘xèo xèo’ phát ra, trong phòng đã tràn đầy mùi thơm.

Khéo léo lật miếng thịt hai lần, Thiệu Thành Hi gấp lên đặt vào đĩa nhỏ trước mặt Hàng Tiểu Ý, “Ném thử xem sao.”

Trong ánh mắt của mọi người, Hàng Tiểu Ý gấp thịt lên cắn một miếng, nhìn anh, “... Chưa chín...”

“Vậy sao?” Thiệu Thành Hi hơi cúi người về phía cô, cắn nốt phần thịt còn lại, nhai nhai, rồi nhúu mày nhả ra, cầm cốc đưa cho Hàng Tiểu Ý, “Uống chút nước đi.”

Hàng Tiểu Ý nhận lấy cốc nước uống một ngụm, Thiệu Thành Hi nhìn Tạ Thiên Ninh, giễu cợt, “Ông chủ Tạ, cái bếp này hình như hỏng rồi, nướng thịt còn không chín nữa.”

Hàng Tiểu Ý đảo nhẹ mắt, thật ra là anh chưa nướng mới phải.

Tạ Thiên Ninh không ngừng nói, “Đúng đúng, anh Thiệu nói rất đúng, sau này nhất định sẽ cải thiện, nhất định sẽ cải thiện.”

Hàng Vũ Hằng gấp một đồng thịt lên vỉ nướng, cười nhạo, “Ông chủ Tạ vẫn không hề có lập trường, hết như hồi mới lên đại học ha.” Sáng Tần Vũ đã gọi điện cho anh, bảo anh hẹn Đồng Tâm, Vưu Nguyệt và cả Đường Tư, hơn nữa còn nói rõ là không được để Đường Tư biết là anh hẹn. Lúc đấy anh đã cảm thấy tò mò, nhưng biết rõ từ trước tới nay Thiệu Thành Hi làm việc vẫn luôn cẩn thận, nên cũng không hỏi nhiều.

Giờ lại thấy Tạ Thiên Ninh ở đây, trực giác nhất định là có chuyện gì đó.

Đồng Tâm nhú mày, cầm đũa xếp lại đồng thịt mà Hàng Vũ Hằng để lên vỉ.

Tạ Thiên Ninh không dám lên tiếng, nhìn trộm Đường Tư, nếu cô ta sớm nói Hàng Tiểu Ý và Thiệu Thành Hi đã quay lại với nhau, đánh chết anh ta cũng không dám tặng vòng tay gì, để bây giờ phải rước mấy vị tôn đại thần này vào.

Đường Tư vẫn ngồi đó, vẻ mặt cứng ngắc.

Tần Vũ sờ cằm, nhìn xung quanh mấy lần, vừa nướng thịt vừa ăn vừa xem náo nhiệt.

Thiệu Thành Hi đặt đũa xuống, nhìn khuôn mặt của mọi người một vòng, cuối cùng dừng lại ở khuôn mặt của Đường Tư, Đường Tư thấy nụ cười của anh, tim run lên, có dự cảm không lành.

Thiệu Thành Hi cười nhạt, đứng lên, chỉnh lại quần áo, rồi cầm lấy ấm trên bàn đến bên Đường Tư, tự mình rót một chén nước cho cô ta, giọng dịu dàng, “Đường Tư, tiểu thư Đường, tôi có chuyện rất cảm ơn cô.”

Tất cả mọi người nhìn sang, đôi mắt nhỏ của Tần Vũ sáng vô cùng, Hàng Vũ Hằng nhú mày, Vưu Nguyệt kéo kéo Đồng Tâm, hỏi nhỏ: “Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Đồng Tâm lắc đầu, cô cũng không biết.

Mí mắt Hàng Tiểu Ý giật giật.

“Anh, anh Thiệu nói đùa...” Đường Tư hơi không tự nhiên cử động thân thể, ánh mắt hơi lay động.

Thiệu Thành Hi hơi xoay người, một tay đặt lên bàn, gấp một miếng khoai tây đặt lên vỉ nướng trước mặt Đường Tư, thản nhiên nói, “Cảm ơn cô đã chăm sóc hai năm qua.”

Người Đường Tư bỗng run bắn lên, theo bản năng nhìn Hàng Tiểu Ý, Hàng Tiểu Ý đang đảo mắt nướng thịt và rau quả trên vỉ, không nhìn cô ta.

“... Anh Thiệu nói gì vậy, em không rõ lắm.” Đường Tư cố nặn ra một nụ cười.

Ưu nhã lật khoai tây, Thiệu Thành Hi tiếc nuối lắc đầu, “Cháy rồi.” Nói xong gấp lên ném vào thùng rác bên cạnh.

Đường Tư nắm chặt cái túi đặt trên đầu gối, cố nhịn không nói gì.

Lời đối thoại của hai người, khiến mấy người còn lại suy đoán đủ thứ, Đồng Tâm và Vưu Nguyệt liếc nhau, lại nhìn Hàng Tiểu Ý. Hàng Tiểu Ý lạnh nhạt nướng thịt, dường như chuyện đang xảy ra hoàn toàn chẳng liên quan gì đến cô.

Thiệu Thành Hi trở lại ngồi xuống bên Hàng Tiểu Ý, Hàng Tiểu Ý gấp thịt vào đĩa, đưa tương chấm mình pha cho anh.

Đồng Tâm nhú mày, Thiệu Thành Hi thích nói gần nói xa làm người ta không đoán được, nhưng đều lộ ra một ý, giữa anh ta và Đường Tư thật sự có quan hệ không rõ ràng, trước mặt nhiều người như vậy, anh ta đặt Tiểu Tiểu ở chỗ nào?

Sắc mặt Đồng Tâm trở nên khó nhìn, mở miệng định nói gì, tay Hàng Vũ Hằng dưới bàn đã kéo cô, nhéo tay cô một cái. Đồng Tâm quay đầu trừng anh, Hàng Vũ Hằng nhướn mày, hạ giọng, “Sao lại thiếu kiên nhẫn vậy?”

Đồng Tâm híp mắt nhìn anh, với tư cách là anh trai của Hàng Tiểu Ý, Hàng Vũ Hằng nóng nảy như vậy lại chưa xù lông?

Thiệu Thành Hi tựa lưng vào ghế, ngón trỏ gõ nhẹ lên bàn, cả phòng chìm vào sự yên tĩnh.

Sau một lúc lâu, Thiệu Thành Hi bỗng cười nhẹ, “Những người đang ngồi đây, hoặc ít hoặc nhiều đều hiểu tôi, con người của tôi ấy à, nói dễ nghe một chút thì là biết tiến hiểu lùi, còn nói trắng ra ấy là có thù tất báo: từ trước đến nay đều có ân báo ân, có oán báo oán. Có người muốn làm gì đó mờ ám sau lưng tôi, tuyệt đối đừng để tôi biết, nếu để tôi biết, tôi tuyệt đối sẽ không nuốt trôi cục tức này đâu.”

Nâng cốc nước lên thần nhiên uống một ngụm, Thiệu Thành Hi nói tiếp, “Mọi người cũng đều biết chuyện của tôi và Tiểu Tiểu, tính từ cấp 3, chia chia hợp hợp, vướng mắc dây dưa cũng được sáu, bảy năm rồi. Sáu, bảy năm, cả đời người có mấy lần sáu, bảy năm đây?”

Kéo tay Hàng Tiểu Ý đặt lên tay mình mà nhẹ vuốt ve, cả người Thiệu Thành Hi tản ra một sự lười biếng, thoạt nhìn rất vô hại, nhưng ai sáng suốt đều cảm nhận được sự lạnh lùng tỏa ra từ trên người anh.

“Nhưng vẫn cứ có người, hết lần này tới lần khác không để tôi yên, luôn làm vài chuyện mờ ám sau lưng tôi.” Thiệu Thành Hi cười trầm thấp, khẽ liếc Tạ Thiên Ninh một cái.

Tạ Thiên Ninh suýt nữa quỵ xuống từ trên ghế. Dù điều hòa đang mở, anh ta vẫn đổ mồ hôi như mưa. Những người trước mặt đều là mấy tổ tông hết, Tần Vũ, Thiệu Thành Hi, Hàng Vũ Hằng, một đầu ngón út của một người ở đây thôi cũng đã đủ nghiền chết anh ta rồi.

Nhìn thấy ánh mắt của Thiệu Thành Hi, Tần Vũ nhú mày, “Ông chủ Tạ, chuyện này còn liên quan tới anh sao?” Qua chuyện tối qua, Tần Vũ cũng đoán được ít nhiều, nhưng không ngờ chuyện này còn liên quan đến cả Tạ Thiên Ninh?

“Sao lại không liên quan, ông chủ Tạ rất ái mộ Tiểu Tiểu đấy. Tôi không quan tâm chuyện ái mộ Tiểu Tiểu, nhưng phải rõ ràng, Tiểu Tiểu là người đã có gia đình. Trước khi đưa vòng tay gì đó cho người ta thì phải biết thân phận của người ta đã, bằng không hậu quả sẽ hơi nghiêm trọng đấy.” Thiệu Thành Hi nói như mây trôi nước chảy, dường như rất thờ ơ.

Tạ Thiên Ninh lau mồ hôi trên mặt một chút, “Anh, anh Thiệu, chuyện này là hiểu lầm! Là do Đường Tư, là do Đường Tư, không hề liên quan đến tôi, nếu biết rõ Tiểu Tiểu và anh đã quay lại với nhau, đánh chết tôi tôi cũng không dám đưa vòng tay gì...”

“Vậy sao?” Thiệu Thành Hi lơ đãng nói, lại nhướn mày lên, mời mọi người, “Đừng khách sáo, mọi người cứ ăn thoải mái đi, không đủ thì lại gọi thêm.”

Hàng Tiểu Ý liếc anh một cái, giờ thì ai dám ăn chứ?

“Tiểu thư Đường ăn nhiều một chút, không nên uống phí lòng tốt của tôi, hôm nay cố ý mời bữa cơm vì tiểu thư Đường mà.” Thiệu Thành Hi cầm ly rượu đỏ trên bàn lên, nâng ly hướng về phía Đường Tư, “Xin mời cô một ly, tiểu thư Đường.”

Đường Tư nhìn ý cười không ở trong đáy mắt của anh, tim đột nhiên run lên, định nâng cái ly trên bàn lên, nhưng tay lại run quá, không sao nâng lên được. Cô ta rất khẳng định, Thiệu Thành Hi nhất định đã biết rồi.

Cô ta vốn nghĩ mình hiểu rất rõ Hàng Tiểu Ý, cô ấy nhất định sẽ không bởi vì những chuyện mình nói mà đi chất vấn Thiệu Thành Hi, bởi vì cô ấy quá quan tâm đến Thiệu Thành Hi, quan tâm đến mức không dám đi chứng thực đáp án, bởi sợ rằng đáp án sẽ khiến cô ấy đau lòng.

Lại thêm bức ảnh kia, với trình độ quan tâm của Thiệu Thành Hi dành cho Hàng Tiểu Ý, nhất định sẽ không chịu được, trong lòng hai người chắc chắn sẽ đều có khúc mắc.

Nhưng cô ta không biết mình đã sai ở đâu, mà tất cả lại hoàn toàn khác so với tưởng tượng.

Thiệu Thành Hi chờ một lát, cũng không đặt ly xuống, cười nhạt, “Hình như tiểu thư Đường cũng không rõ con người và tính tình của tôi lắm, từ trước đến nay tôi làm việc đều không đạt được mục đích thì sẽ không bỏ qua, càng không thích người khác bôi xấu tôi, điều này sẽ khiến tôi rất khó chịu. Sao, tiểu thư Đường thân với Tiểu Tiểu nhà tôi như vậy, Tiểu Tiểu chưa nói với cô à?” Tiếng của Thiệu Thành Hi vẫn trong trẻo dịu dàng như cũ, nhưng lúc này lại khiến lòng người nghe không khỏi phát run.

Đường Tư cố nén nổi khấn trương trong lòng, nâng ly lên gượng cười, cụng ly với anh. Lúc cái ly chỉ còn cách ly của anh có 2 cm, Thiệu Thành Hi đột nhiên buông tay, ly rượu đỏ rớt xuống mặt bàn, vỡ tan. Chất lỏng màu đỏ bắn tung tóe.

Mọi người đều hoảng sợ. Mặt Đường Tư trắng bệch, tay cứng đờ không dám cử động.

Giờ có là người ngu đi nữa cũng nhìn ra gì đó mờ ám, hôm nay Thiệu Thành Hi đến là vì Đường Tư đây.

Cầm khăn tay trên bàn lau đi, Thiệu Thành Hi cười, “Con người của tôi, ghét nhất những kẻ không biết điều.”

“Đúng rồi, tiểu thư Đường, nghe nói cô rất thích chụp ảnh, trước kia thường chụp ảnh hộ Tiểu Tiểu đúng không?”

Sắc mặt Đường Tư càng trắng hơn, “... Anh nói gì thế? Em không nghe rõ.”

“Không nghe rõ? Vậy thôi đi.” Thiệu Thành Hi lại nhìn Hàng Tiểu Ý, đưa tay xoa đầu cô, thương tiếc nói, “Sau này phải mở to hai mắt ra nhìn cho rõ người đang chụp mình, không thì bị chụp xấu cũng chẳng biết.”

Hàng Tiểu Ý nhìn anh, “...”

Những lời này nói ra, tuy còn chưa biết cụ thể, nhưng trong lòng mọi người cũng đoán được đại khái.

Sắc mặt Đường Tư hơi khó coi, cầm túi đứng lên, “Tôi có việc, đi trước.”

Thấy tay Đường Tư sắp nắm lấy chốt cửa phòng bao, Thiệu Thành Hi thần nhiên mở miệng, “Hôm nay không được tôi cho phép, tôi xem ai dám ra khỏi căn phòng này một bước.”

Tay Đường Tư dừng lại, từ từ quay lại nhìn Thiệu Thành Hi, vẻ mặt khó chịu, “Thiệu Thành Hi, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Tôi nói rồi, hôm nay mời bữa cơm này là vì cô, cô rời đi thì tôi mất mặt lắm, ngồi xuống, uống hết ly rượu vừa rồi chưa uống xong đi.”

Hàng Vũ Hằng nhướn mày, đứng lên, cầm chai rượu đỏ trên bàn rót đầy ly trước mặt cô ta, “Sao tôi lại nghe như thể Tiểu Tiểu nhà chúng tôi bị bắt nạt vậy, Đường Tư, trước đây không nhìn ra, che giấu kỹ nhỉ?”

Đường Tư hít một hơi thật sâu, cắn môi, giãy giụa lần cuối, “Anh Thiệu, em không biết Tiểu Tiểu đã nói gì với anh, nhưng anh cũng không thể nghe mỗi một phía được, có lẽ có vài người vì che giấu tất cả những hành động của mình mà vu khống người khác, anh tuyệt đối phải mở to mắt, đừng để người khác lừa.”

“Cô nói là tám ảnh kia à?” Vẫn luôn không mở miệng, Hàng Tiểu Ý ngược mắt nhìn Đường Tư, cười giễu cợt, “Đường Tư, quả thật là cô hiểu rất rõ tôi, biết rõ tôi đang nghĩ gì, đang sợ gì. Nhưng cô lại không hiểu rõ Thiệu Thành Hi, anh ấy hoàn toàn không tin vào tám ảnh mà cô gọi là chứng cứ ấy.”

“Tôi vẫn luôn coi cô là bạn tốt, cái gì cũng nói cho cô, lại không ngờ cuối cùng người tính kế tôi lại là cô.”

Nghe Hàng Tiểu Ý nói, Đồng Tâm từ từ đứng lên, trợn mắt nhìn Đường Tư, “Tiểu Tiểu nói thế là sao, Đường Tư, cô đã làm gì?”

Đường Tư mím chặt môi, ánh mắt nhìn thẳng Thiệu Thành Hi, trong mắt mang theo ánh lệ, “Anh Thiệu, ảnh chụp gì chứ, em thật sự không biết hai người đang nói gì, có lẽ trước đó em nói với Tiểu Tiểu khiến Tiểu Tiểu hiểu lầm, nhưng em cũng vì tốt cho cô ấy mà.”

Hàng Tiểu Ý hơi cúi đầu, cười khổ, trước kia cô thật sự nhìn lầm Đường Tư rồi.

Thiệu Thành Hi hơi nghiêng mắt, liếc một cái ra hiệu cho Hàng Vũ Hằng. Hàng Vũ Hằng gật đầu, kéo Đồng Tâm ra ngoài, “Nhòe hết lớp trang điểm rồi đó, mau đi trang điểm lại đi.”

Đồng Tâm bị anh kéo, hết sức không muốn. Hàng Vũ Hằng lại nói nhỏ gì đó bên tai cô, Đồng Tâm liếc anh một cái, rồi xoay người, “Tiểu Tiểu, đi cùng tớ vào toilet trang điểm lại đi.”

Hàng Tiểu Ý sững sờ, nhìn thoáng qua Thiệu Thành Hi đang lười biếng tựa lưng vào ghế, đứng lên, “Được.”

Đồng Tâm đi, cũng không quên kéo Vụ Nguyệt theo.

Chờ ba người ra ngoài rồi, Hàng Vũ Hằng đóng cửa phòng lại, chân dài đạp cái ghế vương vãi qua một bên, một tiếng ‘rầm’ khiến Tạ Thiên Ninh sợ tới mức run bắn cả người.

Tần Vũ ném đĩa, đứng lên xắn tay áo, “Muốn đánh nhau à, em là chuyên gia đó.”

Thiệu Thành Hi nhìn Đường Tư vì sợ mà lạnh run nhưng vẫn hơi ngẩng mặt lên, khóe miệng hơi cong lên, cười, “Đường Tư, bao nhiêu năm Tiểu Tiểu vẫn luôn được người nhà bảo vệ, có lẽ không hiểu được lòng

người hiểm ác. Nhưng tôi lăn lộn trên thương trường nhiều năm như thế, có chuyện âm hiểm bí ối gì mà chưa gặp qua. Cho nên ấy, tôi khuyên cô dẹp hết ngay mấy cái thủ đoạn vớ vẩn trong đầu óc cô đi, cách xa Tiểu Tiểu một chút, đừng có để lọt vào trong tay tôi. Bằng không, tôi có mấy trăm biện pháp có thể khiến cho cô hối hận về tất cả những hành động của cô hôm nay đây, cô biết không?”

“Anh, anh sẽ không như vậy chứ?” Đường Tư nắm chặt túi xách, lui về phía sau một bước.

“Ha ha...” Thiệu Thành Hi như đang nghe chuyện cười nào đó, mắt híp lại một nửa, mang theo vài phần lạnh lẽo, vẫn nói tiếp một cách biếng nhác, “Đường Tư, Tiểu Tiểu không có ở đây, tôi cũng không ngại nói thật với cô, cô cho rằng trong cái phòng này hôm nay có tên nào là người đoan chính? Nếu không tin, cứ nhìn xem, tôi không ngại đùa với cô.”

Sắc mặt Đường Tư trắng bệch nhìn anh, hơi khó tin. Hàng Vũ Hằng cầm ly rượu đỏ trên bàn lên đưa cho cô, cười khê, “Tốt nhất cô nên tin lời nó nói, mà cũng cho cô biết, Đường Tư à, giết cô đơn giản như nghiền chết một con kiến vậy, cho nên tuyệt đối đừng tự tìm đường chết.”

Đường Tư tâm như tro tàn nhìn Thiệu Thành Hi, anh vẫn lười biếng tựa vào ghế như thế, thậm chí mặt còn rất dịu dàng vui vẻ, nhưng cô ta chưa bao giờ thấy ánh mắt của anh lạnh lùng đến thế, khiến toàn thân cô ta đều lạnh run, dường như cô ta chưa từng biết đến người trước mặt vậy.

“Uống nó rồi cô có thể đi.” Thiệu Thành Hi thản nhiên mở miệng.

Đường Tư cười khổ, nhận lấy rượu trong tay Hàng Vũ Hằng, uống một hơi cạn sạch, sau đó lảo đảo rời khỏi phòng bao.

Hàng Vũ Hằng xoay người đá Tạ Thiên Ninh vẫn ngồi liệt trên ghế một cái, “Cút...”

41. Chương 40

Edit + Beta: Song Linh

Đến chỗ ghế dài, Đồng Tâm và Vụ Nguyệt ấn Hàng Tiểu Ý ngồi xuống để hỏi rõ sự tình, bộ dáng Đồng Tâm như núi lửa phun trào, đi đi lại lại trên hàng lang, hai tay chấp sau lưng: “Đường Tư, thật sốc nha, dám làm ra những chuyện như vậy, tớ nhất định sẽ không tha cho cô ta.”

Vụ Nguyệt cũng cau mày: “Không thể tưởng tượng được Đường Tư lại là loại người đó, may mà Thiệu sư huynh thông minh, nếu mà ngốc như Tiểu Tiểu, nhất định sẽ mắc bẫy của Đường Tư.”

Hàng Tiểu Ý cười xấu hổ, đây mới chính là bạn thân thật sự.

“Đi nào, Tiểu Tiểu, chúng ta trở về xả giận cho cậu.” Đồng Tâm kéo Hàng Tiểu Ý buộc cô trở về, Hàng Tiểu Ý liền kéo cô ấy lại: “Anh ba cho phép tớ và cậu ra ngoài, cũng không phải là để cho chúng ta trở về bây giờ.”

Động tác của Đồng Tâm lập tức ngừng lại, lúng túng gãi đầu: “Cũng may là cậu còn tỉnh táo.”

Hàng Tiểu Ý chu môi: “Một người là Thiệu Thành Hi, một người là anh ba, nếu tớ không hiểu rõ hai người họ, mới là không bình thường.”

Ba người ở hành lang xôn xao nói chuyện.

“Nhìn khí chất của Thiệu sư huynh, hôm nay vẫn bình thường, khẳng định Đường Tư không làm được gì, ài, ngày xưa chúng ta đối xử với nhau tốt như vậy, sao Đường Tư có thể làm vậy với cậu chứ.” Vụ Nguyệt có chút đau lòng.

Hàng Tiểu Ý cũng thở dài, bốn năm, các cô ở chung kí túc xá bốn năm, mỗi ngày sớm chiều ở chung, bốn người xa lạ, một căn phòng, có lẽ cả đời cũng chỉ có khoảng thời gian học Đại học mới có cơ hội như vậy, các cô từng chung sống rất tốt đẹp, nhưng bây giờ lại lộn xộn đến mức này.

Đồng Tâm dựa vào tường, đôi mắt chăm chú nhìn vào bức tranh trên bức tường đối diện, giọng nói có chút mờ ảo: “Thật sự, Tiểu Tiểu, Thiệu sư huynh là một người rất tài giỏi, lớn lên bề ngoài lại rất tuần tú, lúc nào cũng nâng niu cậu trong lòng bàn tay, một người như vậy cứ toả sáng trước mặt chúng tớ mỗi ngày, cũng khó trách Đường Tư động tâm, nhưng mà tớ không ngờ cô ta lại làm những chuyện đó với cậu.”

Hàng Tiểu Ý im lặng, thật sự trong chuyện này cũng có lỗi của cô, thỉnh thoảng cô nhớ lại chuyện trước kia, lại có cảm giác mình là đoá hoa được nuôi dưỡng trong lồng kính, từ nhỏ luôn được hai người anh trai che chở, về sau lại có Thiệu Thành Hi, cô luôn cho mọi người thấy hạnh phúc của mình, mỗi ngày đều vui vẻ như vậy, cho nên chưa bao giờ suy nghĩ về cảm nhận của người khác, giống như cô và Đồng Tâm là bạn thân, nhưng không hề biết Đồng Tâm thích anh ba chừng ấy năm, lại ví dụ như chuyện của Đường Tư, nếu như cô lưu ý hơn một chút, sẽ không kiêng nể gì để cho Thiệu Thành Hi gặp mặt cô ấy, có lẽ tình cảm của Đường Tư với Thiệu Thành Hi cũng không giống hôm nay.

Nghĩ đến việc Đường Tư đưa vòng tay cho Hàng Tiểu Ý, Đồng Tâm liếc qua cổ tay của cô: “Tiểu Tiểu, cậu chưa nói cho Thiệu sư huynh về chuyện chiếc vòng tay sao?”

Hàng Tiểu Ý nghe xong, đôi mắt tối lại, cúi đầu vuốt ve cổ tay phải, hạ thấp giọng nói: “Tớ chưa nói, không biết phải nói như thế nào.”

“Dù sao đây cũng không phải chuyện nhỏ, bây giờ cậu lừa anh ấy, sớm muộn gì cũng có một ngày anh ấy biết được thôi, tớ cảm thấy so với việc anh ấy biết được từ miệng người khác thì cậu trực tiếp nói vẫn tốt hơn nhiều.”

“Đúng vậy, Tiểu Tiểu, tớ thấy Đồng Tâm nói rất đúng.” Vưu Nguyệt cũng đồng ý gật đầu.

“Tớ biết, nhưng mà, các cậu cũng biết tính cách của Thiệu Thành Hi, nếu anh ấy biết rõ năm đó tớ lấy cái có như vậy để chia tay, nhất định anh ấy sẽ rất thất vọng, tớ không tưởng tượng nổi anh ấy sẽ làm gì nữa.” Hàng Tiểu Ý mấp máy môi, trong lòng hoảng sợ.

“Nhưng mà....” Tự nhiên Đồng Tâm cũng không biết phải nói gì.

“Thiệu sư huynh quan tâm cậu như vậy, nhất định sẽ không để chuyện đó trong lòng đâu.”

Hàng Tiểu Ý cười khổ: “Cũng bởi vì quá quan tâm, nên anh ấy mới không thể chấp nhận tớ lấy cái có như vậy để chia tay, mọi chuyện anh ấy đều cho tớ suy nghĩ, tớ vì đau khổ nhất thời mà chia tay, nếu anh ấy biết, nhất định sẽ hận tớ đến chết, anh ấy kiêu ngạo như vậy, trong lòng tớ lại đặt anh ấy ở vị trí thấp nhất, Đồng Tâm, thật ra cậu nói rất đúng, trước kia căn bản là tớ không hiểu anh ấy, bây giờ hiểu rồi, ngược lại càng sợ hãi hơn, sợ mất đi anh ấy, Đồng Tâm, tớ sợ anh ấy sẽ không quan tâm tớ nữa.”

Qua chuyện lần này của Đường Tư, Hàng Tiểu Ý biết rõ Thiệu Thành Hi rất mẫn cảm với chuyện cô không tin anh, anh vẫn luôn cho rằng cô vì gia đình phá sản nên mới chia tay, mặc dù như vậy, nhưng trong lòng anh vẫn tồn tại khúc mắc, nếu như cho anh ấy biết sự thật, cô thật sự không tưởng tượng nổi anh sẽ làm gì.

Anh rất hận cô, hận cô dễ dàng chia tay với anh như thế, hận cô không tin anh, hận cô làm anh mờ mịt không hiểu gì, hận mọi thứ liên quan đến cô, còn có cực kì thất vọng đối với cô, mà loại thất vọng này có thể phá tan những gì hai người đang có.

Mãi đến khi chứng kiến Đường Tư mở cửa lão đảo rời đi, ba người mới quay lại phòng, liền nhìn thấy Tần Vũ và Hàng Vũ Hằng đang kích động.

Nhìn thấy ba người trở về, Thiệu Thành Hi đang hút thuốc liền tắt thuốc lá rồi đứng lên, đưa túi xách cho Hàng Tiểu Ý: “Đi thôi.”

Hàng Tiểu Ý nhú mày: “Em không ăn nữa đâu.” Vừa rồi ngoại trừ Tần Vũ hăng say diễn trò thì mấy người còn lại đã ăn vặt rồi.

“Ừ, anh biết, nhưng những thứ kia không thể ăn, anh dẫn em đi ăn món khác, cam đoan ngon hơn thức ăn chỗ này nhiều.”

Hàng Tiểu Ý lắc đầu: “Được rồi, không cần phiền toái như vậy, ở đây ăn qua loa là được, em phải đi làm, sắp muộn giờ rồi.”

Nói xong Hàng Tiểu Ý ngồi xuống, Thiệu Thành Hi lập tức kéo cô dậy, ánh mắt tà ác, giọng nói âm u: “Thực sự em định ăn ở đây? Sao nào, ở đây cơm của Tạ Thiên Ninh ngon như vậy?”

Hàng Tiểu Ý trợn mắt, nhú mồm, âm thầm thở dài, cầm lấy túi xách trong tay anh: “Đi thôi, đi thôi, em sắp chết đói rồi.”

Sắc mặt Thiệu Thành Hi sau cơn mưa trời lại sáng, cầm tay cô, dịu dàng nói: “Ngoan, anh đưa em đi ăn ngon.”

Thấy Thiệu Thành Hi và Hàng Tiểu Ý đi ra ngoài, Tần Vũ cùng Hàng Vũ Hằng dùng tốc độ nhanh nhất nhét thức ăn vào miệng, sau đó đi sau hai người kia bước ra ngoài.

Tần Vũ liếc Hàng Vũ Hằng, cách xa anh hai mét: “Làm phiền Hàng Đại Minh Tinh tự giác, anh định cứ như vậy mà ra ngoài sao?”

Hàng Vũ Hằng thấy cái liếc mắt của anh ta, lấy khẩu trang với kính râm ra đeo, trời nóng lắm đấy, quả thực mẹ nó quá gian nan.

Bạn trai Vưu Nguyệt đến đón, hai người họ đã đi trước rồi, Tần Vũ vừa ra đến cửa thì có điện thoại gọi đến, cũng vội vàng tiêu sái rời đi.

Hàng Vũ Hằng được đối tác làm ăn lái xe đến đón, có một thông báo nhỏ cần anh đi xử lý, Thiệu Thành Hi thì đưa Hàng Tiểu Ý đi làm, Hàng Tiểu Ý nhìn Đồng Tâm lạc lõng, muốn đưa cô ấy về.

Đồng Tâm lắc đầu: “Không cần đâu, vả lại cũng không tiện đường, bây giờ là ban ngày, tớ đi xe buýt công cộng về được rồi.”

“Để anh đưa em về.” Hàng Vũ Hằng dựa vào thân xe nói chen vào.

Đồng Tâm nghe vậy liền theo bản năng lui về phía sau hai bước giữ khoảng cách với anh, đề phòng nói: “Không cần làm phiền Hàng sư huynh, em tự trở về là được.”

Hàng Vũ Hằng nhìn bộ dáng như chuột thấy mèo của cô không hiểu sao lại nổi giận, trực tiếp cầm túi xách trong tay cô ném vào trong xe, tức giận nói: “Đi thôi, đi đi đi, đừng làm phiền anh.”

Đồng Tâm nhìn hai tay trống rỗng, mắt choáng váng, người này ngây thơ như vậy sao? Giống như mấy đứa con nít ở nhà trẻ, không vừa ý mình liền chơi xấu.

Hàng Vũ Hằng hơi nhú mồm, miễn cưỡng nhìn cô: “Con người anh đặc biệt ghét người khác cự tuyệt yêu cầu của anh, không tin thì em có thể thử xem!”

Đồng Tâm bất đắc dĩ nhìn Hàng Tiểu Ý, Hàng Tiểu Ý còn chưa mở cửa, Thiệu Thành Hi đã nắm eo cô kéo vào trong, Hàng Tiểu Ý kiêu mạn kéo anh: “Đồng Tâm, còn Đồng Tâm nữa....”

Cô đâu có khí lực lớn như Thiệu Thành Hi, trong khi nói chuyện đã bị anh cưỡng ép ôm chặt trong ngực rồi đi, để lại Đồng Tâm trợn mắt nhìn, sâu sắc phỉ nhổ Hàng Tiểu Ý.

Hàng Vũ Hằng rất hài lòng với biểu hiện của Thiệu Thành Hi, không tìm được huyết sáo.

Ngược lại Đồng Tâm nhìn về phía Hàng Vũ Hằng, nhăn mũi: “Hàng sư huynh, em tặng cho anh chiếc túi xách kia, em đi trước.” Hàng Vũ Hằng nghĩ rằng chỉ một cái túi xách mà có thể khổng chế cô thật sự quá coi thường Đồng Tâm rồi.

Nhìn bóng lưng Đồng Tâm, Hàng Vũ Hằng thần nhiên nói: “Đồng Tâm, em thử bước thêm một bước nữa, anh liền tháo khẩu trang với kính râm xuống, em muốn hai chúng ta chơi trò rượt đuổi trên đường sao, anh cũng không ngại, dù sao trước mặt giới truyền thông anh là người không biết mặt mũi là gì, chuyện xấu cũng nhiều, còn về phần em, em suy nghĩ kĩ đi.”

Bước chân Đồng Tâm ngừng lại, nghiêng răng nghiêng lợi hừ một tiếng, sau đó quay người nhanh chóng chui vào trong xe, Hàng Vũ Hằng hài lòng vỗ tay một cái, hừ nhẹ: “Chỉ là một cô gái nhỏ, tưởng anh không đối phó với em được sao.”

Trong xe, người đại diện của Hàng Vũ Hằng ngồi ở bên cạnh ghế lái, Đồng Tâm núp ở góc ghế đằng sau, Hàng Vũ Hằng nhìn cô nhú mồm, sau đó xoay người đi về phía sau ngồi cạnh cô.

Bởi vì anh đến gần, Đồng Tâm cố hết sức co người lại, dùng sức dán cơ thể mình trên thân xe.

Hàng Vũ Hằng nhìn bộ dáng hèn không thể nhảy xe trốn thoát của cô, mỉm cười, một tay chống vào ghế dựa sau lưng cô, tay còn lại chống ở chỗ ngồi phía trước, vây cô trong một góc, giọng nói dịu dàng gọi tên cô: “Tiểu Tâm Nhi...”

Đồng Tâm rùng mình ớn lạnh nói: “Hàng, Hàng, sư huynh, anh đừng gọi em như vậy, cực kì, cực kì...” Đồng Tâm muốn nói lại thôi.

“Cực kì cái gì?” Hàng Vũ Hằng nhìn cô, chớp đôi mắt đào hoa, giọng nói mang theo vài phần quyến rũ lòng người.

Bộ dáng Hàng Vũ Hằng khi lớn lên vô cùng đẹp trai, là da rám đen vài ngày trước đã khôi phục chút ít, phối hợp với bộ dáng lưu manh bây giờ, đặc biệt hấp dẫn, khó trách người hâm mộ si mê anh như thế.

Đồng Tâm dè nén cảm giác tê dại không đúng lúc, khó khăn mở mắt, buồn bã nói: “Cực kì buồn nôn.”

Hàng Vũ Hằng nghe vậy, hung hăng hừ một tiếng, ngồi phịch xuống ghế, tức giận nói: “Em thiếu nợ anh một bữa cơm, bao giờ mới trả đây?”

“Không phải trước đây chúng ta đã ăn một lần rồi sao?” Đồng Tâm tròn to mắt nhìn anh, chỉ vì một bữa cơm, anh đuổi cùng giết tận cô như vậy sao?

Hàng Vũ Hằng miễn cưỡng nâng mí mắt lên: “Lần ăn cơm đó có nhiều người như vậy nên không phải là chỉ mời anh, không tính, em phải mời thêm lần nữa mới được.”

Khoẻ miệng Đồng Tâm không nhin được co giật, người này thật sự, thật sự, quá vô sỉ.

Suy nghĩ một lát, Đồng Tâm lấy di động ra bấm bấm vài cái: “Được rồi, Hàng sư huynh, anh nhìn WeChat đi, em chuyển tiền cơm cho anh rồi, chúng ta không còn nợ nần gì nữa, anh đừng vì một bữa cơm mà bám em không rời, em cầu xin anh buông tha em được không?” Bộ dạng Đồng Tâm đáng thương nhìn anh, khuôn mặt nhỏ nhắn vẻ ai oán, điềm đạm đáng yêu, đặc biệt chọc người thương tiếc.

Nhưng Hàng Vũ Hằng không bị bộ dáng bên ngoài của cô mê hoặc, trong mắt cô hiện lên vẻ trêu chọc không đứng đắn, anh cũng không bỏ qua.

Hàng Vũ Hằng cầm điện thoại nhìn xem, quả nhiên trên WeChat có phong bao lì xì do Đồng Tâm gửi, vốn anh không muốn nhận, nhưng do hiếu kỳ muốn biết một bữa cơm giá bao nhiêu, liền nhấn nút mở, màn hình điện thoại liền hiện lên vài con số, là chín tệ rưỡi.

Mí mắt Hàng Vũ Hằng giật giật, nhìn cô, mặt không cảm xúc: “Chín tệ rưỡi, em định mời anh ăn cái gì?”

“Chính là ăn bún gạo đó, một chén bún gạo giá mười tệ, dùng WeChat thanh toán, giá chỉ còn chín năm phần trăm, vừa đúng chín tệ rưỡi.”

Hàng Vũ Hằng cực kì bình tĩnh nhìn cô ba giây, sau đó cúi đầu bấm điện thoại: “Được rồi, anh chuyển cho em mười tệ, chín tệ rưỡi vừa rồi cũng đã trả lại, ngoài ra còn cho thêm nửa tệ tiền khen thưởng, nhớ kỹ, em vẫn nợ anh một bữa cơm,”

Đồng Tâm khóc không ra nước mắt: “Hàng sư huynh, rốt cuộc là anh muốn gì? Em chịu thua, anh nói thẳng ra có được không?”

Bỗng nhiên khuôn mặt tuấn tú của Hàng Vũ Hằng áp sát: “Tiểu Tâm Nhi, có phải em rất sợ anh không?”

Trong nháy mắt Đồng Tâm liền cảnh giác, cố sức nhích về phía sau, gượng cười: “Nào có, Hàng sư huynh lại nói đùa.”

Hàng Vũ Hằng híp mắt nhìn cô một lúc lâu, sau đó nói: “Nếu như vậy, em làm trợ lý cho anh vài ngày, coi như trả tiền cơm đi.”

“Hàng sư huynh, cái giá này có phải quá đắt không, bình thường anh ăn cái gì? Thịt rồng sao?” Đồng Tâm nhanh nhẹn miệng chế giễu.

“Một bữa cơm bình thường theo tiêu chuẩn của anh chắc cũng tầm vài vạn tệ thôi, em nghĩ xem nếu lấy tiền lương của em để trả, em phải làm việc cho anh bao lâu mới có thể trả hết đây?”

Đồng Tâm xì mũi coi thường: “Hàng sư huynh, chỉ là một bữa cơm, anh nghĩ em là loại người chỉ vì một bữa cơm mà chịu cúi đầu trước người khác sao?”

Hàng Vũ Hằng nở nụ cười, cười đặc biệt âm hiểm: “Tiểu Tâm Nhi, em nghĩ nếu bây giờ anh xuống xe, đứng trên đường cái hôn em, em nghĩ người lên trang nhất các báo có thể là người khác sao?”

Đồng Tâm không tin được trừng to mắt nhìn anh, hiển nhiên không nghĩ anh có thể không biết xấu hổ như vậy.

“Dù sao anh cũng không tổn hại gì, bạn gái cũng có một đống, thêm em cũng không nhiều, bớt em đi... Lại thiếu mất một bữa cơm...” Hàng Vũ Hằng buông thông tay nhún vai, bộ dạng quyết định đều do em.

Khoé mắt Đồng Tâm co giật cả buổi, tự cảm thấy không thể đàm phán với Hàng Vũ Hằng, người đàn ông này thực sự làm cho người ta muốn đánh một trận.

Rất lâu sau, Đồng Tâm mở miệng: “... Hàng sư huynh, anh có cảm thấy bản thân không biết xấu hổ là gì không?”

“Anh không thấy xấu hổ, vốn vì anh không có mặt mũi, chẳng lẽ Tiểu Tiểu chưa từng nói cho em sao?” Hàng Vũ Hằng cười đến thiện lương vô hại.

“... Cậu ấy đã từng nói rồi, chỉ là em vẫn ôm một chút hy vọng, hy vọng con người của anh vẫn sót lại chút lương tâm cuối cùng.”

“À, vậy là em suy nghĩ nhiều rồi, về sau nhất định phải làm quen, thời gian chúng ta còn ở bên nhau còn rất nhiều.”

Nghe âm thanh nghiêng răng nghiêng lợi của người bên cạnh, Hàng Vũ Hằng nhìn cảnh vật ngoài xe, khoe miệng cong lên cười như không cười, cảm thấy thời tiết hôm nay rất tốt, rất thích hợp để đi chơi.

42. Chương 41

Edit + Beta: An Bi Nhi

Thiệu Thành Hi đưa Hàng Tiểu Ý đến một cửa hàng ăn nhanh, gọi 2 suất cơm trứng, vì cửa hàng ăn nhanh đã chật kín người, nên hai người đành mua mang về xe ăn.

Lúc đợi cơm, Hàng Tiểu Ý trừng mắt nhìn anh, “Lần này chắc chắn Tâm Tâm sẽ ghét em, đều tại anh.”

Thiệu Thành Hi nhún mày, “Tiểu Tiểu, em vu oan cho anh, rõ ràng là em muốn bỏ rơi Đồng Tâm, sao bây giờ lại đổ hết cho anh?”

“Đâu có? Em là kiểu người có thể bỏ rơi bạn bè sao?” Hàng Tiểu Ý trốn tránh ánh mắt của anh.

Thiệu Thành Hi cười một tiếng, ngắt chóp mũi cô, “Hàng Tiểu Ý, suy nghĩ của em đều ghi hết trên mặt rồi.”

Hàng Tiểu Ý nhăn mũi với anh, nhỏ giọng nói, “Đồ hồ ly.” Sau đó lại thân mật khoác tay anh, giọng nịnh nọt, “Thành Hi, trước kia, lần đầu tiên em gặp Diệp Hà, Diệp Hà nói những chuyện xấu của anh ba đều là giả, có thật không?”

Thiệu Thành Hi nhận cơm người phục vụ đưa đến, thuận tiện liếc cô một cái, “Em nghĩ sao?”

“Nếu em biết thì hỏi anh làm gì?” Hàng Tiểu Ý bĩu môi, “Nhưng, em nghĩ Diệp Hà sẽ không lừa em, nên em mới để Đồng Tâm lại với anh ba, biết đâu hai người họ lại thành một đôi, anh nói có đúng không?”

Thiệu Thành Hi mở cửa xe, nhét cô vào trong, chống lên cửa xe sờ mặt cô, “Ừ, em làm đúng rồi, như chúng ta đã chia tay 2 lần còn có thể kết hôn, trên đời này còn cái gì không thể xảy ra nữa, em nghĩ có đúng không?”

Hàng Tiểu Ý im lặng, không còn gì để nói nữa.

Ngồi trong xe, Hàng Tiểu Ý ăn hộp cơm gà hầm mộc nhĩ với trứng rán, thỉnh thoảng liếc nhìn Thiệu Thành Hi, thế này mà anh bảo là ăn ngon hả? Cô thật sự có vấn đề mới tin anh, không ở nhà hàng ăn thịt nướng lại ngồi trong xe ăn đồ ăn nhanh.

Nhưng, Thiệu Thành Hi ăn rất ngon miệng, phát hiện ra ánh mắt Hàng Tiểu Ý, đưa một thìa tới bên miệng cô, “Nào, ăn thử đồ ăn của anh, tôm bóc nõn, ăn rất ngon.”

Hàng Tiểu Ý định từ chối anh, nhưng nhìn thấy tôm bóc nõn rất ngon, lại đồng ý, há miệng ngậm vào, hài lòng gật đầu, “Ừ, đúng là rất ngon.” Liền quên hết oán giận vừa nãy.

“Em phải cho anh ăn thử của em nữa chứ?” Thiệu Thành Hi bảo cô, Hàng Tiểu Ý xúc một thìa lớn đưa vào miệng anh, tức giận nói, “Anh biết là em không thích ăn trứng gà với mộc nhĩ, mà lại tự gọi cho mình một suất tôm bóc nõn, anh chắc chắn cố ý.”

Thiệu Thành Hi cười, “Vậy thật tốt, anh thích ăn trứng gà với mộc nhĩ, em ăn của anh, anh ăn của em.”

‘Nếu đã thế, đưa mình hộp thức ăn mình không thích ăn làm gì, lãng phí thời gian’, Hàng Tiểu Ý một bên âm thầm nói, một bên thò tay muốn lấy lại, Thiệu Thành Hi nâng cánh tay lên, đùa cô, “Muốn ăn thì tự lấy.”

Hàng Tiểu Ý hí mắt, ném một hộp cơm khác tới chỗ kính chắn gió, thò tay đoạt lại, tay của Thiệu Thành Hi dài, lại trêu đùa cô trốn đi, Hàng Tiểu Ý vươn người tới, nhưng không với tới, liền đưa tay ra cù nách Thiệu Thành Hi...

Sau đó.... cũng không có sau đó....

Thiệu Thành Hi rất sợ ngứa, làm hộp cơm đang ở trên không văng ra, những hạt cơm, tôm bóc nõn óng ánh, màu sắc xinh đẹp văng ra.

“Cơm chiên tôm bóc nõn của em...” Hàng Tiểu Ý muốn khóc.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, người mùi cơm tỏa ra trong xe, bụng Hàng Tiểu Ý vang lên 2 tiếng.

“Thật ra, anh thấy em ăn nhiều quá, nên cố ý phải không?” Hàng Tiểu Ý liếc anh.

Thiệu Thành Hi, “...”

Lần đầu tiên, khi Thiệu Thành Hi không biết nói gì, Hàng Tiểu Ý không biết có nên vui hay không.

Thiệu Thành Hi sầm mặt gọi cho thư kí, hai người xuống xe đứng ở ven đường chờ, trong lòng Hàng Tiểu Ý thầm cười, mặc dù Thiệu Thành Hi không phải người yêu xe như mạng, nhưng cả hộp cơm đổ xuống xe, anh chắc cũng rất đau lòng.

Thiệu Thành Hi thò tay nhéo cằm Hàng Tiểu Ý, “Tiểu Tiểu, em không nói anh cũng biết em đang nghĩ gì.”

“Cũng có gì đâu...” Hàng Tiểu Ý đứng đắn, “Thành Hi, cơm chiên tôm bóc nõn ngon không?”

“...” Mặt Thiệu Thành Hi càng đen hơn.

Thư ký mang một chiếc xe khác tới đổi cho anh, thấy trong xe anh bữa bộn, không nhận được cười, đã xảy ra thảm họa đến mức nào a!

Hàng Tiểu Ý đặc biệt dặn dò, “Thư kí Vương, anh bảo người ta rửa xe thật sạch, nếu còn cơm ở trong xe, tôi sợ sẽ thu hút lũ chuột.”

Thiệu Thành Hi, “...”

Hàng Tiểu Ý lấy một hộp cơm khác từ trong xe ra, ôm vào chiếc xe khác, thở dài nói, “Thật ra cơm trứng gà với mộc nhĩ cũng không tệ lắm.”

Lông mày Thiệu Thành Hi nhíu lại, “...”

Thiệu Thành Hi lái xe, Hàng Tiểu Ý mở hộp cơm ra ăn tiếp, Thiệu Thành Hi nhíu mày, “Nguội rồi, đừng ăn nữa.”

Hàng Tiểu Ý ai oán liếc anh, “Thì sao, không cho em ăn tôm bóc nõn, bây giờ trứng gà mộc nhĩ cũng không muốn cho em ăn hả?”

Thiệu Thành Hi cười, nghiêng đầu nhìn phía ngoài xe.

Hàng Tiểu Ý đưa một thìa cơm tới bên miệng anh, “Có còn hơn không, ăn lót dạ đã.”

Giọng Thiệu Thành Hi cứng nhắc, “Kể cả thế, không bằng em để anh chết đói đi, anh chết đói em liền được giải thoát.”

Hàng Tiểu Ý cười vui vẻ, không nhịn được hôn lên mặt anh một cái ‘chụt’, “Ông Thiệu, anh thật đáng yêu.”

Mặt Thiệu Thành Hi vừa dịu dàng lại lần nữa đen xuống.

Cuối cùng, Hàng Tiểu Ý không ăn cơm chiên trứng đã nguội, Thiệu Thành Hi mua cho cô một phần súp dưới đài truyền hình, Hàng Tiểu Ý đáng thương nhìn anh, “Thành Hi, sau này em còn có cơ hội ăn thịt nướng không?”

Thiệu Thành Hi hôn môi cô, “Thật đáng thương, lớn như vậy rồi mà chưa có cơ hội ăn thịt nướng, lần sau, chồng sẽ đưa em đi ăn thịt nướng...”

Hàng Tiểu Ý bĩu môi, đẩy anh ra, “ Ông Thiệu, vậy chia tay đi, nói nhiều chỉ thêm nước mắt, sau này nhớ ăn cơm thật ngon, đừng phụ lòng hộp cơm chiên tôm bóc nõn kia.”

Thiệu Thành Hi, “...”

*

Buổi chiều, Hàng Tiểu Ý gọi điện cho Đồng Tâm, Đồng Tâm rất lâu mới tiếp điện thoại, vừa nghe vừa đứng lên than thở, “Hàng Tiểu Ý, cậu là người trọng sắc khinh bạc, cậu dám ném mình cho anh ba biến thái của cậu, mình sắp bị chơi chết rồi...”

Chơi chết rồi... Cái từ này thật là..... Một lời khó nói hết...

“Cậu sao thế, Tâm Tâm? Anh ba của mình làm gì cậu à?” Hàng Tiểu Ý hứng thú hỏi.

Đồng Tâm bắt đầu nói không dừng, “Trước mặt và sau lưng, bạn trước bạn sau, hầu hạ Đại thiếu gia uống nước quạt mát, trang điểm cầm quần áo, còn phải trêu chọc cho anh ta vui vẻ, đi nhà vệ sinh cũng bắt tớ đợi, lúc anh ta đi ra phải phun nước hoa cho anh ta...” Đồng Tâm thở ra một hơi, “Trước khi anh ta muốn chửi bậy phải trước một bước nói thay anh ta, dù sao anh ta cũng là hình tượng của công chúng, cậu xem có phải anh ta bị bệnh không?”

Hàng Tiểu Ý nhíu mày, “Không phải anh ba đưa cậu về nhà sao? Sao bây giờ hai người vẫn đang ở chung một chỗ?”

“Ai, nói ra rất dài, dài quá nên không nói luôn được, cậu nghĩ cách cứu mình ra đi, anh ba cậu để cô bé Diệp Hà kia trông chừng tớ, nếu tớ dám chạy, anh ta liền đuổi việc Diệp Hà, cô bé sắp khóc rồi, cậu nhanh giúp tớ đi...”

Hàng Tiểu Ý chớp mắt mấy lần, cô biết rõ tính cách Hàng Vũ Hằng, thực ra những lời đó đều để dọa Đồng Tâm thôi, Hàng Tiểu Ý hung ác nhấn tâm, “Tâm Tâm, cái đó ngoài tầm với của tớ, cậu đành phải tự mình cầu phúc thôi, còn nữa, anh ba tớ thích mềm không thích cứng, sợ con gái khóc nhất, cậu bảo trọng nhé, tớ cúp trước, bye bye.”

Nghe thấy âm thanh dập máy truyền đến, Đồng Tâm nở nụ cười, cười nghiêng răng nghiêng lợi, Hàng Tiểu Ý đúng là không có lương tâm.

“Tiểu Tâm Nhi, tới đây, tới đây...” Hàng Vũ Hằng đến thay quần áo, vẫy tay với Đồng Tâm đang co lại trong góc, Đồng Tâm đi tới, bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, “Anh Hằng, có chuyện gì sao?”

Hàng Vũ Hằng miễn cưỡng liếc cô, “Sao vẻ mặt lại không tình nguyện thế?”

“Không có, sao có thể, được làm việc cho anh Hàng, thực sự tôi cầu còn không được.”

Hàng Vũ Hằng cười một tiếng, khinh thường nhún mày nói, “Lời này cũng có thể nói dối.”

Hàng Vũ Hằng ôm cổ cô, “Đi, tới đây gặp người này.”

Đồng Tâm bị anh ôm, không tránh được, đành đi theo anh, cách một phòng hóa trang, Đồng Tâm lấy hai tay che mặt, cố gắng giảm xuống cảm giác tồn tại của mình, nhưng Hàng Vũ Hằng là ai chứ, đi đâu cũng nổi bật, giống như pháo hoa, không muốn bị mọi người nhận ra cũng khó.

Nghe thấy tiếng bàn luận sau lưng, Đồng Tâm muốn chết.

“Thầy Dương, người tới rồi.”

“Ồ!!! Vũ Hằng, lâu rồi không gặp, dạo này bận lắm phải không?”

“Cũng không sao, như vậy lại được nghỉ ngơi vài ngày.”

“Con đưa người mà con nói với thầy đến chưa?”

Hàng Vũ Hằng đẩy Đồng Tâm về phía trước, “Tới đây, người đó đây, Đồng Tâm, Đồng trong đồng thoại, Tâm trong đẳng tâm.”

Đồng Tâm ngơ ngác nhìn người đàn ông nho nhã trước mặt, ấp úng, “Dương, Dương Hoa...” Ca sĩ, nhạc sĩ Rock and Roll nổi tiếng, cô rất ngưỡng mộ anh ấy, thế mà lại được gặp ở đây.

“Ồ, là cô gái này sao? Hình như thầy từng gặp cô gái này rồi thì phải.” Dương Hoa nhìn Đồng Tâm vài giây, “Thầy nhớ ra rồi, lần trước có một chương trình, con tới làm khách quý, cô gái này lên hát phải không?”

“Đúng, chính là cô ấy, bạn của em gái con, cũng như em gái ruột của con vậy, cô ấy muốn tham gia “Tôi là ca sĩ”, xin thầy Dương chỉ bảo cô ấy một chút, giọng hát của cô ấy cũng được, thanh âm dễ nghe, có thể hát cao, xin thầy giúp đỡ chọn bài hát một chút?”

Dương Hoa nở nụ cười, “Thằng nhóc này, thầy biết ngay con tìm thầy là không phải chuyện tốt, lúc thầy muốn nghỉ ngơi, lại tìm việc cho thầy làm.”

Hàng Vũ Hằng gãi đầu, “Người là thầy giáo của con, người dẫn con vào con đường này, không phải con đang giới thiệu sư muội cho người sao, người xem mặt hàng này có được không?”

‘Anh mới là mặt hàng’, Đồng Tâm oán thầm.

Dương Hoa gật đầu, “Thầy có nghe giọng của cô gái này rồi, không tệ lắm, như vậy đi, ngày mai đưa cô ấy tới chỗ thầy, thầy nghe một chút.”

“Được ạ, chắc chắn sẽ đến.” Hàng Vũ Hằng đứng nghiêm chào ông một cái, Dương Hoa dở khóc dở cười, “Thầy còn có việc với lãnh đạo, đi trước nhé.”

Đồng Tâm nhìn bóng lưng của Dương Hoa, cảm thấy như ở trong sương mù, đưa tay kéo Hàng Vũ Hằng, “Hàng sư huynh, anh nhéo em một cái đi, có phải sự thật không vậy?”

Hàng Vũ Hằng không nể tình nhéo mặt cô một cái, Đồng Tâm đau đến mức nhảy dựng lên, rồi vẻ mặt lại kích động, “Hàng sư huynh, anh nói xem có phải em gặp may không? Dương Hoa đó, đó là Dương Hoa đó, Dương Hoa đó...”

Hàng Vũ Hằng không chịu nổi đẩy cô ra, “Em mà gặp may cái gì?”

“A?” Đồng Tâm sửng sốt, “Gì cơ?”

Hàng Vũ Hằng véo tai cô, đến gần sát, hừ mạnh một tiếng, “Vận may của em là anh cho, không phải là gặp vận may, nhớ kỹ nhé...”

Đồng Tâm đau đến mức nhe răng, lần đầu tiên cảm thấy từ “gặp may” dùng đúng chỗ rồi.

*

Buổi chiều hôm sau, Hàng Tiểu Ý hẹn tới gặp mẹ Thiệu, Thiệu Thành Hi xuống xe, Hàng Tiểu Ý căng thẳng đến mức mặt trắng bệch, đứng cạnh xe rưng rưng, “Thành Hi, em nên bước chân trái trước hay chân phải trước?”

Thiệu Thành Hi không nhìn được tiến lên hôn cô một cái, “Đừng căng thẳng, cha mẹ anh không ăn em đâu.”

Hàng Tiểu Ý rất đau lòng, nhớ ngày trước lúc thuê phòng, hôn môi, đúng là lịch sử vô cùng bị thương mà.

Hai người mang theo túi lớn túi nhỏ lên lầu, đứng trước cửa, Thiệu Thành Hi nhìn cô, “Chuẩn bị xong chưa? Anh mở cửa nhé.”

Hàng Tiểu Ý hít một hơi thật sâu, bộ dáng thấy chết không sờn, “Mở đi.” Dù sao chuyện nên nhìn hay không nên nhìn, cha mẹ anh cũng đều thấy rồi, cũng không còn gì để mất nữa.

Thiệu Thành Hi nhìn biểu cảm trên mặt cô, không nhìn được nhéo mặt cô, sau đó lấy chìa khóa ra mở cửa nhà.

“Gâu, gâu gâu, gâu...” Trong giây phút cửa mở ra, một con vật vọt ra, nhào về phía hai người.

Hàng Tiểu Ý lại càng hoảng sợ, sau đó thấy Thiệu Thành Hi cứng nhắc dán vào người cô, giọng hỗn hển, “Ai lại mang con chó ngu ngốc này về nhà, Trình Nhất Đình, em ra đây cho anh, em mang con chó ngu ngốc này đi mau...”

Hàng Tiểu Ý nhìn con chó Husky đang chạy xung quanh, cọ vào chân Thiệu Thành Hi, “Con chó này thật đẹp...” Con chó có màu lông xám trắng, ngoan ngoãn dịu dàng cọ chân Thiệu Thành Hi, ánh mắt sáng lấp lánh nhìn Thiệu Thành Hi, ngốc như đứa trẻ làm việc tốt muốn có kẹo, trong nháy mắt tâm Hàng Tiểu Ý liền tan chảy.

43. Chương 42

Edit + Beta: Song Linh

“Anh, anh đã về rồi, lâu lắm rồi anh không thấy Nhị Dẫn, có muốn chơi đùa với nó chút không? Nhìn nó như vậy thôi nhưng nhớ anh muốn chết.” Một giọng nói trong trẻo vang lên, sau đó một người chạy nhanh ra khỏi phòng, đó là một chàng trai âm áp như ánh mặt trời có dáng người cao gầy, vừa nhìn thấy Hàng Tiểu Ý đôi mắt của chàng trai liền sáng rực lên: “Anh, đây là chị Tiểu Tiểu sao?”

Khuôn mặt Thiệu Thành Hi tối sầm lại, cố gắng giữ bình tĩnh, giọng nói lạnh như băng: “Trình Nhất Đình, nhốt con chó ngu ngốc của em lại cho anh.”

“Chị Tiểu Tiểu, đây là chó của em, tên của nó là Nhị Dẫn, chị có thích không?” Trình Nhất Đình như không nghe được lời nói của Thiệu Thành Hi, cười tươi với Hàng Tiểu Ý, vừa cười trên mặt liền xuất hiện hai lúm đồng tiền, rất đáng yêu.

Nhị Dẫn cũng rất phối hợp sửa “Gâu Gâu” hai tiếng với Hàng Tiểu Ý, Hàng Tiểu Ý vô cùng yêu thích, không nhìn được lấy tay xoa đầu Nhị Dẫn.

Gân xanh trên trán Thiệu Thành Hi co giật dữ dội, lui về sau mấy bước.

“Cậu là Trình Nhất Đình?” Hàng Tiểu Ý nghiêng đầu nhìn cậu, trước kia đã từng nghe Thiệu Thành Hi nói về em họ của anh, giờ nghĩ lại mới nhận ra cậu là con trai của dì Thiệu Thành Hi - chủ biên Phan.

“Dạ dạ, em là Trình Nhất Đình, chị, chị biết em sao? Có phải anh của em đã nói về em không? Anh ấy nói như thế nào?” Đôi mắt Trình Nhất Đình sáng long lanh.

“Ngu chết mất, ngu không nói nổi, trên đời không có ai ngu ngốc hơn nó...” Nghĩ đến những từ Thiệu Thành Hi hình dung cậu trước kia, Hàng Tiểu Ý cười gượng gạo: “Anh của cậu khen cậu vừa thông minh lại vừa đáng yêu, còn rất nhiều nữa...”

Trình Nhất Đình cười đến mức hai mắt đều híp lại: “Thật sao? Chị, chị nhận nhầm anh của em rồi sao?”

Hàng Tiểu Ý: “...”

“Tiểu Tiểu tới rồi hả?” Mẹ Thiệu nghe được tiếng động, đi từ bên trong ra: “Thật sự Tiểu Tiểu đến rồi, nhanh, nhanh, mau lại đây.” Tiếp tục nói: “Nhất Đình, cháu dắt Nhị Dẫn vào trong đi, đừng để nó dọa anh cháu sợ.”

Trình Nhất Đình ngồi xổm xuống ôm đầu Nhị Dẫn, ngẩng đầu cười với Thiệu Thành Hi: “Anh, anh có muốn ôm Nhị Dẫn không?”

Môi mỏng của Thiệu Thành Hi khẽ mở: “Cút.”

Trình Nhất Đình cười như nở hoa: “Chị Tiểu Tiểu, chúng ta vào thôi.”

Hàng Tiểu Ý được nhiệt tình đón tiếp, từ phòng bếp ba Thiệu đi ra ngoài thăm dò chào hỏi cùng cô, Hàng Tiểu Ý vội nói: “Con chào chú.”

“Mau ngồi đi, Tiểu Tiểu mau ngồi xuống, chú đang làm thức ăn ngon chiêu đãi con.”

“Chú, để con vào giúp chú.” Hàng Tiểu Ý đặt mấy thứ trong tay xuống, đi về phía phòng bếp.

Mẹ Thiệu vội kéo cô lại: “Không cần, không cần đâu, con ở ngoài chơi cùng Nhất Đình và Nhị Dẫn, để cho chú của con nấu cơm, để đi đi bắc nồi nước nấu canh rồi ra nói chuyện với con.”

Mẹ Thiệu đẩy cô về phía sofa, Trình Nhất Đình cũng tới góp vui kéo cô ngồi xuống, mẹ Thiệu dặn dò Trình Nhất Đình cẩn thận rồi mới yên tâm đi vào phòng bếp.

Trình Nhất Đình ngồi đối diện với Hàng Tiểu Ý, rất phấn khích: “Chị, em nói chị nghe nè...”

“Gọi là chị dâu.” Thiệu Thành Hi ngồi sát bên cạnh Hàng Tiểu Ý, hung hăng lườm Nhị Dẫn đang nằm sấp cạnh chân cậu, không thể nhìn được nữa.

“Chị Tiểu Tiểu, để em nói chị nghe...”

“Gọi là chị dâu.”

“Gâu gâu...”

“Chị, chị nghe này...”

“Chị dâu...”

“Gâu...”

“Chị...”

“Chị dâu...”

Đuôi mắt Hàng Tiểu Ý giật giật: “Thành Hi, anh còn anh trai sao? Cứ phải gọi em là chị dâu mới vừa lòng sao?”

Thiệu Thành Hi: “...”

“Gọi là chị nghe thân thiết hơn so với chị dâu, em nói đúng không, chị Tiểu Tiểu.” Trình Nhất Đình cười, má lúm đồng tiền hiện ra rõ ràng.

“Đúng, về sau cậu cứ gọi chị là được rồi.” Hàng Tiểu Ý cũng cười lại.

Trình Nhất Đình liền nhìn Thiệu Thành Hi đầy khiêu khích.

Đôi mắt lạnh lùng của Thiệu Thành Hi liếc qua: “Trình Nhất Đình, nếu không nhốt con chó ngu ngốc của em lại, đừng trách anh không khách khí.”

Hàng Tiểu Ý vội vàng vẫy tay: “Tới đây, Nhị Dẫn, mau đến đây, cẩn thận có người thẹn quá hoá giận đấy.”

Thiệu Thành Hi: “...”

Nhị Đản giống như có thể hiểu được lời nói của Hàng Tiểu Ý, thật sự đứng lên vẩy đuôi đi tới, cọ đầu vào tay Hàng Tiểu Ý, gân xanh hai bên thái dương Thiệu Thành Hi giật giật, sau đó đứng lên tránh xa Hàng Tiểu Ý.

Trình Nhất Đình vỗ mạnh xuống bàn: “Chị Tiểu Tiểu, chị thấy không, chỉ vì một con chó mà anh của em trốn xa chị đến vậy. Nếu sau này có chuyện gì xảy ra, không phải anh ấy sẽ...”

Thiệu Thành Hi ném mạnh cái gối, giọng nói mang theo cảnh cáo: “Trình Nhất Đình...”

Trình Nhất Đình bắt được cái gối, lè lưỡi, nhỏ giọng nói: “Chị Tiểu Tiểu, từ nhỏ em đã bị anh ấy bắt nạt, sau này nhất định chị phải đứng về phe em đấy.”

Hàng Tiểu Ý không nhịn được cười ra tiếng.

Mẹ Thiệu đi ra từ phòng bếp, thấy Thiệu Thành Hi đứng ở đó, lại nhìn Nhị Đản đang đùa rất vui vẻ bên cạnh Hàng Tiểu Ý và Trình Nhất Đình, xoa tay với Thiệu Thành Hi: “Con mau đi giúp ba con nấu cơm đi, lớn như vậy rồi mà còn sợ chó, cũng quá mất mặt.”

Khoé miệng Thiệu Thành Hi giật giật, cuối cùng cũng đi vào phòng bếp.

Hàng Tiểu Ý vội vàng đứng lên: “Con cũng muốn giúp.”

Mẹ Thiệu lại ấn cô ngồi xuống: “Không, không cần, đợi đến sau này con thường xuyên đến đây, khi đã quen thuộc rồi, dì sẽ cho con giúp, hôm nay không cần, con ngồi đây nói chuyện với dì đã.”

Hàng Tiểu Ý hết cách đành phải ngồi xuống, mẹ Thiệu ngồi đối diện cô: “Lúc Thành Hi còn nhỏ, dì dẫn nó đi dạo phố, nó bị một con cún nhỏ đuổi theo, nên mới có tật xấu sợ chó như vậy, mà con cún kia cũng không lớn hơn con gà bình thường là bao, Tiểu Tiểu, con đừng ghét bỏ nó.” Mẹ Thiệu nói với vẻ mặt ghét bỏ không chịu nổi: “Ài, đúng rồi, nó còn sợ gà nữa, con nói một người đàn ông còn như thế...” Mẹ Thiệu lắc đầu, vẻ mặt chỉ tiếc rên rỉ không thành thép.

Thật sự Hàng Tiểu Ý không nhịn được cười, đã sợ chó còn sợ gà, trước kia cô còn không biết, Thiệu Thành Hi cất giấu bí mật kĩ quá đấy.

Bây giờ nhớ lại, trước đây khi hai người đi dạo phố, lúc nhìn thấy mấy con cún nhỏ, Thiệu Thành Hi sẽ dắt cô cách xa chỗ đó, còn gắn lên người cái mũ danh bảo vệ cô để cô không bị con cún kia dọa sợ, nhưng sau khi Hàng Tiểu Ý nói chính mình rất thích mấy con cún nhỏ, Thiệu Thành Hi vẫn cố chấp ‘bảo vệ’ cô, hoá ra là do anh sợ chó.

“Chị Tiểu Tiểu, chị không biết anh của em rất hư hỏng, từ khi còn nhỏ đã bắt đầu bắt nạt em, vì vậy, ha ha...” Về mặt Trình Nhất Đình rất đặc ý: “Em mới nuôi Nhị Đản, cái này gọi là vô quýt dày có móng tay nhọn.”

“... Chuyện đó, có thể áp chế được anh của cậu sao?” Hàng Tiểu Ý tỏ vẻ rất nghi ngờ.

Trình Nhất Đình liền xụ mặt: “Tuy rằng, kết quả không đạt được kỳ vọng của em, nhưng mà, không phải bây giờ có chị rồi sao? Vậy mà chị hàng phục được anh của em, em nghĩ chỉ cần nịnh bợ chị cho tốt, cuộc đời em sẽ có hi vọng.”

Hàng Tiểu Ý: “...”

Tuy những lời này không xấu, chẳng qua đánh đồng với Nhị Đản, không hiểu sao lại cảm thấy hoảng hốt.

“Được rồi, được rồi, đừng nói chuyện phiếm nữa, mau đến ăn cơm. Tiểu Tiểu, mau đến đây ném thử tay nghề của chú.” Ba Thiệu vừa bưng chén đĩa từ trong phòng bếp ra vừa mời mọi người.

Hàng Tiểu Ý vội rửa sạch tay rồi đi phụ giúp dọn đồ ăn, mẹ Thiệu thấy cô đang hồi hộp, lần này cũng không ngăn cô, để mặc cô muốn làm gì thì làm.

Trong phòng bếp Hàng Tiểu Ý ‘vô tình gặp được’ Thiệu Thành Hi đang mở máy hút khói thuốc.

Thiệu Thành Hi dùng ánh mắt ai oán nhìn cô.

Lòng Hàng Tiểu Ý chớp mắt đã mềm một mảnh, sờ mặt anh: “Ngoan, em sẽ không cười anh lớn rồi còn sợ gà sợ chó đâu.” Tuy miệng nói ra như vậy, nhưng khoé miệng không nhịn được cong lên đã bán rả cô rồi.

Thiệu Thành Hi tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, lập tức ôm chầm lấy cô rồi hung hăng hôn.

Hàng Tiểu Ý hoảng sợ, đây là nhà anh đó, còn là phòng bếp, vội vàng đẩy anh ra.

Đúng lúc ba Thiệu vừa bước một chân vào phòng bếp, thấy vậy liền che mắt mình lại rồi lúng túng ho: “Cái gì vậy, ba không thấy cái gì cả, hai đứa định tiếp tục hay ăn cơm trước?”

Đời người vốn dĩ đã đau khổ, Hàng Tiểu Ý muốn giải thích cũng không được, dù sao nói nhiều cũng vô ích.

Nhị Dẫn đi đằng sau ba Thiệu ngẩng đầu sửa vài tiếng với Thiệu Thành Hi, Hàng Tiểu Ý cảm động sắp khóc rồi, mọi người nhìn đi, Nhị Dẫn cũng biết giúp cô trừ khử tên đầu sỏ gây rối.

Người một nhà cùng ngồi xuống ăn cơm, ngoại trừ Thiệu Thành Hi thỉnh thoảng lạnh lùng liếc sang Nhị Dẫn đang ngồi xỏm bên cạnh Trình Nhất Đình, bữa cơm này rất vui vẻ, ba Thiệu nấu ăn rất ngon, làm Hàng Tiểu Ý muốn dừng ăn cũng không được, nhưng vì lưu lại ấn tượng tốt cho ba mẹ Thiệu, Hàng Tiểu Ý ăn rất thực nữ, chỉ no bụng tám phần.

Thiệu Thành Hi lặng lẽ nghiêng đầu chầm chọc: “Hàng Tiểu Ý, đôi mắt long lanh đó của em đã bán đứng em từ lâu rồi, thật ra em nghĩ đi, trước mắt ba mẹ anh em vẫn còn hình tượng sao? Vì vậy không cần phải giả bộ đâu, bộc lộ bản chất thật đi, đừng bạc đãi dạ dày của bản thân.”

Hàng Tiểu Ý nhớ lại chuyện lúc trước thuê phòng ở khách sạn, chuyện hôn nhau trên đường lớn, chuyện xấu hổ vừa diễn ra trong phòng bếp, cảm thấy Thiệu Thành Hi nói rất đúng, vì vậy quyết định áp dụng phương pháp anh vừa mới nói, ăn no đến chết thôi.

Ba Thiệu nhìn cô gái này cho ông mặt mũi như vậy, cười đến miệng không khép lại được, không ngừng gắp rau cho cô: “Nào, Tiểu Tiểu, ăn nhiều một chút, nếu con thích ăn, lần sau đến đây chú lại làm cho con ăn nữa.”

Hàng Tiểu Ý vội vàng gạt đầu: “Cảm ơn chú ạ.”

Thiệu Thành Hi không nhịn được sờ đầu cô: “Không biết đây gọi là thông minh hay ngốc nghếch nữa.”

Bàn tay Hàng Tiểu Ý đã hạ xuống néo bắp đùi của anh, nhưng chỉ đổi lại tiếng cười trầm thấp sung sướng của Thiệu Thành Hi.

Trình Nhất Đình sờ đầu Nhị Dẫn, buồn bã nói: “Đản Đản, đó có gọi là ngược đãi hay không?”

Ăn cơm tối xong, Trình Nhất Đình bị Thiệu Thành Hi ép đi rửa bát, mẹ Thiệu thì gọt hoa quả, người một nhà ngồi trên ghế sa lon vừa ăn vừa nói chuyện phiếm.

Mẹ Thiệu đưa một chiếc hộp hình vuông cho Hàng Tiểu Ý: “Tiểu Tiểu, đây là quà gặp mặt của chú và dì.”

“Không cần, không cần đâu ạ, dì, dì khách sáo quá rồi.” Hàng Tiểu Ý vội vàng xua tay.

Mẹ Thiệu nhét cái hộp vào tay cô: “Mau cất kỹ, đây là quy định của nhà dì, con là cô gái duy nhất Thành Hi mang về nhà, bây giờ dì chỉ hận không thể cho con những thứ tốt nhất.”

Hàng Tiểu Ý xấu hổ cười.

Hàng Tiểu Ý mở cái hộp hình vuông đó ra, bên trong là một chiếc vòng tay làm bằng vàng, không phải là loại vòng vàng vừa thô vừa nặng, kiểu dáng rất mới lạ, phía trên còn được đính một viên trân châu tròn tròn, nhìn rất đẹp.

“Tiểu Tiểu, con đừng chê nó tầm thường, dì biết cô gái nhỏ các con không thích vàng, dì định mua cái khác nhưng không biết con thích gì, con cứ coi chiếc vòng tay này đảm bảo giá trị tiền mặt của nó là được rồi.”

“Sao có thể ạ, cảm ơn dì, con rất thích.” Hàng Tiểu Ý nói xong, liền đeo vòng tay vào.

Mẹ Thiệu thấy Hàng Tiểu Ý thật sự thích, cực kì thoả mãn, khoé mắt cũng mang theo vui vẻ.

Thiệu Thành Hi ngồi tựa vào ghế sa lon, một tay để trên bả vai Hàng Tiểu Ý: “Mẹ, mẹ chồng bắt nạt con dâu nhỏ, mẹ xem bản thân bây giờ, không thích hợp đó.”

Mẹ Thiệu lườm anh, lại thấy Hàng Tiểu Ý đeo vòng bằng một tay không tiện, tức giận: “Con ngồi đó, còn không mau giúp Tiểu Tiểu đeo vòng tay vào.”

Thiệu Thành Hi không thèm nhúc nhích, nhìn thoáng qua Hàng Tiểu Ý, miễn cưỡng nói: “Mẹ, đây là lúc chúng ta xem xét địa vị trong gia đình, con đường đường là một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, sao có thể phục vụ cô ấy được.”

Mẹ Thiệu không nhịn được nữa, nhìn khắp nơi: ” “Nhị Đản, Nhị Đản đâu rồi?”

Hàng Tiểu Ý không nhịn được bật cười.

Thiệu Thành Hi ho nhẹ một tiếng rồi ngồi thẳng lên vươn tay muốn lấy chiếc vòng trong tay Hàng Tiểu Ý, theo bản năng cô liền né tránh anh, Thiệu Thành Hi kỳ quái nhìn cô: “Sao vậy?”

Hàng Tiểu Ý cười: “Làm anh Thiệu đây phiền phức thì không tốt lắm.” Sau vài giây, vòng tay đã được đeo vào, Hàng Tiểu Ý đắc chí vẫy tay với anh, sau đó liền giấu tay mình ở sau lưng.

Thiệu Thành Hi vươn tay捏o mặt của cô: “Xem khuôn mặt nhỏ nhắn này đắc chí chưa kìa.”

“Ồ, Nhị Đản, mày ngậm trong mồm cái gì vậy?” Mẹ Thiệu nghi ngờ lên tiếng.

Thiệu Thành Hi cùng Hàng Tiểu Ý nghe thấy liền quay đầu, nhìn thấy Nhị Đản ngậm một quyển sổ màu đỏ chạy từ trong phòng ngủ ra, chạy đến cạy đầu vào chân mẹ Thiệu, giống như tranh công bỏ thứ đó vào trong tay bà.

Hàng Tiểu Ý nheo mắt, nhìn về phía Thiệu Thành Hi, còn chưa kịp nói gì, mẹ Thiệu đã nghi ngờ lên tiếng: “Giấy đăng kí kết hôn? Ai kết hôn vậy?”

44. Chương 43

Edit: Song Linh

Beta: An Bi Nhi

Hàng Tiểu Ý hí mắt, nhìn Thiệu Thành Hi, cô còn chưa nói gì, mẹ Thiệu đã nghi ngờ nói: “Giấy đăng kí kết hôn? Ai có giấy đăng kí kết hôn?”

Nói xong buồn bực mở ra.

Hàng Tiểu Ý nhìn thấy quyển sổ màu đỏ quen thuộc, khẩn trương bắt lấy cánh tay của Thiệu Thành Hi, lắc liên tục: “Đó không phải là, là, là cái đó, cái đó, cái đó chứ...”

Hàng Tiểu Ý còn chưa dứt lời, mẹ Thiệu đã hoảng sợ nhìn hai người bọn họ, sau đó như không tin được cúi đầu xem lại lần nữa, nhưng trước mắt vẫn là ảnh chụp Thiệu Thành Hi, còn có tên của anh được viết ở đó, bà mới xác nhận là con trai mình đã thực sự kết hôn rồi.

“Sao lại thế này con trai, chuyện gì xảy ra vậy?” Mẹ Thiệu giơ tờ giấy đăng kí kết hôn lên hỏi Thiệu Thành Hi, giọng nói có chút cao: “Thiệu Hải Quân, Thiệu Hải Quân, ông mau ra đây, nhanh lên, ông xem con trai ông làm chuyện tốt gì này...”

Thiệu Thành Hi day day mi tâm, nghiêng đầu thở dài với Hàng Tiểu Ý: “Chuyện này một chút cũng không liên quan đến anh, thực sự anh không thể đối phó được con chó kia, thế mà em vẫn coi con chó kia như bảo bối.”

Hàng Tiểu Ý khóc không ra nước mắt, chuyện này liên quan đến vấn đề chính sao?

Mẹ Thiệu cực kì kinh ngạc, giờ giấy đăng kí kết hôn lên, rất lâu cũng không thả tay xuống, Hàng Tiểu Ý cúi đầu rất thấp, thật sự không dám ngẩng lên.

Ba Thiệu và Trình Nhất Đình nghe được tiếng động bên ngoài liền chạy một mạch từ nhà bếp ra: “Làm sao vậy, làm sao vậy, thật ồn ào.”

Mẹ Thiệu đưa giấy đăng kí kết hôn cho ông: “Ông xem cái này đi, mau xem đi...”

Ba Thiệu lau tay rồi nhận lấy tờ giấy, miệng Trình Nhất Đình không tự giác mở rộng, trực tiếp sợ hãi kêu lên: “Hai đứa kết hôn rồi? Tiểu Tiểu có thai sao?”

Ánh mắt của mẹ Thiệu cùng ba Thiệu lập tức hướng về bụng của Hàng Tiểu Ý, theo bản năng cô liền che bụng mình lại, tay khua loạn xạ giải thích: “Không phải, không phải, chú với dì, hai người hiểu nhầm rồi, tờ giấy đăng kí kết hôn kia, tờ giấy đó chính là, chính là nhất thời xúc động...” Hàng Tiểu Ý hoảng hốt kéo cánh tay Thiệu Thành Hi, để anh giải thích cho ba mẹ mình.

“Nhất thời xúc động?” Thiệu Thành Hi âm trầm nhìn cô: “Hàng Tiểu Ý, thế nào là nhất thời xúc động?”

Hàng Tiểu Ý sững sờ nhìn anh, sau đó trừng mắt, người kia không bao giờ nắm được điểm quan trọng sao?

“Em đứng lên, theo anh ra ngoài.” Gương mặt Thiệu Thành Hi lạnh lùng, đứng phắt dậy, nắm cổ tay của cô kéo ra ngoài.

Ba mẹ Thiệu nhìn gương mặt bỗng chốc thay đổi của Thiệu Thành Hi, cũng không thêm quan tâm đến giấy đăng kí kết hôn gì đó nữa: “Thành Hi, có chuyện gì thì từ từ nói, con tức giận làm cái gì.”

Thiệu Thành Hi nhẹ nhàng cào lòng bàn tay của cô, Hàng Tiểu Ý chỉ biết im lặng nhìn trời.

Mẹ Thiệu bước tới kéo Hàng Tiểu Ý ra đằng sau mình: “Tiểu Tiểu, con đừng sợ, có dì ở đây, nó không dám bắt nạt con.” Mẹ Thiệu lườm Thiệu Thành Hi, bình thường thẳng nhóc này dịu dàng như vậy, nhưng mỗi lần ở cùng Tiểu Tiểu lại bày ra sắc mặt không tốt, cũng không trách được Tiểu Tiểu không thích nó.

Ba Thiệu ngồi xuống ghế sa lon, gương mặt có chút nghiêm túc nhìn Thiệu Thành Hi: “Giải thích một chút, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?”

Thiệu Thành Hi miễn cưỡng tựa vào ghế sa lon, nhú mồm nói: “Không phải cha đã thấy rồi sao, đó chính là bằng chứng, danh chính ngôn thuận.”

“Ba mẹ của Tiểu Tiểu có biết không?” Ba Thiệu nhú mồm.

“Không biết, chuyện như vậy không thể bắt công được.” Ý là ba mẹ còn không biết thì sao họ biết được, chúng con đối xử hai bên bình đẳng, đừng có mà ghen.

“Tiểu Tiểu, có phải Thành Hi ép buộc con không?” Mẹ Thiệu lo lắng hỏi Hàng Tiểu Ý.

Hàng Tiểu Ý vội vàng xua tay: “Không phải, không phải, chú dì, đây là cháu tự nguyện, không phải do anh ấy ép buộc.”

Mẹ Thiệu nhìn lại giấy đăng kí kết hôn, bỗng nhiên thông suốt: “Thật ra các con đã sớm quen nhau, không phải vì mẹ giới thiệu nên mới biết phải không?”

Hàng Tiểu Ý xấu hổ cúi đầu, tiêu rồi, tiêu rồi...

Thiệu Thành Hi ho nhẹ một cái: “Mẹ, đây là mẹ thừa nhận lần trước mẹ cố tình giới thiệu đối tượng cho con phải không? Nếu như hôm đó không phải trùng hợp là Tiểu Tiểu, mà là một cô gái khác, mẹ biết sẽ ảnh hưởng đến chúng con như thế nào không? Nói không chừng còn có thể ly hôn nữa.”

Thiệu Thành Hi trả đũa làm mẹ Thiệu câm nín.

Hàng Tiểu Ý âm thầm khen ngợi Thiệu Thành Hi.

“Mẹ thấy chúng con đều là tự nguyện, ba mẹ cũng yêu thích Tiểu Tiểu, kết hôn không phải là lẽ đương nhiên sao?” Thiệu Thành Hi từng bước dụ dỗ: “Chúng con cũng đã có giấy đăng kí kết hôn rồi, nhưng người nhà Tiểu Tiểu còn chưa biết, tuy rằng ba mẹ đồng ý, nhưng người nhà cô ấy thì sao, hiện tại bọn con đang cố gắng để bọn họ thật vui mừng chấp nhận con rể là con, ba mẹ nói có đúng không?”

“Đúng vậy, nhờ ba mẹ Tiểu Tiểu không đồng ý thì sao?” Mẹ Thiệu lo lắng nhìn ba Thiệu.

Ba Thiệu suy nghĩ một lát, vỗ đầu mình nói: “Đúng rồi, tôi đi đặt phòng ở khách sạn, ngày mai chúng ta hẹn người nhà Tiểu Tiểu, nói rõ mọi chuyện, Thành Hi làm chuyện như vậy, trước đây không phải phép, chúng ta phải xin lỗi, sau đó tuân theo lễ nghi, chuẩn bị sinh lễ gì gì đó, bà mau đi liệt kê thành tờ đơn, chuyện này vừa nói ra cũng đã nhiều việc như vậy rồi...”

Hàng Tiểu Ý: “...”

Suốt cuộc trò chuyện Trình Nhất Đình đều lơ mơ không hiểu gì, cuối cùng sờ đầu Nhị Đản, buồn bã nói: “Nhị Đản, cùng bác cả của mày học thật tốt, đây đều là sách võ thuật nha.”

“Gâu gâu, gâu gâu...”

Ra khỏi nhà họ Thiệu, Hàng Tiểu Ý cực kì lo lắng: “Ba mẹ anh đã đặt phòng ở khách sạn rồi, nếu như vậy, chúng ta phải trở về ngã bài với ba mẹ em sao?”

Hàng Tiểu Ý cảm thấy mình sắp khóc đến nơi: “Hay là, đợi đến ngày mai để ba mẹ anh cho bọn họ một cái kinh hỉ* đi?”

*kinh hỉ: kinh ngạc + mừng rỡ

“Em chắc chắn là kinh hỉ chứ không phải kinh hãi?” Thiệu Thành Hi hôn nhẹ môi cô: “Yên tâm đi, có anh ở đây.”

Hàng Tiểu Ý cảm động ôm lấy eo anh, nghẹn ngào nói: “Vâng.”

Thiệu Thành Hi vuốt ve mặt cô: “Vì thế, anh không sợ chó, chẳng qua biết rõ tính cách của Nhị Đản, vì vậy mới cách xa nó một chút, đã hiểu chưa?”

Hàng Tiểu Ý trợn mắt: “Yên tâm đi, dựa vào biểu hiện hoàn mỹ hôm nay của anh, sau này khi cười nhạo thì em sẽ cố gắng uyển chuyển một chút.”

Thiệu Thành Hi: “...”

Lúc đi vào nhà Hàng Tiểu Ý, ba mẹ Hàng đang xem TV, Hàng Vũ Tề và Hàng Vũ Hằng đang đấu cờ vua để tranh giành chiếc giường vào buổi tối.

Vừa vào nhà, Hàng Tiểu Ý liền chạy nhanh về phía phòng mình, lại bị Thiệu Thành Hi tóm cổ áo kéo lại: “Em định làm gì thế?”

Hàng Tiểu Ý cười xấu hổ: “Em nghĩ chuyện nhỏ như vậy không cần phải cả hai người hy sinh, dù sao cũng cần một người còn sống để nhật xác chứ?”

Thiệu Thành Hi gõ trán cô: “Em giỏi lắm.”

Hàng Vũ Hằng thấy hai người, thoáng cái đã bước đến: Thiệu Thành Hi, bà ngoại cậu, cậu và em gái tổ kết hôn, tại sao tổ không biết?”

Hàng Tiểu Ý hoảng sợ, Thiệu Thành Hi cũng có chút kinh ngạc.

Hàng Vũ Hằng giơ quyển sổ màu đỏ trong tay lên: “Thiệu Thành Hi, mau giải thích cho tổ, nhanh lên...”

Thiệu Thành Hi nhìn Hàng Tiểu Ý, đôi mắt mang theo nghi vấn: “Em để giấy đăng kí kết hôn ở đâu?”

Hàng Tiểu Ý nhớ lại, lần trước lúc trời mưa sau khi trở về, cô lấy mọi thứ trong ví tiền ra, sau đó đặt giấy đăng kí kết hôn ở trong ngăn kéo. thế nhưng tại sao Hàng Vũ Hằng lại có được?

“Nếu không phải trưa nay anh mượn giường của em ngủ, chắc vẫn không phát hiện được bí mật này? Thiệu Thành Hi, cậu mau nói, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?” Chiều cao của Hàng Vũ Hằng không chênh lệch lắm so với Thiệu Thành Hi, lúc này đôi mắt sáng rực nhìn anh.

Hàng Tiểu Ý chỉ có thể ngẩng đầu nhìn hai người đàn ông trước mắt, cuối cùng quyết định rời xa chiến trường, cô biết rõ, Hàng Vũ Hằng giống như đồng loại của Nhị Đản.

“Thành Hi, nhanh lên, mau đến đây...” Ba mẹ Hàng gọi Thiệu Thành Hi, cực kì thân thiết, nhất là mẹ Hàng, quả thật là ánh mắt tiêu chuẩn của mẹ vợ nhìn con rể.

Hàng Tiểu Ý cảm thấy đêm hôm nay mình trải qua vô cùng kì lạ, hình như có điều gì đó sai sai.

Hàng Vũ Tề đi tới nhỏ giọng bên tai cô: “Em đừng lo lắng, bên ba mẹ anh đã giải thích rõ ràng rồi, ba mẹ đã biết chuyện tình giữa em và Thiệu Thành Hi, lý do em chia tay thằng nhóc đó, đều vì em mà đau lòng, vì vậy chuyện hai người kết hôn bọn họ rất vui vẻ, giờ chỉ cần để Thành Hi thu phục thằng ba là được rồi.”

Hàng Tiểu Ý thở phào, nhìn Hàng Vũ Tề đầy biết ơn, Hàng Vũ Tề xoa đầu cô,

“Thành Hi, ba mẹ con có biết chuyện kết hôn của hai đứa không?” Ba Hàng mở miệng hỏi.

Thiệu Thành Hi gật đầu: “Đã biết, chú, ba mẹ con đều rất vui vẻ, đã thuê phòng ở khách sạn, muốn mời vợ chồng hai người cùng ăn một bữa, khi nào hai người rảnh vậy ạ?”

Ba mẹ Hàng nghe xong, chút nghi ngờ cuối cùng đã biết mất: “Được được, có thời gian, có thời gian, cô chú nhất định sẽ đi, nhất định.”

Hàng Vũ Hằng giương nanh múa vuốt: “Ba mẹ, hai người không thể bị dụ dỗ như vậy, mau đòi lại công bằng từ chỗ cậu ta đi, dựa vào cái gì mà em gái con cứ như vậy mà gả cho cậu ta?”

Thiệu Thành Hi cực kì bình tĩnh, khẽ mở môi mồm phun ra hai chữ: “Anh ba.”

Hàng Vũ Hằng ngạc nhiên, đôi mắt nháy nháy, sờ đầu: “Ài, hai chữ anh ba phát ra từ miệng Thiệu Thành Hi, không hiểu sao lại có cảm giác rất vĩ đại nha.” Sau đó sĩ diện phẩy tay: “Được rồi, em rể, tạm thời anh ba tha thứ cho em, về sau nhất định phải đối xử với em gái anh thật tốt, ngoài ra còn phải hiếu thuận với anh ba em nữa...”

Khoé mắt Hàng Tiểu Ý giật giật, thật sự được chấp nhận rồi kìa.

Hàng Vũ Tề đập tay lên bàn: “Cút, cút, mau cút, đừng làm mất mặt nhà chúng ta nữa...”

Hàng Tiểu Ý cảm thấy hoảng hốt, chuyện giấy đăng kí kết hôn cứ như vậy mà kết thúc? Thật sự không kịp chuẩn bị để thua trên tay Hàng Vũ Hằng và Nhị Đản.

*

Tiệc rượu được xác định tổ chức vào buổi tối hôm sau, nhà họ Hàng có năm miệng ăn đều đến đông đủ, bên kia thì có ba mẹ Thiệu Thành Hi và anh, còn có thêm Phan Tinh Xảo và Trình Nhất Đình.

Trước kia ba Hàng từng là thương nhân, ba Thiệu thì là viên chức nhà nước, trước kia cũng chỉ gặp qua vài lần, tuy rằng không quen nhưng đã nghe về nhau, trên thương trường danh tiếng của ba Hàng rất tốt, ba Thiệu cũng là người chính trực, hai người vừa gặp nhau đã hận không thể gặp sớm hơn.

Bầu không khí khi người hai nhà gặp mặt rất thân thiện, cả ba mẹ Hàng đều là người nhã nhặn, ba mẹ Thiệu cũng không phải người khó sống chung, cho nên đối với hôn sự của Hàng Tiểu Ý và Thiệu Thành Hi, mọi người đều rất vui vẻ.

Vì chuyện mình giấu giếm nên Thiệu Thành Hi và Hàng Tiểu Ý đồng loạt xin lỗi, mọi người thấy thái độ thành khẩn của bọn họ cũng liền tha thứ rồi, trưởng bối hai nhà rất vui vẻ ngồi một chỗ thảo luận chuyện kết hôn, tuy rằng đã có giấy đăng kí kết hôn, nhưng mà đã là vợ chồng thì nhất định không thể thiếu lễ cưới, cuối cùng sau khi thống nhất, đều đã bàn xong tổ chức mấy bàn tiệc rượu rồi.

Trình Nhất Đình bám lấy Hàng Vũ Hằng không tha: “Anh Vũ Hằng, em là người hâm mộ của anh, ký tên cho em đi.”

Hàng Vũ Hằng nghe xong câu là người hâm mộ của mình, cực kì đắc chí, lấy bút ra từ túi tiền: “Lấy ra đi, anh Vũ Hằng kí cho em.”

Trình Nhất Đình xách ra một cái túi lớn, bên trong áp-phích của Hàng Vũ Hằng chồng chất: “Đây rồi, anh Vũ Hằng, ký đi.”

Hàng Vũ Hằng nhìn cái túi kia, khoé miệng co giật: “... Em muốn ký nhiều như vậy làm gì?”

Trình Nhất Đình vỗ vai anh: “Anh không hiểu sao, nghĩ đi, chỉ cần một cái chữ ký của anh, em có thể bán với giá mấy nghìn tệ hoặc mấy vạn tệ rồi, nhưng mà có bao nhiêu người nguyện ý mua với giá đó? Vì vậy có một khái niệm gọi là “Ít lãi nhưng tiêu thụ nhiều” anh ký nhiều, em bán một tấm với giá ba trăm, bán được hơn tám mươi tấm, chỉ như vậy đã có một khoản lớn tiền lãi rồi, đến lúc đó chúng ta chia ba bảy, anh ba em bảy có được không?”

Hàng Vũ Hằng suy nghĩ một chút, gật đầu: “Ài, Leng Keng này, anh cảm thấy em nói rất đúng, nhưng mà cũng không thể anh ba em bảy, phải là anh bảy em ba nha, anh ký tên, em bán danh tiếng của anh, phải để anh kiếm nhiều hơn một chút chứ?”

Trình Nhất Đình lắc đầu: “Anh Vũ Hằng, anh nói sai rồi, người đi bán mấy cái này là em mà, phơi nắng mặt trời hứng gió thổi đều là em, anh chỉ ghi có vài chữ, sao có thể hưởng nhiều như vậy, nếu không thì chia 5:5 đi.”

“Được được, chia 5:5 đi.” Hàng Vũ Hằng thoả hiệp, cùng đập tay với Trình Nhất Đình.

Thiệu Thành Hi ngồi bên cạnh hai người cười lạnh một tiếng, khinh bỉ quan sát, thật sự là ngu tầm ngu mã tầm mã, người phân theo nhóm, người gốc liền có người gốc làm bạn.

“Tiểu Tiểu, mẹ nghe Thành Hi nói nó đã mua nhà rồi, chẳng qua chưa có đồ dùng gì, hay là như vậy, khi hai con kết hôn rồi, trước tiên cứ ở luân phiên giữa hai nhà cũ đã, có được không?” Mẹ Thiệu nói: “Hôm khác chúng ta cùng ba mẹ con đi xem ngôi nhà đó, xem qua phong thủy thế nào đã.”

“Được ạ, dì, chuyện đó để ngày khác con đưa mọi người đi xem.”

“Đứa nhỏ này còn gọi dì sao...” Mẹ Hàng đánh nhẹ cô một cái: “Chuyện này đã được chấp nhận rồi, nên đổi xưng hô đi thôi.”

Mặt Hàng Tiểu Ý đỏ lên, nhìn ba mẹ Thiệu đang cười nhìn mình, đột nhiên thấy không được tự nhiên, nói khê: “Ba, mẹ.”

Ba mẹ Thiệu cực kì vui vẻ: “Tốt tốt, đứa trẻ ngoan.”

Thiệu Thành Hi đặc biệt đứng lên nâng ly với ba mẹ Hàng: “Ba, mẹ, con mời hai người một ly, cảm ơn ba mẹ đã bao dung chúng con.”

Tất nhiên ba mẹ Hàng cũng rất vui vẻ.

Hàng Vũ Hằng chặc chặc với Trình Nhất Đình: “Anh của em đúng là con sói già mà còn biết vẫy đuôi.”

Trình Nhất Đình tìm được người cùng chung chí hướng, cực kì kích động: “Anh Vũ Hằng, anh cũng phát hiện ra sao, em bị anh ấy hành hạ, may về sau còn có Nhị Đản.”

“Nhị Đản là ai?”

“Nhị Đản là....”

Một bữa cơm vui vẻ đã kết thúc.

Ăn cơm xong, đi ra khỏi phòng, một gia đình lớn cười nói đi về hướng đại sảnh dưới lầu, vừa bước đến đại sảnh, đang thương lượng phải về nhà thế nào, cánh tay của Thiệu Thành Hi bị thương, không thể lái xe, vì vậy Hàng Tiểu Ý và Thiệu Thành Hi được ghép thành một cặp.

Hàng Tiểu Ý không có quyền quyết định, nhàm chán quan sát bốn phía, sau đó liền thấy một người khá quen, không đợi cô nhìn rõ ràng, người kia đã đi đến chỗ này.

“Tiểu Tiểu, chú Hàng, dì Hàng, đã lâu không gặp.”

“Bác sĩ Liêu...” Hàng Tiểu Ý hoảng sợ, tim đập thình thịch, lúc đó Liêu Phàm là bác sĩ trưởng của cô, còn là, anh họ của Đường Tư.

Mọi người nghe được giọng nói của hai người, đều quay lại, sắc mặt của ba mẹ Hàng không tốt, lúng túng nói: “Bác sĩ Liêu đến đây ăn cơm sao?”

Liêu Phàm cười cười: “Đúng vậy, đúng rồi, Tiểu Tiểu, tay của cô thế nào rồi? Đã lâu lắm không gặp cô, bị đứt gân tay không thể dùng sức quá nhiều, đừng cố quá, phải nuôi cẩn thận, nếu tổn thương gân hoặc động đến xương còn phải tĩnh dưỡng ba tháng, chứ đừng nói đến tay của cô giống như tàn phế rồi.” Không có báo hiệu, Liêu Phàm vạch ra vết sẹo này trước mặt mọi người.

Hàng Tiểu Ý cảm giác âm thanh bốn phía đều ngừng lại, tai không thể nghe chút âm lượng nào, trong thoáng chốc hình như cô thấy gương mặt tức giận của Thiệu Thành Hi.

Xung quanh náo loạn, có âm thanh tức giận của Hàng Vũ Tề, có âm thanh không thể tin được của Hàng Vũ Hằng, còn có âm thanh ba mẹ muốn ba mẹ của Thiệu Thành Hi giải thích, tất cả cũng không bằng vẻ lạnh tanh trên mặt Thiệu Thành Hi làm cô đau lòng.

45. Chương 44

Edit: Tiểu Lăng

Beta: Song Linh

Thiệu Thành Hi đi từng bước một tới, trên mặt anh là nét lạnh lùng lạ lẫm chưa từng có.

Một tay cầm lấy tay phải thông xuống bên người của cô, run rẩy thào đồng hồ và vòng trên tay cô ra. Không hề có báo động trước, cổ tay khó coi với sẹo ngang sẹo dọc xuất hiện trước mắt anh, cả người Thiệu Thành Hi run lên, theo bản năng buông lỏng tay cô ra. Cái tay mảnh khảnh trắng nõn ấy dường như không thể gắng sức được nữa mà rơi xuống.

Tất cả những âm thanh đều biến mất, Hàng Tiểu Ý đứng nguyên tại đó, cả người lạnh như băng.

Được một lúc, Thiệu Thành Hi nắm chặt lấy cổ tay cô: “Hàng Tiểu Ý, em theo anh ra ngoài.”

Hàng Tiểu Ý bị anh kéo ra ngoài, cha mẹ Hàng định ngăn lại, Hàng Vũ Tề đã kéo họ lại lắc đầu: “Để hai đứa nó tự nói chuyện đi ạ.”

Hàng Vũ Hằng đứng ngây ra chốc lát, đuổi theo.

Đêm trên sân bóng gió say, ánh đèn mờ chiếu lên hoa cỏ tươi tốt mang đến một không khí tĩnh lặng.

Mấy cậu bé vừa chơi bóng xong, cười nói đi ra ngoài, mang đến sức sống của tuổi trẻ, tạo ra sự tương phản mãnh liệt với nỗi chán chường lúc này của Hàng Tiểu Ý.

Thiệu Thành Hi dừng chân lại, xoay người, nắm tay cô lên, cổ nén cơn giận của mình: “Hàng Tiểu Ý, em nói đi, chuyện gì đã xảy ra?”

Hàng Tiểu Ý nhìn ánh mắt thương tiếc của anh, cắn môi dưới: “Vô ý bị vỡ rượu cửa thôi.” Nhẹ nhàng thuật lại chuyện lúc ấy, cuối cùng anh cũng biết, dưới tình huống hai người đã được tất cả chúc phúc.

Cả người Thiệu Thành Hi run lên, siết chặt tay cô, sắc mặt Hàng Tiểu Ý trắng bệch.

Dường như đã qua thật lâu, lại chỉ như một cái chớp mắt, Thiệu Thành Hi đã tìm lại được giọng nói của mình: “Chuyện xảy ra khi nào?”

“... Hai năm trước.” Hàng Tiểu Ý cúi đầu, nhẹ giọng.

Như một tiếng sét vang lên bên tai, Thiệu Thành Hi cảm thấy người mình như đang chìm xuống đáy nước, ngay cả hô hấp cũng không thể. Siết chặt tay cô hơn, trên mu bàn tay lộ ra gân xanh; ánh mắt nhìn cô mang theo nỗi bi ai mà cô không thể hiểu nổi. Lòng Hàng Tiểu Ý đau như bị dao cứa.

“Tiểu Tiểu, Hàng Tiểu Ý, tay gì, tay...” Hàng Vũ Hằng đã chạy tới, lập tức kéo lấy tay Hàng Tiểu Ý: “Đây rồi... Á...” Mặt Hàng Vũ Hằng đã trúng một đấm tàn nhẫn của Thiệu Thành Hi.

Bum lấy mắt, Hàng Vũ Hằng nổi nóng: “Thiệu Thành Hi, cậu bệnh à.”

Đôi mắt đỏ sẫm của Thiệu Thành Hi hung hăng trừng anh: “Hàng Vũ Hằng, vì sao không nói cho tôi? Vì sao không nói cho tôi về tay của cô ấy, tôi với cậu làm anh em nhiều năm như vậy, vì sao lại gạt tôi, vì sao không nói cho tôi chứ?” Thiệu Thành Hi nói, lại đưa tay đâm một quả vào bụng anh ta.

Hàng Vũ Hằng sững sờ ba giây, trở tay, một đấm tung vào khoe miệng anh: “Thiệu Thành Hi, mi thì đại CMN gia rồi, CMN không nói này, CMN lừa gạt này, đi CMN tìm ai đi...”

Chỉ trong chớp lát, hai người đã quay qua đánh nhau túi bụi trong đêm, dùng nắm đấm để kể lại bi thương và đau khổ trong lòng mình.

Hàng Tiểu Ý rất muốn tiến lên ngăn cản, nhưng hai người lại đánh nhau quá kịch liệt, cô hoàn toàn không thể đến gần nổi. Vết thương trên cánh tay Thiệu Thành Hi đã thấm ra vết máu, quần áo của hai người đều rách bươm, trên người trên mặt đều chảy máu, nhưng vẫn không hề có ý định dừng lại.

“Anh ba, Thành Hi, hai người đừng đánh nữa, đừng đánh nữa...” Hàng Tiểu Ý sốt ruột đến mức lệ rơi không ngừng, nghẹn ngào: “Thành Hi, anh ba nhỏ, em biết sai rồi, hai người đừng đánh nữa...”

Không ai để ý đến cô, cả sân bóng rổ đều là giọng gầm khàn khàn của hai người: “Vì sao lại gạt tôi, vì sao lại gạt tôi...”

“Thiệu Thành Hi, mi điên rồi sao, CMN chứ, nếu tôi biết thì tôi đã nói cho cậu lâu rồi...”

Hàng Tiểu Ý bất lực, ôm đầu gối ngồi xồm ở một bên khóc thút thít.

“Cậu là anh trai cô ấy, tại sao cậu lại không biết, cô ấy là em gái của cậu, lúc cô ấy bị thương thì cậu ở đâu, ở đâu hả?”

“CMN, cậu còn là người đàn ông của con bé kia, lúc nó bị thương thì cậu ở đâu hả?”

Lời của Hàng Vũ Hằng như một cái búa tạ nện vào Thiệu Thành Hi không sức phản kháng, cả người nhoáng cái đã xụi lơ, ngã xuống nền xi măng, thở hổn hển. Hàng Vũ Hằng quỳ gối trên người anh, tay trái vung mạnh một đấm vào khoe môi anh. Máu từ khoe môi rơi xuống đất, Hàng Vũ Hằng quỳ bên cạnh anh thở phì phò.

Hàng Vũ Tề chạy tới, thấy Hàng Tiểu Ý đang ngồi xồm ở đó khóc, vội vàng kéo cô dậy: “Làm sao vậy, chuyện gì đây?”

Hàng Tiểu Ý khóc đến không nói được, chỉ biết lắc đầu, Hàng Vũ Tề nhíu mày, đi qua, vỗ lên người Hàng Vũ Hằng: “Thằng ba...”

Còn chưa nói xong, Hàng Vũ Hằng đã đứng lên tung một đấm vào mặt anh, quát ầm lên: “Hàng Vũ Tề, anh cũng gạt em phải không, cả nhà đều biết, chỉ có em không biết, mà cũng chỉ có mỗi em không biết! Đó là em gái của em, lúc con bé chịu khổ, cả nhà đều giấu mỗi mình em, vì sao, vì sao chứ?”

Hàng Vũ Tề bị anh đánh lão đảo, quệt quệt chỗ đau bên khoe miệng, lại nhìn Thiệu Thành Hi đang nằm trên đất, nhẹ nhàng nói: “Không phải cố ý gạt em, là vì chỉ cần em biết, thì không giấu nổi Thành Hi.”

Hàng Vũ Hằng ngẩn ra, rồi lại bật cười: “Ha ha, ha ha, quả là anh hai tốt của tôi, quả là em gái tốt của tôi, CMN do tôi chọc phải ai đây...” Hàng Vũ Hằng đi đến trước mặt Hàng Tiểu Ý, túm cổ tay cô lên: “Đây là lý do vì sao em đột nhiên trở nên thông minh, dùng được tay trái? Đây chính là lý do, anh là một kẻ ngu, ở cùng một nhà với em, vậy mà em gái gặp phải chuyện lớn như vậy cũng không biết! CMN chứ, anh quả là kẻ ngu mà, một kẻ ngu từ đầu đến cuối, lúc em đang chịu tội vẫn còn ở đó cười như CMN điên, Hàng Tiểu Ý, em quá ác độc...”

“Anh ba, không phải, anh ba...” Hàng Tiểu Ý lắc đầu không ngừng, nước mắt liên tục rơi xuống.

“Trong lòng em Thiệu Thành Hi quan trọng như thế, vì giấu cậu ta, ngay cả anh cũng bị giấu, tốt, tốt...” Hàng Vũ Hằng bỏ tay Hàng Tiểu Ý xuống, rời khỏi sân bóng rổ.

Hàng Tiểu Ý nhào vào lòng Hàng Vũ Tề khóc đến nghẹt thở, Hàng Vũ Tề xoa đầu cô: “Không sao đâu, Tiểu Tiểu, em cũng biết tính Vũ Hằng mà, chờ nó hết giận, em lại dỗ nó nữa thì không sao hết.”

Thiệu Thành Hi đứng dậy, vỗ vỗ bụi đất trên quần áo, lau vết máu trên mặt, nhìn chăm chăm Hàng Tiểu Ý, đi từng bước tới. Hàng Vũ Tề buông Hàng Tiểu Ý ra, khẽ nói: “Cố mà nói chuyện cho tốt.”

Hàng Tiểu Ý vươn tay đỡ anh, lại bị Thiệu Thành hi né đi. Đáy lòng Hàng Tiểu Ý lạnh lẽo, ngỡ người đứng nguyên đó.

Thiệu Thành Hi nắm tay cô lên, ngón cái cọ nhẹ vào cổ tay cô, trên làn da trắng nõn hiện lên một vết máu đỏ tươi.

“Đau không? Lúc đó rất đau phải không?” Giọng Thiệu Thành Hi trầm thấp, mang theo cái khàn khàn sau khi hét to quá mức.

Hàng Tiểu Ý không biết anh đang nghĩ gì, chỉ cảm thấy anh như vậy khiến cô hơi sợ, không khỏi vươn tay sờ vào mặt anh: “Thành Hi...”

Thiệu Thành Hi ngược mắt nhìn cô, cười trầm thấp, mang nỗi đắng chát: “Chúng ta ở cùng nhau lâu như thế, vậy mà anh không hề phát hiện tay em có gì không ổn...”

“Không phải, tay em đã hồi phục ổn rồi, chỉ cần không dùng sức quá mức thì cũng không khác gì bình thường cả, Thành Hi, thật sự đã tốt rồi mà...” Nước mắt Hàng Tiểu Ý lại không nhịn được mà rơi xuống, Thiệu Thành Hi như vậy khiến cô cảm thấy đau lòng.

Thiệu Thành Hi buông tay cô ra, lùi ra sau một bước, trong mắt mang theo xa cách: “Cho nên, lúc đó chia tay là vì tay bị thương?”

Hàng Tiểu Ý cắn chặt môi, nhẹ nhàng nói: “Vâng.”

Thiệu Thành Hi hít một hơi thật sâu: “Tôi thật CMN khờ ha, Hàng Tiểu Ý, tôi trong mắt em có phải là một kẻ vô cùng dằn hay không hả? Em còn chuyện gì gạt tôi, không nói cho tôi đây chứ? Không bằng nói hết một lần đi, bớt khiến tôi phải đoán đi đoán lại, hoảng tới hoảng lui.”

“Đã hết rồi, hết rồi, Thành Hi, đã hết rồi...” Hàng Tiểu Ý nghẹn ngào, lắc đầu liên tục.

“Vậy sao?” Thiệu Thành Hi cười tự giễu: “Hàng Tiểu Ý, vậy mà tôi không tin được lời em nói, phải làm sao đây?”

“Vì gạt tôi, ngay cả Hàng Vũ Hằng cũng giấu, có phải em muốn nói đây là vì yêu tôi không hả?”

“Hàng Tiểu Ý, đây không phải là yêu, đây là ích kỷ, em là một kẻ ích kỷ. Nói hay là tốt cho tôi, nhưng em có nghĩ tới áy náy và đau lòng của tôi sau khi biết hay không hả?” Bị thương trong mắt anh khiến Hàng Tiểu Ý hoảng sợ.

“Thành Hi, không phải, em hối hận rồi, vừa nói chia tay với anh xong em đã hối hận rồi. Thành Hi, em hối hận rồi...” Hàng Tiểu Ý vừa khóc vừa ôm lấy anh. Thiệu Thành Hi vẫn không nhúc nhích, để mặc cô ôm, giọng nói lạnh lùng không chút nhiệt độ: “Hàng Tiểu Ý, nếu giờ tôi vẫn chưa quay về tìm em, có phải cả đời này chúng ta cũng không còn cơ hội nào nữa không hả? Em sẽ tìm một người bạn trai khác, cùng gã ta kết hôn sinh con, sau đó quên mất tôi phải không?”

“Không, không...” Hàng Tiểu Ý điên cuồng lắc đầu, nước mắt nước mũi đều chảy hết xuống: “Không phải, Thành Hi, thật ra em đã định đi tìm anh, em thật sự đã định đi tìm anh...” Hai năm, hơn bảy trăm ngày đêm, không ngày nào không nhớ tới anh. Thời gian trôi đi, những cái tự tôn tự ti gì kia đều âm ỉ sục sục trước nỗi nhớ. Tàn tật rồi không xứng gì kia cũng chẳng bằng một nụ cười của anh, nên cô thật sự định đi tìm anh, nhưng lúc này anh đã trở về.

“Ha ha...” Thiệu Thành Hi nở nụ cười, đẩy cô ra, hạ mắt nhìn cô: “Hàng Tiểu Ý, em cảm thấy tôi sẽ tin em lần nữa sao? Lòng tin của tôi với em đã cạn sạch rồi! Tìm tôi? Em định đi đâu tìm tôi? Chờ tôi kết hôn sinh con với người khác rồi mới tìm tôi sao?”

“Hàng Tiểu Ý, hai năm trước em đã quyết định không quan tâm đến tôi nữa, giờ là do tôi không biết tự trọng, mới vội vàng muốn đi tìm em. Hàng Tiểu Ý, tôi mệt lắm rồi, chúng ta hãy trở lại lúc chia tay hai năm trước đi, vậy sẽ không dính dáng gì nữa.”

Đến cuối, Thiệu Thành Hi chỉ liếc cô một cái, sau đó không hề lưu tình, xoay người rời đi.

Hàng Tiểu Ý nhìn bóng lưng lão đảo của anh, nước mắt chảy xuống từ khóe mi.

Hàng Vũ Tề đi tới, ôm cô vào lòng, khe khẽ an ủi. Hàng Tiểu Ý gào khóc trong lòng anh.

*

Trong quán bar, Tần Vũ mỗi tay dìu một con quỷ say vào trong phòng, vừa dìu vừa mắng: “Cha bố nó, hai người là kẻ thù của tôi đúng không, uống say như vậy.”

Ném Thiệu Thành Hi lên giường, Tần Vũ dắt Hàng Vũ Hằng ra ngoài, đang định dẫn anh ta tới một phòng khác thì Hàng Vũ Hằng lại nhào lên giường cấm rể không đi: “Tôi muốn ngủ cùng giường với Thành Hi, tôi muốn an ủi tâm hồn bị tổn thương của cậu ta, tối nay chúng ta đều là Thiệu Thành Hi...”

Tần Vũ liều mạng kéo anh ra, Hàng Vũ Hằng lại vẫn không nhúc nhích. Tần Vũ lả bên giường, nghỉ một lúc, ngẩng đầu lên thì thấy Hàng Vũ Hằng đã đập hết quần áo ra, nằm đó ngáy o... o... rồi.

Tần Vũ nghĩ một lát, Thiệu Thành Hi không thích người khác ngủ cùng với anh, nên vẫn chuyển Thiệu Thành Hi đi. Vất vả dựng Thiệu Thành Hi dậy, lại không còn sức dìu anh ta ra, đành phải đỡ anh ta lên ghế sa lon, để anh ta ngủ đó nguyên đêm.

Xong chuyện, Tần Vũ hoàn toàn mệt đừ đừ đừ. Nằm một chốc trên mặt thảm, gọi điện cho thư ký mang thuốc tới, bôi thuốc cho hai người xong, lại băng bó vết thương của Thiệu Thành Hi rồi mới tắt đèn, ra ngoài, đóng cửa phòng lại.

Trong bóng tối, Thiệu Thành Hi mở to mắt, cảm điện thoại lên mạng tìm đọc thông tin về đứt gân và thần kinh cổ tay. Sau một lúc lâu, để điện thoại xuống, nằm giữa trên sa lon, một tay che lên mắt, nước mắt chảy xuống từ khóe mi. Vết thương như vậy phải đau đến mức nào, vậy mà lúc đấy anh không ở đó, không ở đó...

Lúc đấy anh ở đâu? Anh đang ở trong bar mà oán giận cô chia tay với anh, anh nghĩ nếu muốn chia tay thì chia tay đi, anh sẽ tuyệt đối không cúi đầu, tuyệt đối không thỏa hiệp.

Hai người kiêu ngạo nên phải đối lấy kết quả hai năm không gặp nhau và nỗi đau khổ sau khi biết sự thật ư?

46. Chương 45

Edit: Tiểu Lăng

Beta: An Bi Nhi

Lúc Hàng Tiểu Ý dậy, mới có hơn 4h, nhưng trời cũng đã rạng dần, ngày mùa hè đúng là dài thật.

Thật ra vừa ngủ dậy, cô vẫn còn lơ mơ, còn mơ thấy một giấc mộng toàn đáng về cuồng loạn của Thiệu Thành Hi.

Thở dài một hơi, rời giường đi vào bếp rót một chén nước, cô thấy mẹ đang ngẩn người ngồi trên salon.

Hàng Tiểu Ý đi qua, nhẹ nhàng hỏi, “Mẹ, mẹ sao vậy, mới sáng sớm sao mẹ đã dậy rồi ạ?”

Trong đôi mắt nhìn cô của mẹ Hàng chứa ít lệ, bà cầm lấy tay cô, “Tiểu Tiểu à, mẹ chỉ đang thương con...”

Hàng Tiểu Ý ngồi xuống bên mẹ Hàng, khẽ ôm lấy vai bà, “Đã qua cả rồi, mẹ, con không sao nữa rồi.”

Mẹ Hàng lau nước mắt, nghĩ đến những đau khổ mà Hàng Tiểu Ý phải chịu lúc ấy, lòng lại không khỏi đau nhói.

“Tiểu Tiểu à, vậy con và Thành Hi thì sao, mẹ nghe anh hai con nói hết chuyện của hai đứa rồi, mẹ với cha con cũng biết lúc đó tại sao con lại nhất quyết muốn gạt Vũ Hằng rồi, ra là vì Thành Hi.”

Hàng Tiểu Ý mấp máy đôi môi khô, trầm thấp nói, “Hồi đó con vừa học xong, hăng còn trẻ, chỉ cảm thấy là tốt cho anh ấy. Mẹ thấy bàn tay con lúc ấy xấu biết mấy, bác sĩ cũng nói có khả năng không khôi phục được nữa, trở thành một người tàn tật. Aiz, chuyện đã qua rồi, cũng không vãn hồi lại được, mẹ, con không muốn nói nữa, đều qua hết rồi.”

Mẹ Hàng xoa đầu cô, “Đêm qua ồn ào như vậy, lúc con với Thành Hi ra ngoài rồi, Vũ Tề đã nói hết chuyện của các con cho cha mẹ Thành Hi. Hai người họ cũng rất sáng suốt, cũng không có ý kiến gì với con về chuyện này, thế Thành Hi nói thế nào?”

Hàng Tiểu Ý thở ra một hơi, nhìn mẹ Hàng cười nhẹ, “Mẹ, mẹ yên tâm đi, anh ấy là con rể của mẹ, điều này sẽ không thay đổi, mẹ hãy xem con gái mẹ kéo anh ấy về cho mẹ như thế nào đi!”

Mẹ Hàng bật cười, ấn nhẹ đầu mũi cô, “Con đó, Thành Hi là một đứa bé tốt, các con ở với nhau được lâu như vậy cũng không dễ, tuyệt đối đừng vì chút hiểu lầm đã muốn chia tay, bài học trước kia chưa đủ à?”

Hàng Tiểu Ý ôm lấy mẹ Hàng, ánh mắt đầy kiên định, “Con biết, mẹ, mẹ yên tâm đi, Thành Hi sẽ không bỏ con đâu.”

Vẫn còn sớm, Hàng Tiểu Ý về phòng mình, nằm thêm một lát, bỗng nhớ tới lúc gặp Thiệu Thành Hi trong biệt thự của Hàng Vũ Hằng, Thiệu Thành Hi đưa cô về, lại cho cô một cái hộp giấy, lúc đó cô cũng không xem là có cái gì trong đó.

Đứng lên, lấy hộp giấy từ dưới bàn học ra, mở ra, là một cái chuông gió rất đẹp, những chiếc ống nhỏ màu xanh trắng xen lẫn nhau, đung vào nhau phát ra tiếng vang leng keng đầy mỹ diệu.

Hàng Tiểu Ý treo nó lên trước cửa sổ, ngồi lên bệ cửa đung nhẹ vào nó, nghe tiếng vang êm tai ấy, lòng dần bình tĩnh lại.

*

Dưới tầng công ty của Thiệu Thành Hi.

Hàng Vũ Tề bảo thư ký gọi điện, sau đó đi thang máy lên trên, gõ nhẹ cửa, trong phòng truyền ra một giọng khàn khàn, “Vào đi.”

Hàng Vũ Tề đẩy cửa ra, Thiệu Thành Hi ngẩng đầu, đứng dậy, “Anh hai.”

Hàng Vũ Tề gật đầu, đi vào, vừa hay nhìn thấy Hàng Vũ Hằng nằm trên sa lon, ba người ba đôi mắt, một khuôn mặt, ít nhiều gì cũng đều bị tổn thương. Tổn thương trên mặt thì Hàng Vũ Hằng là thâm nhất, Thiệu Thành Hi ra tay nặng, hai bên trái phải, mỗi bên mắt là một màu xanh đen. Tổn thương trên mặt của Thiệu Thành Hi thì đỡ hơn, không nhìn rõ như Hàng Vũ Hằng, nhưng thêm tổn thương từ tai nạn lúc trước, thì cũng coi như là bị thương nặng nhất.

Một phòng ba người, đều chật vật.

Hàng Vũ Hằng kiệt sức liếc xéo anh, hừ một tiếng đầy khinh thường, không thêm để ý.

Hàng Vũ Tề đi đến đối diện Thiệu Thành Hi, ngồi xuống, “Xử lý vết thương chưa?”

Thiệu Thành Hi gật đầu, ngồi xuống ghế, đối mặt với Hàng Vũ Tề.

Hàng Vũ Tề lấy một tập văn kiện đặt lên bàn, giao cho anh, “Đây là bệnh án của Tiểu Tiểu, tất cả ghi chép về chẩn đoán và khôi phục đều ở trong đó, anh nghĩ cậu muốn xem.”

Thiệu Thành Hi nhìn tập văn kiện trên bàn, bàn tay đặt lên bàn hơi cử động, nâng lên đặt xuống đầu gối, hơi nắm chặt lại, nhìn Hàng Vũ Tề, “Anh hai, em cũng giận cả anh. Tuy rằng em với anh cũng không có nhiều năm tình cảm như với Vũ Hằng, nhưng lúc chúng ta cùng làm hạng mục đó, em đã coi anh là bạn, em không ngờ anh lại giúp Tiểu Tiểu gạt em.”

Hàng Vũ Tề thở dài, đặt hai tay lên bàn, “Thành Hi, chuyện này anh cũng rất xin lỗi, cậu không nhìn thấy Tiểu Tiểu lúc đó như thế nào, bàn tay đứt hết thần kinh gân, máu thịt lẫn lộn rũ xuống, bác sĩ nói nếu không khôi phục được, tay sẽ tàn phế. Dù có khôi phục được, nhưng tay nó cũng không thể như trước được nữa.”

Nghe Hàng Vũ Tề nói, lòng Thiệu Thành Hi căng thẳng, từng chút đau đớn lan ra rộng hơn.

“Tiểu Tiểu khóc cầu xin anh, quỳ gối trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt xin anh, xin anh đừng nói cho cậu, làm sao anh có thể từ chối nó.” Hàng Vũ Tề nghĩ đến Hàng Tiểu Ý lúc ấy, nghiêng đầu nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ, trong mắt hiện lên vẻ yêu thương trĩu mến.

Tay Thiệu Thành Hi nắm chặt dưới bàn, mắt rũ xuống, che giấu cảm xúc của mình.

Hàng Vũ Tề thở dài, “Khôi phục hơn nửa năm, mới tạm coi như có thể hoạt động bình thường. Giờ nhìn không có vấn đề gì lớn, nhưng không ai biết nó phải nỗ lực bao nhiêu mới được như vậy, quá trình khôi phục ấy quá mức đau đớn, Thành Hi, đêm qua cậu nói nặng lời rồi.”

Thiệu Thành Hi nhắm mắt lại, dựa ra sau ghế, mày nhíu lại, giọng trầm thấp xuống, “Anh hai, em biết, em hiểu, nhưng anh biết không? Đôi lúc em thấy cô ấy ở bên cạnh em rất không chân thực, thêm cả hồi cấp 3 của cô ấy là chúng em đã ở cùng nhau đến năm năm. Năm năm, nếu có con, vậy đứa bé ấy đã có thể đi, có thể kêu cha gọi mẹ.”

“Nhưng mà, nói chia tay là chia, em thừa nhận em vẫn luôn oán giận, nỗi oán giận ấy ép em đến mức không thở nổi. Em luôn nghĩ nếu giờ em vẫn chưa trở về, cô ấy liền trở thành vợ người khác, em cũng thành chồng một ai đó, và sẽ không có bây giờ. Nếu đến lúc ấy, có một ngày em biết sự thật, cô ấy có nghĩ tới làm sao em chịu nổi hay không?”

“Có thể cuối cùng các cậu cũng đều không trở thành vợ chồng với ai khác cả, cậu đã về, mà Tiểu Tiểu vẫn đang chờ cậu. Hai năm qua, không phải không có ai theo đuổi Tiểu Tiểu, cũng không phải không có ai theo đuổi cậu, nhưng các cậu đều chọn cùng một con đường. Xa nhau hai năm, nhưng người nọ vẫn luôn không có mối tình nào khác, trải qua chuyện như thế, Thành Hi, cả đời này còn ai có thể tách các cậu ra nữa?”

“Mà cũng không phải là Tiểu Tiểu không làm gì, thật ra trước khi cậu quay về, Tiểu Tiểu đã tìm xong việc ở thành phố chỗ cậu sống, song hôm nó về thì lại gặp cậu, cậu đã trở về.”

Người Thiệu Thành Hi run bắn lên, ngồi ngậy người lại trên ghế, mắt nhìn chằm chằm Hàng Vũ Tề, “Anh nói gì cơ?”

Hàng Vũ Tề cười, “Thật ra sau này anh mới biết, anh dùng máy tính của nó, thấy ghi chép cuộc trò chuyện của nó với HR của người ta trên QQ, thật ra công việc cũng được ổn định rồi, chỉ cần qua đó thử việc là được, anh nhìn ngày, hôm nó về vừa hay gặp cậu.”

Đến bây giờ vẫn khiến anh xoắn xuýt chỉ là cô không cần anh; hiện tại lại biết cô đã từng vì anh đi đến thành phố nơi anh ở, đi nỗ lực, đi tranh thủ, một màn sương trong lòng anh lặng lẽ tan đi, khúc mắc được tháo gỡ, thì ra cô vẫn cần anh, dù đã chậm mất hai năm, nhưng cô vẫn cần anh, vẫn cần anh...

Thiệu Thành Hi cảm thấy mắt mình hơi ẩm ướt, vội che mi tâm đi, tay hơi run lên.

Yêu một người đến tận xương tủy, từ giây phút nghe được bài < trí=“” tượng=“” thụ=“”> vào tháng chín ấy, đã thành mối chấp niệm cả đời, thành vẫy ngược mà suốt đời không thể đựng.

Hàng Vũ Hằng từ trên sa lon đứng lên, lảo đảo đi tới, đá một phát lên bàn làm việc, “Sao, nói xong hết chưa? Thật ra đến cùng tôi chỉ là một cái bia đỡ đạn thôi đúng không?”

Hàng Vũ Tề ngược mắt nhìn anh, chỉ vào vết thương trên khoe miệng, “Thằng ba, có biết cái gì là ngộ nghịch phạm thượng không hả?”

Hàng Vũ Hằng liếc nhìn, “Anh hai, em nói cho anh biết, lần này em không để yên cho anh đâu, bao giờ cả nhà phải nói xin lỗi hết với em, em mới về nhà, hừ.”

Hàng Vũ Hằng nói xong, bèn bắt đầu ngạo kiều.

Hàng Vũ Tề đứng lên, chỉnh lại quần áo, “Anh không quấy rầy mấy cậu nữa, đi trước đây.”

Căn phòng lại yên tĩnh lại, Thiệu Thành Hi nhắm mắt dựa lưng vào ghế ngồi, mãi đến khi thư ký gõ cửa vào, “Tổng giám đốc Thiệu, hoa của ngài.”

Thiệu Thành Hi mở to mắt, nhú mày nhìn qua, một bó hoa hồng đỏ như lửa, chắn cả mặt thư ký, “Hoa của ai vậy? Một bó hoa mà cô cũng không biết xử lý thế nào, vậy cô có tác dụng gì hả?”

Thư ký run rẩy, cố gắng trấn định nói, “Là phu nhân của ngài tặng hoa cho ngài!”

Thiệu Thành Hi ngẩn người, đứng lên đi qua, thư ký nhét hoa vào lòng anh, sau đó đóng cửa lại, chạy.

Thiệu Thành Hi bị mùi hoa xông vào mũi hun đến nhú mày, mở tấm card bên trong ra, trên đó vẽ một cái mặt cười thật to, bên dưới viết, Hàng Tiểu Ý.

Chẳng trách thư ký không dám tự xử lý.

Thiệu Thành Hi đứng nguyên đó, kinh ngạc một lúc, đặt hoa lên bàn, sau đó nhìn tập văn kiện trên bàn cả buổi, rốt cuộc cũng cầm lên, từ từ mở ra.

Quãng thời gian đau đớn mà anh chưa từng tham dự vào của cô hiện ra trước mắt anh thông qua những trang giấy này. Thiệu Thành Hi lật từng tờ, đọc từng tờ một, càng đọc càng khó chịu, càng ghê tởm. Anh không khỏi nới lỏng caravat, vô số lần muốn buông xuống, rồi lại buộc mình phải xem hết. Nếu anh đã không thể ở bên cô lúc ấy, vậy phải biết rõ rốt cuộc lúc ấy cô đã phải chịu nỗi đau đến mức nào.

Đến lúc đọc hết, đã sắp giữa trưa. Thu văn kiện lại, để vào ngăn kéo, khóa kỹ, Thiệu Thành Hi đứng lên, rót một cốc nước lạnh, ngửa đầu uống, lại rót thêm cốc nữa. Uống ba cốc nước lạnh liên tiếp, Thiệu Thành Hi dựa vào bình nước nóng lạnh, khẽ thở hổn hển.

“Anh Thành...” Cửa phòng bị người đẩy vào, Tần Vũ mặc bộ tây trang màu hồng bự bự đi vào.

Thiệu Thành Hi lặng lẽ chỉnh trang lại quần áo, nhú mày, “Lần sau, làm phiền gõ cửa trước khi vào.”

Tần Vũ không thềm để ý, xua xua tay, “Lần nào cũng nói vậy, anh chưa nói phiền, em cũng nghe phát phiền rồi.”

“Cậu đi chậm một chút được không, tôi không đuổi kịp...” Một giọng nữ êm tai truyền vào, tiếp đó cửa lại bị đẩy ra lần nữa, một gương mặt nhỏ xinh xuất hiện bên cửa, “Tần Vũ, cậu có thể chậm chút được không, suýt nữa tôi bị coi thành kẻ xâm nhập, bị đuổi ra rồi đấy! May mà có thư ký Vương nhận ra tôi.”

Tần Vũ vội sờ đầu, “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, chị dâu, em quên chị chân ngắn...”

Chân ngắn, chân ngắn, chân ngắn...

Hàng Tiểu Ý, “...”

Người Thiệu Thành Hi run lên, bàn tay cầm cốc siết chặt lại, nhìn cô công khai đi tới, xách hộp cơm trong tay đặt lên bàn, sau đó đi đến bên cạnh anh, ngửa đầu nhìn anh, “Em tới đưa cơm trưa cho anh.”

Thiệu Thành Hi cố gắng đè nén cảm xúc của mình, thản nhiên nói, “Em muốn làm gì?”

Hàng Tiểu Ý kiễng mũi chân lên, giơ tay, trên mặt là một nụ cười tươi, “Theo đuổi anh nha.”

Khóe mắt Thiệu Thành Hi liếc đến chiếc nhẫn trên tay cô, thản nhiên nói, “Em cảm thấy anh rất dễ theo đuổi à?”

Hàng Tiểu Ý nháy mắt mấy cái, “... Vậy rốt cuộc là có dễ theo đuổi hay không?”

Thiệu Thành Hi lạnh lùng liếc cô một cái, đi đến sa lon ngồi xuống, mở hộp cơm ra, sờ đồ bên trong một chút, “Chỉ bằng cái này?” Lại chỉ hoa hồng trên bàn, “Hay đồng kia?”

47. Chương 46

Edit: An Bi

Beta: Song Linh

1. Lúc rảnh rỗi, tôi thường gửi tin nhắn cho anh Diệp, hỏi anh đang làm gì thế.

Anh Diệp lời ít ý nhiều trả lời lại là đang họp hoặc bận việc, tôi rất biết điều nên không làm phiền nữa.

Một lúc sau, anh Diệp nhắn tin: “Sao em không làm phiền anh nữa?”

Hóa ra anh Diệp thích tôi gửi tin nhắn lúc anh đang bận, nói: “Anh rất bận, cực kì bận...”

Tôi nhắn lại cho anh mấy chữ: “Anh cứ bận tiếp đi!”

Một lát sau anh nhắn lại, nói: “Em không quan tâm anh chút nào.”

Tôi: “...”

Đôi khi anh Diệp rất vô sỉ như vậy đấy.

2. Tôi vẫn luôn có chứng khó ngủ, phải nằm trần trọc trên giường hơn nửa tiếng mới ngủ được, hơn nữa, chỉ cần có chút tiếng động là không thể nào chìm vào giấc ngủ được.

Hồi tôi học năm cuối cấp 3, buổi trưa về nhà ngủ, tôi ngủ trong phòng ngủ lớn, mẹ và em trai tôi xem TV nhưng không bật tiếng trong phòng khách, mỗi khi có hàng xóm sang nhà tôi chơi, sẽ nghe thấy em tôi nói: “Xụi, người nói nhỏ thôi, chị con đang ngủ.”

Năm đó em tôi bảy tuổi, là một bé trai thích khóc nhè, bây giờ đã là một chàng thanh niên cao hơn tôi hẳn cái đầu, mỗi lần gặp tôi đều luôn công tôi xoay vài vòng

3. Tôi đang đội mũ giấy gấp từ báo, mặc tạp dề, đeo khẩu trang tổng vệ sinh ngôi nhà.

Chuông cửa vang lên, tôi lau khô tay rồi bỏ cái khăn xuống, vội vàng đi từ ban công ra phòng khách mở cửa, anh Diệp nhàn nhả đứng ngoài đó, tôi lườm anh: “Anh cũng có tay mà, sao không tự mở cửa?”

Anh Diệp lướt qua tôi rồi bước vào nhà như vào chỗ không người: “Anh thích cảm giác có người ở nhà ra mở cửa cho anh.”

Tôi: “...”

4. Tập quân sự cả ngày, lúc nghỉ ngơi, thầy quân sự liền tìm người lên biểu diễn một tiết mục để giải trí cho mọi người, ngày hôm đó, rút thăm trúng phải tôi, tôi nói tôi không biết làm gì hết, thầy bảo tôi hát một bài.

Tôi đành chịu, kéo cổ họng hát ‘Lần đầu chạy trốn’, cả lớp cười vang, mặt tôi đỏ như mông khỉ.

Anh Diệp nói có một năm anh đi theo đoàn trường xuống kiểm tra việc tập quân sự của các trường, đến bãi tập liền thấy một cô gái vừa gầy vừa nhỏ bị phơi nắng đen xì đang hát ‘Lần đầu chạy trốn’, khiến cả đại đội gặp ác mộng một tháng.

Đó là do anh Diệp nói, tôi không nhớ gì cả, trong cuộc tình này, anh Diệp phải trả giá rất nhiều, nếu không phải anh kiên trì, có lẽ chúng tôi sẽ không đến với nhau.

5. Vào năm thứ hai đại học, tôi phải làm một cuộc giải phẫu nhỏ, đó là lần đầu tiên kể từ khi sinh ra tôi nằm trên bàn giải phẫu, rồi bị tiêm thuốc tê và dao giải phẫu mới bắt đầu làm việc, lúc giải phẫu gặp một bác sĩ nam rất đẹp trai, đáng người cao gầy, khí chất lạnh lùng, nhưng tiếc là đã kết hôn rồi.

Lúc về ký túc xá dưỡng bệnh, bạn cùng phòng hỏi có muốn ăn bán rán trái cây của thím bán ở cổng trường hay không, rồi sau đó thuê xe đến tiệm cơm trên núi gần đó, nấu canh chim bồ câu hầm cho tôi. Đây là lần đầu tiên tôi uống canh chim bồ câu, nói thật, rất khó uống, nhưng tôi lại cảm động vô cùng!

6. Anh Diệp đi công tác, buổi tối gửi tin nhắn hỏi tôi, đang nhớ anh sao?

Tôi nói, không rảnh để nhớ.

Lúc đó lời nói của tôi là thật, tôi đang bận chuẩn bị tài liệu, bận đến mức chân không chạm đất, đâu có rảnh nhớ đến anh.

Mười phút sau, lại có một tin nhắn mới, em không nhớ anh, anh sẽ nhớ em gấp đôi, nhiều đến mức em không muốn cũng không được.

Chẳng biết tại sao, lại có cảm giác vừa đáng yêu vừa đáng ghét.

8. Có lúc rảnh rỗi tôi sẽ vẽ tranh, vẽ cha mẹ, vẽ em của tôi, vẽ rất nhiều người.

Mỗi lần anh Diệp nhìn tôi vẽ, chỉ lạnh lùng nhìn, không nói lời nào.

Nhưng mỗi khi đến tối đi ngủ, lời chúc ngủ ngon cuối cùng của anh Diệp vẫn là, tối hôm nay anh nhất định sẽ xuất hiện trong tranh vẽ của em.

Tôi bắt đầu vẽ, đành phải vẽ một bức cho anh.

Anh Diệp nhìn một mảnh giấy đen kịt, mặt lạnh hỏi, đây là cái gì?

Tôi nói, tôi thích nhất là tóc anh, rất mềm, nếu như vẽ tranh, tự nhiên sẽ vẽ thứ bản thân thích nhất.

Tôi nói thật, tóc anh Diệp rất đẹp, vừa đen vừa mềm.

Từ đó về sau, anh Diệp không còn mong tôi vẽ anh nữa.

Anh Diệp không biết rằng, tôi có một quyển giấy vẽ tranh, trong đó toàn bộ đều là anh, anh ngồi, anh đứng, anh cau mày, anh làm việc, anh chơi bóng, đó là chỗ mềm yếu nhất trong lòng tôi, chỉ là bây giờ tôi chưa muốn cho anh biết.

9. Lúc còn học đại học, có một giáo sư vừa hoàn thành khóa nghiên cứu sinh đến dạy ở trường học của chúng tôi, sau đó thầy yêu cô gái xinh đẹp nhất ở kí túc xá của chúng tôi, đó là lần đầu tiên tôi thấy thầy trò yêu nhau, lúc đấy luôn chúc phúc, nhưng không biết mối tình của họ có đơm hoa kết trái hay không.

May mắn là có kết quả tốt, năm đầu tiên sau khi tốt nghiệp, hai người ở cùng phòng tôi đã kết hôn, bây giờ đứa bé đã ngậm người trong bụng năm tháng rồi, tình cảm rất tốt.

10. Tôi cận nặng, bình thường luôn phải đeo kính áp tròng, nhưng lúc ở nhà thì phải bỏ ra, nhưng lại không thích đeo kính, nên rất nhiều lần, ở trong phòng anh Diệp lạnh lùng nhìn tôi như người mù sờ tới sờ lui dò đường, rồi sau khi tôi không cẩn thận đụng phải góc bàn, anh lại kéo tôi để dẫn đường.

Sau năm lần bảy lượt, anh Diệp bắt đầu vẽ, bọc vải tất cả những chỗ có góc nhọn trong nhà, rồi cảm thán, tại sao người mắt vẫn tốt lại muốn trải qua thế giới của người mù thế này?

Anh Diệp cận rất nhẹ, không cần đeo kính, nhưng lúc ở nhà lại thích đeo kính, tôi thắc mắc, hỏi anh tại sao?

Anh khinh bỉ nhìn tôi, tôi thật ngốc, đeo kính có thể che đi ánh mắt chưa thỏa mãn dục vọng chứ sao.

Tôi giả vờ như không phát hiện ánh mắt lên án của anh, lạnh nhạt tránh ra.

10. Em tôi gọi điện tới, anh Diệp nghe máy.

Em tôi: “Chị, chị đang làm gì thế?”

Anh Diệp: “Anh đang xem TV.”

Em tôi: “Ồ, là anh à, em đang hỏi chị em cơ mà?”

Anh Diệp: “À, anh nói anh đang xem TV.”

Em tôi cắn răng: “... Anh có thể đưa điện thoại cho chị em không?”

Anh Diệp: “Có thể.”

Nửa ngày sau...

Em tôi: “Chị đấy à?”

Anh Diệp: “Ý em là bây giờ đưa cho cô ấy sao?”

Em tôi liền cúp điện thoại.

Anh Diệp lắc đầu, tự lẩm bẩm, người trẻ tuổi bây giờ, không kiên nhẫn gì cả.

Tôi vừa từ phòng tắm đi ra: “...”

11. Lúc em tôi vào cấp 1, rất thích ra ngoài chơi, luôn không về nhà đúng giờ.

Một hôm, nó lại về trễ, mẹ tôi tức giận, đuổi nó ra khỏi nhà, bắt nó đứng phạt ngoài hành lang.

Tôi lo cho nó, liền đứng ở chỗ cửa chống trộm nghe ngóng tình hình bên ngoài.

Chợt có hàng xóm đi qua, thấy nó đứng ở hành lang, liền hỏi: “Nhóc X, sao cháu lại đứng ở đây, không về nhà hả?”

Em tôi vô cùng lễ phép nói: “Dì ạ, chị cháu đến giờ vẫn chưa về nhà, cháu lo cho chị ấy, đứng đây chờ chị về.”

Hàng xóm liền khen ngợi rồi đi mất.

Tôi không nhịn cười được.

Sau nửa ngày, em tôi gõ cửa, tôi mở một khe hở nhỏ, em tôi vươn cổ nhìn mẹ tôi đang ngồi trên sofa: “Mẹ, cho con đứng phạt trong nhà đi, đứng phạt ngoài hành lang quá mất mặt mẹ.”

Tôi lại không nhịn được cười một trận.

12. Anh Diệp và em trai tôi ở chung vừa kì lạ lại vừa hòa hợp.

Lúc đối mặt với kẻ thù bên ngoài thì hòng súng cùng hướng về bên ngoài, lúc không có kẻ thù bên ngoài thì xâu xé nhau không thể can nổi.

Bạn tốt nhất của anh Diệp tên là I, khuyên hai người họ, hỗ trợ nhau trong lúc hoạn nạn không bằng cá quay về nước, quên đi chuyện trên bờ (*).

(*) Cá quay về nước, quên đi chuyện trên bờ: Dứt bỏ tình cảm, coi như không quen biết lẫn nhau, sống tự do tự tại.

13. Buổi tối ở nhà không đeo kính, mơ hồ đụng phải người anh Diệp, đúng lúc vừa tắm xong chỉ mặc mỗi quần dài, anh Diệp một bên thay tôi xoa cái mũi đỏ ửng do bị đụng phải, một bên mập mờ nói, thật ra anh không ngại đề tôi xuống đâu.

Tôi đẩy tay anh ra, lướt qua anh, vừa đi vừa nói, tôi ngại.

Anh Diệp chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi.

14. Gần đây TV có chiếu hình ảnh cặp đôi đè nhau vào tường, bỗng nhiên nhìn thấy, anh Diệp giống như có điều suy nghĩ.

Một hôm, tôi đi trước, anh Diệp đi sau bước vào nhà, anh Diệp theo sát tôi bỗng nhiên kéo tôi ép vào tường, tôi đột nhiên bất giác dùng sức, đập đầu vào đầu anh Diệp.

Anh Diệp một bên xoa cục u thay tôi, một bên đau lòng hát, chuyện cổ tích đều để lừa gạt người ta...

15. Cùng ra ngoài với anh Diệp và em tôi.

Đi ngang qua một vũng nước, tôi giả bộ thấp giọng kêu: “Ôi, có nước.”

Anh Diệp và em trai tôi đồng thanh nói: “Anh công em”/ “Em công chị.”

Nói xong, hai người trừng mắt nhìn nhau, rồi nhìn tôi.

Mặt tôi không cảm xúc, vượt qua vũng nước đó, đi tiếp.

16. Lúc người trong nhà chưa biết anh Diệp, vẫn giục tôi tìm bạn trai.

Hồi đó, em tôi rất thích ăn Kentucky Fried Chicken (KFC), có lần tôi dẫn nó đi ăn, em tôi chỉ vào một anh đẹp trai đang bán đồ ăn nói: “Chị, anh chàng kia nhìn cũng khá được, đáng đáp ngay thẳng, quan trọng nhất là anh ta bán KFC đấy!”

Sau đó, lần đầu tiên anh Diệp đến nhà tôi, em tôi rất nhiệt tình nhào lên hỏi: “Anh, anh bán KFC hả?”

Anh Diệp: “...”

17. Hôm khai giảng năm thứ ba đại học, trời mưa phùn, tôi học xong liền đi từ phòng học về kí túc xá.

Lúc đi tới sân tập trong trường, có một người đến gần, dưới mưa phùn anh mặc một thân quân phục màu xanh, thân hình cao gầy.

Anh đi tới, đứng dưới mưa nhìn tôi: “Không mang ô theo, cho tôi đi nhờ một đoạn được không?”

Lúc đó sinh viên mới vào năm nhất đang tập quân sự, tôi nghĩ anh là thầy quốc phòng, liền gật đầu.

Anh rất cao, tôi phải duỗi hết tay ra mới che được anh, anh lặng lẽ đi, không nói câu nào, cũng không nói giúp tôi cầm ô.

Quãng đường đi mất 20 phút, hai chúng tôi đều không nói gì, trai đẹp quân nhân, tôi liền nhớ kĩ.

Anh không nói đi đâu, tôi cũng không thấy có vấn đề gì, đến kí túc xá nữ, anh nói, cho anh mượn cái dù này một chút.

Tôi ừ một tiếng, anh còn nói, cho anh số của tôi, sau này anh sẽ trả lại.

Tôi nói không cần

Anh vẫn kiên trì.

Tôi đành phải nói số di động của mình nhưng chỉ đọc qua một lần.

Anh gật đầu, xoay người rời đi, cầm theo cái ô in hoạ tiết hoa nhỏ.

Cảm giác duy nhất của tôi ngay lúc đó là, số điện thoại tôi chỉ nói một lần mà anh ấy có thể nhớ được sao? Thật ra, anh ấy chỉ hỏi cho phải phép lịch sự thôi, cũng không có ý định trả lại ô cho tôi.

Sau đó, sự thật chứng minh, anh Diệp có trí nhớ siêu phàm.

18. Anh Diệp và I lớn lên với nhau từ nhỏ, cùng tham gia quân đội, chỉ là I bị bố đưa đi sinh hoạt tập thể với binh sĩ, còn anh Diệp thật sự có tình yêu với quân phục màu xanh.

Một năm nọ, khuỷu tay anh Diệp bị thương, binh sĩ và lãnh đạo muốn điều anh đi nghiên cứu khoa học, anh Diệp từ chối, rồi mới xuất ngũ.

Lúc anh xuất ngũ chính là ngày mưa ấy, anh nói chẳng biết tại sao lại đến trường nhìn một cái, rồi gặp tôi, rồi hai người mỗi người đi một đường, anh cảm thấy bình tĩnh trong lòng anh đã biến mất rồi.

Sau khi tôi biết những chuyện này, chỉ cảm thấy rất đau lòng cho anh, anh Diệp rất lạnh lùng, có một số việc để trong lòng, chưa bao giờ nói ra, nhưng tôi biết rõ, anh vẫn một lòng với quân doanh.

48. Chương 47

Edit: Song Linh

Beta: An Bi Nhi

Buổi tối, lúc Thiệu Thành Hi về đến nhà thì đã là mười hai giờ nửa đêm, vừa lấy chìa khoá mở cửa xong, bước vào phòng đã thấy mẹ Thiệu thò đầu từ trong phòng ngủ ra: “Sao con về muộn thế? Đã ăn cơm chưa?”

Thiệu Thành Hi đặt chìa khoá xe xuống, gật đầu: “Con đã ăn rồi, sao mẹ còn chưa ngủ?”

“Mẹ ngủ được một giấc rồi tỉnh dậy, đúng lúc nghe thấy tiếng con về.”

“Vâng.” Thiệu Thành Hi gật đầu: “Con đi ngủ trước đây, mẹ cũng nên đi ngủ sớm đi.” Nói xong liền đi về phía phòng ngủ của mình.

“Cái đó cái đó...” Mẹ Thiệu ngập ngừng nói với bóng lưng của anh.

“Dạ?” Thiệu Thành Hi liền quay đầu lại: “Có chuyện gì sao mẹ?”

Mẹ Thiệu như muốn nói gì rồi lại thôi, cuối cùng xua tay: “Không sao, không sao, con đi ngủ đi, mau đi đi.” Sau đó mới đóng cửa phòng mình lại.

Lông mày Thiệu Thành Hi khẽ nhíu lên, mở cửa phòng ngủ của mình rồi đi vào, theo thói quen đưa tay bật điện.

Ánh đèn chói mắt làm người đang ngủ say trên giường nhú mày lại, đưa hai tay lên che mắt rồi trở mình vùi đầu vào gối.

Thiệu Thành Hi nhìn cô gái đang ôm chăn ngủ ngon lành trên giường mình mà có chút kinh ngạc.

Người trên giường giật giật, lặn qua lặn lại, mơ mơ màng màng mở mắt ra, mông lung nói: “Anh đã về rồi.”

Đôi mắt Thiệu Thành Hi hơi tối lại, bỗng nhiên trong lòng cảm thấy rất vui vẻ.

Tâm trạng lơ lửng mấy ngày nay lập tức rơi xuống đất.

Hàng Tiểu Ý cố gắng mở mắt ra, nhưng phát hiện việc này đối với cô quá khó, nên dứt khoát từ từ nhắm hai mắt lại rồi lăn vài vòng trên giường, áo ngủ bị lỏng ra để lộ một mảng da trắng như tuyết.

Mắt Thiệu Thành Hi híu lại nguy hiểm, bước đến trước giường, đưa tay kéo cái áo ngủ rộng thùng thình trên người cô: “Thứ em đang mặc trên người là cái gì vậy?”

Hàng Tiểu Ý đẩy cái tay đang làm loạn của anh ra, từ từ nhắm mắt lại, hiển nhiên là chưa tỉnh ngủ, nói năng lộn xộn: “Lúc cơm nước xong xuôi thì đã khá muộn rồi, mẹ lo lắng em về nhà một mình không an toàn nên bảo em ngủ lại đây, nhưng mà em không mang theo quần áo, mẹ thấy vậy liền tìm áo ngủ trước kia của anh đưa cho em mặc.”

“Ừ, thật xấu!” Thiệu Thành Hi chê bai.

“Ừ, áo ngủ của anh đúng là xấu thật!” Hàng Tiểu Ý phản bác lại.

Thiệu Thành Hi nhìn bộ dáng mê ngủ của cô, rốt cuộc không nhịn được cúi người hôn cánh môi đỏ thắm của cô một cái, lại còn gặm gặm cắn cắn mấy cái: “Hàng Tiểu Ý, em thật biết cách trêu chọc với anh!”

Hàng Tiểu Ý thấy đau, liền đẩy mặt anh ra, lật người: “Em biết rồi, ngủ ngon.”

Thiệu Thành Hi khẽ cười, néo néo chớp mũi tinh xảo của cô, cầm áo ngủ đi vào phòng tắm.

Tắm rửa xong bước ra, Thiệu Thành Hi trèo lên giường nằm xuống cạnh cô, cố gắng kéo cái gối của mình từ trong ngực cô ra, Hàng Tiểu Ý nhú mày, nhích thân thể về phía trước, dính chặt vào lồng ngực anh, thò tay ôm lấy tấm lưng cường tráng kia.

Thiệu Thành Hi nhẹ nhàng ôm lấy cô, tắt đèn đi, trong bóng tối mùi sữa tắm dịu nhẹ làm đầu óc thư giãn hơn chút, cô đang nằm trong ngực anh, ngoan ngoãn nghe lời giống con mèo nhỏ, lại đặc biệt khiến cho anh cảm thấy chân thật, lâu như vậy rồi, cô vẫn ở đây, thật tốt!

Bàn tay lớn nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay phải đang đặt trên lồng ngực mình, chậm rãi xoa cổ tay bị thương của cô, mặc dù có đồng hồ và vòng tay ngăn cách nhưng vẫn cảm nhận được sự ấm áp của làn da cô.

Cơ thể Hàng Tiểu Ý chợt cứng ngắc, một bàn tay nhẹ nhàng vuốt tóc cô, tay kia nắm lấy cổ tay cô nhẹ nhàng đưa đến gần môi hôn lên, mang theo lý tưởng không muốn xa cách.

Đôi môi ấm áp lưu lại dấu ấn nóng bỏng trên da, dường như đốt cháy da của cô, cũng giống như đang xoa đi vết sẹo xấu xí kia vậy, giây phút này Hàng Tiểu Ý cảm thấy rất an toàn, là bởi vì có anh bên cạnh nên mới an tâm.

“Thật xin lỗi.” Thiệu Thành Hi khàn khàn nói ra lời xin lỗi, trong giọng nói kia mang theo đau lòng, áy náy, xót xa, ân hận.

Năm ngày, bọn họ đã không gặp mặt năm ngày, không phải là không muốn nhìn thấy cô, rõ ràng là không cam lòng không được thấy, thật sự không giận cô, chỉ là muốn cho cô thời gian để bình tĩnh lại mà đến gặp anh.

“Em cũng xin lỗi.” Hàng Tiểu Ý nằm trong ngực anh buồn rầu trầm giọng nói.

Thiệu Thành Hi ôm chặt cô vào lòng, không ngừng hôn tóc cô.

Giây phút này anh nắm lấy tay cô, cuối cùng cô cũng có thể đối diện với anh bằng toàn bộ bản thân.

Giây phút này anh đang hôn lên vết sẹo của cô, có nghĩa là mọi chuyện đều đã qua, anh lại trở lại là Thiệu Thành Hi trước kia, cô cũng đã trở lại là Hàng Tiểu Ý trước kia.

Quanh đi quẩn lại, chia chia hợp hợp, cuối cùng bọn họ cũng trở về như trước kia.

“Đã mấy ngày rồi em chưa gội đầu, cẩn thận trúng độc.” Hàng Tiểu Ý cố ý cọ cọ vào cổ anh.

Thiệu Thành Hi ngửi mùi thơm ngát của tóc cô: “Hàng Tiểu Ý, anh phát hiện da mặt của em ngày càng dày lên rồi.”

“Em cũng chịu, gần mực thì đen thôi.”

Bàn tay lớn của Thiệu Thành Hi nhéo eo cô một cái, thân thể của Hàng Tiểu Ý mềm nhũn, tiếng cười khanh khách vang khắp phòng ngủ.

Sau khi cười xong, trong phòng mới im lặng được hai phút, Hàng Tiểu Ý bò lên trên ngực anh, đôi mắt sáng rực nhìn chằm chằm Thiệu Thành Hi: “Thành Hi, lâu lắm rồi anh chưa nói anh yêu em nha.”

Thiệu Thành Hi liếc cô một cái: “Trước kia đã từng nói sao?”

Hàng Tiểu Ý lườm anh: “Tất nhiên là có, anh nhớ kỹ lại chuyện năm đó chúng ta cùng đi dã ngoại đi, ở trong lều vải anh đã nói câu đó mà.”

Thiệu Thành Hi nhú mày: “Chính là lần em ngã chảy máu chân, khóc lóc như mưa, anh hỏi em anh phải nói gì em mới chịu ngừng khóc sao?”

Hàng Tiểu Ý cắt một tiếng: “Dù sao thì anh cũng đã nói rồi.”

Thiệu Thành Hi vỗ đầu cô, nhắm mắt lại: “Ừ ừ, đã nói rồi, đã nói rồi, vì vậy nếu có thay đổi thì anh sẽ báo cho em, được rồi, mau ngủ đi.”

Hàng Tiểu Ý: “...”

Nếu có thay đổi anh sẽ báo cho em, không hiểu sao lại thấy điều này rất có lý, không phản bác được.

Hàng Tiểu Ý nằm trong lồng ngực anh râm rì, lật qua lật lại, Thiệu Thành Hi không nhịn được nữa, giơ tay đánh mông cô một cái, cảnh cáo: “Hàng Tiểu Ý, đừng chọc anh, anh không biết bức tường này có cách âm tốt không đâu.”

Hàng Tiểu Ý cười tươi, ngón trỏ như có như không vẽ một vòng tròn trên ngực anh, giọng nói dịu dàng mang theo sự hấp dẫn: “Không sao, chúng ta thử thì sẽ biết mà.”

Thiệu Thành Hi bắt lấy tay cô, lật người giam cô trong ngực mình, cười nhạo: “Hàng Tiểu Ý, đừng có giả vờ nữa, anh thấy miếng băng vệ sinh trong toilet rồi.”

Hàng Tiểu Ý nhàm chán thở dài, ôm lấy anh: “Được rồi, được rồi, ngủ ngủ!”

*

Mới sáng sớm, cùng lắm là năm giờ sáng, Hàng Tiểu Ý đã bò xuống giường mặc quần áo, Thiệu Thành Hi nửa mê nửa tỉnh, kéo cô lại: “Em đi đâu?”

Hàng Tiểu Ý gỡ tay của anh ra: “Mẹ nói muốn đi chợ mua thức ăn, em đi cùng mẹ.”

“Không cần em đi, mau nghe lời, quay lại ngủ cùng với anh.” Thiệu Thành Hi thò tay muốn ôm cô.

Hàng Tiểu Ý lập tức lùi về phía sau tránh xa cái giường: “Không được, em muốn làm dâu hiền, anh ngủ một mình đi.”

“Hàng Tiểu Ý...” Thiệu Thành Hi trừng mắt với cô, anh còn chưa ôm đủ, chớp mắt đã không thấy người kia đâu rồi.

Hàng Tiểu Ý làm mặt quỷ với anh: “Anh có giỏi thì tới đây cắn em đi.”

Thiệu Thành Hi giả vờ muốn đứng dậy, Hàng Tiểu Ý liền kêu lên một tiếng, sợ hãi chạy ra ngoài.

Thiệu Thành Hi bất đắc dĩ nằm trên giường, bên cạnh vẫn lưu lại sự ấm áp, chứng tỏ vừa rồi có người nằm ở đây, mà người của anh vừa mới trêu chọc một chút đã chạy mất rồi, không khỏi cười khẽ.

Hàng Tiểu Ý cùng mẹ Thiệu đi chợ, vừa đi vừa quan sát khung cảnh dọc đường với phố xá xung quanh, mẹ Thiệu đi đường nhưng khuôn mặt tràn đầy vẻ đắc chí: “Đến đây, Tiểu Tiểu, đây là dì Vương, nhà ở sát vách chúng ta.”

“Cháu chào dì Vương!”

“Đây là con dâu của tôi, Tiểu Tiểu.”

“Con dâu của chị, Thành Hi kết hôn sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy, mấy ngày nữa tổ chức lễ cưới, gia đình chị nhất định phải tới uống ly rượu đó.”

“Được được, chắc chắn, chắc chắn sẽ đi, chúc mừng chị nha.”

“Tiểu Tiểu, đây là hàng xóm sống ở tầng trên nhà chúng ta, chú Lưu.”

“Cháu chào chú Lưu!”

“Đây là con dâu của tôi, Tiểu Tiểu.”

“Á, kết hôn nhanh như vậy sao, trước kia chị còn nói con trai chị khó tìm vợ, chị xem bây giờ nó mang về cho chị cô con dâu xinh đẹp cỡ nào đi.”

“Đúng đúng, chú nhớ đến uống rượu mừng nhà chúng tôi nhé.”

“Tiểu Tiểu, đây là...”

“Tiểu Tiểu, đây là...”

“Tiểu Tiểu, đây là...”

...

Từ khu chung cư đến chợ, lại từ chợ trở về khu chung cư, Hàng Tiểu Ý nghĩ toàn bộ người sống ở đó đều biết cô rồi, không dừng ở đó, mẹ Thiệu còn không buông tha các chú bảo vệ và tập thể các dì lao công.

Hàng Tiểu Ý rất phối hợp với mẹ Thiệu, cực kì ngoan ngoãn hiểu chuyện, dù sao nếu là chuyện tuyên bố chủ quyền, cô rất thích làm.

Đi ngang qua sân nhỏ của khu chung cư, cha Thiệu đang luyện công buổi sáng ở đó, liền thấy tận mắt mẹ Thiệu và Hàng Tiểu Ý đang bận rộn gọi mọi người, mẹ Thiệu rất kiêu ngạo giới thiệu Hàng Tiểu Ý cho đám cô dì chú bác đang có mặt ở đó.

“Lão Thiệu, ông cũng có con dâu rồi, mà còn thật xinh đẹp nha.”

“Đúng đó, nhìn qua còn rất biết điều, bộ dạng cũng trắng trẻo, còn giúp ông bớt lo về Thành Hi đấy, ông xem con dâu ông tốt như thế, nhìn mấy đứa con dâu nhà chúng tôi xem, ài...”

“Đúng vậy, đúng vậy, con trai nhà tôi, tuổi còn lớn hơn Thành Hi, nhưng mà vẫn chưa tìm được vợ, con trai ông tuổi trẻ tài cao, việc tìm con dâu cũng không đến lượt ông lo, thật có phúc mà...”

Ba Thiệu đặc biệt khiêm nhường xua tay: “Đâu có, đâu có, mấy người rất nhanh sẽ có thôi, đừng gấp gáp, không phải cháu trai chỉ lớn hơn con trai con dâu nhà tôi hai ba tuổi, à không, là ba tư tuổi thôi sao, đừng gấp, đừng gấp...”

Hàng Tiểu Ý: “...”

Về đến nhà, Hàng Tiểu Ý giúp mẹ Thiệu làm bữa sáng cho cả nhà, mẹ Thiệu biết rõ chuyện cổ tay cô, nhất định không cho cô đựng vào nước: “Vết thương vào gân vào xương thể kia không được động vào nước lạnh, mùa hè cũng không được, phải bảo vệ mình cho tốt, con biết chưa?”

Hàng Tiểu Ý nghe vậy đành phải ngồi một bên giúp bà nhặt rau quả vừa mới mua, trong phòng bếp hai người nói chuyện vui vẻ, thỉnh thoảng còn cười ra tiếng.

Thiệu Thành Hi với mái tóc rối bù xuất hiện ở cửa phòng bếp: “Mới sáng sớm, hai người có để cho người khác ngủ không hả? Nói nhỏ một chút.”

Mẹ Thiệu mới nhận ra: “Mẹ quên mất con đang ở nhà, bình thường cũng không về nhà thường xuyên, mẹ quên mất con đang ngủ.”

Thiệu Thành Hi bất đắc dĩ vẫy tay, kéo Hàng Tiểu Ý: “Về phòng với anh.”

“Anh định làm gì? Em còn phải giúp mẹ nấu cơm.”

“Không cần, để em giúp đỡ chỉ tổ thêm bữa bộn mà thôi.”

“Anh tự về phòng ngủ đi, em và mẹ không nói câu nào nữa, không làm phiền anh ngủ có được không.”

“Không được, anh sợ em nói chuyện với mẹ nhiều, cứ mở miệng ra là cãi nhau không thôi...”

“Thiệu Thành Hi...” Mẹ Thiệu ném một bó đậu tây (đậu cô ve), “Con đủ lông đủ cánh rồi hả...”

Hàng Tiểu Ý không nhịn được cười.

Mẹ Thiệu không nhịn được nữa: “Tiểu Tiểu, con mau đi về đỡ nó ngủ thêm chút nữa, thằng nhóc này dù lớn nhưng vẫn chỉ là một đứa trẻ, vẫn không rời con được nữa bước.”

Hàng Tiểu Ý vừa cười vừa dắt tay Thiệu Thành Hi: “Đi thôi, bạn nhỏ Thiệu Ba Tuổi...”

Vừa đi ra khỏi phòng bếp, Thiệu Thành Hi nghiêng đầu cắn khoé miệng Hàng Tiểu Ý một cái.

Cửa chống trộm mở ra, ba Thiệu đi vào, vừa đúng lúc được chiêm ngưỡng cảnh này.

Lần này ba Thiệu phản ứng rất nhanh, nhanh chóng quay đầu về hướng khác, thong thả bước vào phòng khách, giả bộ như đang tìm gì đó: “Ồ, hôm nay Nhị Đản không đến sao?”

Hàng Tiểu Ý im lặng che mặt bước vào phòng ngủ, thật sự cô không biết nên nói gì nữa rồi.

Vận khí này của cô, nếu như đi mua xổ số, chắc cô cũng có thể trở thành tỉ phú nhỉ?

49. Chương 48

Edit: An Bi

Beta: Song Linh

Thiệu Thành Hi ngủ tiếp, Hàng Tiểu Ý dựa vào đầu giường chơi điện thoại, nhìn thấy scandal của Hàng Vũ Hằng, chuyện Thiệu Thành Hi đã giải quyết xong rồi, tiếp theo phải đối phó với Hàng Vũ Hằng, nghĩ đến Hàng Vũ Hằng, Hàng Tiểu Ý lại thấy đau đầu.

Tùy tiện lướt xem tin tức, liền thấy một video có hơn vạn bình luận, bởi vì đang kết nối wifi, nên video liên tục tự động phát, nội dung trên đó khiến Hàng Tiểu Ý há hốc miệng, kinh ngạc trừng lớn mắt.

Đoạn video là việc thím ba đánh nhau với Đường Tư trong quán cà phê, bị người ta quay rồi đăng lên mạng.

Cô dùng một tay khép miệng đang há hốc vì kinh ngạc, Thiệu Thành Hi ngồi dậy, ngẩng đầu lên: “Em xem gì mà biểu cảm phong phú thế.”

Hàng Tiểu Ý đưa điện thoại cho anh xem: “Đường Tư, Đường Tư, với thím ba của em...” Hàng Tiểu Ý mở video, trong đó phát ra tiếng dì hai đang vô cùng tức giận chửi rủa.

Thiệu Thành Hi liếc qua, không quan tâm xuống giường mặc quần áo: “Ừ, lần này thím ba chịu áp lực rất lớn, mấy ngày nữa chúng ta đến thăm thím, tặng thím một bộ đồ trang điểm cao cấp.”

Hàng Tiểu Ý ngồi thẳng dậy, nhìn anh: “Sao em lại phát hiện ra anh không ngạc nhiên, không hiểu kì chút nào thế?”

Thiệu Thành Hi đã mặc xong áo sơ mi, vắt cà vạt lên trên cổ quay người lại, vẫy tay với cô: “Lại đây, thắt cà vạt cho anh.”

Hàng Tiểu Ý bò tới, đứng dậy kéo cà vạt, dùng sức nắm chặt, trừng mắt nhìn anh: “Thiệu Thành Hi, nói thật đi.”

Nhìn cô nắm chặt cà vạt, Thiệu Thành Hi ôm gáy cô hung hăng hôn cô, mơ hồ nói: “Không thở được, cho anh chút dưỡng khí.”

Hàng Tiểu Ý đẩy anh ra: “Anh làm em vội muốn chết rồi, anh mau nói đi...”

Thiệu Thành Hi tự thắt cà vạt, khẽ nhếch mày nói: “Video này đã đăng lên từ mấy hôm trước, anh đã xem rồi.”

“Xem rồi? Sao anh không nói với em chuyện quan trọng như thế?” Hàng Tiểu Ý ngạc nhiên.

Thiệu Thành Hi nhìn cô gái ngốc trước mặt, “Điều này còn phải hỏi sao, dùng đầu ngón chân cũng đoán được chuyện này là thế nào, lại nói, trước đó, lần đầu tiên, vì chuyện của Đường Tư, không phải em đã nói qua với anh à, em cho rằng ai cũng ngốc như em sao?”

Hàng Tiểu Ý trừng mắt nhìn, bỗng nhiên nghĩ có khi bản thân mình ngốc thật.

“Đúng rồi, Liêu Phàm là anh họ của Đường Tư sao?”

“Sao anh biết vậy?” Hàng Tiểu Ý lại mở to mắt nhìn.

Thiệu Thành Hi nhìn cô, hai người đối mặt hơn mười giây, cuối cùng không nhịn được vuốt tóc cô: “Thật ngốc...”

Chẳng lẽ cô nghĩ rằng năm ngày nay anh không làm gì, bị người ta bắt nạt như thế mà cô vẫn không phát hiện ra.

Sao Liêu Phàm lại đột nhiên vạch trần vết sẹo của cô trước mặt mọi người, hơn nữa lại nói lời khó nghe như vậy? Tất cả đều do video bị đăng lên mạng rồi, Đường Tư bị mất hết mặt mũi trước người nhà và bạn bè, trong lòng hận Hàng Tiểu Ý, nên nhờ anh họ của mình trả thù Hàng Tiểu Ý thôi.

Thiệu Thành Hi vừa phân tích cho cô, Hàng Tiểu Ý liền bừng tỉnh nhận ra, thì ra là thế, lúc ấy cô cũng nghi ngờ chuyện này có liên quan đến Đường Tư, nhưng bởi vì những hôm đó vội đồ dành Thiệu Thành Hi, nên đã quên mất chuyện này.

“Được rồi, đi ăn cơm thôi, chuyện này em đừng nghĩ nhiều.” Thiệu Thành Hi bế cô từ trên giường xuống đất.

Hàng Tiểu Ý ôm vai anh: “Anh định làm gì vậy?”

Thiệu Thành Hi cúi xuống nhìn cô: “Em thật sự muốn biết sao?”

Hai người lại nhìn nhau hơn mười giây, Hàng Tiểu Ý lắc đầu: “Được rồi, hay là anh đừng nói, anh cứ tự làm đi.” Đối với Đường Tư, cô vừa tức vừa hận, lại không tìm ra biện pháp thích hợp, vừa đánh vừa mắng sao? Thím ba đã làm rồi, nên mới có kết quả như vậy.

Nếu Thiệu Thành Hi nguyện thay cô gánh vác, cô liền vui vẻ tự tại thôi.

Thiệu Thành Hi xoa đầu cô: “Ngoan, người thông minh là người biết quý trọng bản thân.”

Sau khi hai người ăn sáng xong, Thiệu Thành Hi đưa cô đi làm, trên đường đi làm, Hàng Tiểu Ý nói chuyện Hàng Vũ Hằng, đặc biệt oán giận nhìn Thiệu Thành Hi: “Anh nói xem em phải dỗ anh ba như thế nào? Anh cho em ý kiến đi chứ?”

Thiệu Thành Hi liếc cô một cái: “Sao lúc em dỗ dành anh, mặt em không buồn bã như thế?”

Hàng Tiểu Ý tức giận nhéo cánh tay anh một cái: “Đến anh ba em mà anh cũng ghen, không phải em dỗ dành anh trước sao?”

Thiệu Thành Hi cười: “Đó là bởi vì Hàng Vũ Hằng đang ở trong đoàn làm phim, tay em ngắn không với tới, nên mới dỗ dành anh trước.”

Hàng Tiểu Ý khinh thường biểu hiện cố tình gây sự của anh: “Cuối cùng anh có cho ý kiến hay không?”

Thiệu Thành Hi hừ một tiếng: “Không.”

Hàng Tiểu Ý nghiêng đầu nhìn phía bên ngoài xe, giả vờ thở dài: “Ai, lòng người dễ đổi....”

Thiệu Thành Hi cười, “Hàng Tiểu Ý, đừng giả vờ với anh, tan làm anh tới đón em, đưa em về nhà để em lấy quần áo.”

Hàng Tiểu Ý ngửa đầu nhìn trần xe: “Không muốn nói chuyện với người hẹp hòi.”

Đúng lúc đến cửa công ty, Thiệu Thành Hi dừng xe bên cạnh, với tay sang: “Lại đây, cho anh xem lòng người rộng lớn thế nào.”

Hàng Tiểu Ý như bị điện giật, đẩy tay anh ra, tháo dây an toàn ra, nhảy xuống xe, mặt đỏ bừng lườm anh: “Không biết xấu hổ...”

Thiệu Thành Hi nhướn mày: “Thực ra, chuyện đó không cần lúc nào cũng nói ra, nói thêm nữa thì da mặt cũng không mỏng đi được.”

Hàng Tiểu Ý lại một lần thua người mặt dày như anh, lầu bầu một tiếng rồi xoay người đi.

Thiệu Thành Hi xuống xe, gọi cô, Hàng Tiểu Ý trở lại: “Còn việc gì nữa, em không chào đón anh đâu.”

Thiệu Thành Hi đưa cô một cái thẻ tín dụng: “Không phải hết tiền rồi sao? Cầm tấm thẻ này đi.”

Hàng Tiểu Ý cảnh giác nhìn anh: “Sao bỗng nhiên lại cho em thẻ tín dụng? Cầm giác như mình được bao nuôi vậy.”

Thiệu Thành Hi bên ngoài cười nhưng trong lòng không cười: “Công ty anh có mười bình hoa rỗng, phiền em giúp anh mua hoa cắm vào.”

Hàng Tiểu Ý đột nhiên nở nụ cười, cười đến run rẩy hết cả người: “Xấu hổ chết mất, em cũng biết mà, trong nhóm Wechat của công ty các anh đã truyền tai nhau đến điên rồi, nói tổng giám đốc của họ bị một cô gái trêu chọc, tổng giám đốc của họ còn phát sóng trực tiếp trên đường dây nóng nữa, hahaha...”

Thiệu Thành Hi đen mặt: “Sao em biết?”

Hàng Tiểu Ý không phát hiện ra, cười đến chảy nước mắt: “Ha ha ha ha, thư kí Vương thêm em vào nhóm Wechat đó rồi...”

Nói xong câu này, Hàng Tiểu Ý cảm thấy không khí xung quanh đột nhiên lạnh xuống, liền lùi vài bước, xoay người bỏ chạy: “.. Em đi làm trước đây, bye bye..”

Thiệu Thành Hi đứng nguyên tại chỗ, cười lạnh: “Thư kí Vương, được lắm...”

*

“Hắt xì...” Hàng Vũ Hằng hắt hơi một cái.

“Cắt...” Đạo diễn hô: “Vũ Hằng cậu không khỏe lắm, hôm nay cậu diễn đến đây thôi, mai tiếp tục.”

Hàng Vũ Hằng nhéo mũi đi tới chỗ nghỉ, ngồi xuống ghế, Diệp Hà đưa nước cho anh: “Anh Hằng, uống chút nước đi.”

Hàng Vũ Hằng xua tay: “Không uống, Đồng Tâm đâu?”

Diệp Hà chỉ Đồng Tâm đang vui vẻ nhìn người khác quay phim cách đó không xa: “Kia ạ.”

Hàng Vũ Hằng tức giận nói: “Gọi cô ấy qua đây.”

Diệp Hà gọi Đồng Tâm đến, Đồng Tâm nhìn Hàng Vũ Hằng đang sầm mặt, sau khi tìm thấy quạt liền quạt mát cho anh: “Có chuyện gì vậy, Hàng sư huynh?” Sau lần Hàng Vũ Hằng giới thiệu giáo viên dạy nhạc cho cô, anh liền bắt cô phải trả ơn anh.

Đúng lúc địa điểm thi đấu của cô và địa điểm quay phim của anh cùng một thành phố, nên trừ thời gian luyện hát, Đồng Tâm đã kiêm luôn chức trợ lý của anh.

Hàng Vũ Hằng miễn cưỡng liếc cô: “Tiểu Tâm Nhi, anh cảm thấy có người nói xấu sau lưng anh.”

Đồng Tâm gạt đầu đồng ý: “Ừ, người anh đắc tội chắc chắn không ít.”

Hàng Vũ Hằng cười lạnh: “Tiểu Tâm Nhi, sao anh cảm thấy lá gan của em càng ngày càng lớn thế?”

Đồng Tâm cười nịnh: “Lá gan của em luôn rất lớn mà.”

Hàng Vũ Hằng hừ một tiếng, đứng lên: “Thu xếp đi, trở về khách sạn.”

Hai người tiến vào xe, Hàng Vũ Hằng bỗng nhiên xoay người nhìn Đồng Tâm đang ngồi cạnh anh: “Em nói xem, sao con bé Hàng Tiểu Ý vẫn không có tin tức gì thế? Chẳng lẽ nó không coi anh ra gì?”

Đồng Tâm chột dạ nghiêng đầu, lúc xảy ra chuyện, Tiểu Tiểu liền gọi điện cho cô, hỏi ý kiến của cô, cô lại đề nghị Tiểu Tiểu nên đợi vài ngày cho anh nguôi giận.

“Bây giờ chắc Tiểu Tiểu đang nghĩ cách đền bù cho anh, đừng nóng vội, đừng vội.”

Hàng Vũ Hằng nhíu mày, “Chẳng nhẽ anh hơi quá đáng? Em xem cái tên Thiệu Thành Hi kia còn đánh anh, lúc ấy đang nóng giận, không nghĩ được nhiều, trước phải xả giận rồi mới nói, bây giờ nó chỉ cần cho anh một lối thoát, anh liền đi ra, điều này mà một con tiểu quỷ như nó cũng không biết sao?”

Đồng Tâm cúi đầu, cô còn nghĩ rằng đối phó với anh rất khó, cô và Tiểu Tiểu bàn đối sách cả buổi, hóa ra anh dễ dỗ như thế, biết vậy liền để Tiểu Tiểu dỗ dành cho xong, cô đỡ phải ngày nào cũng theo sau anh nói lời tốt đẹp về Tiểu Tiểu.

Như vậy thì lát nữa trở về cô phải gọi cho Tiểu Tiểu.

Diệp Hà cầm một cái bánh ngọt đến, đưa cho Đồng Tâm: “Anh Hằng, bánh ngọt của anh đây.”

Hàng Vũ Hằng gạt đầu, ý bảo Đồng Tâm mở ra, “Đói rồi, ăn điểm tâm trước đi.”

Sau khi Diệp Hà lên xe, xe khởi động, Đồng Tâm đứng cạnh bàn nhỏ, cắt bánh cho anh.

Một người đi qua đường, xe phanh gấp, Đồng Tâm đứng không vững ngã về phía Hàng Vũ Hằng, Đồng Tâm một tay cầm dao, một tay cầm bánh ngọt, vì tránh dao gọt trái cây đâm vào Hàng Vũ Hằng, chỉ có thể giơ tay ngã thẳng xuống, đầu áp đầu, môi chạm môi, dao gọt trái cây đâm vào ghế da đằng sau Hàng Vũ Hằng, bánh ngọt trong tay dính vào ghế ngồi.

Tài xế thò đầu ra mắng vài câu, lại khởi động xe đi tiếp.

Hàng Vũ Hằng đẩy cô đứng lên, chống nạnh: “Mẹ kiếp, ai không có mắt thế, đi đường có quan tâm đến tính mạng của mình hay không?”

Đồng Tâm che miệng sững sờ ngồi tại chỗ, ánh mắt trì trệ, xấu hổ đến mức mặt đỏ như muốn chảy máu.

Hàng Vũ Hằng bên cạnh liếc cô một cái, nhíu mày: “Là nụ hôn đầu tiên à?”

Đồng Tâm chậm rãi ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đang nghi ngờ của anh, hai tay lấy bánh ngọt rơi xuống đất bôi vào mặt Hàng Vũ Hằng.

“Ngọa tào (*)...” Tay chân Hàng Vũ Hằng luống cuống lau bánh ngọt trên mặt, khuôn mặt trắng bóng lộ ra đôi mắt đen đang lờm Đồng Tâm: “Em hãm hại anh.”

(*) khó vào đời, câu cửa miệng của dân đi làm khi gặp khủng hoảng kinh tế

Đồng Tâm phản ứng lại, cười gượng lau sạch bánh ngọt trên mặt anh: “... Ha ha, ha ha, nghe nói bánh ngọt có tác dụng làm đẹp, làm đẹp...”

50. Chương 49

Edit: Song Linh

Beta: An Bi Nhi

Nhận được mật báo của Đồng Tâm, sự tự tin của Hàng Tiểu Ý tăng gấp đôi, quyết định thử phá bỏ phòng tuyến của Hàng Vũ Hằng một lần.

Hai ngày sau trận đấu, Hàng Tiểu Ý vừa gặp Đồng Tâm, đã quyết định đi thăm dò tâm tư Hàng Vũ Hằng một phen.

Khi cô nói chuyện này với Thiệu Thành Hi, Thiệu Thành Hi chỉ hừ hai tiếng cho có lệ, tỏ vẻ tâm không cam tình không nguyện đi cùng cô.

Mẹ Hàng nấu rất nhiều thức ăn cho cô mang theo, đau lòng nói: “Thằng ba tham ăn như vậy, không biết đoàn làm phim có cho ăn uống đầy đủ không nữa.”

Hàng Tiểu Ý im lặng không nói gì, trong lòng âm thầm gào thét, trên đời này người có khả năng bỏ đói Hàng Vũ Hằng chỉ sợ chưa xuất hiện thôi.

Nhờ có Đồng Tâm làm nội gián mà sau khi Hàng Vũ Hằng trở về khách sạn, vừa mở cửa ra, đã thấy khuôn mặt tươi cười sáng lạn của Hàng Tiểu Ý cùng với khuôn mặt đen sì của Thiệu Thành Hi.

Hàng Vũ Hằng nghiêng đầu giấu đi sự sung sướng trong mắt, một lúc sau mới đổi thành gương mặt lạnh như tiền, lướt qua Hàng Tiểu Ý bước vào bên trong, hết sức cố gắng để làm cho mình trông thật ngẫu: “Em tới làm gì?”

Mùi thơm của thức ăn trong phòng làm dạ dày người ta sôi ùng ục, Hàng Vũ Hằng thấy những món ăn ngon được dọn sẵn ở trên bàn, đôi mắt bỗng sáng lên, bụng không nhịn được đánh trống vài cái.

Thiệu Thành Hi kiêu ngạo ném cho anh cái nhìn khinh bỉ, còn Hàng Vũ Hằng thì trợn trắng mắt để tỏ thái độ khinh thường.

Mắt thấy Hàng Vũ Hằng ngồi xuống, Hàng Tiểu Ý đặc biệt chân chó xích lại gần, xoay người với vận tốc chín mươi km/h, rất chân thành xin lỗi: “Anh ba, thật xin lỗi, bây giờ em nghiêm túc giải thích mọi việc cho anh, mong anh tha thứ cho em.”

Hàng Vũ Hằng hừ hai tiếng rồi nở nụ cười, miễn cưỡng dựa người vào ghế sa lon: “Đây là đang gặp mặt lần cuối sao?”

Gặp mặt lần cuối, gặp mặt lần cuối, gặp mặt lần cuối...

Trong lòng Hàng Tiểu Ý và Đồng Tâm sắp phát điên rồi.

Thiệu Thành Hi ngồi trên một cái ghế sa lon khác cười xuy: “Thật sự là lời nói của kẻ không biết sợ làm nghìn người gục ngã.”

Hàng Vũ Hằng lờm anh, nổi điên gầm lên: “Hàng Tiểu Ý, nói cho anh biết, sao em có thể dễ dàng dành được tên gia hỏa Thiệu Thành Hi này?”

Hàng Tiểu Ý nhìn anh đang bùng nổ, vội vàng tiếp lời: “Em rất qua loa với anh ấy, anh ba, chỉ cần tặng hoa cho anh ấy là xong, còn đối với anh, em chạy từ xa đến như thế, rất có thành ý đấy.”

“Qua loa?”

“Tặng hoa?”

“Hàng Tiểu Ý, em nói rõ ràng xem nào.”

“Tại sao anh không được tặng hoa?”

Hai người trăm miệng như một, cùng với hai cặp mắt tức giận bốc hỏa đang nhìn cô chăm chăm, đầu Hàng Tiểu Ý thật đau, biết vậy thì đã không mang Thiệu Thành Hi đến đây, anh ở đây không phải gây thêm phiền phức cho cô sao?

Nhìn Thiệu Thành Hi với ánh mắt cảnh cáo, ý là nếu anh dám... phá huỷ chuyện tốt của cô, cô còn lâu mới tha thứ cho anh, Thiệu Thành Hi hừ một tiếng rồi nhắm mắt lại, biểu lộ sự khinh thường đối với cô.

Đồng Tâm chạy vào trong phòng rồi ôm ra một bó hoa hồng đỏ chói mắt, Hàng Tiểu Ý nhận lấy rồi đưa cho Hàng Vũ Hằng: “Đây, anh ba, đây là quà chuẩn bị cho anh.” May mắn là cô đã sớm chuẩn bị.

Hàng Vũ Hằng nhìn bó hoa kia, bộ dáng cao ngạo chê bai: “Em cũng đưa bó hoa như thế này cho Thiệu Thành Hi?”

“Anh ấy chỉ có mười chín bông thôi, còn anh có tận chín mươi chín bông mà, ở đây có thêm một tầng hoa đó.” Hàng Tiểu Ý đoán tâm trạng của anh.

Quả nhiên, lập tức mặt mày Hàng Vũ Hằng hớn hởi, phóng mị nhãn với khuôn mặt đen sì của Thiệu Thành Hi.

“Ai nha nha, em gái nhỏ, mới vài ngày không gặp thôi mà anh ba rất nhớ em đó!” Lập tức Hàng Vũ Hằng thay đổi gương mặt phù hợp, vui sướng bắt đầu ăn thức ăn do mẹ Hàng làm được mang tới, vẫn không quên mời Đồng Tâm vẫn đứng bên cạnh xem trò vui: “Mau đến đây, Tiểu Tâm Nhi, gia thưởng cho em...”

Đồng Tâm im lặng lườm anh, con người này đúng là không có đạo đức mà.

Trong lòng Hàng Tiểu Ý thở phào nhẹ nhõm, quay đầu cười cười, đúng lúc thấy khuôn mặt đầy oán niệm cùng buồn bực của Thiệu Thành Hi, vội vàng chạy đến, nhỏ giọng nói: “Hoa cho anh là dùng tiền của em, hoa cho anh ấy là tiền của anh, có hiểu không?”

Thiệu Thành Hi suy nghĩ một lát, cảm thấy có thể miễn cưỡng chấp nhận, nhưng lại há mồm chuẩn bị đả kích Hàng Vũ Hằng, Hàng Tiểu Ý thấy vậy liền hoảng hốt, nâng mặt anh lên rồi kéo về phía mình, nhỏ giọng năn nỉ: “Xin anh đó, đừng nói, đừng nói mà...”

Thiệu Thành Hi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang nhăn nhó, ôm cô vào lòng, bình thản liếc cô: “Em định báo đáp anh kiểu gì đây?”

“Anh muốn em báo đáp thế nào?” Hàng Tiểu Ý thả lỏng thân thể dựa vào người anh.

“Anh nói gì em cũng nghe sao?” Thiệu Thành Hi híp mắt lại, trong mắt loé lên ánh sáng.

Hàng Tiểu Ý cảm giác đây không phải việc tốt lành gì, nhưng vẫn mang tinh thần chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, nhắm mắt lại, giọng nói chắc chắn đưa ra quyết định, hào khí xuyên thủng trời cao: “Tuỳ anh quyết định.”

Thiệu Thành Hi nói nhỏ bên tai cô vài câu, Hàng Tiểu Ý giống như bị bóng mờ nhảy ra xa ba bước, chỉ vào anh, lắp bắp nói: “Anh, anh, anh không biết xấu hổ...”

Thiệu Thành Hi chế giễu: “Tiểu Tiểu, anh đã nói rồi, cơ bản là anh không có mặt mũi.”

“Ôi~ Sao bây giờ chúng ta giống như...đang hôn nhau như vậy.” Hàng Vũ Hằng được ăn ngon vừa lên tiếng vừa gấp lên một miếng thịt kho tàu, vừa đứng dậy đã bước đến trước mặt Thiệu Thành Hi, một tay vẩy Thiệu Thành Hi trên ghế sa lon, cúi đầu giống như muốn hôn anh: “Đến đây, Tiểu Hi Hi, ngoan ngoan nghe lời... Gia thưởng cho cậu.”

Thiệu Thành Hi không chịu nổi liền quay đầu tránh xa đầu của anh, nhìn thoáng qua, liền lấy tư thế nhanh như chớp khiến miếng thịt kia nói lời từ biệt với đôi đũa, miếng thịt có màu sắc tươi đẹp khiến người khác chảy nước miếng còn chưa kịp ăn ấy nằm gọn trên mũi Hàng Vũ Hằng với tư thế hoàn mỹ nhất.

Hàng Vũ Hằng còn chưa kịp nổi bão, cái mũi vẫn chưa khoẻ khiến anh há to miệng: “A...”

Thiệu Thành Hi đến giới hạn rồi, không chịu được nữa, nhanh chóng cầm lấy một quyển tạp chí nện thẳng vào mặt Hàng Vũ Hằng.

“.... Á”

Toàn bộ quá trình chỉ diễn ra trong vài giây, theo bản năng Hàng Tiểu Ý và Đồng Tâm nhanh chóng nhắm mắt lại, cảnh tượng đẹp đẽ như vậy thật không thể tưởng tượng nổi.

“Thiệu Thành Hi, mẹ nó...” Trong phòng vang lên tiếng kêu như heo bị giết của Hàng Vũ Hằng, một lời không hợp, hai người liền xông vào đánh nhau.

Hàng Tiểu Ý nhanh chóng di chuyển đến gần ghế sa lon rồi ngồi xuống, Đồng Tâm thuận tay đưa cho cô một cái chân gà, mắt không chớp nhìn hai người kia đang đánh nhau: “Tiểu Tiểu, muốn cược một ván không?”

“Quy định cũ, tứ cá là Thiệu Thành Hi, cậu chọn anh ba tứ, thua thì mời cơm.” Hàng Tiểu Ý gặm chân gà.

“Ngày mai tứ phải thi đấu rồi, có thể cho tứ cá Thiệu sư huynh thắng không, để lấy may đó?” Đồng Tâm ra sức năn nỉ.

Hàng Tiểu Ý im lặng suy nghĩ: “Hay là tứ cá Thành Hi thắng, cậu cá anh ba thua đi? Như vậy nhé?”

Hai người đồng thời nhìn nhau, đập tay một cái, giải pháp hay, cả hai cùng có lợi.

Chứng kiến Hàng Vũ Hằng lần nữa bị Thiệu Thành Hi đè chặt trên ghế sa lon, Đồng Tâm hoang mang không hiểu: “Tại sao đánh nhau nhiều năm như thế mà vẫn chưa thắng được lần nào vậy?”

Hàng Tiểu Ý chống cằm: “Tớ cũng rất buồn bực, cậu xem bại dưới tay Thành Hi thì không nói làm gì, nhưng ở trong nhà tại sao anh ấy đánh không lại anh hai của tớ chứ? Việc đánh nhau tranh giành giường anh ấy vẫn chưa thắng lần nào.”

Đồng Tâm gãi gãi đầu: “Chẳng lẽ do thân yếu?”

Hàng Tiểu Ý liếc cô một cái: “... Chuyện này thì tớ không biết, nhưng mà cậu có cơ hội thử qua một lần mà.”

Đồng Tâm: “...”

*

Trận đấu của Đồng Tâm diễn ra rất thuận lợi, trận đấu tổng cộng có năm giám khảo muốn chọn thí sinh tài năng về đội mình, Đồng Tâm vừa mới hát được một đoạn đã trở thành đối tượng tranh đoạt của năm vị giám khảo, cuối cùng Đồng Tâm chọn vị giám khảo nổi tiếng vì giọng ngân được nốt cao.

Trên sân khấu, MC theo lệ cũ hỏi cô muốn cảm ơn ai, hốc mắt Đồng Tâm hơi ẩm ướt, cố nén nước mắt, ngoại trừ cảm ơn cha mẹ và bạn bè, cuối cùng cô còn nói: “Tôi còn đặc biệt phải cảm ơn một người, là một chàng trai tôi yêu thầm đã sáu năm, là anh ấy cho tôi tự tin, cho tôi dũng khí, là người khiến tôi có thể đứng trên sân khấu này.”

“Chàng trai cô yêu sao? Vẫn chưa tỏ tình ư?”

Đồng Tâm gật đầu, nở nụ cười xin lỗi: “Bởi vì tôi vẫn cảm thấy mình chưa xứng với anh ấy.”

Vị giám khảo kia nở nụ cười: “Khả năng của cô không có giới hạn, sau này nhất định sẽ thành công rực rỡ, cô đã từng nghĩ sau trận đấu này sẽ tỏ tình với anh ta chưa?”

Đồng Tâm suy nghĩ một chút: “Có lẽ, ai biết được.”

Đổi lại là một tràng cười lớn.

Người ngồi ở hàng ghế khán giả ăn mặc kín mít, không thua kém siêu nhân ruồi là bao - Hàng Vũ Hằng tức đến mức văng tục: “Cảm ơn ba mẹ xong rồi mà không cảm ơn anh? Tên diên gì đó được yêu đơn phương sáu năm chui từ đâu ra vậy, ngoại tào (*khó vào đời, câu cửa miệng của dân đi làm khi gặp khủng hoảng kinh tế)...”

Hàng Tiểu Ý liếc người nào đó trong lòng đang tức giận, Thiệu Thành Hi cười lạnh rồi thì thầm bên tai Hàng Tiểu Ý: “Nếu sau này có con, nhất định chúng ta phải viết lên cửa, cấm Hàng Vũ Hằng ngu ngốc, trí tuệ kém phát triển đi vào!”

Hàng Tiểu Ý ngồi giữa hai người, cười khan ha ha cả buổi: “... Thành Hi, người ta đều nói cháu trai bên ngoại thường giống cậu.”

Khuôn mặt tuần tú của Thiệu Thành Hi cứng đờ: “... Không phải em vẫn còn anh hai sao?”

“Nhờ đâu?”

Thiệu Thành Hi im lặng rất lâu: “Nếu anh nói anh sẽ tặng nó cho anh ba, em có cảm thấy anh rất nhẫn tâm không?”

Đến lượt Hàng Tiểu Ý im lặng: “Thật ra nếu đứa trẻ có thể khỏe mạnh lớn lên, đưa cho anh ấy nuôi cũng không sao, nhưng anh cam đoan sống trong vòng tay của anh ba, đứa trẻ có thể trưởng thành?”

Thiệu Thành Hi tiếp tục im lặng, rất lâu sau mới mở miệng: “Bây giờ em không thể cắt đứt quan hệ máu mủ với anh ta sao?”

Về mặt Hàng Tiểu Ý đau khổ: “Chỉ sợ là đã muộn rồi.”

Nhất thời hai người rơi vào câu chú ngữ cháu trai bên ngoại sẽ giống cậu, không thoát ra được.

*

Sau khi Đồng Tâm thi đấu xong, Thiệu Thành Hi và Hàng Tiểu Ý liền trở về, hai người cũng đã có giấy chứng nhận kết hôn, tất nhiên không thể thiếu hôn lễ được, thiết bị phòng ốc cũng được nâng cấp, mỗi ngày một việc cực kì bận rộn.

Thiệu Thành Hi bận rất nhiều việc, vì vậy trong thời gian rảnh rỗi Hàng Tiểu Ý cũng biến thành con quay quay qua quay lại, thỉnh thoảng ba mẹ hai bên vẫn cùng nhau ăn cơm uống trà, bàn bạc chuyện hôn lễ.

Đối với những việc này Hàng Tiểu Ý cũng không có yêu cầu gì nhiều, vấn đề này phô trương như vậy cũng do phụ huynh hai nhà thích thì làm, cô cũng đành thuận theo thôi, vốn định nói để bọn họ quyết định là được rồi, nhưng bốn vị trưởng bối đều không đồng ý, nói một trong hai người phải có mặt ở đây, vì ý kiến của mọi người khó tránh khỏi có sự bất đồng, cần người xác nhận.

Vì vậy việc uống trà chỉ mất một lúc đã trở thành cuộc bàn luận đầy hứng khởi.

Ba Thiệu: “Chúng ta tổ chức tiệc rượu ở khách sạn A đi.”

Mẹ Thiệu: “Hay là khách sạn B đi, hình như chỗ đó vừa được sửa sang lại.”

Ba Hàng: “Nghe nói đồ ăn chỗ đó cũng không tệ.”

Mẹ Hàng: “Tôi cảm thấy ABC đều rất tốt, chi bằng chọn D đi.”

Ánh mắt mọi người đổ dồn về phía Hàng Tiểu Ý.

Hàng Tiểu Ý cười gượng hai tiếng, vội vàng nhả tin: “Việc chọn khách sạn nên nghe ai?”

Thiệu Thành Hi nhả lại: “Nghe em.”

Hàng Tiểu Ý âm thầm mắng anh, vất vả ngẩng đầu lên, lúng túng cười: “Hay là chọn A đi ạ...”

“B...” Hàng Tiểu Ý quan sát sắc mặt của mọi người, lắp bắp nói: “C...Hay là D ạ?” Hàng Tiểu Ý cảm thấy mình sắp khóc đến nơi rồi.

“Ấy, chúng ta mỗi người có một ý kiến riêng, muốn Tiểu Tiểu làm theo ý mình, không phải là đang làm khó con bé sao?” Mẹ Thiệu đứng ra giải thích hộ Hàng Tiểu Ý, lập tức cô cảm thấy bà như thiên sứ giáng trần vậy.

Mọi người nghe xong thấy cũng có lý, vì vậy Hàng Tiểu Ý bị bỏ qua một bên, mọi người tiếp tục bàn luận, cuối cùng thống nhất hỏi: “Tiểu Tiểu, chúng ta chọn khách sạn E nhé, con thấy thế nào?”

Hàng Tiểu Ý cười hùa theo: “Tốt, rất tốt ạ, con rất thích.”

“Được, vậy chọn khách sạn E.”

Từ đó Hàng Tiểu Ý liền biến thành đồ trang trí, mỗi lần đi ra ngoài cùng mọi người đều là đồ trang trí có số hưởng thụ đồ ăn ngon, các loại trà, bánh ngọt, tất tần tật các loại đồ ăn, hương vị phong phú đều có đủ cả, vì vậy mọi người đều cố gắng phát huy sức ăn của mình.

Hơn nữa sau khi đến ở nhà Thiệu Thành Hi, vì hôn lễ mà Thiệu Thành Hi không có thời gian rảnh, mỗi ngày đi làm về rất khuya, lúc về nhà, mẹ Thiệu lại làm đồ ăn ngon tắm bổ cho anh, ngược lại thì Hàng Tiểu Ý dành thời gian cả ngày để ăn và ngủ, vì vậy sự thật phũ phàng là cô mập lên rất nhanh....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-hon-nhan-am-ap>